சிவமயம்

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த

காரி-அ-வரதராஜபண்டிதரவர்கள்

இயற்றிய

சிவராத்திரி புராண

மூலமும்,

பிரமஸ்ரீ

திரு-சிவானந்த சாகர யோகீசுவர ரவர்கள் மாணாக்கராகிய.

மதராஸ் சிவினியுபோர்ட் ஆபீஸ் (செட்டில்மெண்ட்) கிளார்க்கு

மா-நமசிவாயம் பிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய

அரும்பிரயோகவுரையும்,

வசனமும்

சாதாரண௵ ஆடிமீ.

Copyright Registered.

PRINTED BY
K. ARUMUGA CHETTIAR,
AT MADRAS,
SACHIDANANDA PRESS,
R. VIVEKANANDA PRESS,
AND
GOLDEN PRESS.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவராத்திரி புராணம்.

காப்பு.

ஓங்குமொரு மருப்பானை யுயிர்க்குயிரா யிருப்பானை யுரகவேந்தன், றாங்குநெடு நிலத்தானை முகத்தானை வதைத்தானைச் சயில மானைப், பாங்குவைத்து மழுத்தானை பரித்தானற் றளித்தானைப் பசும்பொற் றோட்டுப், பூங்கமல பதத்தானைப் பொருவிலைந்து கரத்தானைப் போற்றல் செய்வாம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

சபாபதி.

சீர்தந்த கமலமலர்த் திசைமுகனுந் திருமாலுந் தேவர் கோவுங், கூர்தந்த நகப்புலிக்காற் றவமுனியும் பதஞ்சலியுங் குழைந்து போற்ற, வார்தந்த கலசமுலை மலைவனிதை விழிகளிப்ப மன்று ளாடுங், கார்தந்த மணிமிடற்றுக் கடவுடிருவடியிணைகள் கருத்துள் வைப்பாம்.

---

* ஓங்கும்=வளரும், மருப்பு=தந்தம், உரகவேந்தன்=ஆதிசேடன், தாங்கும்=சுமக்கும், நெடுநிலத்து=நீண்ட பூவுலகத்தில்; ஆனைமுகத்தானை = கஜமுகாசுரனை சயிலமானை = உமாதேவியை, பாங்கு = பக்கத்தில மழுத்தானை=மழுப்படை, பரித்தான=தாங்கினோனை

(க) தேவர்கோன் = இந்திரன்; புலிக்காற்றவமுனி=வியாக்கிரபாதர். மலைவனிதை = உமாதேவியார், கார்தந்த மணி — இந்திரநீலரத்தினம்

சிவகாமியம்மை.

திகிரிக்கரம்புகட் கமலமலர்க் கட்டுப்பிரிக்க கரமொருசூ
கரம தாகிப், பழுதிடந்து மறிவரிய பவளமலை
யுருகநின்ற பசுங்கொடியைப், கொடுங்கொடிய பவக்கட
லிற் குளிக்கப்பூக்கா திருப்புத்தி கூடுமென்னா, மடிய
வருக கருணைபுரியுஞ் சிவகாமி யம்மைபதந் தனைப்புகழா
வாம். (உ)

விநாயகர்.

சொற்பகர்நர் வினைக்கடங்கா வனைக்குலவு தில்லை
மன்றிற் றுலங்குகோயிற், பொற்பகலாக் குடபுலக்கோ
புரத்தமர்ந் கண்டத்தலைவர் போற்ற மேவி, யற்பகனு
மலரினைத்துத் தொழுதடியார் கேட்டவர மளித்தலர்
மேல், கற்பகநா மம்பெறுமோ ரையப்பனையோர் கொம்பனை
யுடைக் கருத்தில் வாழ்வாம் (ங)

சுப்பிரமணியர்.

சூரரட்டப் பயில்சயிலந் துணைப்புலத்தினைப் படர்ந்து
விளையாடுந் தோடும் வாட்கண், ணீராட்டப் பொற்பாறீ

(உ) திகிரிக்கரன்=விஷ்ணு, சூகரம்=பன்றி, பவளமலை= பவளம்போன்றமேனியாம் பரமேசுவரன், பசுங் கொடி=பசியகொடிபோன்ற உமாதேவியார்

(ங) சொற்பகர்=சொல்லைவிளைவிக்கிற, மன்றில்=சபையில், பொற்பு = அழகு, குடபுலம் = மேற்றிசை, அற பகல் = அல்லும்பகலும், நாண்மலர் = அன்றலர்ந்த மலர், ஐயப்பனை=விநாயகக்கடவுளை

(ச) சூர = தெய்வப்பெண்கள், ஆட்டுப்பயில் = விளையாட்ட பழகும், சயிலம் = மலைபோன்ற, தகுவியர் = அசுர மாதர், மறம் = கொடுமைமிகுந்த, புலவு = மாமி ஸத்தை, அலகை = பேய், பாராட்டுதற் = துதிக்க. பணிக்கு = ஏவிய முருகவிபு — ... ...

டவுருட்டு புலவலைகை நிறுத்துகேதகப், பாராட்
டுந் தரவடிவேற் படைபணித்த கரனரணைப்பாய் பதிக
குச் செல்வச், சீராட்டும் பிள்ளைபெருமுருகன் புது
கவிழமலர்த்தா ளெண்ணி சேர்வாயாம். (௪)

இரங்குன்றன் றருசுநக்கென்றுமக வாஞ்சமுக
தோ ரிரப்ப நீண்ட, கரங்குன்றம் படைத்தனைய கரிமு
கத்தோ னரிமுகத்தோன் கதங்கொள் சூரன், வரங்கு
ன்ற மயிலுகைத்தங் கயிலெடுத்த மலர்க்கரத்தோன்
மஞ்சு துஞ்சும், பரங்குன்றத் திருந்தசெவ்வேள்கடிக்க
டிச்செம் பதுமமலர் பணிதல் செய்வாம். (௫)

காலைவா யாகவர்ப் பிணங்கிடக்குங் களத்தமர
நீத்தெய்த்திநொய்தில், வாரலைவா யுற்றபொருமா வரை
யோரொன்ன றோரிரண்டா வகிர்ந்த வேலோன், வேலை
லைவா யுழிக்க மென்னேற்ற கவினைப்படைத்த வரிவிழ
வேழத் தோடிரு, சேலைவாய வருமடிக ளடியரடிப்
பொடிமுடியிற் சேர்த்தல் செய்வாம். (௬)

---

(௫) இரங்கு = கருணைசெய், நீண்டகரம் குன்றமபடைத்
தனைய = மலையானது ஓரகையைப்பெற்றதுபோல, கரி
முகத்தோன் = தாரகன், அரிமுகத்தோன் = சிங்க
முகாசூரன், கதம் = உக்கிரகோபம், உகைத்து =
செலுத்தி, அயில = வேல, மஞ்சு = மேகம், துஞ்சும
தங்கும், கடி = வாசனை

(௬) வாயசம் = காக்கை, அமர்நீத்து = போரையொழித்து,
எய்தி = நீங்கி, நொய்தில் = விரைவில், வார =
நீண்ட, அலைவாய் = சமுத்திரத்தினிடத்து, மா =
மாவிருக்ஷமாயிருந்த சூரபதுமனையும், வரை = கிர
வுஞ்சகிரியையும், ஒரொன்று = ஒவ்வொன்றையும்,
ஓரிரண்டா = இரண்டுபிளவாக, வேரல = மூங்கிலு
சகு, வாய் = பொருந்திய, ஐ = அழகை, அழிக்க
செய்கைக, கவின = அழகு, சுரவேழம் = தெய்வயானை

மருவாவிக் கயனயனக் குமரக்திமுகாம புயமலர்
த்தும பெட்பினென்று, மொருவாவி னன்குடிலைப்
பொருள்விரித்துத் தாதைதனக் குரைத்தோ னூரகா,
மருவாவி நன்குடிஞைப் புனன்மலர்த்தேனுடனளவி
வயற்குப் பாயும், திருவாவி னன்குடிவாழ் செவ்வே
டன் சேவடிகள் சிந்தை செய்வாம். (எ)

பாரகத்தும் விசும்பகத்தும் பயின்முனிவ ரிமைய
வாதம் பழங்கணீங்கத், தாரகத்தொன் மறையுருவாய்
மருவுசிவ சத்திதரு சத்தி யால்வெஞ், சூரகத்தைத்
துளைபடுத்தியொருதோகை யேறியிருதோகைமாரோ,
டேரகத்தி லிருந்தபிரா னென்னகத்தி லிருக்கவிடங்
கிடமின்றெனபால். (அ)

நீடலுறழ் கருங்கனங்கள் படிந்துமுழ வெனமுழ
ங்க நிரந்துதும்பி, பாடலபுரி தரத்தழைத்த பாசடைச

(எ) முகாம்புயம் = முகமாகியதாமரைமலரை, பெட்பின் = பெருமையானது. என்றுமொருவா = எப்பொழுதும் நீங்காத. இனன் = சூரியனாகியகுமாரவேள், குடிலை = பிரணவம், ஊர = ஊராவது, காமரு = அழகிய, வாவி = தடாகத்துநீரும், குடிஞைப்புனல் = நதியினீரும

(அ) பார் = மண்ணுலகத்தும், விசும்பு = விண்ணுலகத்தும், பயில் = வசிக்கும் பழங்கண் = துன்பம், தாரகம் = ஆதாரமாயுள்ள. தொல் = பழமை, சத்தியால் = சத்தி வேலால். சூரகத்தை = அசுரர்துமார்பை, ஒருதோகை = ஒப்பற்றமயில், இருதோகை = மயில்போலுஞ் சாயலையுடைய வள்ளியம்மைதெய்வயானையாமிருவா

(௯) நீடு = மிகுந்த, அல = இருளை, உறழ் = ஒத்த, கருங் கனங்கள் = இருண்டமேகங்கள், முழவு = பேரிகை, நிரந்து = விளங்கி, பாசடை = பசுமைபொருந்திய இலைகளையுடைய பனை — சோலை செய்ய — சிவந்த

சந் தனப்பணையிற் படருஞ்செய்ய, கோடலலர்விளக் கேந்தக குலமயிலொ டகமபுரியுங் குனறுதோறு, மாடல புரிமுருகனிரு சரணமலா பரவிவினை யகறறிவாழ்வாம்.

உருத்தணியாய் வருமசுர ருடறுணிகரு நெட்டிலைவே லுரவோய் துன்பக், கருததணியாப பெருவெயி லுட்டிளைத் திளைத்தகளையகலக கருணைக் கண்டந், திருத்தணியாா கழனிழறகீ ழென்றுவழி படுமடியா ரிதயத் துள்ளுந, திருத்தணியாம பதியகத்தும் வாழ் குமர குருபரன்றுள் சிரமேற கொள்வாம. (௧0)

பொருவினறு மலர்பொதுளுந தண்டலைசூழ் கதிரைநகாப புனிதன பாத, முருகியுளத தழுததிவினை நீறழுத்து மாறெழுத்து முணாநது நாவின, முருகசரவணபவசண் முககுகவென றனுதினமுமொழிவோர் தங்கண், மருமருவு கமலமல ரடிமுடியின் மீதுவைத்து வணஙகல் செய்வாம. (௧௧)

நந்திதேவர்

செய்யதழற புரிசடையுந திருநுதலிற் றனிவிழி யுந திண்டோளுனருங், கையதனிற் சுரிகைமழுப பிரமபுகவை யடிசசிறுமான கன்றுங் தாஙகி, வையமுத

(௧0) உருதது = கோபிதது, அணியாய = வகுப்பாக, நெடு = நீணட, இலைவேல = இலைபோலும வடிவாகிய வேல்; உரவோய = உடையவனே, துனபககரு = துன்பத தைததரும் பிறவிநொய, திளைதது = அழுநதி; இளைதத = வருநதிய, கருணைக்கணதநது = கிருபா நோககஞ்செயது, இருதது = இருககச்செய.

(௧௧) பொருவில் = ஒப்பற்ற, பொதுளும = அடர்ந்துள்ள; தணடலைசூழ = சோலைசூழநத, கதிரைநகர் = கதிர் காமம. வினைநீறழுததும = இருவினைகளை நீறுககும்.

லனைத்துலகுந் தொழுங்கயிலை மலைக்காக்க மதியஞ்சூடி, மையனருள் பெற்றநந்தி யடிக்கமல முடிக்கமல மாக வைப்பாம். (௧௨)

சரஸ்வதி.

காரதிருங் கயிலைமலைக் கண்ணுதன்முப் புரமெரிக்கக் கருது மந்நா, ணீரதிகந் தருந்தரங்கத் தடங்கடல்சூழ்ந் திடும்புடவி நெடுநதே ரூர்ந்த, சாரதிதன் றிருநாவி லடியருளத் தினிலிருக்குந் தவளமேனிய, பாரதி செம் பதபத்துமத் துணைப்போது முப்போதும் பரவல் செய்வாம். (௧௩)

சண்டேசுவரர்

[illegible]ளிரண்டு கரத்தெடுத்த நிறைகுடப்பான் முதற்புனித நீரி லாட்டி, வாளிரண்டு நிகர்த்தவிழி மலைமகள் கேள் வனைவழுத்தி மலர்கள் சாத்தி, யாளிரண்டு பதமளித்தென் றருச்சிக்கு மமையமதி லவனுசெய் தந்தை,

(௧௨) செய்ய=சிவந்த, தழல் = அக்கினிநிறம்வாய்ந்த, புரிசடை=முறுக்கமைந்தசடை, நுதலில=நெற்றியில், தனிவிழியும = ஒப்பற்றகண்ணும, சுரிகை = கத்தி, முடிக்கு=சிரசிற்கு, அமலம=பரிசுத்தம

(௧௩) காரதிரும = மேகங்களசப்திக்கும, நீரதிகந்தரும = மிகுதியான ஜலமபொருந்திய, தரங்கம = அலை, புடவி=உலகம, ஊர்ந்த=செலுத்திய, சாரதி=பிரமன, தவளமேனி = வெண்ணிறம, பதுமம = தாமரை, துணைப்போது = இரணடுமலா, முப்போதும=காலை உச்சி மாலை யென்னு மூக்காலத்தும

(௧௪) பானமுதல் = பால்முதலாக, நீரில் = நீரிறுதியாக; ஆட்டி = அபிஷேகஞ்செய்து, ஆளிரணடு பதமளித்து = இரண்டு திருவடிகளைத்தந்து அடிமைகொள், எறிந்த = செ[illegible]டிய, அவம = இடையூறு

தானிரண்டு மறவெறிந்த சண்டரார் முண்டகப்பொற் றாளிறைஞ்சுவாம். (கச)

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்

வெங்குருவிற் கவுணியர்தங் குலத்துதித்து மீனவன்றன் வெப்புங் கூனும், மெங்குமிசை பெறமாற்றி யமணரெண்ணா யிரர்கழுவி னேறவேற்றிப், பங்கமிலென் பரிவையுருப் படைத்துயிர்பெற் றெழப்பதிகம் பாடி மேன்மை, தங்குமறைத் திருஞான சம்பந்தன் றாட்டுணைகட் டலைமேற் கொள்வாம். (கரு)

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

காவரசு மலரயன்மால் கடவுளர்க்காச் சென்றமர்செய் காமனைமம், பூவரசு படவிழித்துப் புனவேங்கை யத்தியதழ் புனைந்து போர்த்த, தேவரசு மனமகிழுந் திருப்பதிக மிசைத்தமிழிற் சிறக்கப் பாடு, நாவரசு பதம்பரசு நமக்குயர்பொன் னாட்டரசு நல்கு மன்றே. (கசு)

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

மங்குனிறத் திருநெடுமால் வளையெயிற்றுப் பெருங்கேழல் வடிவந் தாங்கி, யங்கணில முழுதுமுழு தறி

(கரு) வெங்குரு = சீகாழி, மீனவன் = பாண்டியன்; இசை = கீர்த்தி, மாற்றி = நீக்கி, ஏற = சம்மதிக்க, பங்கமில் = குற்றமற்ற, அரிவை = பெண்: மறை = வேதியர் குலத்து

(கசு) மங்குல் = மேகம், வளையெயிற்று = கோரைப்பல்லை யுடைய, கேழல் = பன்றி, அங்கண் = இடமகன்ற, உழுது = தோண்டி, சேப்ப = சிவக்கும்படி; சரம் = அம்பு, வை = கூர்மை, பொங்கு = மிகுந்த, [illegible] = ஆதாரம், [illegible] = பாயேசுவானை

வரிய கமலமல ரடிகள் சேபபச், சங்கணிகைக் குதலை மொழிச சரவைவிழிப பரவையென்பா டன்பாலன் பாற், பொஙகிருளிற் சநதரனை நடபபித்த சுநதரனடி போறறல் செய்வாம். (கஎ)

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

பெருவாத பித்தகபப பிணிகருடையு முடற்சும க்கும் பிறநதை நீககி, யொருவாத சிவகதியி னுரிமை பெற நறவமல ருமிழுஞ சோலை, மருவாத மளைந்து லவு மன்றுடையாற் குககோவை மாலை சாத்துந, திரு வாத வூரடிக ளடிகளபடி யுறவணஙகிச சென்னி சேர் ப்பாம். (கஅ)

தில்லைமூவாயிரவர்.

செமமையா ரழலொருகை துடியொருகை தரித் துமன்றிற் றிருக்கூத் தாடு, மெமமையா ளுடையபி ரான் யாமவரி லொருவரெனறன் றிசைக்கப பெற்ற, மும்மையா யிரமுனிவா பொறபொதுவிற றிருப்பணி கண் முயனறு செய்வோா, தமமையா யிரமுறைகை தொழுதனையோா தாடடுணைக டலைமேற் கொள்வாம.

(கஎ) காவரசு=இநதிரன், ஐமபூவரசு = ஐநது புஷபஙகளா லாகிய பாணஙகட்குத தலைவன, புனம = காடு, அததி=யானையினது, அதழ்=தோல, தேவரசு= பரமேசுவரன, பரசும=துதிககும

(கஅ) குடையும் = துன்பப்படுததும, பிறநதை = பிறப்புக் குரியவினை, ஒருவாத=என றுஙகெடாத, நறவம = தேன, மரு = வாசனையை, வாதம = காறறுனது; அளைநது=கலநது, உலவும=வீசும், படியுற = பூமி யிறபொருநத

(க௯) செமமை=சிவபபு, துடி=உடுககை, பொறபொது= கனகசபை, மனறில—சிதமபரததில

சிவனடியார்.

பொய்விரவு பவநீறு படப்புரிவெண் டிருநீறு பூசிக கண்டி, கைவிரவு மணியினராயஞ்செழுதது முணாநது மனக களங்க நீங்கி, மெய்விரவு மறைவரமபி னிலை கடவா தொழுகியருண் மேன்மை பூண்ட, மைவிரவு கண்டாதொண்டர் மலரடிகள சிரததிருததி வழுததல செய்வாம். (௨௦)

பாயிரம்.

கநதமலாப பொழிலபுடைசூழ் தில்லைவனத தறி ஞாதிருககடைகக ணோககி, முநதவுரைத தனாபலரு மாயினுநீ யாகமநூன மொழிவழாமற், பநதமறுத திடுஞ்சிவராத் திரிவிரத சரிதைததனைப பாடுகென்னச, செநதமிழி னுயாவிருத்தப பாவததுற றிரட்டியொன றுய்ச செபபலுறறேன். (க)

வீணிலிவன் றனதுமடம வெளிபபடையாச செய் தனனுல் வித்தின் பாதி, நாணிலனென் றெனையுலகி னுவலர்கணகுவரதை நாடிச சற்றும, பேணிலனினமல னிரவின் பெருமையெடுத துரைக்குமிந்தப பேறுகூறு,

---

(௨௦) பொய்விரவு = அழியுந்தனமையை (முடிவா)யுடைய; பவம=பிறப்பு, மணிவிரவுகண்டிகை=உருததிராகக மணிகளாற புனையப்பட்ட கழுததணி, மறைவரமபின=வேதங்கூறிய விதிப்படி, நிலை = ஒழுகுதல

(க) கநதம=வாசனை. பொழில = சோலை புடை = பக்கம், பநதம—இருவினைக்கட்டு

பேணிலனெண் சிவபதத்து ளிருத்துமெனும விருப் புளத்தை யீர்த்த லாலே. (௨)

வேறு

"அரியநற் பரத விதிமுறை வழுவா தாடுநராடல் கண்டுவப்போர், விரிசினைத தருவின் வாழ்கவிநடமுங் கண்டுளவிருப்பொடுவியப்பார், தெரிதமிழ்ப்புலவரமிழ் தெனத தெருட்டுரு செய்யுள்கேட் டகமகிழ் சிறந தோர், குரியரென் புனசொற கவிசெவியேற்றுள்ளுவப் புறற கென்பதா லுரைத்தேன். (௩)

---

(௨) மடம்=அறியாமை, வெளிப்படை=யாவரும்அறியும்படி; ஆலவித்தின்பாதி=ஆலமவிதையிறபாதியளவேனும, பேணிலன=கருதினேனில்லை, நினமலன்இரவின்=சிவராததிரியின, பேறு = பயன, கூறும=சொல்லுகின்ற, எண=உயாவுபொருந்திய, நிலன = இடமென்று, எண=நிச்சயிககப்பட்ட

(௩) சினை=கிளை, தரு=மரம, கவி=குரஙகு

சிவராத்திரிபுராணம்.

உற்பவச் சருக்கம்.

திலக வாணுதற் கலைமகள் செறிதலாற் றினமு
மிலகு நான்மறைத் தொனிநனி யிரைத்திடு தலினு
லலகிலா வயிர படைக்குநான் முகற்கிணை யாமென்
றுலகுபோற்றுநைமிசவன வளஞ்செறி துறைப்பாம். (க)

மண்ட லந்தனைச் செங்கனிப் பவளவாய் மடுத்தன்
றுண்ட முண்டகக் கட்புரு டோத்தம னுறைவை
குண்ட மொண்டழற் கண்ணினன் குலவுல கொப்பென்
றண்டா யாவரும் புகழ்வது நைமிசா ரணியம். (உ)

முனிவா முன்னைநாண் முண்டகத் தவிசினன் முகனைப்
புனித மாதவம் புரிந்தியாம் வைகிடப் புவியி
லினிய நற்றல மியம்புதி யெனனவெண் கமல
வனிதைகேள்வனோ நுண்ணுதித் தருப்பையைவாங்கி.

(க) வாணுதல் = ஒளிபொருந்தியநெற்றி, செறிதலால் = வசித்தலால், இலகு = விளங்கிய, நனி = மிக்க, இரைத்தல = சப்தித்தல, அலகிலா = எண்ணிக்கையில்லாத (இச்செய்யுள் பிரமதேவனுக்கும் நைமிசாரணியத்திற்குஞ் சிலேடையாம)

(உ) மண்தலம = பூமியை, மடுத்து = நிறைத்து; முண்டகக்கண் புருடோத்தமனை = விஷ்ணு, உறை = வசிக்கிற; ஒள் = சிறந்த, தழற்கண்ணினனை = அக்கினிநேத்திரமுடைய சிவபெருமானை; குலவுஉலகு = விளங்குகின்ற உலகம், அஃதாவது சிவலோகம

(ங) முண்டகத்தவிசின் = தாமரைமலரைப் பீடமாகவுடைய; வைகிட = வசிப்பதற்கு, வெண்கமலவனிதை = சரஸ்வ
தி; நுண்ணுதி = கூர்மைபொருந்தியநுனி

இருகை யால்வளைந் தருட்டியீ திறுத்திடு மிடத்திற்
பொருவின் மாதவம புரிதிரென றுரைததிடபபோனார்
கருது மககுசை தஙகிய கானமற றதனாற்
றிருவு றைநதிடு நைமிச வனமெனச சிறநத. (ச)

துன்று கொனறையாற் பசுஙகொடி விரவலாற் சுடுதீ
யெனறு மேவலாற் கடுவிடப பணிகளெய் துதலாற்
கனறு மானுகண் டுறைதலாற் கதிரமணிக் கனக
மனறு ளாடிய பரமபர னிகர்ககுமவ வனமே. (ரு)

ஆண்டை மூநதுயர் சோலைக ளறவருக் கடைகாய்
மாண்ட நறகனி மலாமுதல் வழங்கினஞ் சுராக்கு
மீண்ட ளிததிட வேண்டுமென றெண்ணிவானளவாய்
நீண்ட வன்றடஞ் சினைககையை நீட்டியே நிற்கும.(சு)

சடையர் குண்டிகை தரிததிடுங கரத்தாகண் டிகையின்
றொடைய ராதப மறைததிடுந தோகைமென் பீலிக்
குடையா செய்யகற றேய்த்திடுங கோடிக மிறைஞ்சி
யுடையர் மாதவத் துறுவாக ளுறுவதவ் வனமே. (எ)

(ச) இறுததிடுமெ=தஙகும, பொருவில=ஒப்பற்ற; குசை=தருப்பைசசககரம, கானம=காடு, மறறு = பின்.

(ரு) துன்று=நெருஙகிய, பசுஙகொடி=பசசைநிறம்வாயநத கொடிபோனற உமாதேவியாா; விரவல = பொருந்தல, மேவல்=பொருநதல், பணிகள் = பாமபுகள்; எயதுதல்=பொருநதல்; உகண்டு = துள்ளியுலாவி. (இசசெயயுள் பரமேசுவரனுக்கும் நைமிசாரணியத்திற் குஞ் சிலேடையாம)

(சு) அறவருககு = தபசிகளுககு, அடை = தழையையும்; மாண்ட=பெருமைதஙகிய, சுரர்க்கு=வானோரககு; வனதடஞசினைக்கை=வலிமையும பருமனும்பொருந்திய கிளையாகிய கை

ஆத பங்தெறு வேனினு ளம்புதங துளித்துச்
சீத நீர்பொழி மாரிநா ளிமம்பெயுந் தினங்கண்
மாத வந்தவ முதிழைத் தும்பரு மதிக்கப்
பாத கங்களைக கடிந்திடும படிவரப படிவர். (அ)

உருப்ப வெந்தழல் வேட்பவ ரொண்மலா சமிதை
தருப்பை தண்டளி ரெடுப்பவர் தமனியச சிகரப்
பருப்ப தந்தனை தனுவெனக குனிசெய்த பரனை
விருப்ப மோடருச் சிப்பவ ரெண்ணிலாா விளம்பில். (கூ)

(எ) குண்டிகை = பாத்திரம்; கண்டிகையின்தொடையர் = கழுத்தணியெனனும உருத்திராக்க மாலையைத்தரித்தோர்; ஆதபம = சூரியகிரணத்தை; தோகை = மயில்; பீலி = இறகு; குடையா = குடையையுடையவர்; கல் = காவி, கோடிகம = வஸ்திரம்; இறைஞ்சி = மரவுரி; உறுவர் = முனிவர்கள்; உறுவது = வசிப்பது

(அ) அப்படிவர் = அந்தமுனிவர்கள்; ஆதபம் = சூரியகிரணம்; தெறும = தீயக்கின்ற, வேனிநாள் = வெயிற்காலத்தில் (பஞ்சாக்கினிமத்தியிலும); அம்புதம = மேகம; துளித்து = தூறி; சீதநீர்பொழிமாரிநாள் = குளிர்ந்த மழைபெய்யுமகார்காலத்தும; இமமபெயுந்தினங்கள் = பனி பெய்யுங்காலத்தும (ஆறு எரிமுதலிய நீர்நிலைகளிலும), உம்பருமதிக்க = (மண்ணுலகத்தவர்களும) விண்ணுலகத்தவர்களு மெச்ச, மாதவந் தவமுதிழைத்து = சிறந்த தவத்தைத் தவமுதுசெயது, பாதகங்களைககடிந்திடும = தீமைகளையொழிக்கும; படிவர் = சொரூபத்தை யுடையவர் அஃதாவது தூய்மை பொருந்திய அந்தக்கரணத்தையுடையவா.

(கூ) உருப்பம் = சுவாலை; வேட்பவர் = வளாப்பவா; ஒண் = சிறந்த; சமிதை = அரசுமுதலிய மரசசுள்ளிகள, தமனியம = பொன; பருப்பதம = மேருமலை, தனு = வில

இன்ன நைமிச வனத்தியல் பணைத்தையு மெடுத்து
வன்ன மாமணி கிடந்தொளிர் பஃறலை வாயாற்
சொன்ன வூழிகள் பற்பல தொலைந்திடத் துணிந்து
பன்ன காதிபன் பகரினும பகர்ந்திடற் கரிதால். (க0)

தெருண்ம னத்துயா வியாதன்மா ணுக்கரிற் சிறந்த
மருண்ம னத்தினாக களவிடற் கரியநான் மறையின்
பொருண்மன தத்துணா சூதனமுற் புராணநூலவல்லோ
னருண்ம னததுட னணையநை மிசவனத தடைந்தான்.

வேறு.

வந்தமாமுனிவன் றனக்கெதிாபுகுந்து வருகென
வுரைத்திவண் வரநீ, யெந்தமா தவஞ்செய் தனமென
முகம னியம்பியங் கியாவருமிறைஞ்சி, யந்தமாமணிய
பொற தவிசினிலிருத்தி யருத்தியோடருக்கிய முதலா,
முந்தவா தரவிற பூசனைவிதியின் முறைதவ ருவகை
முடித்து. (க௨)

(க0) இன்ன = இத்தன்மையுடைய, இயல்பு = சுபாவலட
சணம, வன்னம=நிறமுள்ள, பஃறலை = பலதலை,
தொலைந்திட = செலல, பன்னகாதிபன = சாபபங
கட்குததலைவன் அஃதாவது(வாசுகி, அநநதன, தககன,
சஙகபாலன, குளிகன, பதுமன, மகாபதுமன, காாக
கோடகன் என்னும அட்ட நாகஙகட்குத தலைமை
பெற்ற) ஆதிசேடன

(கக) தெருள்=தெளிவு, மருள்=மயக்கம்; முன் = முதன்
மையாகிய

(க௨) புகுந்து = போய; அந்தம்=அழகு; பொன்தவிசு=
பொன்னாற்செய்தபீடம; அருத்தி = உணவு, முந்த
அத. வில=முற்பட்டவைபுடை

மழைக்கரு முகின்மின் னிறத்தசெஞ்சடில மாத
வர் சூதனை நோக்கி, யிழைப்பதற் கெளிதாய்ப் பவக்க
டல்சுவற்றி யிருங்கதிப் பேறுநல் குவதாய்க், குழைக்
கயனடந்து கழிக்கயன்மருட்டுங் கூர்விழிக் கோதைபங்
கிருக்கு, முழைக்கரப்பெருமான் விரதமொன் றெமக்
கிண் டுரைத்திடவேண்டுமென் றிரப்ப. (௧௩)

நன்றெனை முகமு மிதையமு மலர்ந்து நயனநீர்
பொழிதர விருந்தே, முன்றவமிழைத்த பயனிது கேட்க
முயன்றது நீவிர் முகக்குறும்பை, வென்றமாதவத்தீர்
விடையுயர்த்தருளும் விமலனுக் குரியநல்விரதம், மொன்
றுளதம ரனைவரு நோற்பது மரைக்குவ னுவந்து கேட்
டிடுமின். (௧௪)

மின்னைநேர் சடிலத் தவிர்மதிக்கொழுந்து மிலைச்
சிய சிவனிராப் பெருமை, யனையவோ ராயிரங்
களைவநா வனந்தனு மறைந்திடற் கரிதான், மன்னுமா
தவஞ்சேர் நந்திவா னவற்கு வழுவையு முழுவையு
முரித்தோன், முன்னைநா ளுரைத்த தென்னொரு நா
வான மொழிந்திட முடியுமோ முடியா. (௧௫)

---

(௧௩) சடிலம்=சடை; இழைப்பதற்கு=அனுஷ்டிப்பதற்கு; சுவற்றி=வற்றச்செய்து; இருங்கதி=சிறந்தபதவி; குழைக்கு அயல்நடந்து=காதின் குழையளவுஞ் சென்று; உழை=மான், கழி=சமுத்திரக்காலவாய், கயல்=கெண்டைமீன்.

(௧௪) முகக்குறும்பை=காமம் வெகுளி மயக்கமென்னு முக்குற்றத்தை; விடையுயர்த்து=இடபக்கொடியைநாட்டி

(௧௫) அவிர்=விளங்கும்; மிலைச்சிய=தரித்த, களைவநா=பிளந்தநாக்கு, அனந்தன்=ஆதிசேடன், மன்னு=நிலைபெற்ற, வழுவை=யானை, முழுவை=புலி

உலகுயிர் பிரமன் படைப்பதுந் திருமா லுயிர்த்
தொகை காப்பது மூலகி, லலகிலா வளமபெற் றியக்க
ர்கோ னளகை யளிபபதுங் களிப்பொடிந் திரன்று,
ளிலகுபொன் னுலகம் புரப்பது மதிய மிரவிசெந் தழ
ற்கிறை யிவர்க, டலைமைபெற றதுவுஞ் சிவநிசி விரதந்
தனையிழைத தெனவுளத் துணாவீர். (கசு)

கூறுநான் மறையோாக கிருநிலம் பசும்பொற்
குவைபசுக கோடிநல் கிடினும, வேறுவே றுரைத்த
விரதநோற் றிடினும விரியுளைப புரவியின் வேள்வி,
நூறுசெய் திடினும் புரளவெண் டரள நுரைததிரை
கொழிததிடுங் கஙகை, யாறுமூழ் கிடினுஞ சிவநிசி
நோற்போா பெறுபய னடைதன்மற் றரிதால். (கஎ)

அந்தண ரரசர் வணிகாவே ளாள ராதியா விழி
குலத துதிதத, வெஙதொழி லாள ரநதமா விநத விர
தமே நோற்றிட லவாதா, மிநதிர னயன்மா லிமையவா
முனிவர்யாவரு மிறைஞ்சிநின் றேத்தக, கந்தடுகளிறன்
றுரித்துமெய்தரித்த கண்ணுதற் கடவுளிற் பொலிவார்.

(கசு) இயககாகோன் = யக்ஷர்கட்குததலைவனும குபேரன ; அளகை=அளகாபுரி ; அளிபபது = காப்பது , செந தழற்கிறை=அககினிதேவன்

(கஎ) கூறும்=கொணடாடும , இருநிலம்=விசாலமான பூமி ; குவை=குவியல், விரி=விரிநத , உளை = பிடரிமயி ரையுடைய; வெண்தரளம்=முதது, கொழிததிடும்= ஒதுககிடும ,

(கஅ) இழிகுலத்துதிததோர் = அனுலோமர் பிரதிலோமா அநதராளர் ஆகியமூவர், வெஙதொழிலாளர்=கொடிய தொழில்களைப் புரிபவர் ; அநதமா = இறுதியாக , கநது = கட்டுத்தறி , அடு = முறிக்கிற ; கணணுதற கடவுளிற் பொலிவர் = நெற்றிககண்ணையுடைய பர மேசுவரனைப்போல வாழ்வா (அஃதாவது சாரூபபியம பெறுவா)

ஆவினைப்புரிநூ லணிதருமருமத் தருமறைக் கிழவரைக் கருங்கண், மாவினை யளித்த கடலமிர் தனைய மழலைமென் மொழிசசிறு மகாரைக், காவினைப பொருவுங் கருங்குழற் செவ்வாய்க் கன்னிய ரிவர்களைச் செகுத்த, தீவினை யனைத்தும் பரிதிமுன் னிருள்போற் சிவநிசி நோறறிடிற் றீரும். (ககூ)

மறைகளிற்சாம, மகங்களிற்புரவி, மகமலை களின் மக மேரு, நிறைபுன னதியிற் கங்கையோ ரைந்தாய் நிகழ்ந்தபூ தத்திறு காய, முறைதெரி சுராரிற் கருமுகிலூர்திமுதன்மைபெற் றுயர்ந்தா மென்ன, வறைதரு விரதமனைத்தினுமுரைக்குமரனிரவதிகமென்றறிமின்.

மற்றொரு விரதஞ் சிவநிசியினையா மதிப்பது மாண்டுமீண் டெதித்துப, பெற்றன தொழில்க ளியற்றி நின் றுழலும் பிரமன்மான் முதலிய பலரைப, பற்றலர் புரமோர் நொடியினி லடலை படவட வரைகுனித் தருளுங், கற்றையஞ் சடிலக் கண்ணுதற் கினையென் றறிவிலா ருரைப்பது கடுக்கும். (உக)

(ககூ) அணிதரும்=அணிகின்ற; மருமதநு=மார்பையுடைய; மாவினை = இலக்குமியை: மகார் = பிள்ளைகளை; காவினை = சோலையை; பொருவும = ஒத்த; செகுதத=கொன்ற

(உ0) மகம்=யாகம், மகமலை=பெரியமலை; நிகழ்நத=விளங்கிய , முறைதெரி = நீதிமுறைகளைத தெரிநதுள்ள ; சுரா=தேவர் ; அறைதரும்=சொல்லுகிற ; கருமுகிலூர்தி=இநதிரன்.

(உக) பெறறன = அடைநதனவாகிய ; உழலும் = அலைநது வருநதும ; பறறலர் = பகைவா ; புரம = திரிபுரம, அடலை=சாமபல, வடவரை = மேருமலை ; குனிததல்=வளைததல் ; கறறை அமசடிலம=அழகிய சடைகளின தொகுப்பு , கடுக்கும=ஒக்கும.

அன்புளாரன்றி யன்பிலாரெனினு மரனிர வினி லுண வகற்றிப், புன்புலா லுடலம் வருந்திடத் துயில் கண் பொருந்திடா தருச்சனை புரிந்தாற், றன்பனீள் பிறவிசசுழிககடலழுநதித துயருறாதுறக்கமேமுதலா, மின்பமாா பதததிற் போகமாாந தமல னிணைபபதம் பெறுவரென் றிசைத்தான். (உஉ)

இனையன மொழிகள் கனைகட லமிாத மெனச்செ விப் புலம்புக முனிவ, ரனைவரு மகிழ்நது மெய்மமயிா் பொடிப்ப வங்கையாற் றொழுதுபைங் குவளைச, சுனை பயில கயிலைச சிவநிசி விரதத தோற்றமு நோற்றிடு மியல்பும், வினையக றவத்துச சூதமா முனிவ விரித்து ரைத் தருளென விளம்பும். (உங)

பெற்றுயர் கற்ப வீற்றுல கீன்ற பிதாமக னுலந் துபே ருலக, முற்றுமற் றொடுங்கிப பிரளயத துயிாகண் முடிநதிடுங் கங்குலி னுளத்தன், புற்றுமா மறையா கம விதிப் படிவண் டுழுதேத னுண்டுபாட் டயருும, பொற் றுணர்க் கடுக்கைத் தொடைமிடை சடிலப் புனிதனை யருச்சனை புரிநதாள். (உச)

(உஉ) அரனிரவு=சிவராததிரி; துயில்கண்பொருநதிடாது= தூஙகாது ; துறககம்=இநதிரபதவி

(உங) இனையன = இப்படிப்பட்ட ; கனை = சப்திக்கின்ற ; பைஙகுவளை=நீலோறபலம்நிறைநத ; சுனை=ஊற்று நீர்ககுளம் ; பயில்=பொருநதிய; தோற்றம=உதிப்பு.

(உச) பெற்றுயர்=பிரமமதேவனடைநதுயாநத;கற்பவீற்று= கற்பமுடிவில, பிதாமகன = பிரமன , உலநது = அழிநது ; உழுது = கிண்டி , பாட்டயரும் = கீதம பாடுமெ , பொற்றுணா = பொனனிறமுள்ள பூங கொத்துகள , மிடை=நெருஙகிய

யாமமோர்நான்குஞ் சென்றகன் றுகாந்தத் திருட்
பொழு தகன்றபி னிதழித, தாமமா புனைந்த சோம
சேகரன்பொற் றாளிணைபபணிந்தவன் றனது, வாமமா
ரிமய வல்லியின் றுணைநான் வழிபடு கங்குல்வா னவரு,
நாமநீர்வேலி யுலகுளோரெவருஞ் சிவநிசி யெனப்பகர்ந்
திடவும. (உரு)

இசசிவ நிசிநோற் றியாவராயினுமுன் னிணையடித்
தாமரை கருதிப, பச்சிமத் தடைந்த பரிதிபூ ருவத்திற
பருப்பதத் துதித்திடு மளவு, நசசிநற் பூசை புரிந்தவர்
முத்தி நண்ணவும் வேண்டுமென் றிரப்ப, வுச்சியின்
மணிசே ருரகபூ டணனு முமையவட் கவ்வர மளி
த்தான். (உசா)

ஆதலாற்சிவராத் திரியெனுநாம மனைவரு மறைந்
திட நிகழ்ந்த, தீதலாற் பரம னிரவினிற் றோற்ற மின்
னுமோர் காரணமுளதென், றோதவா ரிதிரு முலகு
ளோரா பொருட்டா வுறுவர்கேட் டுவந்துள முருகச்,
சூதமா முனிவன் வியாதன்முன் மொழிந்த சொற்படி
சொல்லுவான் றுணிந்தே. (உஎ)

பின்னுமோர்கற்பவிறுதியினிரசப்பிரசமென்கமல
வீட் டிருக்கு, மன்னவாகனனு முலகுமாருயிரு மழிந்

(உரு) உகாந்தத்து = கற்பாந்தத்தில், இதழி=கொன்றை, தாமம் = மாலை; சோமசேகரன் = சந்திரனைத்தரித்தோன் (பரமசிவன்), கங்குல்=இரவு; வேலி=வேலியாகச்சூழ்ந்த; நாமநீர்=பெருங்கடல்

(உசா) பசசிமம்=மேற்றிசை, பரிதி = சூரியன்; பூருவம= கீழ்த்திசை; பருப்பதம = உதயகிரி; நசசி = பத்திவைத்து; உரகபூடணன்=சர்ப்பாபரணன

(உஎ) ஓதம்=அலை, உறுவர்=தபசிகள்

திடமேற்றைநா ளிருண்ட, வன்னமாமுகில்க ளீண்டியோ ரேழுமறிகடனீர்முகந் தெழுந்து, முன்னரேபொழிந்த பிரளயப்புனல்வான் முகட்டளவளவிமுட் டியதால். ()

ஊறிலா னுயிருக் குயிரதா யிருக்கு மொருபொரு ளொப்புடனுயர்வு, வேறிலானகண்டபூரணமானவெறு வெளி வெறுத்தெதி ரடக்கு, மாறிலா னிமய மலைமக டனைத்தன் வாமமீ திருத்தினேன் வாழ்நா, ளீறிலா முதல்வன் யாவருமுய்யயோ⁻முற் றிருந்தன னிப்பால்.

காணிமிர் துளபக் கண்ணியு மணியுங் கவின்பெறப் புனைந்திடுங் கரிய, மேனிய னளித்த சராசர மனைத்து மீளவும படைப்பதற் கெண்ணி, யூனிமி ருடற்செங் கட்பெருங் கேழ லுருத்தரித் தாழ்ந்தபே ருலகைக், கூனியமருப்பிற் றுங்கியப் புனலுட் குளித்துமீ தெடுத் துயாந் ததறபின். (௩௰)

---

(௨௮) இரசம = சுவையுள்ள ; பிரசம் = தேன்பொருந்திய ; இருள் = கருமையாகிய; வன்னமாம்=நிறமபொருந்திய; ஈண்டி =சேர்ந்து, மறிகடல் = அலைகளை மடித்தலையுடைய கடல், பிரளயப்புனல் = உகாந்தவெள்ளம்; வான்முகடு=வானவுச்சி.

(௨௯) ஊறிலான்=கெடுதி யில்லாதவன் ; வெறுவெளி=சிதாகாசசுவரூபன் ; வெறுத்து = கோபித்து , எதிர = எதிர்த்தது ; அடக்கும=தன்னையடங்கச்செய்யும, மாறிலான்=சத்துருவில்லாதவன் ; வாமம=இடப்பக்கம்.

(௩௰) கான் = வாசனை ; இமிர்=வீசும் ; கண்ணி = மாலை ; மணி = கவுத்துவமணி ; கவின்பெற = அழகமைய ; அளித்த=காத்த ; ஊன=மாமிசம ; நிமிர = மிகுந்த, கேழல்=பன்றி , ஆழ்ந்தபேருலகை=பிரளயப்புனலாலழுந்திய பெரிய உலகத்தை, கூனிய மருப்பு = கோரப்பல

சரிதிரைக் கிரிக ளெட்டுமெண் டிசையிற் றளம்
பிடா வகைமுத லூட்டி, விரிகதிர்ப் பசும்பொற் கொடு
முடிவிளங்கு மேருவை நிலைபெற நிறுத்திப், பரிவுறு
முயிர்க ளனைத்துமீ ரேழு புவனமும் பண்டுபோற்
படைத்தற், குரியநான் முகத்துக் குரவனை விரவு
முந்தியம் போதினா லுதவி. (௰௧)

பங்கயத் தயனைக் கடைக்கணித் துலகம் பண்
போற் படைத்திடப் பணித்துத், துங்கவேற் றடங்
கட் டிருமகள் சுருதி துதித்திடுந் துணைப்பதம் வருட,
வெங்கண்மா மணிச்சூட் டரவணைப் புறத்து வெண்
டிரைப் பாற்கட னடுவ, ணங்கண்மா ஞால முழுது
முண் டுமிழ்ந்த வமலனங் கறிதுயில் புரிந்தான். (௰௨)

(௰௧) சரி = சரிந்த; திசை = திக்கு; கிரி = அஷ்டகுலாசலங்கள், (அவை கயிலை, இமயம், மந்தரம், விந்தம், நிடதம், ஏமகூடம், நீலம், கந்தமாதனம் என்னும் எட்டுமாம்), தளம்பிடா = அசையாது, விரி = பரவிய; கதிர் = பிரகாசம்பொருந்திய; கொடுமுடி = உன்னதசிகரம், பரிவுறும் = துன்பமுற்ற, பண்டு போல் = முன்னிருந்தது போல; நான்முகக் குரவன் = பிரம்மதேவன்; விரவும் = பொருந்திய; அம் = அழகிய; உந்திப்போதினால் = உந்தியில் மலர்ந்தபுஷ்பத்தால்; உதவி = உண்டாக்கி.

(௰௨) கடைக்கணித்து = கிருபாநோக்காற்பார்த்து; பணித்து = ஆஞ்ஞாபித்து; துங்கவேல் = வெற்றியுற்றவேலனைய; தடங்கண் = விசாலமானகண்; வெங்கண் = உக்கிரமானகண்ணையும், மணி = மாணிக்கம்பொருந்திய; சூட்டு = உச்சியையுமுடைய; அரவணை = சேஷசயனம; புறத்து = மேலே; அங்கண் = அழகிய இடம்; அறிதுயில = யோகநித்திரை.

உந்தியி லுதித்த நான்மறைப் பிரம னுரைக்குமுக்
காலமு முணர்ந்து, புந்தியிற் றெளிநதீ ரேழுல குட
னே புலவர்கந் தருவர்கிம் புருடா, வெநதிற லரகக
ரியக்கர்வா ளசுரர் விஞ்சையர் கருடர்பைசாசர், முந்திய
சித்தர் மனுடர்நீ டுரகர் முனிவரர் முதன்முதற் படை
த்தே. (௩௩)

பூதியமைந்தி னனுபவம் பொருந்திப பொருவின்
முக்குணங்களிற் றழுவி, யாதியிற் புகனுன் கிருபதின்
மேனுன் கமைந்தநா ருயிர பேத, மோதிய யோனி
நாலிடத் துதிப்பித் தொற்றையா ழியநதடந் தேரூர்,
சோதிவா னிரவி குளிர்கதிர் மதியுந தோற்றுவித் தன
னனத் துவசன். (௩௪)

பாருல கெவையுஞ் சராசரத் தொகையும் படை
த்தபின் பண்ணவா முதலாய்ச், சீருல விடுமீ றொன்
பது கணமுந் திரண்டிரு மருங்குசே விபபக், கூருல
வியவெள் ளுகிர்பபெரும் பெழ்வாய்க் கோளரி சுமந்த
பொற் றவிசிற், காருல வியமைக் குழற்கருந் தடங்கட்
கலைமகள் கொழுநன்வீற் றிருந்தான். (௩௫)

---

(௩௩) புலவர்=தேவர்கள், வெம்=கொடுநதொழிற்புரிவதில்;
திறல் = வலிமையுடைய, அரக்கர் = இராககதர்;
அசுரா = சுராபானஞ்செயயாதவர் (சுரா-அமிர்தம),
உரகர்=நாகர்

(௩௪) பூதியம் = பூதம; முக்குணஙகளிற்றழுவி = இராசதம்,
தாமதம், சாத்துவீகமெனனு முக்குண சமபநதமாய;
யோனிநாலிடதது = அண்டசம சுவேதசம் உற்பிசம்
சராயுசம் என்னும நான்கினிடதது

(௩௫) பாருலகு = மண்ணுலகம; சராசரம் = அசையும்
பொருளும் அசையாப் பொருளும்; சீருலவிடும் =
சிறப்புவிளஙகும; குழல்=கூநதல்

பின்னரோர் தினத்திற் முன்வருத் தமைத்த பேருலகனைத்தையு நோக்கச், சொன்னமா கணங்கள் சூழ்வர வெழுந்து துலங்குமே லுலகுபா தலங்கள், பொன்னவிா குடுமிப பூதர முதலாப் போயவன் கண்டுடல் புளகித், தென்னினின் முதல்வ ரினிப்பிற ரொருவ ரிலரெனுமிருஞ்செருக குற்றே. (கூசு)

உளமிகத்தருக்கிக் கொண்டுமண் டலம்பண் டுண்டவன் றொண்டையங் கனிவாய்த், தளரிடைக் கரிய கெண்டையந் தடங்கட் டாக்கணங் கின்றவன் சரமாத், துளவணிமருமத் தரியரவணேயிற் றுணேவிழி முகிழ்த் தறி துயில்செய், கிளர்நெடுந தமரத் திரைமணி கொழிக்கும் கீரவா ரிதிமருங் கடைநதான். (கூஎ)

விண்ணினின் றிழிநது முதிர்ந்தசூம் காள மேக மொன்றமிர்தசா கரத்தி, னண்ணிய தெனவே நெட்டுடற்பகுவாய் நகுமணிச் சுடிகைவா ளரவிற், புண்ணிய முதல்வன் யோகநித் திரைமுன புரிவது கண்டுளம் பொறும, லெண்ணிநின் றடர்ந்து கண்படை வளர்வோன் யாவனீ யெழுநதிரென் றிசைத்தான். (கூஅ)

(கூசு) பொன்னவிா=பொன்னிறமமைநத. குடுமி=சிகரத்தை யுடைய, பூதரம=மேருமலே.

(கூஎ) தொண்டை = கோவையினது; தாககணஙகு = இலக்குமி; தவன் = நாயகன்; மருமம் = மார்பு; முகிழ்த்து = குவித்து, கிளர் = விளங்கும்; நெடுமை = பெரிய. தமரம=ஒலியுள்ள ; கீரம்=பால்.

(கூஅ) முதிர்நதசூல்=கற்பமநிறைநத ; காளமேகம்=கறுதத மேகம, நகு = பிரகாசிக்கும், சுடிகை = முடி ; பகுவாய=பிளநதவாய், வாள் = கொடிய, அடாநது = நெருஙகி, கண்படை = நித்திரை, வளாவோன = செயவோன.

வேறு.

அகலந்தனி லலர்மின்பயி லமலன்றயி லொருவி
யிகல்கொண்டிவை பகர்கின்றனை யாநீயென வினவப்
புகலம்பர முலகும்பர்கள் புவனங்கனல் பவனஞ்
சகலந்தனி யுதவும்பொரு ளானென்றுரை தந்தான். ()

மூவுந்தியில் வந்தோனிவை புகலப்புய லனையான்
ரூவுந்திரை தவழுங்கட றரையெண்டிசை வரைபார்
மேவும்பல வுயிரும்பர்கள் விதியிங்குனை முதன்மற்
றியாவுந்தரு பரதத்துவன் யானென்றுரை செய்தான்.

மறைநாலுமென் னுவுற்றது மண்கால்புனல் விண்டீ
யிறைவாகிய பொருள்யாவுமென் னினைவின்படி படை
னிறையாகிய பரதத்துவன் யானல்லது நீயென் [பபே
றறைவாயறி வற்றாயென வயனுங்கழ றற்றான். (சக)

அக்காலையி லிருவோரையு மடர்மாயை மறைக்கப்
புக்காருணர் வில்லாரமா பொருவான்முயல் பொழுதிற்
கைக்கார்முக முனிவுறவெதிர் கண்ணன்குனித திட்டுத்
திக்கானைகள் வெருவும்படி சிறுநாணொலி செய்தான்.

(டுக) அகலம் = மார்பு; அலர்மின் = இலக்குமி, பயில் = தங்குகிற, ஒருவி = ஒழிந்து, இகல் = பகை, அம்பரம் = ஆகாயம, பவனம = காற்று.

(சo) விதி = பிரமமனே', புயல் = மேகம; தாவும் = கரையோடு மோதும்; தவழும் = அசைந்து செல்லும; உனையும் = நீமுதலாக.

(சக) கால் = காற்று; இறை = தலைமைவாய்ந்த; கழறற்றான் = சொனனான.

(சஉ) அடர் = மயக்கததைச்செய்கிற; புக்கார் = புகுநதவர்; கார்முகம் = வில், குனிததிட்டு = வளைதது, திககானைகள = ஐராவதம, புண்டரீகம், வாமனம, குமுதம, அஞ்சனம், புஷ்பதநதம, சாருவபூமம், சுபபிரதீபம எனனும திசையானைகளெட்டுமாம.

வலிசேர்புய நெடுமால்கர மருவுங்கொடு மரநா
ணொலியாலர வரசும்பர்க ளுடனுட்கிட வுவரார்
கலியார்கடை யனல்கால்கிளர் காலந்தனை யொப்பச்
சலியாதட லுடனின்றடு சரமாரி பொழிந்தான். (சங)

கடுத்தா னுருத் தெழுந்தானெனக் காயுங்கத மிகவந்
தடுத்தா னமுத லகிலஞ்சுடு மயில்வம்புகள் பலவும்
விடுத்தா னவை முடுகாதயல் விலகும்படி விரைவிற்
றடுத்தானொரு குசைகொண்டயா சலசத்தவி சுறைவோன் (சச)

சீறித்திசை முகனீடிய சிறையோதிம மதன்மேன்
மேலேறிப்பல படைமந்திர மெடுத்தோதினன் விடுத்தா
னூறித்தரு கருணைக்கட லுவணப்பு ளுகைத்தே
நூறிச்சிலகணைகொண்டொரு நொடியிற்றுகள்செய்தான் (சரு)

கண்டந்தண னிவனுகமொர் கடிகைப்பொழு தளவிற்
றுண்டஞ்செய்வ னென்றேழ்கடல் சுவறச்சுரர் பதற
வண்டங்கள் வெடித்துட்கிட வசனிக்குல நாணுந்
தண்டொன்றது கொண்டங்கரி தடமார்பி லெறிந்தான் (சசு)

(சங) கொடுமரம்=வில், அரவரசு = ஆதிசேடனும், உம்பர்களுடன் = தேவர்களும், உட்கிட = நடுங்க, கலி= சமுத்திரத்தில், ஆர்=பொருந்திய, அனல்=ஊழித்தீயும், கால்=ஊழிக்காற்றும், கிளர்=எழும், கடைக்காலந்தனை = உலக முடிவுகாலத்தை, அடல் = வலிமை, அடு=கொல்லுகின்ற

(சச) கடு=விடம், உருத்து=சீறி, காயும்=எரிகிற (மூளுகிற), கதம்=கோபம், அடுத்தான்=அடைந்தான்; அயில் = கூர்மை. முடுகாது = தன்னிடம்வராது, சலசம்=தாமரை

(சரு) ஓதினன்=மந்திரமோதி, ஊறித்தரும் = சுரந்தளிக்கும், கருணைக்கடல்=அருளாழியாந்திருமால், உவணப்புள்=கருடனை, உகைத்து=ஏறி, நூறித்துகள்செய்தான்=நொறுக்கிப்பொடிசெய்தான்

(சசு) அந்தணனை =பிரமனை, ஆகம்= மார்பு உட்கிட — அஞ்சிட, அசனிக்குலம — இடிக்கூட்டம்

முதிரச்சின மெதிரச்சுதன முடுகுங்கதை கடுகிற்
பிதிர்பட்டிதிர் தரமைப்புயல் பிளிறுற்றிடு மொலிபோ
லதிரப்பொரு செருவிற்றின மட்டாட லரக்க
ருதிரப்பிண முடைநாறிடு மோர்தண்டமு முய்த்தான (௪௭)

விண்ணுடெரி கதுவத்திரை விரியுங்கடல் சுவற்றத்
தணணாமதி தபனன்றிசை தடுமாறினர் திரிய
மண்ணுடழி வுற்றுமாரு மடியும்படி மறமுற்
றெண்ணுத்தமர் பொருதிட்டன ரைம்பது வருடம் (௪௮)

பொருதிப்படி மலைவுற்றிடு போதிற்றிரு மாயன்
அருதிக்கிறை வன்சென்னி துணிக்கும்படி நெஞ்சிற்
கருதித்தனை விழியிற்கனல் காலக்கனல் காலும்
பரிதிப்படை விட்டானது பலியாதுறல் கண்டே. (௪௯)

குரமா முகத் துருமே விளிக கொள்வான் பரசிவன்றன், சரமானதங் கெடுத்தேவினன் றனியாடல் விற குனித்தே, திரமாமுக மொருநான்குள செழுநான் மறையவனும், வரஞானகனை விடுத்தானவளர் வடவைக்கனல் மான. (௫௰)

---

(௪௭) முதிரச்சினம்=கோபமதிகரிக்க, எதிர்முடுகும் = எதிரில்விட்ட, கதை=தண்டாயுதத்தை, கடுகில் = கடுகைப்போல, பிதிர்பட்டு=துகளாய், மைப்புயல் = கரியமேகம், பிளிறுற்றிடும்=காச்சிக்கும், பொருசெருவில்=தாக்கும்போரில், தினம்=நாள்தோறும், அட்டாடல் = கொலைசெய்யும், உதிரப்பிணம்=இரத்தவெள்ளத்திலிருக்கும் பிணத்தினது, முடை=மாமிசம், உய்த்தான=செலுத்தினன்

(௪௮) எரிகதுவ=தீப்பற்ற, தபனன்=சூரியன், மறம்=வீரம்

(௪௯) மலைவுற்று=மாறுபட்டு, பொருதிடும் போதில்=போர்புரியுங் காலத்தில்; கனல்கால் = அக்கினிப் பொறி பறக்க, கனல்காலும் பருதிப்படை — அக்கினியைக் கக்கும் சக்கராயுதம்

(௫௰) குரமா = குதிரை, பரசிவன்றன்சரம் = பாசுபதாஸ்திரம், ஆடல் = வலிமையுடைய, திரம் = ஸ்திரம், அரன் — சிவன், வளர — வளருகின்ற, மான = ஒப்ப

பெண்டான்முடிக் கொண்டானிடம் பெற்றானுந் திற்றீக, கண்டானுறு மெண்டோளிறை கண்டானக லண்டா, னுண்டாளொடு நண்டாதுறு மொண்டாமரை புரைமேவோன், றண்டானுதி வண்டானமுதிர் சமரம் பொரு தமரம். (௫௧)

கடுவெருவின மொடுதளபடை விடுகின்றனர் கடி தின்,றடுவெங்கள மிசைதுஞ்சவ ரியம்புவ னெனவே, சுடுவெங்கனல் சிகைகொண்டெழு சுடரின்றிரள் வடி வாய், நடுநின்றன மதியம்பொதி நகிரசெஞ்சடை முதலவன. (௫௨)

மாசிக்குங்குடமாதத்தினிலுங்கும்பிறைகுறையுந், தொடுக்குந்திதி பனுவனென்ன சொல்லுருச்சதுர்த் தசியி, னடுக்கங்குலி னபமேபெரொளி நண்ணுற்றபி னனை ரோ,விடுக்கும்படை நீறியவை வெந்திட்டன மாதோ.

வேறு

நின்மலை தனக்கு முத்த நீலமா மலைக்கும் வேதப், பொன்மலை தனக்கு நாப்பட் புரைதவிர் பதும ராக, மன்மலைநின்றதென்ன மாறுகொண்டவர்தம் பிறருந்,

---

(௫௧) அகலமண்தான் = அகன்ற உலகத்தை, நுண்தாது உறு = நுண்ணியமகரந்தங்களையுடைய, தண்டால — தண்டாயுதத்தாலும், நுதி = கூர்மையுள்ள, வண்டால = அம்பினாலும், தமரம = ஓசை

(௫௨) கடு = கடுமைமிகுந்த, கடிது = அதிசீக்கிரத்தில்; இன்று = இப்பொழுது, அடு = கொல்லுகின்ற, துஞ்சுவார = இறப்பார, சிகைகொண்டெழு = கொழுந்துவிட்டெரியும், பொதி = தரித்த. நகிர = கங்கை (ஆகுபெயர)

(௫௩) குடமாதம = கும்ப (மாசி) மாதம, பிறைகுறையுந் தொடுக்கும் = தேய்பிறையிற் சதுர்த்தசியாகும், நண்ணுற்றபின = தோன்றியபின, அனைரோ -- பிரமவிஷ்ணுக்கள

சொன்மலை யுருவண்ணந் தோன்றிய தடையைக்
கண்டார். (௫௪)

பங்கயத் தயனமாலவின்றோ பார்த்துக்கட் புலத்
துக் கெட்டார், தங்கவா மனத்தி லூறு மளவிடற் கரிய
தீக்ஷ, செங்கதிர்ப் பரிதி கோடி திரண்டொரு வடி
வாய்க் கூடிப், பொங்கொளி விரித்தா லென்னப் பொ
லிந்தபே ரொளியை நோக்கி (௫௫)

அதிசய மடைந்து நின்ற வழற்பிழம் பாகி நிற்கு,
மிதனடி முடிகள் காண்பா னிருவரு மிசைந்து தம்மிற்,
கதிதரு மடிகண் டோர்க கடவுளென் றேன மாகித்,
துதிபெறு முகுந்தன் கீழேழ் தொலைநிலங் கீண்டு
சென்றான். (௫௬)

கன்னமா மதங்கள் சிந்துங் கரிமுக வாகமுன
னோர், சொன்னவா றுயர்க வெல்லாந் துணுக்கிடப்
பவளச் செங்கா, லன்னமாம் பரச் சிறைக்கால் மேரு
வசைந்திடப் பறந்து வார, வன்னவா ரிசத்தோன்
வானின் மணிமுடி தேடிப் போனான். (௫௭)

---

(௫௪) சினமலை = உமாதேவி, நீலமாமலை = விஷ்ணு, வேதப் பொன்மலை = பிரமதேவன், நாப்பண் = நடுவில் புரைதவிர் = குற்றமற்ற மல் = பெருமை

(௫௫) பொங்கொளி = மிகுந்த பிரகாசம்

(௫௬) கதிதரும் = மோட்சமளிக்கும், ஏனம் — பன்றி, முகுந்தன் = விஷ்ணு தொலை = பழமை, கீழேழ்நிலம் = கீழேழுலகங்களையும், கீண்டு = தோண்டி

(௫௭) கன்னமா மதங்கள் = கன்னமுதலிய விடங்களினின் றொழுகு மும்மதங்கள், சிந்தும் = பொழியும், கரி = யானைகள், துணுக்கிட = திடுக்கிட, சிறைக்கால் — சிறகின்காற்று, வாசம் — வாசனையும், வன்னம் — செந்நிறமும் (பொருந்திய), வாரிசம் — தாமரை, மணி — அழகு

மருவருந் துளவமாறு மலர்மிசை வதிகின்றோனு
மிருவருமந்த கால மிறந்துட னிளைத்ததன்றித்
திருவரு மழலின் செய்ய சேவடி முடிகாணாமல்
வெருவரு மனத்த ராகி வெள்கினார் மீள்கின்றாரால்.()

கூடியங் கிருவர் தாமுங் கோலநீ டொளியை நோக்கி, யாடியி னடங்கும் வெற்பி னமர்ந்துய ரன்ப ருள்ளத், தாடிருந் தருளவோய நின்னை யுணர்ந்தில மெமது சென்னி, சூடியாம் வாழ்வின் றன் றுணைப் பதங் காட்டு கென்றார். (௫௯)

மாசிமா தத்திற் றேனறு மதிக்கலை குறைந்து தேய, மாசில்பன் னான்காம் பக்கத் தரையிரு ளியாமந் தன்னிற், றேசினால் விளங்குஞ் சோதிச் செஞ்சுடராகி நின்ற, காசிலா நாதற் கட்பெம்மான் றன்னருக் காட்டி நின்றான் (௬௦)

நீலகண் டமுமெண் டோளு நெற்றியிற் கண்ணு நீறுங், காலனைக் காய்ந்த காலுங் கையினின் மானு மழுவுங் கண்டு, மாலவன் வாமந் தன்னின் மலரயன் வலப்பா னின்று, சூலபா ணியைநோக்கித் துதிபல சொல்ல லுற்றார். (௬௧)

ஓதிய ரணுவர் மெண்ணி லுயிர்க்குயி ராகியென்று, மேதியப் பரம தாகிப் பிறப்புட னிறப்பிலாமற், சோதியா யெழுத்தாய்க் கேள்விச் சுருதியின் முடிவாய்

---

(௫௮) மரு=வாசனை, வரும்=வீசும், வதிகின்றோன்=வசிப்பவன், இறந்து = கடந்து, திருவரும் = அழகு பொருந்திய, வெருவரும்=அச்சமுள்ள

(௫௯) கோலம்=வடிவம், ஆடி=கண்ணாடி, வெற்பின்=மலையென்ன, அமர்ந்து=விளங்கி

(௬௦) பக்கத்து=பக்ஷத்து தேசினால்=கீர்த்தியினால்; காசிலா=குற்றமற்ற

(௬௧) வாமம்—இடப்பக்கம் வலப்பால்—வலப்பக்கம்

யெங்கட், காதியா யநாதி யாகு மடிகணின் னடிகள் போற்றி. (௩௨)

விடைக்கொடி யுயர்த்தாய் போற்றி விரிமலர்ச் செழும்பொற் கொன்றைத், தொடைப்புயா சலனே போற்றி துலங்கு பொற் றோட்டிற் றுவும், படைக் கருங் கடைக்கட் செவ்வாய்ப் பைந்தொடி பங்கா போற்றி, சடைப்பரம் பரனே போற்றி சங்கரா போற்றி போற்றி. (௩௩)

விரித்துல கனைத்து மாக்கி வீக்குநாட் சராசரங்கள் பரித்துள புவன மூன்றும் பாலநேத் திரத்தீ யூட்டி யெரித்துநீ றாக்கிப் பூசி யெனப்பணிந் திலங்கு சூலந் திரித்துநின் றுடுநின்பொற் சேவடி போற்றி போற்றி.

இலகொளிக் கதிரோன் றாகி யீரம்புனற் கும்பந் தோறும், பலவுரு வாகித் தோன்றும் பான்மைபோ லங்கங் காயநின், றுலகுயிர்க் கனுப வங்க ளூட்டிவித் தொழிந்த காலத், தலகிலாக் கருணை நல்கு மமலனே போற்றி போற்றி. (௩௫)

---

(௩௨) ஓதியாய=மலையாய, எழுதா=எழுதப்படாத, கேள்விச்சுருதி = வேதங்கள் (இருபெயரொட்டு), அடிகள்=கடவுளே!

(௩௩) உயர்த்தாய் = உயர்த்தினவனே, தொடை=மாலை; புயாசலம் = புஜமாகியமலை, படை = வேல், பைந்தொடி=உமாதேவி, (அன்மொழித்தொகை)

(௩௪) விரித்து=மாயையினின்று விரியச்செய்து; வீக்கும் = அழிக்கும், பரித்துள = சுமந்துகொண்டுள்ள, புவன மூன்று = சுவர்க்கமத்தியபாதலம் என்னு மூன்றும், பாலம் = நெற்றி, திரித்து=சுழற்றி

(௩௫) கதிர்=சூரியன், ஈரம்புனல் = தண்ணீர், கும்பம்= குடம், அனுபவம்=சுகதுக்கங்களை. ஒழிந்தகாலம் = பிராரத்த வினையொழிந்தபொழுது

அருவமா யுருவ மாகி யகண்டமா யசல மாகி, பொருபரம பொருளாய் வண்ண மொபபுட னுயாவு மினறி, நிருமல னாகி யெங்கு நிறைநது நீங்காது நிற் குங், கருதருஞானானநதக கருணையங்கடலேபோறறி.

காலனா வீழத் தாக்குங் கனைகழற் காலா போ ற்றி, மூலமாம பொருளுக கெலலா முழுமுதற பொ ருளே போறறி, பாலநேத திரனே போறறி படாதி ரைப பாலினவேலை, யாலமுண் டிருண்ட கண்டத தண்ணலே போறறி போறறி. (௬௭)

பொடிபெழப புரமோர மூன்றும புன்னகை கோடிச சுட்டாய், கொடியினமீ னெழுது வேளைக குளவிழி யழலிற கொனறாய், படிமுதற ககன மீறாய்ப பரநதியாம் பரிநது தேடி, யடிமுடி காண்டற கெட்டா வததனே போறறி போற்றி. (௬௮)

நீரவடி வான செய்ய நெருபபுல வுலவை வானம
பார்வடி வாகத தோனறப படைததிட முன்ன மனனுங்
காரவடிவான கூநதற கவுரியு நீயு மொனறாய்ப
பேர்வடி வினறி நினற பிஞஞகா போறறி யெனறே.

எயசசிலை யுண்டென றேறறகேதுவா மிடை யாண் மாரன, கைசசிலைப புருவ மைககட் கவுதமன பனனி கொண்ட, மைசசிலையுருவமாறறு மலாபபதன

(௬௬) அசலமாய=அசைவறறதாய, நினமலவண்ணம = மல ரகிதவடிவம

(௬௭) கனைகழல = சப்திககினறவீரகண்டை, படாதிரை = வீசுகினறஅலை; பாலினவேலை=பாற்கடல்

(௬௮) கோட்டி=செயது, கொடியிலமீனெழுதும = மீனக கொடியையுடைய, வேள = மனமதன, குளவிழி= நெறறிககண, படி = பூமி, ககனம = ஆகாயம, பரநது=வியாபிதது

(௬௯) உலவு=சஞசரிககிற, உலவை = காற்று, பார = பிருதிவி, முனனம—முதலில, பேர்வடிவு—நாமருபம

வடத்தண்டார்ந்த, பசிலைப்பனளி யானுட் பரிவுடன் பழிச்சி யேத்த. (௭௦)

மருவிரி கமலப் போதின் மன்னுநான் முகத்தோன் வெற்பில், லருவிபோல் விழிநீர் சோர வாகமெங்குங் குருகி யன்பாற், றருவிரி மலர்க்கடிவித் தமனியச் சபையி லாடும், பொருவிரி கமலச் செம்பொற் பூவடி போற்றி செய்தான். (௭௧)

வேறு.

நிலத்தானைக் கடுவொடுக்கு மிடற்றானை மழுத்தானை நீங்காச் செங்கை, வலத்தானை மலைமகளோ ரிடத்தானை வரிசிலைக்கை மதனைக் காய்ந்த, சலத்தானை யெண்புயாசலத்தானைப் படைசூழ்த் தருக்கி வாழ்தென், புலத்தானை யுதைத்த கமலப் பதத்தானைப் போற்றி செய்தார் புலவ ரெல்லாம். (௭௨)

கந்தரமேல் நந்தரத்தான் கருணைவிழிக் கடையருளிக் களிப்பினோடு, மந்தரவா னவர்புகழ்ந்த வாரணைக்குமரத் தனையளித்தே னுரைத்தாங், கொந்துவிழாநாண

(௭௦) எய்த்து = இளைத்து, இலை = இல்லை, பன்னி = பத்னி (மனைவி), மை = கறுத்த, சிலை = கல், வடத்தண்டு = ஆலங்கிளை, பரிவுடன் = அன்புடன், பழிச்சு = துதித்து (எய்த்து என்பது எதுகைநோக்கி எய்ச்சு என வாயிற்று)

(௭௧) மருவிரி = வாசனைவீசும், வெற்பில் அருவி = மலையினது அருவி, ஆகம் = உடலம், தருவிரி = மரத்தில் புஷ்பித்த, தமனியச்சபை = பொன்னம்பலம், பொருவிரி = ஒப்பில்லாத

(௭௨) நிலம் = பூமிக்கு, தானை = வஸ்திரமாகிய (சமுத்திரத்து), செங்கை வலத்தானை = சிவந்த வலதுகரத்திலுடையவனை, வரி = கட்டப்பட்ட, சிலை = வில், தானை = கோபமுடையவனை, தென் புலத்

மலர்க்கமலத் தவிசிருக்கு நான்முகனைக் குறித்து நீவிர், சிந்தைதனில் விழைந்தவரங் கேண்மினென்று கருணை மெல்லச் செப்பலுற்றான். (௭௩)

கரியெனு நின்றாயிரக்கருணைசெய் கண்ணுதலவீ கன்றாழ்பு முமபாய நின்றகாலை, விரிசுடர்விட் டொழுமொளி சேர் விளக்கிலவிழும் விட்டிலென வீழ்ந்து நீறு, மொரிய மெய்ம்மைத்திறங்க ளீங்கெமக்கு மீண்டுதவியாங்க ளென்ன லும, புரியுமிருதொழிலு நிலை பெறவுணருள் புரிதியெ னப் போற்றினார். (௭௪)

அன்றயனரி யிருவீரு முடியாமற் சோதிவடி வாய முமமுறு, நின்றவிராச் சிவசிரியா மனசிவந்தாட னில விதித்த நியமத்தோடு, மனறுனமலர் கொடுபூசை புரிந் திடினீர் நினைத்தவெலாம் வழங்கல் செய்வா, மென்று யனமா விருவருக்கு மனமகிழ வரமளித்திட்டியம்பு மிவனறும் (௭௫)

ஆதியிலம் பிகைநோற்ற விரதமிதன் பெருமை யெவ ரளக்க வல்லார், மாதிமுறை நெறிதவறுஞ் சவ்வ டாளர் நோற்றிடினுந் தக்கோர்ந்த, சோதி வருங் கடல் புடைசூழ் முலகில விரும் பியபோக முற்றி யின்னாள்,

(௭௩) கந்தரநேர் — கருமேகத்தையொத்த, கந்தரத்தான் — கண்டத்தையுடைய பரமேசுவரன், விழிக்கடைக் கடைக்கண்ணால், அந்தரம் — ஆகாயம், புள்ளரசு — கருடன், உகைக்கும் — நடத்தும், அளி — வண்டு

(௭௪) கரியென — சாட்சிபூதமாக, விரிசுடர் — விரித்தகதிர், இருதொழில் — படைத்தலும் காத்தலும்

(௭௫) முடியாமல் — தெரியாமல், அன்ன — ([illegible]) பட்ட, மனமல — வீர

பூதிதரும் பெருமபாவக கடலகடந்து முத்திநெறி பொ
ருநது வாரால். (௭௬)

ஆவிநத மறையவாகட் களித்தாலும் புரவிமக மாற்றினுலு, மேவிநதச சிவநிசிபோற பலன்ருரா வெனவியநது விண்ணினோங்கு, மாவிநத நடையின்று வநதனைய கரியுரித்த வரதன் வாமக, கோவிந்த னரவி நதன கோவிநதன முகநோககிக கூறிபபோனுன் (௭௭)

உலங்குலவும புயமுருந்த னிவ்விரத நோற்றுயிர் காத துடறறு போரிற, சலஙகுலவு மரககாகுலச சலதி வட வையிறசுவற்றுந தானைப பெறறுப, பொலஙகுலவு

(௭௬) அளகக = அளவிட்டறிய, புடைசூழ் = பககத திற சூழநத, மோதிவருஙகடல = அலைகளால கரையை மோதுஙகடல், போகமுறறி = அனுபவிதது முடித்து, பூதி = பிறபபு

(௭௭) ஆவிநதம = பசுககூட்டம, புரவிமகம் = அசுவமேத யாகம, ஆற்றினுலும = செயதாலும, மாவிநதம = பெரி தாகியவிநதகிரி, மேவிநத = மேவுமஇநத, வரதன = வரமருளவோன (பரமேசுவரன); வாமம = அழகு; கோவிநதன = பசுககளாகிய ஆனமாககளுக்குததலை வன (பசுபதி), அல்லது இடபததிற்குததலைவன; கோவிநதன = விஷ்ணு, அரவிநதன = பிரமமா

(௭௮) உலம் = திரணட (உருண்டையான) கல, குலவு = ஒதத, உடறறு = வெருததுகினற, சலமகுலவு = கோப முடைய, சலதி = சமுததிரததை, வடவையில் = வடவாககினிபோல, சுவற்றும = வறறசசெயயும, தானை = ஆயுதம, பொலம்குலவு = பொனனிறம பொருநதிய, பொன = அழகிய, பூஇன = இனிய பூ வாசிய, இலம = (இல்லம) வீட்டில, குலவும = வசிக கும, பயிலை = இலசசுமியை

மிதழ்விரிந்து தேன்றுளித்து வழிந்திடும் புய
பொற்பூவி, னிலங்குலவு மயிலைமணந் திமையவர்கண்
முதலெவர்க்கு மிறைவனானான். (௭௮)

நல்லுணர்வுற் றயகமல நான்முகனேற் றலேழு
நால் வகையிற் றோற்றமும், பல்லுயிரு நினைத்தமனப்
படிபடைத்துத் தனதுகரப் படையும் பெற்றுச்,
சொல்லுமறை முழுதுணர்ந்து தூவியன்னப் புள்ளூர்ந்து
சுணங்குபூத்த, வல்லுறழ்மைக் கருங்கண்முலை வாணி
தனை மணந்துபெரு வாழ்வு பெற்றான். (௭௯)

சீதரனுந் திசைமுகனு நோற்றதற்பி னிவ்விரதஞ்
சிறந்த தெங்கு, மோதவரு மாகமதிச் சிவநிசியுற் பவ
மீதென் றுணர்வீ ரென்றே, மாதவத்துச் சவுனகனே
முதலா நைமிசவனத்தோர் மகிழ்ந்து கேட்பச், சூத
முனி வரனிகழ்ந்த சரித்திரத்தை விரித்தெடுத்துச்
சொன்னானமன்றே. (௮௦)

---

(௭௯) நல்லுணர்வுற்று = மேலாகிய ஞானத்தையடைந்து, கரம் = கிரணத்தையுடைய, படை = ஆயுதத்தை, தூவி = இறகையுடைய, வல = சூதாடுகருவியை, உறழ = ஒத்த, மை = இருள்போலும், கருங்கண்முலை = கருமைநிறம்பொருந்திய நுனியினையுடையதனம்

(௮௦) மாகமதி = மாசிமாதம், சிவநிசி = சிவராத்திரி

வசனம்.

நைமிசாரணியச் சிறப்பு.

வெண்டாமரையாளோடு செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவனிடத்து முன்னொரு காலத்தில் முனிபுங்கவர்கள் சென்று பலவாறு துதித்து வணங்கி உலகைப் படைத்த உத்தமனே! நாற்றிசை பரவும் நான்முகக்கடவுளே! யாங்கள் இடையூறிலாது இனிதாக இறைவனை நோக்கித் தவஞ்செய்தற்காகப் புலி கரடி முதலிய மிருகங்களின் உபத்திரவமில்லாததாய், நல்லரசாட்சியை யடுத்ததாய், குளிர்வெய்யில் முதலியவற்றின் சம்பந்தம் தேகஸ்திதிக்கு இணக்கமாக வுடையதாய், உணவாதிகள் பிரயாசையின்றிக் கிடைப்பதாயுள்ள ஓர் வனத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர் அதுகேட்டு மனமகிழ்ந்த பிரமதேவன் கூர்மைபொருந்திய நுனியினையுடைய ஓர் தருப்பைப்புல்லை யெடுத்து வளைத்துச் சக்கராகாரமாகச்செய்து பூமியிலுருட்டிவிட்டு இதுபோய்த் தங்குமிடமே நீவிர்சென்று தவம் புரிதற்குரிய இடமாமெனக் கூறியருளினர் அவ்விருடிகள் அந்த நேமி சென்ற வழியே சென்று அது தங்கிய வனத்திலிருந்து தவஞ்செய்வாராயினர் அவ்வனம் நேமி சென்று தங்கிய காரணத்தினால் நைமிசாரணியமெனப் பெயர் பெற்றது

வைகுண்டத்தையும் சிவலோகத்தையும் ஒத்ததெனத் தேவர்கள் புகழும் சிறப்புவாய்ந்த அவ்வனம் சரஸ்வதி வசித்தலானும் (கல்வி பயில்வதானும்) எஞ்ஞான்றும் வேதாத்தியயனஞ்செய்யப் படுவதானும் பிரமதேவனையும், கொன்றைமரமிருத்தலானும் அதன்மீது பசுங்கொடி படர்ந்திருத்தலானும் யாகாக்கினியிருத்தலானும் சாபமிருத்தலானும் எப்பொருட்குமிறைவனாகிய பரமேசுவரனையும் நிகர்த்து விளங்கும் அவ்வனத்துள்ள விருட்சங்கள் இங்குள்ள முனிவர்கட்கு இலை மலர் காய் கனி முதலியவற்றை மிகுதியாகச் சொரிந்தோம், இவ

வாறே அங்குள்ள விண்ணவர்கட்கும் அளிப்போமென்றெண்ணி இலை முதலியவற்றைக் கரத்திலேந்தி விண்ணில் நீட்டியிருத்தல் போல் ஆகாயத்தை யளாவிய கிளைகளை யுடைத்தா யிருந்தன.

இத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த அந்த நைமிசவனத்தில் சடைமுடி, கமண்டலம், உருத்திராக்கமாலை, மயிற்பீலிக்குடை, காவிவஸ்திர முதலியவற்றை யுடையவர்களாய் வசிக்கும் அந்த இருடிகளிற் சிலர் இடைவிடாது அருந்தவ மியற்றுபவராயும் சிலர் ஆகவனீயம், காருகபத்தியம், தட்சணாக்கினி என்னும் முத்தீ வளர்ப்பவராயும், சிலர் வாசனைபொருந்திய மலர்களாற் பரமேசுவரனை அர்ச்சிப்பவராயும் விளங்குவாராயினர்.

புராண வரலாறு

இங்ஙனம் இருக்கையில் ஒருநாள் வியாசமுனிவரது மாணாக்கர்களிற் சிறந்த சூதமாமுனிவர் நைமிசாரணியத்தில் வசிக்கும் இருடிகளைக் காணும்பொருட்டு அங்கு வந்தனர். வந்த பொழுது அவ்விருடிகள் அவரை எதிர்சென்று வந்தனைபுரிந்து உபசரித்தழைத்துப்போய் ஆசனத்திருத்தி அர்க்கியமளித்துப் பூசனைபுரிந்து உணவருத்திப் போற்றி எதிர்நின்று சுவாமிகாள்! அனுஷ்டிப்பதற் கெளிதாயும் வினையையொழித்து ஒப்பில்லாத மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தை நல்குவதாயுள்ள பரமேசுவரனுக்குரித்தாய விரதமொன்றை எமக்குத் தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளல் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர். சூதமாமுனிவர் அதனைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து அவ்விருடிகளை நோக்கி மாதவத்தீர்! முன்செய் தவப்பயனால் இங்ஙனம் கேட்டீர்கள் போலும். நீவிர் கேட்டவாறே வேதாகமங்க[illegible]கும் மேன்மை பொருந்திய விரதமொன்றுளது [illegible]னின், வேதங்களிற் சாமமும், யாகங்களில் [illegible], மலைகளில் மகமேருவும், நதிகளிற் கங்கையும், பூதங்களில் ஆகாயமும், விண்ணவர்களில் இந்திரனும் முதன்மை பெற்றிருத்தல்போல், சிவபெருமானுக்குரிய விரதங்களில் முதன்மைபெற்று விளங்குவது சிவராத்திரி விரதமாகும். பரமேசு

வரன் நநதியம்பெருமானுககு முன்னர் உபதேசித்த அந்தச சிவராததிரி விரத மகிமை பிரமமதேவனுலும ஆயிரமநா வுடைய ஆதிசேடனுலும சொலலுதறகரிதாகும எனின அவ விரத மகிமையை முறறுமுணாநது எனனெருவ நாவாற்சொலல முடியாது ஆகலின எனனுற கூடியவரையிற கூறுவேன, ஒரு முகபபடட மனததுடன கேடபீாகளாகவெனறு சொலவா ராயினா

சிவராத்திரி விரத மகிமை.

பிரமமதேவன படைததறறெழிற்பெறறதும, திருமால காததறறெழிற பெற்றதும, குபேரன் அளகாபுரிக கிறைவ னுனதும், இநதிரன பொனனுலகத்திற கிறைவனுனதும, சூரியன் சநதிரன அககினி இம மூவரும தலைமை பெறறதும இச சிவராததிரி விரததகை அனுஷ்டிததகனலேயாம பற் பல பூதானம சுவாணதானம கோடி கோதானம் செயதலும புராணஙகளிலுரைதத மறறைப் பலவிரதஙகளை நெடுஙகாலம நோற்றலும, நூறு அசுவமேதயாக மியறறலும, பலமுறை கஙகாஸநானஞ் செயதலும, மேனமைபெறற ஒரு சிவராததிரி விரத மனுஷடிபபதற்கு மேனமையுடையனவாகா பிரம்ம க்ஷததிரிய வைசிய சூததிரரேயனறி இழிகுலத துதிததுக் கொடுநதொழில் புரிவோரும விதிப்படி இசசிவராததிரி விர ததகை நோறபாராயின அவர் தாம விருமபிய போகஙகளை யனுபவிதது இநதிரன முதலியோர் போறறக் கண்ணுதற கடவுளது திருவடியையடைநது விளஙகுவா பசுவையும், அந தணரையும, சிசுவையும, கன்னிகையையும கொனற தீவினை யனைததும சூரியன்முன் இருள்போல இவ்விரதம நோற்றி டிற் றெலையும. இசசிவராததிரி விரதததிற் கிணையாக மற் றெருரு விரதததினையுரைப்பது, செததுப் பிறக்குந தேவர்களை அனுதிமுதத பரமபொருளாகிய பரமேசுவரனுக கிணையென று அறிவிலாருரைப்பது போலாம

சிவராத்திரி வரலாறு.

இப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்த சிவராத்திரியின் வரலாறு எப்படியெனில், உலகங்களும் பிரமனும் அழிந்து பிரளயத்தில் உயிர்கள் மடிந்திடும் கற்பமுடிவினிரவிலே நான்கு யாமத்தும் உமாதேவியார் பொன்னிறம் பொருந்திய கொன்றை மாலையைத் தரித்த பரமேசுவரரை ஆகம விதிப்படி அர்ச்சனைபுரிந்து அவ்வுகாந்தத் திருப்பொழுதகன்றபின் அப்பரமேசுவரரது திருவடிகளிற் பணிந்து, சுவாமின்! நும்மைத் தமியேன் பூசித்த இரவை, வானவரும் உலகுள்ளோரும் நுமக்குரிய இரவெனக் கொண்டாடவும், அவ்விரவில் யாவராயினும் சூரியன் மேற்றிசையில் அஸ்தமித்தது முதல் கீழ்த் திசையில் உதிக்குமவரைக்கும் நும்மைப் பூசித்தால் அவருக்கு இந்திராதி போகங்களையும் முடிவில் மோட்சசாம்பிராச்சியத்தையும் அளிக்கவேண்டுமெனவும் பிரார்த்திக்க, பரமேசுவரர் அங்ஙனமே அளிப்போமாகவென்று அனுக்கிரகித்தனர் * அவ்விரவு சிவராத்திரியென வழங்கி யாவராலுங் கொண்டாடப் பெற்றதாயிற்று

அன்றியும் இச்சிவராத்திரி மேன்மை பெற்றதற்கு வேறொன்றுமோர் காரணமுளது அஃதியாதெனின், பின்னொரு கற்பவிறுதியில் பிரளயப் புனல் வானின் முகட்டளவெழுந்தது அதனால் பிரமன்முதலிய தேவரும் உலகமும் உயிரும் அழிந்தன. அற்றைநாள் ஆதியந்தமற்ற பரமேசுவரர் யாவ

* பகற்பொழுது சிவபெருமானுக்கும் இராப்பொழுது உமாதேவியாருக்கும் உரியனவாமென்பது நியமமாகலான், அன்றிரவு பெருமானுக்குரியதாயிற்று உலகினர் அன்பின் மிகுதியால், ஆணைப் பெண்ணாகவும் பெண்ணை ஆணாகவும் அழைப்பது போலவும், தமக்குரிய இடமுதலிய வற்றைத் தமது ஆப்தர் பெயரால் வழங்குவிப்பது போலவும், உமாதேவியார் தமக்குரிய இரவைப் பெருமான் பெயரால் வழங்குவித்தனர். இங்ஙனம் உமாதேவியார் பூசித்த இரவானது மாசிமாதம் கிருஷ்ணபட்சத்துச் சதுர்த்தசி கூடிய யாம

ரும் உய்யும்பொருட்டு யோகமுற்றிருந்தனர். பின்னர்த் திருமாலானவர் பிரளயத்தழிந்த சராசரங்களை மீளவும் படைப்பதற்கெண்ணி வராகவுருத்தரித்துப் பிரளயப் புனலுள்மூழ்கி அந்தப் புனலெழுந்ததால் அழுந்திய பூமியைத் தமது மருப்பினுலெடுத்துயர்த்தி யிருத்தி அப்பிரளயத்தாற் சரிந்த திசைககிரிகளெட்டையும் அந்தந்தத் திக்குகளில் அசையாது நாட்டி மேருமலையை நிலைபெற நிறுத்தித் தமது உந்தியம்போதிலே நான்முகக் கடவுளைத் தோற்றுவித்து உலகத்துயிர்களைப் பண்டுபோற் படைத்திடும்படி அப்பிரமதேவனுக்குக் கட்டளையிட்டுத் திருப்பாற் கடலிற்சென்று அரவணையி லறிதுயிற் புரிந்தனர். அங்ஙனமே பிரமதேவன், தேவர், கந்தருவர், கிம்புருடர், அரக்கர், இயக்கர், அசுரர் விஞ்சையர், கருடர், பைசாசர், சித்தர், மனுடர், உரகர், சூரியன், சந்திரன் முதலியோரை முதலிற் படைத்து மற்றுஞ் சீவராசிகளை நால்வகை யோனியினிடத் துதிப்பித்து விண்ணவர் முதலியோர் சேவிப்பப் பொற்சிம்மாசனத்து வீற்றிருந்தனன்.

பின்னர்ப் பிரமதேவன் மேற்கூறிய விண்ணவர் முதலியோர் திரண் டிருமருங்குஞ் சூழப் புறப்பட்டுத் தாம் படைத்த உலகங்க ளனைத்திலும்போய் உயிர் வர்க்கங்களைப் பார்த்து நாம் நினைத்தபடி இவ்வளவு உயிர்த்தொகைகளையும் உண்டாக்கினோமாகையால் நம்மைப்பார்க்கிலும் முதல்வ ரொருவருமில்லையென்னப் பெருஞ் செருக்குற்று, உடல் புளகித்துத் திருப்பாற்கடலின் மருங்கடைந்து, ஆங்குத் திருமால் ஆதிசேடன்மீது சயனித்து யோகநித்திரை புரிவதைக்கண்டு, உளம் பொறுமல் ஆகாயத்தினின்றிறங்கி நெருங்கி, அறிதுயிற் புரிவோய்! நீயார் எழுந்திரென்று கூறினன். அப்போது திருமாலானவர் நித்திரையினின்று நீங்கி, பகைகொண்டிங்குவந்த நீயாரென்றுகேட்க, பிரமதேவன் நான் உலகுயிர்களைப்படைத்த முதற்பொருள் என்றுரைத்தனன். அதனைக்கேட்ட திருமால் கடலையும் அது சூழ்ந்த பூமியையும் திசைமலை முதலியவற்றையும் மற்றைய பல வுலகங்களையும் பல வுயிர்களையும் பிரமனென்று சொல்லுமுன்னையும் படைத்த பரதத்துவன் யாமன

என்றனர். பிரமதேவன் அதனைக்கேட்டுச் சினந்து திருமாலை நோக்கி அறிவற்றவனே! மறைநான்கும் என்நாவிலுள்ளன என்பதையும் மேற்சொல்லிய பூமிமுதலிய யாவற்றையும் நான் நினைத்தபடி படைத்துள்ளேனென்பதையும் நீ யுணராது இங்ஙனங் கூறுகின்றனைபோலும் என்றனன். இவ்வாறு நான் பரத்தத்துவன் நான் பரத்தத்துவனென்று இருவரும் வாதிட அதனால் அவ்விருவரும் சினம் அதிகரித்தவர்களாய்ப் போர் புரியத் தொடங்கினர்.

அப்பொழுது திருமாலானவர் அஷ்டதிக்கு யானைகளும் அரவரசும் தேவர்களும் மறையவரும் ஊழிக்காலமோவென்று நடுங்கும்படி வில்லைவளைத்துச் சரமாரிபொழிந்தனர். பிரமதேவன் அந்த அம்புகள் யாவும் தன்னையணுகாதபடி ஒரு தருப்பையைக்கொண்டு தடுத்துச் சீறி அன்னவாகனத்தேறிப் பல பாணங்களையெடுத்து மந்திரமோதி விடுத்தனன். திருமால் கருடவாகனத்தேறி சிலகணைகொண்டு பிரமதேவன் விட்ட பாணங்களை ஒருநொடியில் துகள் செய்தனர். அதனைக் கண்ட பிரமன் இவனுடலை ஒருகடிகையிற் றுண்டுசெய்வேனென்று ஆர்ப்பரித்து அநேக வீரர்களாலுந் தாங்குதற்கரிய ஒருதண்டை யெடுத்துத் திருமாலின் மார்பிலெறிந்தனன். திருமால் ஆக்கருதிரப் பிணமுடைநாறும் ஒரு தண்டை யெடுத்து, சினமுதிரத் தன்னையணுகுங் கதையைக் கடுகுபோல நொறுக்கி யுதிர்த்தனர். இங்ஙனம் அவ்விருவரும் நெடுங்காலம் வெற்றியில்லாது தேவலோகம் தீப்பற்றவும் கடல்கள் சுவறவும் சந்திர சூரியர் திசைதடுமாறித் திரியவும் மண்ணுலகத்தோரும் விண்ணுலகத்தோரும் அறிவறவும் துயருறவும் பலகாலம் போர்புரிந்தனர்.

இவ்வாறு யுத்தஞ்செய்யும்போது திருமால் பிரமனது சென்னியைத் துணிக்கும்படி தமது சக்கராயுதத்தைவிட அதனாற் பிரமன் மடியாதது கண்டு, தான் முன்வருந்தித் தவங்கிடந்து பெற்ற பாசுபதாஸ்திரத்தை யெடுத்தேவினர். அவ்வஸ்திரத்தை வேறுவகையிற் றடுக்க வியலாத பிரமதேவன் வில்லைவளைத்து அங்ஙனமே தாம்பெற்ற பாசுபதாஸ்திரத்தை

எடுத்தேவினன். அந்த அஸ்திரங்களிரண்டும் ஒன்றோடொன்று தாக்கி ஆகாயத்திற் கிளம்பி ஜீவராசிகள் நடுங்கவும் இடிக்கூட்டம் நாணவும் சிலகாலம் போர்புரிந்தன.

இப்படிப் பிரமனும் திருமாலும் மடியும்படி போர்புரிவதைக், கங்கையைச் சிரத்திலும் உமாதேவியாரை இடத்திலுமிருத்திய பரமேசுவரர் கண்டு உமாதேவியாருக்கு முன்னனுக்கிரகித்தவாறு தமக்குரிய (மாசிமாதத்துத் தேய்பிறைச் சதுர்த்தசி கூடிய) இரவின் ஆத்தியாமத்திலே அவர்கள் மடியாதபடி கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்கினிப் பிழம்பாய் நடுவிற்றோன்றினார். திருமால் பிரமனென்னு மிருவராலும் விடப்பட்டு ஆகாயத்திற் சிலகாலமாகப் போர் புரிந்திருந்த அஸ்திரங்கள் அந்த அனற் பிழம்பிற் கலந்தன. திருமாலுக்கும் பிரமனுக்கும் நடுவிற் பரமேசுவரர் இங்ஙன் மனற்பிழம்பாய்த் தோன்றியது முறையே நீலமலைக்கும் பொன்மலைக்கும் நடுவில் மிக்க உயர்ந்த பதுமராகமலை தோன்றியதுபோலிருந்தது. கண்ணுக்கு மனத்திற்கு மெட்டாது கோடி சூரியர்கள் ஒருவடிவமாய்த்தோன்றியதுபோ லுண்டாகிய ஆதியந்தமற்ற அந்தச்சோதி சொரூபத்தைப் பிரமனும் திருமாலுங்கண்டு அதிசயமடைந்து அச்சொரூபத்தின் அடியை யொருவரும் முடியை யொருவரும் போய்ப்பார்த்து வந்து முந்திவருபவரோ நம்மிற் பரத்தத்துவராவரென்று தீர்மானித்தனர். அப்படியே அடியைக்கண்டு வருவதாய்த் திருமால் வராகத்தின் வடிவாகிக் கீழேழுலகங்களையுந் தோண்டிச்சென்றனர். பிரமன் அன்னப்புள் வடிவாகிப்பறந்து ஆகாயத்தினிடத்து மணிமுடியைத் தேடிச்சென்றனன். அவ்விருவரும் அநந்தகாலந்தேடிச் சென்றும் அவ்வழலின் அடியையும் முடியையுங்காணாது உடலிளைத்து அச்சமும் வெட்கமுமுற்ற மனத்தினராய்த் திரும்பிவந்து சேர்ந்தனர்.

பின்னர், பரமேசுவரர் இங்ஙனம் அனற் பிழம்பாய்த் தோன்றினரென்பதைப் பிரமனுந் திருமாலுமுணர்ந்து அவ்விருவரும் அந்த ஒளிப்பிழம்பைநோக்கி, கண்ணாடியிலடங்கும் மலைபோல அவரவருள்ளத்திருந்து பொருள் பாலிக்குங் கருணைக்கடலே தேவரீரது செயலறியாது யாங்கள் இங்ஙனம்

வினை மலந்தனைம் தமியேன் சென்னிசூடிவாழக் கிருபை புரிந்து தேவரீரது இணையார் திருவடியைக் காட்டியருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அடியார்க்கெளியராம் பரமேசுவரர் அவர்களது வேண்டுகோளுக்கிரங்கி மேற்கூறியவாறு தமக்குரித்தாகிய மாசிமாதமும் தேய்பிறைச் சதுர்த்தசியும் கூடியவிரவில் அச்சுடரொளி யுருவைநீக்கி நீலகண்டமுமெண்டோளும் நெற்றியிற் கண்ணுமார்ந்த சூலபாணியாய்த் தன்னோர் சுயவுருக்காட்டி நின்றார். அப்பொழுது திருமாலிடப்பக்கத்திலும் பிரமன் வலப்பக்கத்திலும் நின்று பரமேசுவரனை நோக்கி "மலையின் றனுவுமாகி மன்னுமோர் பொருளே போற்றி, பலவுயிர்க்குயிராய் நின்ற பைந்தொடி பாகா போற்றி பலவிடைக் கொடியுயர்த்திப் பரந்தநற் பரனே போற்றி சலமுடைச் சடையோய் போற்றிச் சங்கரா போற்றி போற்றி ஈரவசரங்களைத் தான்படைத் தளித்து விரவுமுடிவில் விளங்குமவைகளை நெற்றிக்கண்ணினிக்கூட்டிப் பற்பராசக்திப் பரிவுடன் றரித்து என்பினையணிந்தே யிருப்புருவந்தனைச் சுமூற்றியாடு நாயோய் போற்றி," என்று தோத்திரஞ்செய்து வணங்கி நின்றனர். பரமேசுவரன் திருமாலையும் பிரமனையும் நோக்கி நீவிர் சிந்தையில் விழைந்தது யாதோ அதனைக் கேண்மின் என்று கூற, அவ்விருவரும் கண்ணுதற் பரம! தேவரீர் அன்ற பிழம்பாய் நின்ற காலை அந்தியில் மறைந்த எமது அபராதங்களை மீட்டும் அருளல்வேண்டும், அன்றியும் யாங்கள் புரியுந் தொழிலில் நிலைபெறுமாறும் அநுக்கிரகித்தல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர்.

பரமேசுவரர் அவ்விருவரையும் நோக்கி நீவிர் முடியாதபடியாம் அனற்பிழம்பாய்த் தோன்றிய நாளும், பின்னர் நாடக்குத்த் தரிசனந் தந்தநாளும் முன்னர் உமை விரதமிழைத்து எம்மைப்பூசித்த காரணத்தால் சிரேஷ்டமெய்திய (மாசகுரிய) இரவின் விரத நாட்களாகும். அவ்விரத மகிமையை எவராலும் அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாது. அவ்விரதத்தினைச் சாஸ்திரமுறை நெறிதவறாது சண்டாளர் நோற்றிடினும் அவர் தங்கோரங்க ளுலகிலவிரும்பிய போகமாகுந்து முத்திநெறி சேரவென்பது

திண்ணமாம் கோதானம் அசுவமேதயாகமுதலியன அளவில்லாதனவாகச்செய்தாலும் அவை இச்சிவராத்திரி விரதம்போற் பலன் தாராவாம் ஆகையால் நீங்களிருவரும் அவ்விரதமியற்றி அன்றிரவில் எம்மைத் திரிகரணசுத்தியாகப் பூசிப்பீரானால் அ[illegible] நீங்கள் விரும்பிய வற்றையெல்லாம் தருமெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினர்.

அதனைக்கேட்ட இருவரும் பெருமானது கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு அச்சிவராத்திரிவிரதமநோற்றுப்போரிலிழந்த தத்தம் அஸ்திரங்களையும் தமது தொழில்களையும் பெற்று இமையவர்த் தலைமையெய்திப் பெருவாழ்வுற்றனர் சொல்லுதற் கருமையாம் சிவராத்திரி யுற்பவம் ஈதாகுமென்று சூதமா முனிவர் நைமிசாரணிய வாசிகளுக்குக் கூறினர்.

உற்பவச் சருக்கம் முற்றிற்று.

சிவராத்திரி
மான்மியச் சருக்கம்.

பொன்னனைச் சூதனை நோக்கியவ் வனத்துறை யார
வாய்ந்தனை பணிந்து, மன்ன மாவிரதத்தினை நோற்றிடு
மடைவு மானது நலமுளிற, பண்ணு மாமலரிட்டருச்சனை
புரிபரிசும் பரிவோடுனா, நின்னவாறென விரித்தெமக்
குரைத்தியென றிரப்பவுங் கிசைக்கின்றுன. (க)

மாசி மாமதிச் சிவநிசி யுற்பவம் வகுத்துரைத்
தனைப்பட்ட, லோக வந்துட னைந்துள தரணிரா வவற

(க) அன்ன = அப்படிப்பட்ட, நோற்றிடும் = அனுஷ்டிக்கும்; அடைவும் = முறைமையும், பரிசும் = விதமும்

(உ) மாசிமாமதி = சிறந்த மாசிமாதம்; சிவநிசி = சிவராத்திரி, யோகராத்திரி = யோக சிவராத்திரி யெனப்படுது, எச்சாக = வெறுத்திக்கலவாமல், நிசிகடை = இரவின் முடிவு ஊவா = அமாவாசை, இசைந்திடில் = பொருந்தின் [illegible]

ஹைநீ றணிவீரால், யோக ராத்திரி சோமவா ரத்தி
னை யுதயகா லையிலேயெதொட, டேக மாகவெ நிசிக
கடை யாமவா விசைந்திர விரதவாமே (உ)

திங்க ளினகலை குறைசதுர்த் தசியாதிக கிழமையி
ற் றிகழலிற, றங்கு சாமமான கனவுதொட டிருந்திடு
ற சயிலமீனை றருணமானையா, யங்கில வைத்திடிய பரம
னைப பூரினை பண்ணுக பரிவோடு, மிகுந்த மைரத்தகவா
சமங்கனைமரு றிகழையும யோகராத்திரியென்று (ங)

ஈறு வந்த சா பத்தனை நாழிகை யிருளுவா விருந
தாலும், தேறு வெறுமை சதுர்த்தசி யாமயுச செரினு
ம் கொளலவேண்டு, மூறு நீத்தவத் துறவிகாள விதி
முறை யுமைகருமிய நிலை நோற்கிற, கூறு பற்றுள
சிவநிசி விரதமுங் கோடி நோற்றிடலாகுமே. (ச)

பருவ மாறுள வருடமோ ரொன்றுறு பனனி
ருமதிதோறு, முருவு பாமதி நிறைந்தது குறைந்திடு
மொரிரு பக்கத்து, மருவு மாசதுர்த் தசியுறு நான்
கினு நோற்பது வழக்காகும, திருவு மாந்யமா தவ
ரிதை நித்திய சிவநிசி யெனசசொலவாா (ரு)

(ங) திங்களின கலைகுறை சதுர்த்தசி = தேயபிறைச சதுர்த்தசி, மதிககிழமை = திஙகட்கிழமை, அலலில = இரவில, சயிலம = இமாசல வரசன, றன்றருள = பெற்ற. மானை = மான போன்ற பார்வையுடைய உமாதேவியை

(ச) ஊறுநீா = கெடுதியற்ற, விதிமுறை = விதிக்கப்பட்ட கிரமப்படி

(ரு) பருவம ஆறு = கார் கூதிர், முனபனி, பினபனி, இளவேனில, முதுவேனில எனனும ஆறுமாம, ஒரொனறுறு = ஒவவொனருககுசசோநத, பனனிருமதி = பனனிரணடுமாதங்கள், மதிநிறைநதது = வளர்பிறை, குறைநதிடும = தேயபிறை, திருவமாநத = பகிமைத்தங்கிய

அதிக மாகமா தத்தினிற் குளித்தி ராமபுலி
குறைபடக்கத், திதியன் ஞனருமீன திங்கண்முன் றிரி
திகை சித்திரை மதித்தேயு, மதியி னட்டமி யிட்டமா
சதுர் முன மருவுமட் டமிமாசில், பதிக யாழ்மதி மதி
வளர் சதுர்த்தியாம் பகர்ந்தகற் கடகத்தில், (௬)

விரியும் வெண்ணிலாக் கலைக்குறை பஞ்சமி விளங்
குமா வணிதனனிற், பரியுஞ் சுக்கில பக்கவட் டமி
புரட் டாதிமுற் பதின்மூன்று, மரியவைப்பசிக் காப்புலி
வளர்திதி யாறிரண் டைத்தெளிற், றெரியு முற்படி
சத்தமி பிற்படி திதியிலட் டமிநாளும் (௭)

ஒப்பின் மார்கழிப் புரப்பக் கத்தினி லுற்றதிதி பதி
னொன்றுநே, தைப்பு மாணமதி வளர்மதி தனிலுறு திரி
திகை யிவைநுவல்க, கப்பு மேவுமாசக் கணையுற்ற லருச
சனைக் குரியவர் கருமமெல்லாந், தப்பிலாதெடுத் திசை
கொண்மா தரசிவ நிசியெனச் சாற்றுவோம். (௮)

மாதின் மார்கழிச் சதுர்த்தசி யாதிரை மரு
விலுத்த நட்பாகு, மூறிலாக் குடைத் திங்களிற் குளித்தி

---

(௬) அதிக = சிரேஷ்டமாகிய. மீனதிங்கள் = மீன (பங்குனி) மாதம். முனதிருதியை = வளர்பக்கத்துத் திருதியை, சித்திரைமதி = சித்திரைமாதம், தேயுமதி = தேய்பிறை, பதிகயாழ்மதி = இக்கமாகத யாழினையுடைய மிதுன (ஆனி) மாதம், கற்கடகம் = ஆடிமாதம்

(௭) பரியும் = விரும்பும், முன் பதின் மூன்றும் = வளர்பிறைத் திரயோதசியாம், தெரியும் = அறியப்பட்ட, முற்படி = வளர்பிறை, பிற்படி = தேய்பிறை

(௮) உப்பக்கம் = பூர்வபக்ஷம் [illegible] மாணமதி = மகரமாதம் [illegible] = [illegible]

டுபதி குறைப்பக்கந், தெற்றி நின்றிடு சதுர்த்தசி குசன்
கதிரக் கிழமையிற் சோதியுற்று, வீறின்றகதி கொடுக்க
குமுக் கோடியாருஞ் சிவந்திக் கிணையாமால். (௯)

உற்ற பன்னிரு மதியிலெவ் விரதமோற் றுளம
விழைந் தனமுனனுட, பெற்ற போரயன மாசியிற்
கேசவன் பிறங்குபங் குனிதனனிற், சொற்ற சித்திரை
த் திங்களிற் பார்ப்பதி குரியன் விடைமாதத்த, தற்ற
மற்றிடு மிதுனமாம் கத்தர ஞூடியிற் குமரேசன். (௧௦)

சிங்கத் தாரபுலி கன்னியிற் சேடனிந் திரனெடுந்
துலைத்திங்க, டங்கு கார்த்திகை நாமக டனுமதிதனின்
மகேசன் மணிமைதையிற், றுங்க மாரிமி லிடபதேவனப
சுரு சுகமொழி யுமைவாய், பங்க னீடரு டந்திடத்
தகநற் பக்கராத் திரிபொலாமா (௧௧)

மகர திங்களி னபரபக் கத்திடை வருபிர தமை
யெய்தப், புகலு மன்றுதொட் டெதிர்ந்தபன் மூன்று
நாட்புசிப்பதோர் பொழுதாகிப், பகாத்த ருமபதி னான
கினில் மேறைப்பது பக்கராத் திரியாரு, மிகப் ரந்தரு விரத
மற் றிதற்கிணை யாவரே புகலுறுவார். (௧௨)

அருட் குஞ்சிவ ராத்திரி யிப்படி யைந்துபட்டது
வாரு, முருகு நாதமேலா டைந்தையுந் தோற்றனன் றுரைத்

(௯) உடுபதி = சந்திரன், குசன் = செவ்வாய், கதிரக் கிழமை = ஞாயிற்றுக்கிழமை
(௧௦) விழைந்து = ஆசைபொருந்தி விடைமாதம் = இடப (வைகாசி) மாதம், அற்றமற்றிடு = குறைவில்லாத
(௧௧) துலைத்திங்கள் = துலா (ஐப்பசி) மாதம், நாமகள் = சரஸ்வதி, துங்கமார் = வலிமைபொருந்திய, இமில் = முசுப்பிணையுடைய, சுகம் = கிளி; நீடருள் = பேரருள்
(௧௨) எய்த = வர, பதினான்கினில் = சதுர்த்தசியில்.
(௧௩) வானமுறை = ஒழுங்கு

தலை முடியா தேன, பருவுரிங்கிதி னென்றனை விதித
திடும வானமுறை வழுவாற, பெருகுமனைபுடனேறு
றவா பெறறகரும பெருங்கதி பெறுவா ரால. (௧௩)

ஊதை முனபடு பஞசியி னுறுவினை யோட்டி மேற
பதஞசாரவான, கோதை பஙகன தருட்கடற் குளித
திடுங் கோதறு குணததினா, ளோதை யாமெடுத துரை
பபதிவ குமகனி யிமையவ ரறியாரிப, பேதை மானு
டரறிவரோ சிவநிசிப பெருமையின் றிறனமமா. (௧௪)

வேறு.

மததகமால களிறறுரிவை போாததுழுவை யுரித
துடுதது மதியஞசூடும், விததகனீ னிறமிடறறுச
சிவனிரவா கியவிரதம விளஙக நோறகி, லுததமாத
திமமதம மெனவொருமூ வகைபபடுமா லொழுஙகிற
சொலவன், முத்தழலவேட டிடுமுனிவீா கேண்மி
னெனச சூதமுனி மொழிவ தானே. (௧௫)

விரிததசெழுங கதிரபபரிதி மேறறிசைபோ யந
திவந்து சேவுங காலுந, தெரிததநதிர யோகியாந் திதி
கின்று பினபுசதுரத தசிதான கூடித, தரிததவிரா வன
றிமறறைப பகனமுழுநாந தஙகியிடற றறுகட டநதி,
யுரிததபிரா னிரசனிககு ளுததமததி லுததமபா
யுரைபபா மன்றே. (௧௬)

---

(௧௪) ஊதை = காறறு, பஞசியின = பஞ்சைபபோல

(௧௫) மததகம = மஸதகமுளள, மால = பெரிய, உரிவை = தோல், உழுவை = புலி, நீனிறம = நீலநிறம, முதத தழல = ஆகவனீயம, காருக பததியம, தடசணாக்கி னீயம் எனனும முததீ

(௧௬) தரிதத = தஙகிய, தறுகண = அஞசாமையுடைய; தநதி = யானை, நிரசனிககு = இராததிரிக்கு

உதித்தகதி ரத்தமித்த பின்கூடுஞ் சதுர்த்தசியுந் தமமா மென்பர், அதித்தவுத யாதியுத யாந்தமதாய்ப் பகலிரவு தோய்ந்து நிற்கும், கதித்தசதுர்த் தசிகதிரத் தமிக்குமுனமே சதுர்த்தசிநற் கங்குற்போதின், மதித்தபத்து நாழிகையிற் பின்கூடுஞ் சதுர்த்தசிமத் திமமாமன்றே. (கஎ)

அல்லினிரு பதாகடிகை யளவுசதுர்த் தசிதானின் றதற்குப்பின்னமாச, சொல்லினுயர் மதிபரிதி யுடன்கூடு மமாவாசை தொட்டதோடு, புல்லியிடி னதமசிவ ராத்திரியா மெனவெடுத் துப் புகலவல்லீர், னல்லியலோர் பதின்மூன்றாந் திதிதொட்ட சதுர்த்தசியே நன்றாந் தாமால். (கஅ)

கங்குறனிற் பதின்மூன்றாந் திதியுடனே சதுர்த்தசியோர் கலைதான்கூடில், அங்கதுவே சிவநிசியாக் கொளல்வேண்டுஞ் சிவரூப மாகுமேன்மை, தங்குசதுர்த் தசிதிரயோ தசிதிதி ரூபமிவை தாமொன் றாகித், துங்கமுறக் கூடுமிராச சிவலிங்கா காரமெனச் சொல்வா மன்றே. (ககூ)

ஆசிலமா வாசைதொட்ட சதுர்த்தசிதா னாவியக லங்கமே போலாம், பேசுமதிற் பூசைசெய்யிற் பிரயத்தமிதோடுமுண்டாம் பிறங்குமந்தத், தேசமுமூ வாங்கெடு முற புண்ணியமேபோகுஞ் சிந்தைசெய்யிற் றிடுக்கிட்டுள்ளாங், கூசுநரகங்கடனிற் கொடியவிர வுரவமதிற் குளிப்பாமாமே தா. (உ௦)

(கஎ) கதித்த—சிறந்த, கங்குல்—இரவு
(கஅ) புல்லியிடின்—சேர்ந்திட்டால், நல்லியலோர்—ஸ்ரோத்ரி
(ககூ) ஓர்கலை—ஓர் நாழிகை, துங்கமுற—பரிசுத்தமாக
(உ௦) ஆசில்—குற்றமற்ற, ஆவியகல்அங்கம்—உயிர்நீங்கிய சரீரம் (பிணம்),

ஊறில்மா வாசைதொட்ட சதுர்த்தசிவை திகர் விரதத்தாக குரியவாகுங், கூறுபுகழ்ச் சைவர்முன்னுட் கொள்ளல்வேண்டுந் திருவோணங் கூடிநிற்கு, மாறில்மா வாசைதொட்ட சதுர்த்தசிதான் விரத்தருக்கும் வாழ் வினமிக்க, தூறில்கிர கத்தருக்கு மாகுமமா வாசை யெனுந் தோட மின்றே. (உக)

அற்றமில்தத் தராத்திரிமுன் சதுர்த்தசியோர் கலை கூடி லன்று கொள்க, செற்றமில்சச் சதுர்த்தசிநள் ளிர வினிற்பின் னொருகலைதான்சேடித்துற்றுன, மற்றைநாட் கொள்ளல்வேண்டும் வைதிகரும் விரதத்தாகளு மதிக்கு மப்பக்க, முற்றத்தா னிரண்டுபடி விரவில்திக்கத்திதிதா னுசிதமாமே. (உஉ)

திதித்திரயஞ் சேர்ந்துவரில் வைதிகர்க்குஞ் சைவ ருக்குஞ் சிறந்ததாகு, மதிக்குமறை நிசிக்கடையி னமாவாசை கூடமுதன் மழுமானேந்து, நதிச்சடை யோன் றனைப்பூசை புரிந்திடுதல் வைசருக்கு நன்றாமெ ன்றே, விதித்தனரான் மதிக்கிழமைச் சதுர்த்தசிக்கு மிந்தமுறை வேண்டுந் தானே. (உங)

அற்றணிநன் மூவைந்துக்கன்ன லாமளவிற் சதுர்த்த சிமுற் றினத்திற்கூடி, மற்றைநா ளிரவுபதி னைந்து

(உக) விரதத்தா = சனனியாசிகள், தூறில் = பழிப்பில்லாத

(உஉ) அற்றமில் = குறைவில்லாத, செற்றம் = கெடுதி, சேடித்துற்றால் = தள்ளிவந்தால்.

(உங) திதித்திரயம் = திரயோதசி சதுர்த்தசி அமாவாசை யாம் மூன்று திதிகளும் ஒருநாளில் வருதல் (அஃதா வது காலையில் திரயோதசி திதியின் அந்தமும், அதற்கு ப்பின் சதுர்த்தசி திதியும், அன்றிரவின் கடையில் அமாவாசை திதியின் ஆதியுமாக வருதல்)

கன்னலவ்விதுவா வகைதொன்றுறும், புறந்திருப்பிறந்தினத் தனிலே பூசைபுரிந்திடலாகா தொழிந்துழந்தா, சொற்ற றத்தினத் தருச்சனைசெய் திடவிதித்தார் சைவநெறித் துறைநின்றோரே. (உ௪)

முற்றிரவி லோர்பொழுதுண் டிடையிலவித் தி ருக்கிதியின முழுது முண்ணு, திற்றிதனிற் றுயிலொ ருவி யேற்றி தனைப்பூசித்தியாம நான்கும், பிறறிறி யிற் சிவனடியார் கன்னலகப் பாரணைத்தான் பின்னுஞ் செய்யப், சொற்றிடுமா கமமாதச் சிவநிசிநோற் றிடக் கருதித் துணிந்து ளோர்க்கே. (உ௫)

ஓதவருஞ் சோமசிவ நிசிதனக்குஞ் சதுர்த்தசியி னுண்டு வாவிற, றுதவிழ்பூங் கொன்றையணி மேனியனைப் பூசைசெய்து சாமநான்கு, நீத்தன்றப் பிரதமையிற் பாரணஞ்செய்திடவேண்டுஞ் செப்புமைந்து, மேபத்துள்ள சிவநிசிக்குட் சதுர்த்தசிசங் கரனிரவாயப் பிறங்கிநின்றால். (உ௬)

இன்னசிவ நிசிவிரத நோற்றிடுவோர் முற்றினத்தி லெய்தாநின்ற, வன்னதிர யோதசியி லொருபொழுதுண் டரிவையர் தோளணைதலின்றிச், சொன்னவிய வகற்றியறைவைகறையிற் புனிதநதித் தோயத்தாடிப்,

(உ௪) கன்னல்=நாழிகை
(உ௫) இற்று இதனில=இத்தன்மையாம இரவில, ஏறு= இடபம.
(உ௬) சோம சிவநிசி=சோமவாரச சிவராத்திரி, சதுர்த்தசி சங்கரனிரவு=நித்திய சிவராத்திரி (இதனிலக்கண ம இச்சருக்க வசனத்திற் காணக)
(உ௭) எய்தாநின்ற = பொருந்தின தோயம—நீர் [illegible] பனி—சூரியன

பின்னாதினை மன்னியுநிக்குங் காலையிற்செய்ய கடனை
க்குமயிற்றுமா தாற்றி. (௨௭)

மதிமுடியோன் கோயிற்றனை வலம்வந்து தண்டனி
ட்டு வணங்கி வாயாற், றுதிகளுற்றில் வயினேகி யிழிகு
லத்தோர் பாதகர்பாற் றுன்னிடாமற், கதியற்றமற் றவ
ருடனவாய் பேசாமற் கண்ணினெதிற் கண்டிடாமல்,
னதியிடைப்போய் நண்பகலி னுனவிதி வழுவாது நன
னீராடி. (௨௮)

துய்யவெண்டூ சிரண்டுடுத்திட் டுச்சியிற்செய் கட
னகழித்துச் சுடலையாடு, மையனைப் பூசிக்குமிடங் கோ
மயத்தான் மெழுகிப்பின் னம்பொனனுடை, செய்யது
கி னேத்திரத்தால் விதானித்து வாழைகன்னல் சிறக்க
நாட்டி, மையகலுண் மலர்மாலை தோரணங்க ணிரை
நிரையின் வயங்க நாற்றி (௨௯)

கண்ணுதலை யருச்சித்தற் குரியபொரு ளனைத்தி
னையுங் கருதித்தேடி, விண்ணுலவு கதிரருக்கன் மேற்
றிசைவே லையின்முழுக வீழும்வேலை, தண்ணுலவு சந்
தனநற் றூபதீபாதியிம சயிலமின்னற், வொண்ணுதலோ
ர் பாகனுறை சந்நிதியின் முன்னமிவை யுதவியன்பால

(௨௮) இல்வயின்=வீட்டினிடத்து, துன்னிடாமல்=நெருங்
காமல், நண்பகல்=மத்தியானம்

(௨௯) தூசு=வஸ்திரம், செய்ய=சிவந்த, நேத்திர துகி
லால்=பட்டு வஸ்திரத்தினால். விதானித்து=மேலே
கட்டி அலங்கரித்து, கன்னல்=கரும்பு, மையகல்=
குற்றம் நீங்கிய, நிரைநிரை = ஒழுங்காக, வயங்க=
அழகாக, நாற்றி=தொங்கவிட்டு

(௩0) வேலை=சமுத்திரம், வேலை=வேளை, ஒண்ணுதல்=
(பெண்) பார்வதி

அநதியினிற றணபுனைருயந தருககியநற கிரியை செப மாறறிப பினனா, வநதிளமா மதிமுடிதத வள்ள றஜைப பீடிகையில வைததுததாபித, திநதியமோ டை நதவித்திட டாகமநூன மறைகளெடுத தியமபாநிறகு, முநதியமந திரஙகளினுற பூசைவிதி வழுவாமன முடி ததல வேண்டும. (௧௧)

முனனமுதற சாமததி லாணிஜநதா லாட்டிடுக முறையையாகப, பினனிரண் டாஞசாமத தைநதமிா தா லாடடிடுக பிரசந தன்னு, னனனபஞசோ மூனறுப சாமததி லாடடிடுகநாலஞசாமங, கனனவினசாற் றினிலாடடக காரணவாகாமெடுததுககழறிறறனறே ()

ஆசகல்கோ சலநதயிாபால கோமயநெய் கௌவி யமைந தாகுஞசெநதேன, காசகல சாககரை ததிபா னெய்யிவையைநதமிாத பெனக கரைவரிததை, மாசக லகெள வியமபோலத தனிததனியே தாபிதது மதியஞ சூடு, மீசனமணிமுடிமீதி லாடடிடவா கமநூலக ளெடு ததுரக கூறுமா. (௧௩)

சநதமுதற சாமமதி லகிலிரண்டாஞ சாமமதிற் சாம மூன்றிற, கநதமிகுங கருபபூரங கடைசசாமங குங குமஞசெங கமலப போதில, வநதருணனமுகன முகுந

(௧௧) நறகிரியை=நனமையை நலகும அனுஷடானம, இந தியம=இநதிரியம

(௧௨) ஆனிஜநது=பஞசகவவியம, ஐநதமிாதம = பஞசா மிருதம, பிரசம=தேன

(௧௩) காசு=குறறம், தாபிதது=வைதது, தனிததனியே= பஞசாமிருதஙகூடடியவைகளைப பினனும ஒவவொன றுகவும

(௧௪) சநதம=சநதனம, அகில=அகிறகுழமபு; கற்பூரம= பசசைக கறபூரம குஙகுமம—குஙகுமபபூ

தன் மகபதிவானவரெவரும வணங்கியேத்து,மந்தமிலா முழுமுதலவன் றிருமேனி குளிரமிகு மனபிற சாத்தி.

முறசாமம வில்வமதிற் பிறசாம முளரிமலா மூன்றுஞ் சாம, நற்சாதி மலாநாலாஞ் சாமமதி னந்தியா வாத்தப பூககொண், டறசாருங களததிறைக்குச சாத்துக வென் றுகமதது ளதிக மான, சொறசாரமுளளசித்தத் தநதிர நூ ளுறுகுததிதனைச சொன்னதாமல. (௧௫)

முண்டகமுற சாமமதிற றுளசியிரண் டாஞ்சாம மூன்றுஞ்சாமங, கண்டகஞ்சோ கூவிளைமுத தளககிளை நான் கெனபபகுதத கடையிற் சாமம,விண்டலாநது ம துத்துளிககு முறபலததின் மலாசாத்த வேண்டுமென றே, யண்டரெலாம் புகழ்நதேத்துஞ் சிநதியமா மாகம நூ லறைநத தன்றே. (௧௬)

வில்வநொசசி மாவிலங்கை முட்கிளுவை வெள்ளில்பஞச வில்வமாகச, சொலவரிவற் றின்றழைமுக கிளையாகக கொண்டயன்மா றுடாநதுங காணு, நலவாதன் றிருமுடியினுன்குசா மமுஞசாததநன் றுமீது,கலவியறி நதவருணாக காரணவா கமமுரைதத கருததா மனறே. (௧௭)

ஏதமின்முற் சாமமுறகப பருபபொடன்ன மாகும றறை யிரண்டாஞ்சாமங, திதகலபா யசமாகுஞ சாம மொரு மூனறதனிற றிலஞ்சேரனன, மோதவருசாம மொருநானகதனிறசுத்தானனமுரைததாபூத, நாதனி வேததியங தனககுச சுததானன மாஞசாமநானகிற கும்மே. (௧௮)

---

(௧௫) முளரிமலர்=தாமரைமலா

(௧௬) முணடகம=தாமரை, கணடகம்=முள், கூவிளை= வில்வம, உற்பலம=நீலோறபலம.

(௧௭) வெள்ளில=விளா

(௧௮) முறகம=பயறு, திலம=எள.

சுறுவஞ்ஞனே யுக்கிரனே சங்கரனே சிவனேசா
ம் பவனேசானருப்ப, பெறுகதியை நல்கியிடு மீசான
னேமகவுக கிரனேபேசு,மறுவறுபூ தாதிபதி யேயென்
னுமந்திரமோ ரெட்டு மோதி, யுறுதியுடன் றாபாதி
நிவேதனங்க ளனைத்தினையு மொழுங்கிற்செய்தே. ( )

நாமத்தினிருக் கெனுஞ்சொன் னெட்டுமறைமூந்த
வந்து நண்ணுஞ்சாமந்,தோமத்தினகற்றிரண்டாஞ் சுரு
தியிரண்டாஞ்சாமஞ் சொற்றமூன்றுஞ், சாமத்திற்சாம
மறை யீற்றிலுறு மறைநாலாஞ் சாமந் தன்னி,லீமத்தி
னின்றுடு மாதிதிரு முனமேஞதி யிருகை கூப்பி. (௪௦)

உருகுமுளத் துடனிருந்து ஞெருவியிரு விழித
னிலு முறக்கமின்றி, யிருஞ்றுகங் குலின்யாம நான்கி
னுமிப படியருச்சித் திறுதி தோறும, பொருவிலருக்
கியங்கொடுத்து நாயடியேன் புரியுமிந்தப்பூசை தன்னை
த, திருவுளத்தி னயந்தருள்வா யெனத்துதித்துத் தண்
டனிடுத் திருமுன் வீழ்ந்தே. (௪௧)

இன்னனந சிவபூசை யியற்றியறைப் புலரிதனி
லெழுந்துபோகி, நன்னதியிற புனலாடிக காலையிறசெய்
கடனகழித்து நவின்றவாறே, யன்னதினத் தினும்பக
றபோ தரனையருச்சித்த தற்பி னுதிதீகைை,சொன்னகுர
வனைபபோற்றி யந்தணருக காடையன்னஞ் சொன்ன
மீந்தே. (௪௨)

(௩௯) மறுவறு = குற்றமற்ற, ஓரெட்டுமந்திரம் = மேலே சொல்லிய எண்வகைத் தோத்திரத்தை

(௪௦) தோமத்தின = குற்றத்தினின்று, அகற்றும் = நீக்கும்.

(௪௧) ஒருவி = நீக்கி, கங்குல் = இரவு

(௪௨) புலரி = விடியற்காலை

அங்கவர்த மனுமதியாற் பாரணஞ்செய் திடல்வேண்டு மற்றைவைகற், றங்குபகற் கடனனைத்துங் காலசந்தியுடன்முடித்துத் தாழுங்கிழபார், செங்கதிரவன் றுதித்தாறு கன்னலுக்குட் பாரணந்தான் செய்தாராகிற், றுங்கமுறுகவளமொன்றுக் கனந்தபலமுளதென நூல்சொல்லுமாதோ. (௪௩)

அலைசெறிபாற் கடல்விடமுண் டருள்வான்முப் புரந்தழலுக் களிப்பான் மேருச், சிலைகுனித்த சிவனிரவிப் படிநோற்போர் சிவகதியிற் செல்வ ரன்றிக், கலைமுழுதுங் கற்றுணர்ந்த மாதவத்தி னனைவர்முற் கருவின மேலேழ், தலைமுறையி லுள்ளவருஞ் சத்தியமுத் தியிற்சேர்த றப்பிடாதால். (௪௪)

அறைமறைமந் திரவிதியா லருச்சிக்க விரகிலரே லன்பருள்ளத், துறைபரமனைந்தெழுத்தை யுச்சரித்தீ ரெட்டுவகை யுபசாரத்தாற், பொறைதருமன் புடன்பூசை புரிந்திடுக பொறியளிகள் பூந்தா தூது, நறைகமழுஞ் செங்கமலமலர் நான்முகத்தோன் பூசையினு நயப்பனம்பன். (௪௫)

இத்தகைய சிவார்ச்சனைசெய் திடப்பட்டா ரிருத்தர்கொடி யிடையார நேய, ருத்தமநற சிவநிசியி

---

(௪௩) வைகல்=தினம், கன்னல்=நாழிகை, கவளம்=பிடியன்னம்

(௪௪) கருவின=வம்சத்தின

(௪௫) விரகிலரேல் = சக்தி யில்லாதவரானால், ஈரெட்டுவகையுபசாரம்=சோடசோபசாரம், பொறி=புள்ளியையுடைய, அளிகள்=வண்டுகள், பூந்தாது = புஷ்பங்களிலுள்ள மகரந்தப் பொடிகளை, ஊதும் = இறைக்கும்

(௪௬) சிவசரம் — ஆயுமம

ஓரோடு துயினீத்துச் சாமமானத்து, சித்தமிக்க களி
கூர்ந்து சிவபூசா ஞானங்கேட்டுச் செபங்கள்பண்ணி, முக்
தனுறை சினகரத்திற் சென்றரனைச் சேவித்தன் முறை
மை யாமே (௪௬)

அசிக்கணுமை பங்கனைமுச் சாமத்தி லருச்சித்
தாங் கதற்குப்பின்னர்ப், பசிக்கழிந்தோர் நீர்சிறிது பா
லசிறிது பருகவன்றேற் பழங்கள் சற்றே, புசிக்கச ல்
பானந்தன்று மத்திமயாமல் பழாத்தாமம் பொருவில்கந்தமு,
சுசிக்கொள்பாக தோசைபிட்டு மாந்தலுத்த மத்தமமு
சொல்லுங்காலே (௪௭)

பகற்றரு மாரணமுழுவர்ப் புணர்க்கிடமுன் பலன
கொள்ளைசைவர் பண்ணவேண்டும், மிகற்றருப்பப் பரமெரி
த்த பரமனுயர் சீர்த்திகளை யெடுத்தநூ முனனோர், பகல
சரிதை பாராட்டிப் பிற்பொழுது போக்கியெழு புரவித்
தேரோன், அகல்பொழுதிற் கடன்கழித்துத் துயிலவராற
றையந்தியன்ன மருந்த லாகா (௪௮)

பாரணந்தான் புரிந்ததுபின் பகற்பொழுதிற்
சோமபொங்கண்படைசெய்தாரே, லாரணங்கள் பயின்ற
குல வந்தணரைமப் பதிற்றிரட்டி யாயினோரைக், கார
ணங்க ளொன்றுமின்றிக் கொன்றகடும் பழியடைவர்

---

(௪௭) அசி=வாள், பசிக்கு அழிந்தோர்=பசியால் வருந்துவோர், பருக=உண்ணுக, சற்றே = கொஞ்சம், கந்தம்=கிழங்கு, சுசி=சுத்தம், மாந்தல்=உண்ணல்

(௪௮) எழுபுரவி=ஏழு குதிரைகள் கட்டிய, தேரோன் = இரதத்தையுடைய சூரியன்

(௪௯) துணைவரு இல் = துணையார் இல்லாத

கருதுஞ் சாந்திப், பேரணங்கி லோமமறை விதிப்படி
யே புரியிலந்தப் பிழைபோ மன்றே. (ச௯)

முத்தியினை விரும்பிமுதற் சங்கற்பந் தவறுறு மூ
வெட்டாண்டு, பத்தியுட னிவ்விரத நோற்றதற்பின்
வேதியர்க்குப் பசுபூ தானம், நித்திலவெண் ணகைக்க
னனி தானமன்ன தானமுட னிதிய நல்கிப், புத்தியுட
ன சிவநிசியாம விரதமொழி வதுவழக்காப் புகலவா
மன்றே. (ரு௦)

வேறு

இந்தநல விரதந் தனைச்சிவ னந்திக் கிசைத்திட
வுணர்ந்துசெங் கதிரோன், கந்தவேள் கதைக்கைக்
காலன்விற் காமன் கடவுளர் கண்ணோராயிரத்தோன்,
செந்தழற் கடவுண் மதிநிதிக்குபேரன் செபயிபவரன்
முறை நோற்றுத், தந்தம மனத்தில் விழைந்தன பெற்
றுத் தகைபெறு தலைவரா யினரால். (ருக)

என்றுரைத் திடலு நைமிச வனத்தி லிருந்தவ
ரிருகரங் கூப்பி, நன்றுரைத் தனைநீ நானிலத் துள்ளோர்
நவையறு சிவநிசி நோற்றிட, டொன்றுதற் கரிதா முத்தி
பெற்றவர்க ளுளரெனி லுரையெனவுயர்ந்த, குன்றுறழ்
தவத்துச் சூதமாமுனிவன் கூறுவன் கேண்மினென்
றிசைப்பான். (ருஉ)

(ரு௦) நித்திலம்=முத்துப்போன்ற, நிதியம்=சுவர்ணம்
(ருக) கடவுளர் = தேவர்கள், வரன்முறை = ஒழுங்கு
தகை=பெருமை குன்று உறழ்=மலையை ஒத்த
(ருஉ) நவையறு=குற்றமற்ற, ஒன்றுதல்=போதல்

வசனம்.

சிவராத்திரிவிரதம்

அனுஷ்டிக்கு முறைமை

மாதவச் சதுச் சவுனகா முதலாம நைமிசவனத்தோர்க்கு மாமுனிவரை மகிழ்ந்துபோற்றி, இனி இச் சிவராத்திரி விரதமிழைக்கு முறைமையினையும், அன்று பரமேசுவரனைப் பூசிக்கும் விதியினையும் கூறவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அம்முனிவரங்கனமே கூறுவாராயினார்.

மாதவர்காள்! கேண்மின்.

சிவராத்திரியானது; மாகசிவராத்திரி, யோகசிவராத்திரி, நித்தியசிவராத்திரி, பட்சசிவராத்திரி, மாதசிவராத்திரி யென ௫ வகைத்தாம்.

(க. மாகசிவராத்திரி.)

அவற்றுள், மாசிமாதத்துத் தேய்பிறைச் சதுர்த்தசி கூடிய நாள் மாகசிவராத்திரியாம். இது வருஷ சிவராத்திரி யென்றும் மகாசிவராத்திரியென்றும் சொல்லப்படும்.

(உ. யோகசிவராத்திரி.)

சோமவாரத்தன்று சூரிய உதயகாலந்தொட்டு இரவுமுழுதும் (அஃதாவது அன்று பகலிரவுசேர்ந்த அறுபதுநாழிகையும்) அமாவாசை யிருக்குமாயின் அன்று யோகசிவராத்திரியாம்.

சோமவாரத்தன்று சூரியன் அஸ்தமித்தது முதல அன்றிரவு நான்கு சாமமும் தேய்பிறைச் சதுர்த்தசி யிருக்குமாயின் அன்றும் யோகசிவராத்திரியாம்.

சோமவாரத்தன்று இரவின் நான்காஞ்சாமத்தில் அமாவாசை அரைநாழிகை யிருந்தாலும் அன்றும் யோகசிவராத்திரியாம்.

சோமவாரத்தன்று இரவின் நான்காஞ்சாமத்தில் அப்படியே தேய்பிறைச்சதுர்த்தசி அரை நாழிகையிருந்தாலும் அன்றும் யோகசிவராத்திரியாம்.

இங்ஙனம் சோமவார சம்பந்தமாய்வரும் யோக சிவராத்திரி நால்வகைத்தாம்.

இத்தகைய ஒருயோக சிவராத்திரி விரத மிழைக்கின் அது மூன்றுகோடி மற்றைச் சிவராத்திரியின் விரதமிழைத்த பலன்றரும்.

(௩. நித்தியசிவராத்திரி.)

வருடத்தின் பனிரண்டு மாதங்களிலும் வரும் தேய்பிறை வளர்பிறைகளின் சதுர்த்தசிகூடிய இருபத்து நான்கு நாட்களும் நித்திய சிவராத்திரியாம்.

(௪. பட்ச சிவராத்திரி.)

தைமாதத்தின் தேய்பிறைப் பிரதமையன்று தொடங்கிப் பதின்மூன்று நாள்வரையில் பிரதிதினமும் நியமத்துடன் ஒருபொழுது உண்டு பதினான்காம் நாளாகிய சதுர்த்தசியன்று (பின்னாகக்கூறும்) விதிப்படி விரதம் நோற்பது பட்ச சிவராத்திரியாம்.

(௫. மாத சிவராத்திரி.)

மாசிமாதத்துத் தேய்பிறைச் சதுர்த்தசி,
பங்குனிமாதத்து வளர்பிறைத் திருதியை,
சித்திரைமாதத்துத் தேய்பிறை அஷ்டமி,
வைகாசிமாதத்து வளர்பிறை அஷ்டமி,
ஆனிமாதத்து வளர்பிறைச் சதுர்த்தசி,
ஆடிமாதத்துத் தேய்பிறைப் பஞ்சமி,
ஆவணிமாதத்து வளர்பிறையட்டமி

புரட்டாசிமாதத்து வளர்பிறைத் திரயோதசி,
ஐப்பசிமாதத்து வளர்பிறைத் துவாதசி,
கார்த்திகைமாதத்து வளர்ப்பிறைச் சப்தமி, தேய்பிறை [யட்டமி
மார்கழிமாதத்து வளர்பிறைச் சதுர்த்தசி, தேய்பிறைச் [சதுர்த்தசி,
தைமாதத்து வளர்பிறைத் திருதியை,

என்னும் திதிகள்கூடிய பதினான்கு நாட்களும் மாதசிவராத்திரியாம்.

மார்கழிமாதத்து வளர்பிறைச் சதுர்த்தசி திருவாதிரை நட்சத்திரத்தோடுகூடிவந்தாலும், மாசிமாதத்துத்தேய்பிறைச் சதுர்த்தசி செவ்வாய்க்கிழமையோடாவது அல்லது ஞாயிற்றுக்கிழமையோடாவது கூடிவந்தாலும் அவ்வொரு சிவராத்திரியானது மற்றைச் சிவராத்திரி மூன்றுகோடிக்கிணையாம்.

மேற்கூறிய ஐவகைச் சிவராத்திரிகளிலும் விரதமிழைத்தல் நன்றும் அப்படிச்செய்யக்கூடாவிடின், இவற்றுள் ஒருவகைச் சிவராத்திரியை யாவது விதிதவறாமல் நோற்றல் வேண்டும்.

மேலும், இச்சிவராத்திரி உத்தமத்தி லுத்தம சிவராத்திரி, உத்தம சிவராத்திரி, மத்திம சிவராத்திரி, அதம சிவராத்திரி என நால் வகைத்தாம்.

அவை வருமாறு:—

(௧) உத்தமத்திலுத்தம சிவராத்திரி.

சூரியன் அஸ்தமிக்குமவ்வேளையில் திரயோதசி யிருந்து நீங்கப் பின்னர்ச் சதுர்த்தசிவந்து அச்சதுர்த்தசி அந்தஇரவும் மறுநாட்பகல் முற்றுமிருப்பின் அஃது உத்தமத்திலுத்தம சிவராத்திரியாம்.

(உ) உத்தம சிவராத்திரி.

சூரியன அஸ்தமித்தபின்னும இரவின பத்துநாழிகைக்கு முன்னும் (அஃதாவது இரவின் முன பத்து நாழிகையில) சதுர்த்தசி வரின அஃது உத்தம சிவராத்திரியாம

(௩) மத்திம சிவராத்திரி.

காலை தொடங்கி மறுநாளுதயமவரை (அஃதாவது பகலிரவு அறுபதுநாழிகையை ஆதியந்தமாக) வரும சதுர்த்தசியும, சூரியன அஸதமிப்பதற்கு முன்னரேவரும சதுர்த்தசியும, இரவின பத்து நாழிகைக்குப பின்னர் வரும சதுர்த்தசியும மத்திம சிவராத்திரியாம

(௪) அதம சிவராத்திரி

இரவின இருபதுநாழிகையளவு சதுர்த்தசியிருந்து நீங்க அதனபின்னர் அமாவாசை வந்தால (அஃதாவது இரவின பினபத்து நாழிகையைத்தொடர்ந்துவரும அமாவாசை) அஃது அதம சிவராத்திரியாம

இவ்வதம சிவராத்திரியிற பரமேசுவரனைப் பூசிக்கலாகாது இப்படி அமாவாசை தொட்ட இரவிலவரும சதுர்த்தசி உயிர்நீங்கிய சரீரமபோலாம அந்த இரவில பரமேசுவரனைப பூசிபபோர முன்னாப புரிந்துள்ள புண்ணியத்தை யிழந்து பிரமமஹத்தி தோஷமடைந்துரவுரவாதி நரகங்களிறசேர்வர

ஆனதால, மேறசொல்லியபடி (சோமவாரமல்லாத வாரங்களின) அமாவாசைதொட்ட இரவில சதுர்த்தசி வருமாயின அந்த இரவைநீக்கித் திரயோதசியுடன சதுர்த்தசி ஒரு நாழிகையாவது கூடிவருகின்ற முந்தியநாளிரவே சிவனிரவாகக கொள்ளல வேண்டும திரயோதசியும சதுர்த்தசியும கூடிய இரவு சிவலிங்க சொருபமாம

அமாவாசைதொட்ட சதுர்த்தசி வைதிகாககும சனனியாசிகட்கும உரியதாகும எனின மேறகூறியபடி அமாவாசை தொட்டகுற்றம் சைவருக்குமாத்திர முண்டென்றும, வைதிகாககும சன்னியாசிகட்கும இல்லையென்றும ஏற்பட்டதாம

அமாவாசைதொட்ட சதுர்த்தசி திருவோண நட்சத்திரத்துடன் கூடிவருமாயின் மேற்கூறிய மூவகையினர்க்கும் உரியதாகும் எனின் அமாவாசை தொட்ட குற்றமில்லையென்பதாம்.

அன்றியும் சதுர்த்தசியானது இரவின் பதினைந்து நாழிகைக்குமுன் ஒரு நாழிகையேனுங் கூடிவருமாயின் அன்றே சிவனிரவாகக் கொள்ளல் வேண்டும். அச்சதுர்த்தசி இரவின் பதினைந்து நாழிகைக்குப் பின் ஒரு நாழிகையாவது தனி வருமாயின் மறுநாள் சிவனிரவாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

திதித்திரயஞ் சேர்ந்துவரின் (அஃதாவது காலையில் திரயோதசி திதியின் அந்தமும், அதற்குப்பின் சதுர்த்தசி திதியும், அன்றிரவின் கடையில் அமாவாசை திதியின் ஆதியுமாக வருதல்) மேற்சொல்லிய முத்திறத்தினருக்கும் உரியதாகும் எனின் மேலே சொல்லியபடி அமாவாசை தொட்ட குற்றம் சைவருக்கு மில்லை யென்பதாம்.

சோமவார சம்பந்தமாய் வரும் சதுர்த்தசிக்கு மிப்படியே யாம்.

இரவின் பதினைந்து நாழிகையளவில் சதுர்த்தசி திதி வந்து மற்றைநாளிரவு பதினைந்து நாழிகை யளவிருப்பின் முந்தியநாளிரவே சிவனிரவாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

சிவராத்திரி விரதமிழைக்கும் விதி

இத்தகைய மகிமைவாய்ந்த சிவராத்திரி விரதம் நோற்போர், அச்சிவனிரவுவாய்ந்த தினத்தின் முன்னுள்ள ஒருவேளையுண்டு மங்கையர் சங்கமநீக்கல் முதலிய ஆசாரத்தவராய் இருந்து பொழுதுபோக்கிச் சுத்தமானவிடத்திற் படுத்துறங்கிச் சிவராத்திரியன்று விடியற்காலையிலெழுந்து புண்ணியத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து சூரியனுதிக்கும் வேளையில் காலையனுஷ்டானமியற்றிச் சிவாலயத்துட்சென்று பரமேசுவரனை விதிப்படி தரிசித்துத் திரும்பி இழிகுலத்தோரையும் பாதகரையும் பாஷண்டரையும் (அவர்களைப் பாராமல்) நெருங்காமலும் வீட்டினுக்கு

வந்து பரமேசுவரனைப் பூசிக்குமிடத்தைக் கோமயத்தால் மெழுகிப், பொன்னுடையையும் பட்டாடையையும் அவண் மேலே கட்டி வாழைமரங்களையும் கரும்புகளையும் நாட்டித் தோரணங்களையும் மலர்மாலைகளையுந் தொடுத்து அலங்கரிக்க வேண்டும். பின்னர் நடுப்பகலில் ஸ்நானஞ்செய்து உச்சிக்காலவனுஷ்டானங்களியற்றவேண்டும். பின்னர் பரமேசுவரனை யருச்சித்தற்குரிய பொருள்களைச் சேகரித்து, சூரியன் அஸ்தமிக்கும் வேளையில் சிவாலயத்திற்கொண்டுபோய்க் கொடுத்துப் பரமேசுவரனை யர்ச்சிக்குமாறு ஏற்பாடுசெய்து வீட்டினுக்கு வந்து பின்னுமோர்தரம் ஸ்நானஞ்செய்து மாலைக்கால அனுஷ்டானமியற்றவேண்டும். பின்னர் பொன்னுடையாதியா லலங்கரித்த விடத்தில் பரமேசுவரனைப் பீடத்தில் வைத்துத் தாபித்து ஆகமங்களில் விதித்த சிவபூசா விதி தவறாமல் நான்கு சாமத்திலும் சாமத்திற்கொரு முறையாகப் பூசைபுரிதல் வேண்டும்.

அபிஷேக அலங்கார அர்ச்சனாவிதி

இப்படிப் பூசிப்பதில், பால், தயிர், தேன், சர்க்கரை இளநீர், பனிநீர், எலுமிச்சம் பழம், நார்த்தம்பழம், சந்தனம், விபூதி முதலியவைகளில் கிடைத்தவைகளை நான்கு சாமத்தும் அபிஷேகிப்பதோடு தவறாது முதற்சாமத்தில் பஞ்சகவ்வியத்தாலும், இரண்டாஞ் சாமத்தில் பஞ்சாமிர்தத்தாலும், மூன்றாஞ் சாமத்தில் தேனாலும், நான்காஞ் சாமத்தில் கருப்பஞ்சாற்றாலும், அபிஷேகஞ்செய்தல் வேண்டும். பால், தயிர் நெய், கோசலம், கோமயம், இவ்வைந்துங் கலந்தது பஞ்சகவ்வியமெனப்படும். தேன், சர்க்கரை, தயிர், பால், நெய் இவ்வைந்துங்கலந்தது பஞ்சாமிர்தமெனப்படும் (இதில் தயிரை நீக்கி வாழைப்பழஞ் சேர்த்துக்கொள்ளினு மாகும்) பின்னர் முதற்சாமத்தில் அகிற்குழம்புடன் வில்வமும், இரண்டாஞ்சாமத்தில் சந்தனத்துடன் தாமரை மலரும், மூன்றாஞ்சாமத்தில் அரைத்த பச்சைக்கற்பூரத்துடன் சாதிமுல்லை மலரும், நான்காஞ் சாமத்தில் அரைத்த குங்குமப்பூவுடன் நந்தியாவர்த்தன மலரும் சாத்தல்வேண்டும்.

பின்னர் முதற் சாமத்தில் தாமரைமலராலும், இரண்டாஞ்சாமத்தில் துளசியாலும், மூன்றாஞ்சாமத்தில் முக்கிளைபொருந்திய வில்வத்தளத்தினாலும், நான்காஞ் சாமத்தில் நீலோற்பலமலராலும் அர்ச்சனைபுரிதல் வேண்டும். வில்வம், நொச்சி, மாவிலிங்கை, முட்கிளுவை, விளா இவைகளும் பஞ்ச வில்வமாகலின் வில்வம் கிடைக்கவில்லையேல் மற்றைய நான்கிற் கிடைத்தவைகளா லர்ச்சனைபுரிக.

பின்னர் முதற்சாமத்திற் பயத்தம்பருப்புச் சேர்த்த பொங்கலன்னமும், இரண்டாஞ்சாமத்திற் பாயசமும், மூன்றாஞ்சாமத்தில் எள்ளன்னமும், நான்காஞ்சாமத்திற் சுத்தான்னமும் நிவேதித்தல்வேண்டும். இயலாதேல் நான்கு சாமத்துஞ் சுத்தான்னமே நிவேதித்திடுக. இப்படி நிவேதித்த பின்னர் ஒவ்வொரு சாமத்தும் தூபதீபாராதனைகள் கிரமமாகச் செய்தல் வேண்டும்.

பின்னர் முதற்சாமத்தில் இருக்குவேதமும், இரண்டாஞ்சாமத்தில் யசுர்வேதமும், மூன்றாஞ்சாமத்தில் சாமவேதமும், நான்காஞ் சாமத்தில் அதர்வணவேதமுமோதி இருகை கூப்பித் துதித்து அர்க்கியங்கொடுத்து அஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து அடியேன் புரிந்த இப்பூசையினைத் திருவுள்ளமேற்று அருள்புரிக வெனச்சிந்தனையாற் பிரார்த்தித்துப் பூர்த்திசெய்தல் வேண்டும்.

இப்படி நான்கு சாமத்தும் நித்திரையகற்றிப் பூசனையியற்றி மறுநாள் விடியற் காலையிற்போய் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து காலையனுஷ்டானமியற்றி உச்சிக்காலவனுஷ்டானமும் அக்காலையிலேயே புரிந்து தமது தீட்சாகுருவைப் பூசித்துப் பிராமணோத்தமர்கட்கு ஆடையும் உணவிற்குரியவைகளும் கொடுத்து உபசரித்து அவர்களாலாசீர்வதிக்கப்பெற்று, சூரியனுதித்து ஆறுநாழிகைக்குட் பாரணஞ்செய்திடல் வேண்டும்.

உணவகற்றலிற் பசிதாளாதவர் இரவின் முதற்சாமத்திற் பூசித்தபின்னர் கொஞ்சம் நீராவது பாலாவது பழமாவது புசித்தல்கூடும். இவ்வாறு [illegible] பாலனஞ்

மந்திமமும, பஞ்சமுணபது அதமமுமாம அன்றியும அப்பம, தோசை, பிட்டு முதலியவைகளுணபது அதமத்திலதமமாம.

இப்படிச் சிவபூசைசெய்யச சகதியற்ற வயோதிகரும ஸதிரீகளும நோயாளரும சிவராததிரி தினததில ஊணுறககமொழிந்து அன்றிரவு நான்குசாமத்தும சிவபுராணஙகேட்டேனும செபஙகள செயதேனும சிவாலயததுசசென்று பரமேசுவரனை ததரிசித்தேனும அவவிரவையகற்றி மறுநாட்காலையில் மேற சொன்னபடி பாரணஞசெயதல வேணடும

அப்படிப பாரணைசெயத பிறகு சிவபுராணமபடித்தேனு ங கேட்டேனும கண துயிலாது அற்றைப பகற்பொழுது போககி அஸதமிககும வேளையில மாலைககாலவனுஷ்டான மியற்றி அவ்விரவிலும அன்னபானதி யருந்தாது புனிதமானவிடத்தில ஆசாரததுடன் நித்திரைசெயதல வேணடும பாரணை செயதபின அற்றைப பகலிற றுயிலவரேல அவர காரணமின்றி நூறுபிராமணரைககொன்ற பழியடைவர அபுததிபூர்வமாயத்துயிலவாரேல் வேதவிதிபபடி ஹோமமபுரிநது அககுற்றததை நீககிககொள்ளல வேணடும

இப்படி இருபததுநான்கு வருடம நோற்றுப்பின கோதானம பூதானம சுவாணதான முதலியவை நலகி இவவிரதத்தினைப்பூரததி செயதலவேணடும இப்படிச்சிவராததிரி விரதமிழைப்போர சிவசததியிறசெலவதுமன்றி அன்னவரின முனமூவேழு தலைமுறையினரும தபபாது முததியிற் சேரவது சததியமாம

இப்படி இவவிரததத்தினையனுஷடிததது இஷடகாமியார்த்தஙகளையும் முத்திபபேற்றையும பெற்றோர சரித்திரம பறபலவாம, என்று சூதமாமுனிவர சொலலககேட்ட நைமிசாரணய வாசிகள் இவவிரதத்தினை இவவிதிபபடி நோற்று, பரம சாமபிராசசியப பெருவீடடைநத மேலோர் சரிததிரஙகளையுஞ சொலலவேணடுமென்று பிரார்த்திககச் சூதமாமுனிவர சொலலுவாராயினர

ஞான்மியச்சருக்கம்.

முற்றிற்று

சுகுமாரச் சருக்கம்.

கந்த நாண்மலர்க் குவளைநட் புறாக்கதிர் மதியஞ்
சந்த னாடவிப் பொதும்பரிற் றவழ்ந்துசெல் சாரல்
விந்த மால்வரைக் குத்தரத் துததியின் விரிநீ
ருந்துவெண்டிரைச் சிந்துவென் றொருநதி யுளதால் (க)

விடுங்க திர்த்திர ணித்திலக் கோடுகள் விரவி
நெடுந்த ருக்களை முறித்துநன் னீலவண் டார்ப்ப
வடுந்தொ ழிற்புரிந் தடவிமால் வரைநின்று வரலாற்
கொடுங்கொலைக்கடம் பொழிகளிறெனக் குலவுமா

(க) நாண்மலர்=பகலில்மலருந் தாமரைமலர், குவளை = கருநெய்தல், நட்புறு=விரும்புகின்ற, சந்தன அடவி=சந்தனவிருட்ச மடர்ந்த காடு, பொதும்பர்=சோலை, உததியின்=சமுத்திரம்போல, விரிநீர்=பரவியநீரானது, உந்து=வீசுகின்ற

(உ) இச்செய்யுள் நதிக்கும் யானைக்குஞ் சிலேடையாகக்கூறப்பட்டதாம் எங்ஙனமெனின், யானையானது முத்துக்கள் பொருந்திய இரண்டு கோடுகளையுடையதாய், தான் செல்லும் மார்க்கத்திருமருங்கிலுமுள்ள மரங்களை முறித்துக் கொண்டும், மதநீருண்ணவரும் வண்டுகள் கோஷிக்க எதிர்ப்பட்டவர்களை அழித்துக் கொண்டும் காடுசூழ்ந்த மலைகளினின்று வருதல்போல, இந்நதியானது; முத்துக்கள் பொருந்திய இரண்டுகோடு (கரை) களையுடையதாய், தான் செல்லுமார்க்கத்திருமருங்குகளிலுமுள்ள (நதியோரங்களிலுள்ள) மரங்களை முறித்துக்கொண்டும் (வேரையறுத்து வீழ்த்தி), அம்மரங்களினது புஷ்பங்களிலிருந்து தேனையுண்ணும் வண்டுகள் (அதனுடன்) சப்திக்க எதிர்ப்பட்ட திடர் (மேடு) களையும் மணிதாகளையும் அழித்துக்கொண்டும் மலையினின்று வருதலாமென்க

கலைகள் கற்றறி புலவர்வாய்த் தோன்றிய கவிபோன்
மலையி டைப்பிறந் தளக்கரும் பொருள்கொடு வந்து
தலைமை யுற்றசீர் பெற்றுயர் சங்கமார்ந் தெங்கு
முலவி மாநிலத் தவர்களுக் கின்பமே யுதவும். (௫)

ஏந்து பூண்முலை யெயிற்றியர் வயிற்றலைத் திரங்கக்
காய்ந்த புற்குரம் பைகளழித் தம்புவிற் கவர்ந்தே

---

(௨) கதிர்த்திரள் விடும் = மிகுந்த பிரகாசம் வீசும், நித்திலம் = முத்துக்களை, கோடுகள் = கரைகள் (அன்றியும், மருப்புகள்) விரவி = பொருந்தி, ஆர்ப்ப = சப்திக்க, அடுந்தொழில் = அழிக்குஞ்செய்கை, அடவி = காட்டையுடைய, மால = பெரிய, கடம் = மதம், கவுள் = கன்னம்

(௫) இச்செய்யுள் நதிக்கும் தமிழ்ச்செய்யுளுக்கும் சிலேடையாகக் கூறப்பட்டதாம் எங்ஙனமெனின் தமிழ்ச்செய்யுளானது (பொதிகை) மலையினிடத்துத் தோன்றி அளவிலாப் பொருள்களைக் கொண்டுவந்து சங்கத்தைச் சார்ந்து எங்கும்பரவி உலகுக்கின்பமளிப்பதுபோல இந்நதியானது மலையினிடத்துத்தோன்றி (மலைபடு திரவியம் காடுபடு திரவியமுதலிய) அளவில் பொருள்களைக்கொண்டுவந்து சங்குகளைப்பொருந்தி எங்கும் பரவி உலகத்தவர்கட்கின்பமளித்தலாலெனக்

கவிபோல் = தமிழ்ச் செய்யுளைப்போல, அளக்கரும்பொருள் = அளவுபடாப் பொருள், சங்கமார்ந்து = சங்குகள்பொருந்தி (அன்றியும், வித்துவ சங்கத்திற் சேர்ந்து); உலவி = பரவி.

(௬) இச்செய்யுள் நதிக்கும் அரசனுக்குஞ் சிலேடையாகக் கூறப்பட்டதாம். எங்ஙனமெனின், அரசனானவன் (தன்னை நெருங்கிய பகைத்த அரசர்களுடைய மனைவியராம்) ஆபரணங்களைத்தரித்த முலையையு மரும்பை யொத்த பற்களையுடைய ஸ்திரீகள் வயிற்றைப்பிசைந்து வருந்த

யாய்ந்த பாலையிற் குரம்புக ளடக்கிவே லரசர்
வாய்ந்த வெள்வளை முழங்கவரு தாலென வருமால்.(௪)

அவ்வரசர்களது தேகங்களை அழித்து அவரது அம்பை
யும் வில்லையுங் கவர்ந்து மீண்டுவருகையில் பாலை நில
த்துள்ள வேடர்களது (வழிமறித்துக் கொள்ளையிடல்
முதலிய கொடுஞ்செய்கைகளாம்) குறும்புகளையடக்கி
வெற்றிச்சங்க முழக்கத்துடன் வருவதுபோல் இந்நதி
யானது நீர் பெருகியபொழுது இருமருங்குகளிலு
முள்ள வேடர்களது புற்குடிசைகளை அழித்து அக்கு
டிசைகளில் வசிக்கும், ஆபரணங்களை யேந்திய தனங்
களையுடைய வேடப் பெண்கள் வயிற்றைப் பிசைந்து
வருந்தும்படி அக்குடிசைகளிலுள்ள அம்பையும் வில்
லையும் அடித்துக்கொண்டு பாலை நிலத்துவந்து (அங்
குள்ள அதிவெப்பமாகிய) குறும்பைத் தணித்துச் சங்
குகள் சப்திக்க வருதலினாலெனக்

அரசன் றன்மைக் குரியன

ஏந்து பூண் = ஆபரணங்களைத் தரித்த, முல்லை = முல்லையரும்பையொத்த, எயிற்றியா = பற்களையுடைய (மாற்றரசர்களின் மனைவியராம்) ஸ்திரீகள், காய்ந்த = பகைத்த மாற்றரசர்களுடைய, புல் = அற்பமாகிய, குரம்பைகள் = தேகங்களை, பாலையில் = பாலை நிலத்தில், ஆய்ந்த = (வழி மறித்துப்) பறித்தலாம், குறும்புக ளடக்கி = துன்பங்களை யொழித்து, வெள்வளை முழங்க = சங்கத் தொனியுடன்

நதியின் றன்மைக் குரியன

பூண் = ஆபரணங்களை, ஏந்தும்முலை = தரிக்குந் தனங்களையுடைய, எயிற்றியா — (மலையினிடத்து வாழும்) வேடப்பெண்கள்; அலைத்து = பிசைந்து, இரங்க = வருந்தும்படி, புற்குரம்பை = புற்களாற் புனையப்பட்ட குடிசைகளை, பாலை = நீருநிழலு மில்லாத சுரமுஞ்சுர ஞ்சார்ந்த விடமும், ஆய்ந்த = வருத்தும், குறும்புகள் = வெப்பங்கள், வெள்வளை முழங்க = சங்குகள் சப்திக்க

கருது மந்திக் கரைமருங் குளதுகட் கமலத்
திரும கட்கணி யன்னது தேவரும் வியப்பந்
தரும நீதியுஞ் செல்வமுந் தழைப்பது தகைசால்
பொருவில் குஞ்சர புரியெனப் புகலொரு நகரம். (௫)

உழவ ருவப்புற கமலவாண் முகத்திய ருவப்ப
மழவ ருதநல் லாடவர் மணவினை முடிக்கும்
விழவ ருதவெண் சங்கொலி வீதிதோ றிரட்ட
முழவ ருதவம் முதுங்காப் பெருமையார் மொழிவார்

நீரு கந்தகார் நிகர்நிறம் படைத்திடு நெடுமால்
ஏரு கந்தபைந் துகிலுடுத் தரிக்கலை யிகந்து
பாரு கந்தளந் திடுமிரு தாளெனப் படுமம்
போரு கந்திக ழகழ்ப்புறஞ் சூழ்நெடும் புரிசை. (௭)

விழுந்து விண்முகில் வேலையென் றுண்ணீர் மிகுந்திட்
டாழ்ந்த கனநீ டிருசியை வளர்ந்தபே ரகழி
தாழ்ந்து மீதுய ரடிமுடிச் சக்கர கிரியைச்
சூழ்ந்து வெண்டிரைப் பெருங்கடல் சுற்றிய தொக்கும்.

---

(௫) மருங்கு = இருபக்கத்திலும், கள் = தேன் பொருந்திய, கமலம் = தாமரை, அணி = ஆபரணம், தகைசால் = பெருமையுள்ள

(௬) வாள் = ஒளி, மழவு = இளமை, விழவு = உத்ஸவம், இரட்ட = ஒலிக்க, முழவு = மணமுரசின் ஒலி

(௭) நீருகந்த = நீர்பொருந்திய, ஏருகந்த = அழகுபொருந்திய, பைந்துகில் = பசுமைநிறம் பொருந்திய துகில், அரி = பொன்னாற்புனையப்பட்ட, கலையிகந்து = வஸ்திரத்தை நீக்கி, பார் = உலகத்தை, உகந்து = விரும்பி, அம்போருகம் = தாமரை, புரிசை = மதில்

(௮) முகில் = மேகம், வேலை = சமுத்திரம், நீடு இருசியை = நீண்ட மதிலை, அடி தாழ்ந்து = அடியானது பூமியிலாழ்ந்து, முடிமீது உயர் = உச்சியானது மேலே வளரப்பெற்ற, பெருங்கடல் = பெரும்புறக்கடல்

குறையில்பொ ன்னெயிற்குடுமியிற்றெடுத்துயாகொடிக
ளறைதி ரைபபுன லகழிசூ ழநநக ரரிவை
நிறைவ னபபெதிர நோககுறு மாடியா நிலவின
கறைது டைததிட நீட்டிய கரங்களிற கவினும. (கூ)

நிலவு மாமணி விமானஙக ணிலததிருந தெனனப
பலவு மாலவரைக குலநிரைத தேனககதிர பரபபி
யுலவு மானமதிக கூனமுது குரிஞசிட வுயாநது
குலவு மாடகத தியறறிய கூடமா டங்கள. (கo)

மாற நாமென நிழலுடன் மலைகர மலைக
ளாற தாமென விடமதம பெருககெடுத தலைபபச
சேற தாய்நெடுந தோகளுஞ சனஙகளுஞ செல்ல
நீற தாயததுக ளெழுநதுவிண் புதைககு நீள்வீதி.(கக)

வையம யாவையும விலைபெற வளாமுலை வருதத
நைய நுண்ணிடை நாரியா புலவியிற கழிதத
துய்ய மான்மதச சேறறொடு துவளுமுத தாரஞ
செய்ய மாமணிக கலனகிடந தெறிபபன தெருககள.

(கூ) எயில=மதிலின, குடுமியில = உசசியில, அறை=கரை யைமோதுகிற, நகா அரிவை=நகரமாகிய பெண, வனபபு=அழகு, கறை=களஙகம, கவினும=ஒககும

(கo) நிலவு = பிரகாசிககிற, மாலவரைககுலம பலவும = பல பெரியமலைக கூட்டஙகள், நிரைததென =வரிசையாக வைததது போல, மானமதி = மானரூபமான களஙக முளளசநதிரன், உரிஞசிட=தேயககுமபடி, குலவும= விளஙகும, ஆடகதது=பொனனுல்

(கக) மாறு = சததுரு; மலை = சணடையிடும, கரமலைகள= யானைகள், புதைககும=மூடும

(கஉ) மான்மதம = மிருகமதம அஃதாவது புனுகு கஸ்தூரி முதலியன, நையும=துன்புறும, சேறு=களபம (சந தனககுழமபு), துவளும் = அசையும, கலன = ஆபர ணம, எறிபபன=பிரகாசிபபன.

ஆதி நூலுண ரந்தணர் சாலைக ளொருபா
னீதி மன்னவர் நிறைமணி மாளிகை யொருபா
லூதியம்பெறு வணிகர்வாழ் வசதிக ளொருபாற்
கோதின் மண்மகள் புதல்வர்தங் குலமனை யொருபால்.

மெலிக்கு நூலிடை யறுமென மேகலை யரற்றிச்
சலிப்ப நாண்மலர்த் தாளணி தண்டைநூ புரங்கள்
கலிப்ப நீடிய காந்தளங் கைவளை கலினென்
றொலிப்ப மாதர்க ளாடக மாடரங் கொருபால். (கச)

அலைக டந்தடைந் தரிசுராக் கமுதளித் ததுபோற்
றலைமை பெற்றமுத் தமிழ்க்கட ருலமந்த தத்தனு
லுலைவு றக்கலக் கிசைசுவை செவிப்புலத் துண்பான
கலைகள் கற்பவர்க் குரைப்பவர் கழகமங் கொருபால்.()

வாரவி சித்திடு மணிமுர சோதையுங் கொடிஞ்சித்
தேர்விடுத் திடுமோதையும் பிளிறுசிந் துரங்கள்
போர்விடுத் திடுமோதையும் புரவியின் கனைப்புங்
கார்விடுத் திடுமோதையின் மும்மடி காட்டும். (கசு)

(கங) சாலை=வீடு, ஊதியம் = லாபம், வசதி=வசிக்குமிடம் (வீடு), குலமனை=சிறந்தவீடு

(கச) மெலிக்கும் நூல் = மெல்லிதாகிய நூல்போன்ற, மேகலை = ஸ்திரீகள் இடையிற் றரிக்கும் எண்கோவை மணி, அரற்றி=அழுது; சலிப்ப = வெறுப்படைய, கலிப்ப=கலீரென்ன, ஒலிப்ப = சப்திக்க, காந்தளங்கை=அழகிய காந்தட் புஷ்பமொத்த கரம்.

(கரு) தமிழ்க்கடல்=தமிழாகிய கடலை, தாலம்=நாக்கு, உலைவுற=சுழலும்படி, கழகம்=கலவிபயிலுமிடம்

(கசு) வார்=நீண்டதோற்பட்டையால், விசித்திடும் =இழுத்துக்கட்டிய, ஓதை=சப்தம், கொடிஞ்சி=தேர்ச்சிகரம், பிளிறு=யானைகத்துதல், சிந்துரம்=யானை, கார்விசித்திடும் ஓதை=இடியோசை.

மறைவி ரித்துரை பயிற்றுந ரோதையு மன்னர்
திறை யளக்கவந் தீண்டின ரோதையுந் தேவாக்
கிறைமை யிற்றினஞ் சாற்றய ரோதையு மெழுந்திட்
டறை கடற்படு முழக்கமுந் துளக்குற வலைக்கும். (௧௭)

துண்ட மாமதி தவழ்மதிற் றென்னகர்த் தனுட்
கண்ட வாருயிர்த் தொகைமுத லடங்கிய கணக்கா
லண்ட கோளகை கவித்திடப் பெருவல கனைத்து
முண்ட முண்டகக் கண்ணிறை யுதரமொத் துளதால்.

அரிபு ரந்தரன் விரும்புமந் நகரெரி பவன்றே
லுரிபு ரந்தரித் தயாவட வளைக்குழைத் துருத்துத்
திரிபு ரஞ்சுடு சிவனடி சிந்தைசெய் பவன்றாட்
பரிபு ரந்திகழ் திருவுறை பரிபுரஞ் சயனே. (௧௯)

காந்து செம்மணிச் சேட்டனுங் கமடமுங் கடம்பா
யேந்து கோட்டுமோட் டிபங்களோ ரெட்டுமெண் கிரியு
நாந்தகத் தொடு சமரமேற் றெதிருற நணுகும்
வேந்த ருஞ்சுமை யாற்றிட மேதினி பரிப்போன் (௨௰)

---

(௧௭) பயிற்றுநர் = கற்பிப்போர், மன்னர்திறை = அரசிறை, அளக்க = செலுத்த; ஈண்டினர் = கூடினோர், இறைமையில் = இராசரீகமுறைப்படி, தினம் = ஒவ்வொருநாளும், சாறு = திருவிழா, அயர் = செய்கின்ற, துளக்குற = நடுங்க, அலைக்கும் = வருத்தும்

(௧௮) துண்டம் = கீற்றுவடிவாகிய, அண்டகோளகை = வானவட்டம், உதரம் = வயிறு

(௧௯) புரந்தரன் = இந்திரன், தோலுரி = புலித்தோல், புரம் = தேகத்தில், குழைத்து = வளைத்து, உருத்து = கோபித்து; தாள் பரிபுரம் = காற்சிலம்பு

(௨௰) காந்து = ஒளிவீசுகின்ற; கமடமும் = கூர்மமும், கடம்பாய = மதம் பொழியும், மோட்டிபம் = உயர்ந்தயானையும், நாந்தகம் = வாள், சமரம் = யுத்தம், பரிப்போன் = தாங்குவோனை

வேத நான்முறை திறம்பிடா தெங்கணும் விளங்க
மாதரா கற்பெனும வரம்பழி யாமன்மா நிலத்தோர்
பாதகமாபழி பயின்றிடா தருள்விழி பரப்பி
யாதரத்துட னறப்பயிர் வளர்த்தர சளித்தான். (உக)

அனைய கோமகற காசிசொல் புரோகித ஞேனை
வினையி னீங்கிய சுராகுரு நிகர்ப்பவன வெண்ணூல
வனையு மார்பினன் முத்தழல வேள்விகள வளர்ப்போன்
றனைய ரின்றியே நெடிது நாட டவத்தொடு சரித்தான்.

சொற்ற வேதிய னில்லவபிற ரோராத தன் றீமை
முற்று மோருருக் கொண்டென முடங்குவெண் டிரைக
ளெற்று பாற்கட லிடைவிட முதித்தென வெழிலுடா
பெற்ற மாமறைக் கொழுந்தினைத் தருடபெறப்பிறந்தான்.

தோன்று மைந்தனுக் குபாசகு மாரனென் றருளா
லீன்ற தந்தைபே ரிட்டழைத் தோமணி யழுத்தி
யான்ற பொன்னணி யணிந்தையாண் டெனுமிடு மளவின்
மூன்று நூலவினை நான்மறை விதிப்படி முடித்து (உச)

ஆதபனவட திசையணை யுத்தரா யணத்துத்
தீதகன்றிடு போரைகூ டியசுப தினத்திற்
றூத விழுந்தவெண் டாமரை யாளசரண் வழுத்திப்
பாதகமாயின் பகற்குநான மறையயில வித்தான (உரு)

(உக) திறம்பிடாது=தவறாது, பாதகம்=துரோகம, பழி=இகழ்ச்சி, ஆதரம=அன்பு

(உஉ) ஆசி=ஆசீர்வாதம, சுராகுரு=பிரகஸ்பதி, வனையும=அணியும, சரித்தான=சஞ்சரித்தான

(உங) இல=பெண்டா, முடங்கு=மடிந்தலையுடைய, எற்றும=மோதும, பெற்றம=இடபம, ஊா=வாகனமாகவுடைய

(உச) ஓமணி—அர்கிய ரத்தினம, ஆன்ற=நிறைந்த; மூன்றுநூல=முப்புரியாகிய பூணூல

(உரு) [illegible] — ஆ[illegible]கினம, [illegible] — [illegible]

ஆய்ந்த பற்பல கலைகளு மரவினுக் கமுந்த
மீந்த தாமெனக் கமரிடை யுகுத்தபா லென்ன
வோய்ந்தி டாமலற் பகலெலா முணர்ந்திட வுணர்ந்து
வாய்ந்த காமவேள் கணைக்கிலக் காமென வளர்ந்தான்.

கவள மாலகளி றெனவரு காட்சிகண் டுருகித்
துவள நூலிடை நடந்துபின் றொடர்ந்துதூ முலைத்
தவள வாணகை கோட்டிமற் றருந்தனங் காட்டிப்
பவள வாயினார் காமுறு பருவமெய் தினனால. (உஎ)

கஞ்ச நாண்மலர்க் கண்ணினன் கலைமதி தகர்த்து
விஞ்ச வேநிரைத் திணக்கிவைத் தலையவெண் ணகைச்
சஞ்ச ரீகமட் டாரபசுந் தாரொடுந் தழுவி [யான்
மஞ்சு கிண்டெழு மின்னென நுடங்குநுண் மாடபன.

பெய்யு மாமழை முகிலெனப் பிளிறுசிந் துரத்தின்
கைய தாமெனக் கவினறு தாழ்தடக் கையான
றுய்ய வாரிச முகைமுறுக் கவிழ்செழுந் துணரின்
செய்ய தாளினன் றேடரு மாடவர் திலதன. (உகூ)

(உசு) ஆய்ந்த=தெளிந்த, கமர் = பூமியின் வெடிப்பு, இலக்கு ஆம் என=இலட்சியமாக

(உஎ) கவளம் = வாயளவு கொண்ட உணவின் உருண்டை, காட்சி=தோற்றத்தை; தூ=பரிசுத்தம், நகை=பல், கோட்டி=சிரித்து

(உஅ) கஞ்சம் = தாமரை, தகர்த்து = உடைத்து, நிரைத்து இணக்கி = வரிசையாக நெருக்கிவைத்து, விஞ்ச = சிறப்பாக, சஞ்சரீகம்=வண்டு, மட்டு=தேன், பசும்=சிறந்த, நுடங்கும்=துவளும்

(உகூ) சிந்துரம்=யானை, கை=துதிக்கை, வாரிசம்=தாமரை, செழுந்துணர்=அழகியமலர், செய்ய=அழகிய, ஆடவர்=ஸதிரீகள், திலதன=திலதம் போன்றவன.

பொன்ன விண்டுவிற் றிரண்டுயர் பணைத்தடந் தோளா
வன்ன மேகலை மடந்தையர் கண்கவர் வதனன் [ன்
கன்ன லஞ்சிலைக் காமனே காட்சித்த தனையா
னன்ன வன்றிருப் பேரெழி லாரெடுத் தறைவார். (௩0)

தென்ற லந்தடந் தேர்மிசை வருமதன் செங்கை
மன்ற லம்புகள் படப்படப் பதைத்துளம் வருந்திப்
பொன்ற யங்குபூட் புணர்முலைக் கணிகையர் போக
மன்றி லென்றிட நகர்ந்தவா வடங்கில னாகி. (௩௧)

பழுதி லன்புட னுதயமுற் பகரும்பப் பொழுதுங்
கொழுந ரன்றியோர் கடவுளைத் தளிர்க்கரங் குவியா
வழுவில் கற்புடை மடந்தையர் தமைமன மருட்டித்
தழுவி யானினத் தொருமழ விடையெனச் சரித்தான்.

மாமனை மைத்துன னெனவழைப் பாணியர் வரையுந்
தாம னாகம புராணநூல் சதுர்மறை யென்னு
நாம நாவினி னவின்றிடா னாடொறுஞ் சிலைக்கைக்
காம னாகம வேதமீ தாமெனக் கற்பான். (௩௩)

ஈடு வாடைமற் றிலேபன மெனுமருந் தியற்றிப்
பீடு சானிறை முறைமையிற் பெருந்தகை பெற்ற

(௩0) விண்டுவில்=மலைபோல, பணை =பருத்த, வன்னம(வாணம) = அழகிய, காட்சித்தந்து=பிரத்தியட்சமானது; திரு=சிறந்த, பேரெழில்=மிகுந்த அழகு

(௩௧) மன்றல் அம்புகள் = வாசனையுள்ள மலரம்புகள், தயங்கும் = பிரகாசிக்கும், அன்றிலென்றிட = அன்றிற் பட்சிபோல

(௩௨) முன்=முதல், ஆனினத்து = பசுக்கூட்டத்து, மழவிடை=எவ்வனப் பருவமுள்ள காளை.

(௩௩) தாமனை=கொன்றை மலரைத்தரித்தோனை (பரமேசுவரனை), காமனாகமம்=மதனநூன்முதலிய காமசாஸ்திரம

கோடு மாமணிக் கும்பனோ குவிமுலை சுமக்கும்
வாடு நூலிடை மகளிரை வசப்பட மயக்கும். (௩௪)

உலக்கு நாளணித் தாயினர்க் கொளிக்குமீ னொக்கு
நலந்தி னோர்சிலைக் காமவே ணணுகினு நழுவாப்
பெலத்த முலையின் றருக்கலை வேரொடும் பிடுங்கி
நிலத்தி னீங்கிட விசைத்தெற்றி சுழல்வளி நிகர்த்தான்.

அந்தி வெண்பிறை முடித்தவ னடித்துணைக் கமலஞ்
சிந்தை செய்கிலன் றிருவுருக் களைச்சிலை யென்றே
நிந்தை செய்பவ னீதியாய நித்தமு மியற்றுஞ்
சந்தி வந்தனை மறந்தனன துறந்தனன் றருமம். (௩௬)

இந்த வாறிவ னொழுகிய படிறுகண் டியாருந்
தந்தை பாலெடுத் துணர்த்திடத் தனயனைக் கூவி
யந்த மாநகர்க் கலைஞரை யழைத்தரு கிருத்திச்
சிந்தை தேற்றற வுறுதிந மதிபல செப்பும். (௩௭)

---

(௩௪) ஈடு=இடுமருந்து, வாடை=வாசனையால் மயக்குமருந்து, இலேபனம=பூசுமருந்து, பீடுசால்=பெருமை நிறைந்த, நிறைமுறை=கற்புமுறைமை, பெருந்தகை=பெருமை, கோடு =யானையின மருப்பை யொத்த, வாடும=துவளும

(௩௫) உலக்குநாள்=மரணதினம், அணித்தாயினர்க்கு=சமீபித்தவருக்கு, மீன=நட்சத்திரரூபமாயிருக்கும் அருந்ததி (ஒருவன் இறப்பதற்குமுன் ஆறுமாதந்தொடங்கி அருந்ததி நட்சத்திரம் அவனகண்ணுக்குத் தோற்றாதாகலின ஈண்டு ஒளிக்கும மீன என்றனா), நலத்தினோர்=ஸதிரீகள், நணுகினும=கிட்டினும், நழுவாரீங்காத, முலையின=கற்பாகிய, வளி=காற்று

(௩௬) திருவுருக்களை=விக்கிரகங்களை, சிலை=கல

(௩௭) படிறு = பொய்யொழுக்கம், தனயன்=பிள்ளை, கலைஞர்=சாஸதிரமுணர்ந்தோர

பிறர்மனைக்குரித் தாகிய பேதையைப் புணர்ந்தோ
ரறமடுத்தநண் பொடுபுகழ் பெருமையொன் றடையார்
மறமிகுத்தவெம் பவம்பழி மாற்றரு மச்ச
மிறலி யறிதிடும் பகையிவை நான்குமெய் திடுவார். (௩௮)

நீடு றுந்துகல் விளைவையென றுளத்திடை நினைந்து
நாடு றாபிறர் மனையெனி னுமநீர் வையப்பில்
வீடு றுப்புகழ் மேவுவார் வித்தைகை வித்தங்
கூடு றார்நரக் குழிவிழுந் தழுந் தகிலார். (௩௯)

ஊறு நீரமர்ந்த தூரியி னொன்றென வொன்றி
வேறு பேதங்கள் காட்டுபுன் மனத்தினோர் விழைவார்
கூறு நீணிதி கவர்விலை மகளிர்பால் குறுகி
யேறு காமமே நுகர்பவர்க் கிகபர மில்லை. (௪0)

என்று பற்பல நன்மதி துன்மதி யிதயந்
துன்று மச்சுறு மாரனுக் குரைத்தலுஞ் சொற்ற
தொன்று மற்றவன் செவிப்புல நுழைந்தில தும்பலஞ்
சென்று தைத்திடா நெடுமர முளையெனச் சிதைந்த.

---

(௩௮) பேதை=ஸ்திரீகள், நட்பு=சினேகம், புகழ்=கீர்த்தி; பெருமை=மேன்மை, மறம்=பொல்லாங்கு, பவம்=பாவம், பழி=இகழ்ச்சி, இறல்=கெடுதி

(௩௯) வையப்பில்=உலகத்தில், வீடுறுப்புகழ் = அளவில்லாத கீர்த்தி, வித்தை=ஞானமும், கை=நல்லொழுக்கமும், மேவுவார்=அடைவார், வித்தம்=இகழ்ச்சியை, கூடுறார்=அடையார்; அழுந்தகிலார்=அழுந்தமாட்டார்

(௪0) ஊரியின்=பட்டையைப்போல(உரியென்பது ஊரியெனலாயிற்று இது நீட்டல் விகாரமாம்) ஒன்றென=(இருவருக்கும் உயிர்) ஒன்று என்று நினைக்கும்படி, ஒன்றி=சேர்ந்து, வேறுபேதங்கள்=பிரிவுற்ற வித்தியாசமான செய்கைகளை.

(௪௧) துன்றும்=பொருந்திய, நெடுமரமுளை=பூமியிலடிக்கும் நீண்டமுளை (கூராகச்சீவிய மரக்கொம்பு)

கப்பி நாடொறுங் களித்துண வளிப்பினுங் கோழி
தப்பி லாதுபுன் குப்பைபோய்க் கிளைத்திட றவிரா
தொப்பி னூல்படித் தருமதி யேபல கோடி
செப்பி னாலுந்தம் மனம்புரி செயல்விடா ரீயோர். (சஉ)

களிப்பி னுஞ்சுடுங் கடவுளர் கடல்கடை யமிர்த
மளிப்பி னுஞ்சுடு மறைதிரைக் குளிர்புன லகத்துக்
குளிப்பி னுஞ்சுடுங் குன்றுறு குகைக்களிற் குறுகி
யொளிப்பி னுஞ்சுடுங் காமமிக் கூர்தர வுழன்றுன (சங)

தூய நீத்திழி தொழில்புரி தூறகுணத் திவனைத்
தாயு நீத்தன டந்தையு நீத்தனன் றமாக
ணைய நீத்தனர் நிலநிதி மகளிர்மே னிகழு
மாய நீத்ததின் மயக்கறத் துறந்தவர் மனம்போல (சச)

தொழுகு லத்தவர் குலத்தினிற் றோமறத் தோன்றிப்
பழுது பற்பல விளைத்திழி குலத்தொழில் பயின்றுன
முழுமு தற்பொரு ளாயமறை நடஞ்செய்நான் முகத்தோ
னெழுது மத்தக விதிவழி விலக்கிடற் றெவரே. (சரு)

கன்னி மாடமுங் கடிமதிற் காவலுங் கடந்து
துன்னு மாரிருட் பொழுதின்மங் கையர் புலைதோய்பவர்

(சஉ) நாள்தோறும் களித்து = பிரதிதினமும் பகிடவாக, கப்பி = வாயில் அடைத்து, உணவளிப்பினும் = ஆகாரங் கொடுத்தாலும், தப்பிடாது = தவறாது, கிளைத்திடல் = கிண்டுதல், ஒப்பில்நூல் = மேலாகிய வேதாகமம்

(சங) ஊர்தர = பொருந்த

(சச) தூயம் = பரிசுத்தம், நிலம் நிதி மகளிர் = மண் பொன் பெண், மாயம் நீத்து = தோன்றியழியும் உலகத்தின் போகவாரிதியை நீக்கி, அதின்மயக்கற = பின்னும் அதன்பேரிலுண்டாகும் இச்சா மயக்கம் நீங்க

(சரு) தொழுங்குலம் = பிராமண குலம், தோம்அற = குற்றம் நீங்க, பயின்றுன் = செய்தான், மத்தகம் = தலை

னன்ன மன்னவர் தமைப்பிறர் விலககினு மமையா
ரின்னதன்மையினீங்கிவைகிகழுநதுறமேல்வை. (சசு)

முத்த மீதினு முளரிமென் முகிழ்முலே முகத்தும்
வைத்த பற்குறி நகக்குறி கண்டுதம மனையார
தததமக்குள கற்பழிந தாரெனச் சலிததுக
கைதத சிநதைய ராகியக் கடிநக ருளளார. (சஎ)

காவல் கட்டழித் திரவினிற கரவினு லெய்தி
யாவ ரித்தொழில் புரிபவ ரெனமனத தெண்ணிய
பாவ முறறிய படிறரொழுக கசசுரு மாரன்
மாவ னபபுடை யான்செய விது வென மதிததது. (சஅ)

அற்ற நோககியாம பற்றினு மகபபடா னைச
பெறற மாதாதம மொழிபபடி யினிமனம பிரியா
ரிற்ற தாகுமில வாழ்ககையென றிரஙகியுட கவலே
யுறறு ளோா திரண் டென்செய்கே மிதறகென வுசாவி.

வேறு.

காசினி யென்னு மாதின் கலிக்கரி யாடை நீககி
மாசகல் புகழவெள ளாடை சாததிய மனனன முன்போய்க்

(சசு) கடிமதில்=அழகிய பாதுகாபபுச் சுவா, அனனா அனன
வா= அனனமபோன்ற நடையினேயுடைய ஸதிரீகள்,
ஏலவை=காலததில

(சஎ) முததம=உதடு, கைதத=வெறுதத, கடிநகர் = காவ
லமைநதஊர்

(சஅ) கட்டழித்து=நிலேகுலேயசசெயது, கரவினுல் = மறை
வாய், படிற ரொழுககம=வஞசகநடை

(சகூ) அற்றம=சமயம, பறறினும=பிடிககினும; இற்றது=
அழிநதது, உசாவி=ஆராயநது.

(ருo) கலி = சமுததிரமாகிய, கரியாடை = கறுபபுவஸதிரம,
மாசகல்வார் = (காபு ஆகிய) தூய்மை நீஙகப்பெற்ற
ஸதிரீகள.

கூசுத லின்றிநந் தங் குறைதிறந் தறைவோ மென்னத்,
தூசகல வாரின் மான மிழந்தவர் துணிந்து சூழ்ந்து (௫௦)

கால்வழி சென்னீ ரென்னக் கருத்தொருப் படுத்
திமான, வேல்வழி கண்ட நெஞ்சா வெளவலை கொழுக்
கள் கிண்ட, சால்வழி பரந்துமேயுந் தண்பணை நாடுநீதி,
நூல்வழி புரக்கு மன்னன் வாயிலை நோக்கி யேகி. (௫௧)

வாயிலோர் தம்மைக் கண்டெம் வரவுரைத் திடு
தி ரென்னப், போயிலோர்கள் கனனை யன்ன புரவலற்
போற்றி மாந்த, ராயினோர் கோடியோரிங் கடைந்தன
ரென்னக் கஞ்சக், கோயிலோ ரிருவர் மேவுங் கொற்ற
வன் கொணர்மி னென்றான். (௫௨)

அரசர்கோ னருளிப்பாடென் றவரையும் புகுத்
தப் போந்து, கரசரோ ருகங்கள் கூப்பிக் கனகழு
ருளிற் றழுந்து, பரசநீள் கடைக்க ணோக்கம் பரப்பி
நங் குறையா தென்ன, முரசகே தனனை யொப்பாய
கேளென மொழிய லுற்றார். (௫௩)

---

(௫௧) கால்வழி = வாய்க்காலின் வழியே, செல் நீரென்ன = செல்லுகின்ற நீர் போல, மானவேல் = மானமாகிய வேலானது; வழிகண்ட = துளைக்கப்பட்ட, கொழுக்கள் = கலப்பையி னுனியிலுள்ள இரும்பு, சால்வழி = உழுத கோடு, பரந்து = சென்று, தண்பணை = குளிர்ச்சிபொருந்திய வயல்; புரக்கும் = காக்கும்

(௫௨) வாயிலோர் = வாயிற்காவலர், இரவோர்க்கு = மிடியருக்கு, புரவலன் = அரசனை, கோடி = அளவில்லாத, கஞ்சக்கோயிலோர் இருவர் = தாமரை மலரை இல்லமாக வுடைய சரஸ்வதி இலக்குமி ஆகிய இருவர் (என்னை கல்வியும் செல்வமுமாம)

(௫௩) அருளிப்பாடு = கட்டளை, சரோருகம் = தாமரை, பரசு = துதிக்க, அம = அழகிய, முரசுகேதனன் = முரசாகிய கொடியாகவுடையோன் (தருமராசன்)

பூசுரர் குலேசனுநின் புரோகிதன் மைந்தனாகித்து, வாசநீள் கணைகரந்த மதன்சுகு மாரனென்போ, னீச னுப்புத் தனதுசாதி நீதியா னியமநீத்துத, தூசகல் சர வஞ்சகஞ் சூதுசெய் துராத்தனாகி. (௫௪)

சூல்வளை முழங்கி யார்க்குந் தொடுகடல் வளாக வைப்போர், கோலவளை யாமற் காக்குங் குரிசிலின் னகரந் தன்னிற், கால்வளை வரிவில் லேய்க்குங் கருங்கொடிப் புருவ மின்னார், மால்வளை மனத்த ராய்க்கற் பிகந்திட வருத்து கின்றான். (௫௫)

இல்லினின் மேவியமின்னா ரதங் குறைகளை யெவர்க்கு முன்னானு, சொல்லினா லுறுவாயாருந் தோற்றுநோய் துடைத்து மாற்ற, வல்லரா மருத்து வாக்கு மறைப்ப வருளெரா மன்னன, புல்லரே மானங்காத்துப் புரந்தரு ளெம்மை யென்றார் (௫௬)

கேட்டபோ திருகையப் போதரற் கினாசெவித் துளைகள் மூடிக, கோட்டமி றனிக்கோ லோச்சுங்

(௫௪) பூசுரர் = (பூலோகதேவர்) பிராமணர்; வாசநீள்கணை = வாசனை பொருந்திய நீண்ட மலரம்பு, நீசனுய் = சண்டாளனாய, தூசு அகல சரவம = குற்றமிகுந்த வஞ்சனை, துராத்தன = துஷ்டன்.

(௫௫) சூல்வளை = கர்ப்பம்நிறைந்த சங்கு, தொடு = ஆழ்ந்த (அலைந்து தோண்டிய), வளாகம = இடமாகவுடைய; வைப்பு = பூமி, ஓர்கோல = ஒப்பற்றசெங்கோல, குரிசில = அரசனே, கால = இரண்டு நுனி, வளைவரி = வளைத்துக்கட்டிய, ஏய்க்கும = ஒக்கும, மால்வளை = மயக்கஞ்சூழ்ந்த, இகந்திட = நீக்கும்படி

(௫௬) மன்னன = அரசனே, புல்லரேம = அற்பராகியவெங்களை, புரந்தருள = கிருபைசெய்து இரட்சி

கோவிரு கோக்கள் சேபப, வாட்டமில் குமுதச செயய வாயிதழ் துடிபப விநத, நாட்டர சளிததநீதி நனறு நன்றென்ன நககான. (௫௭)

சீறறமீக கூரநின்ற சேனைகா வலரை நோககி, மாற்றரும படிறனுகி மறைககுலந தோன்றி ஞெனைக், காற்றென விரைநது சென்றிக கணததினிற கொணா மினென்னு, வேறறுரி முரச நாண விடியென முழங் கிச சொன்னுன. (௫௮)

குரைகடல விடததிற ஞேனாறுங கூறறுவன் றாத ரொபபா, ஈரைநொடிப பொழுதி லோடி யநநகா முழு துநதேடி, வரையிலபுன ஞெழிலக ளாறறு மறைய வன றனனைபபறறி, விரைவுடன கொணாநது கொறற வேநதாகோன றிருமுன விட்டாா. (௫௯)

வெய்யவேல் விடலை தூாதத விபபிரன் றன்னை நோக்கிச, செய்யநானமறையோாநீதிதிறமபிபிமிவனைச

(௫௭) கைப்போது=மலர்போன்ற கரம், கிளா=விளஙகுகிற, செவிததுளைகள=காதுகளை, கோட்டமில்=கோணுத லிலலாத, ஓசசும=செலுததும, கோ=அரசன, இரு கோ=இரணடுகண, வாட்டமில = வாடுதலிலலாத (அஃதாவது அப்பொழுது மலாநத), குமுதச்செயய= அல்லிமலாபோற செவநத, நக்கான = சிரிததுச்செய் தான்

(௫௮) சீற்றம=கோபம; மீககூர= அதிகரிகக, மாறறரும= ஒழிக்கப்படாத; படிறன்=வஞ்சகன, ஏற்றுஉரி=கா ளையினது தோல்

(௫௯) குரை = சப்திககின்ற, விடததில்=விடத்தைப்போல, வரையில் = அளவிலலாத; கொறற = வெற்றியுறற, வேநதர்கோன்=அரசருககரசன.

ரனவி, கொய்திட வேண்டு மென்னக் குலமறை யவனைக்கோற, லையநின மரபு நீதிக் கடாதென றமைசர்கூற. (௯௦)

கோமுகங் குளிர்ந்துகோபக் கொடுங்கண றணிந்துபின்னை, ஏமுகக் கருங்கண் மாதாக் கிசைந்தகற பெனுங் கானகாம, மாமுகத் தீயி னுறசுட டருமபழி யமந்த விந்தக, காமுகன றனைநம் மெல்லை கடத்தினீர் விடுத்திரென்றான. (௯௧)

அனையரவ் வுரைகேட் டந்த வந்தணன் றனைப பற்றி, வனைகழன மன்னன காக்கு மாநிலங் கடத்தி யப்பால், வினைவலி யுனக்குச் சூழ்ந்த தென்றவர் விடுத்து மீண்டார், சினைவளர் தருக்கண் மேவுங் கானெறி சேணிற சென்றான. (௯௨)

விண்ணுறு வரைகளென்ன விளங்குதன் றுணைத் தோள சோர்ந்த, பண்ணுறு மொழியினளை நினைதொறும் பரிந்து நீண்ட, கணணுறு புனலா றெனனக் கலுழ்வேள் கணைகள் பாய்ந்த, புண்ணுறு மார்பிறறென்றல புகுந்தழல போலவீச. (௯௩)

---

(௯௦) வெய்யவேல= கொடிதாகிய வேலாயுதத்தை யுடைய, விடலை=எவ்வனப்பருவமுடைய அரசன; தூர்த்த = காமுகனாகிய, விப்பிரன=பிராமணன், திறம்பிமெ= தவறிநடக்கும், கோறல்=கொல்லுதல்.

(௯௧) கோ= அரசன், ஏ=அம்புபோன்ற, முகம = முகத்திலுள்ள

(௯௨) வனைகழல்மன்னன =வீரக்கழலையணிந்த அரசன்; கானெறி=காட்டுவழி, சேண=தூரம

(௯௩) விண்ணுறுறு =ஆகாயத்தையளாவிய, பண்ணுறு=இனிமை பொருந்திய, கலுழ=அழ

அடுசினக் கரடி கோடி யாடுநீ டரவமாளி, படும
தக கலுழி தூஙகும பணைககைபால யானைபாயுங்,கொ
டுவரிய புலிவாழ காட்டிற கூளிபோற றனிதது தன்
பத, தொடுதிரிந துழலவா னஙகோ ரோடையை ய
டைநதா னனறே. (௬௪)

ததிவீழ் திரைக ளெற்றத தவழ்நதுசூற் சங்க
மீன்ற, நிததிலங கரைகடோறு நிலவுகானிழனீரப
பொய்கை,;மெத்திய நீளமாழும விரிவுறுமகலமெலலா,
மததியென றுரைபப தலலா லாரதன பெருமை சொ
லவார. (௬௫)

அமபுய முகமென்காவி யமபக மாம்பல் வாய்வெ
ண், கமபுகந தரஙகோ கஙகொங் கைககணைக் கால்வரா
லகூர், மமபுகழ புறநதாண் ஞெண்டு வருமுழந தாள்க
ளாகப, பமபுநீரப படுகா மெனசொற பாவைய ருருவ
ங காடட. (௬௬)

முரிதிரைச் சிலைகால் கோட்டி மூசுவண் டெனு
நாண் பூட்டி, விரிமலாக கடலங காவி விசிகங்கள் விரை

---

(௬௪) கலுழி =வெளளம, தூஙகும=பொழியும, பணை=பரு
தத, வரி=கீற்றுப்புள்ளிகளமைநத,கொடு=கொடிய,
கூளி=பேய

(௬௫) எற்ற =மோத; நிலவு=பிரகாசததை, கால் = வீசும;
நிழல்=குளிரநத, மெததிய=பொருந்திய, அததி=
கடல

(௬௬) காவி=நீலோற்பலம, அமபகம=கண், ஆமபல் = அல்
லிமலா, வெண்கமபு=வெணமைநிறம பொருநதிய ச
ஙகு, கநதரம=கழுதது, கோகம் = சககரவாகப்பட்சி,
கூரமம=ஆமை, ஞெண்டு=நணடு, பமபுநீர=பரவிய
சலம, படுகா=ஓடை

விற் கோட்டுப, பிரிவெனுந் துயராற்றுவிப் பிரன்ற
னைப்பெருந்தபூசல், புரிதர மதனின் றென்னப் பொ
லிந்தவப் பொய்கை மன்னோ. (௬௭)

மூண்டவெம் பசியாற் செய்ய முளரியார் முளரி
யெங்கு, மாண்டமீ னிரைதேர் வன்மீன் வாய்ப்பட்டா
துகண்டு தப்பித, தூண்டகு வாளைதாவுந் துழனிகண்
டெழுந்து துள்ளி, நீண்டபைங் கயலை நேடித் துரந்து
போய்ப் பாயுமோநாய். (௬௮)

முத்தியி லவப்பொய் வேட முயன்றுகண் முகிழ்
த்தி யோகம், புத்தியி னிருந்துதீமை புரிபவரெனனத்
தூங்கித், துத்திபா டரவி னெட்டைக் கழுத்தினைச் சு
ருக்கி மீனைக், குத்திநுங் கிடக்கண்மூடி யிருப்பன குரா
ண்டங்கோடி. (௬௯)

(௬௭) முரிதிரைச்சிலை =மடித்தலையுடைய அலைகளாகியவில்
லை, கால்கோட்டி=வளைத்து, மூசு=நெருங்கிய, கம
லம=தாமரை, காவி=குவளை,விசிகங்கள்=அம்புகள்,
விப்பிரன=பிராமணன, பூசல்புரிதர=போர்செய்ய,
மதன=மன்மதன், நின்றென்ன=நின்றாற்போல

(௬௮) முளரிஆர் =முட்கள்பொருந்திய, முளரி = தாமரை;
மாண்ட=நிறைந்த, இரைதேர்=இரையைத்தேடுகின்
ற,வன்மீன்=முதலை, உகண்டு=துள்ளி; தூணதகும=
தூணபோன்ற, துழனி=சப்தம, பைங்கயல = இள
மையாகியகெண்டைமீன, நேடி = தேடி; துரந்து=

(௬௯) முத்தியில =மோட்சமில்லாத, அவம=வீண், முயன்று
=பூண்டு, முகிழ்த்தி =மூடி; துத்தி = படப்புள்ளி ,
அரவின= பாமபைப்போல, நுங்கிட=விழுங்க, குரா
ணடம்=கொக்கு, கோடி=அளவில்லன

ஈட்டுவல் வினையின் கொட்பா லெடுத்திடு மியாக்
கைமாண்டு, மீட்டுமவத் தூலகிற் றோன்றுமவ் விகற்பமித்
தன்மை யென்னக், கோட்டுவெண் டிரைகள் போதுங்
குரைகடற் புவியுள் ளோர்க்குக், காட்டுவ தென்ன
நீரிற் குளித்தெழு காண்டங் கொள்ளை. (௭0)

தூயவெண் ணிறத்த சங்கஞ் சூலுளைந் தேறி
முட்டாண், மேயசெங் கமலப் போதின் மீதிருந் தொ
ளிருந் தோற்ற, மாயர்கண் படைகண் டன்னோ ரக்கத்
துறி சரித்து மாயன், செய்யகைத் தலத்தில் வாரித் திர
ட்டிய வெண்ணெய் போலும். (௭க)

கல்லுநீர்க் கயத்து மீனைக் கதுவ வீழ்ந்து பெரு
மற, சில்லுகிர்ச் சிரலை வெட்கிச் சிறைவிரித் திருப்பத்
தோற்பாற், சொல்லுநற் றிகிரிப்புள்ளின் றுணைச்சிறை
புலாத்திக் கோதிப், புல்லுயிர்ப் பேடை போடு புளினமே
லடைப்பத் தோற்பால் (௭௨)

(௭0) வினையின் கொட்பால் = வினைவசத்தினால், விகற்பம் = வேறுபாடு, கோட்டு = கரைகளில், காண்டம் = நீர்க்காக்கை; கொள்ளை = அளவில்லன

(௭க) சூல்உளைந்து = கர்ப்பத்தால் உபாதியதிகரித்து; முள்தாள்மேய = முட்களுள்ள காம்புகள்பொருந்திய, ஒளிரும் = விளங்கும்; ஆயர் = இடையர்; கண்படை = நித்திரை; செய = சிவந்த

(௭௨) கல்லு = அலைகளால்கரையையிடிக்கிற, கதுவ = பிடிக்க, பெறுமல் = அடையாமல், சில் உகிர் = சிறியநகம், சிரலை = மீன்குத்தி, திகிரிப்புள் = சக்கரவாகப்பட்சி, புலாத்தி = உலாத்தி, கோதி = மூக்கினாலேகிண்டி, புல் = சேரும், உயிர் = உயிர்போன்ற, புளினம் = மணல்மேடு

மண்டணி லுயர்ந்த பெண்ணைக் கிழங்கினை யகழ
ந்தா லன்ன, துண்டவண் டானமூழ்ந்த தொழுதிக
ளொருபா னீருட், கொண்டுற நாகநீங்கிக் குதிக
குமாவினங்க ளோர்பா, லொண்டழைச் சிறைப்பாலன
னங் கின்னர மிதுன மோர்பால். (எ௩)

இன்னதன் மையநீர்வாவி யிருங்கரை தனனின்மெ
ய்தித, தன்னமா மேடை தன்னைத் தழீஇச் சிறைக்கர
தத்தா ளாக்கி, யன்னமா தரவிற் புலனு மதுதெரிந்த
ணங்க ளாமேற், பன்னருமாசை கூர விருந்தனன் பரி
வுற்றிப்பால. (எ௪)

வேறு.

பஞ்சணி பதப்பரி புரத்தொலி பரப்ப
நஞ்சன விழிக்கடை குழைக்கய லடப்பக்
குஞ்சர மருப்பினிரு கொங்கைகள் குலுங்க
வஞ்சியென வோர்புலை மடந்தையவ ணுற்றாள். (எ௫)

(எ௩) பெண்ணை = பனை, துண்டம = மூக்கு, வண்டானம = நாரை, தொழுதிகள் = கூட்டங்கள், மாவினங்கள் = மிருகவர்க்கங்கள், ஒண் = அழகிய, தழை = தழைத்த, பால = பாலின்நிறம்பொருந்திய, மிதுனம = ஜோடியாகிய; கின்னரம = கின்னரபட்சி

(எ௪) இரும = பெரிய, தன்னமா = தனதுவிருப்பத்திற்குரிய, தழீஇ = அணைத்து; சிறைக்கரம = சிறகாகிய கை; ஆதரவில = ஆசையினாலே, அணங்கனா = ஸதிரீகள், பன்னரும = சொல்லுதற்கரிய

(எ௫) பதம் = பாதம; பரிபுரம = காலிலணியும ஓராபரணம, ஒலிபரப்ப = சப்திக்க நஞ்சு அன = நஞ்சையொத்த, மருப்பின் = கோடுபோன்ற, வஞ்சியென = வஞ்சிக்கொடிபோன்று, புலைமடந்தை = நீசஸ்திரீ

மன்றல்கமழ் மாலையணி வாாகுழ றனககு
மின்றமிழ் மொழிககுமை விழிககுமெய் யொளிக்கு
மென்றளி ரடிககுநிகா வேறுலகி லொபபுண்
டென்றவ டனககுவமை யாவா புகல்கிறபாா. (எசு)

ஏாமருவு நூ்ணிக ரிடைக்கொடி நுடஙகத்
தாாமருவு வாாகுழல சரிநதிட விரிநதே
யாாபத மிரஙகவரு மனனநடை மினனை
மாரணிக ரானசுகு மாரனெதிா கண்டான். (எஎ)

பொன்னுலகில வாழுமட மாதுகொல் பொறிபபைப
பன்னக நகாககணுறை பாவைகொல பசுங்காா
மினனவிர் சிலமபினுறை மெலலியலகொ லென்று
வினனன நினைநதுபி னெழுநதருகி லெய்தி. (எஅ)

சேயவரி வாள்விழி யிமைததிடு திறததாற்
றோயநில மீதடி மிதித்திடு சுவடடா
லாயபுவி மீதுவள ரனனமிவ ளெனனத்
தீயகுண வேதியன மனததிடை தெளிநதான (எகூ)

(எசு) மனறல =வாசனை, வாா=நீணட, மின=பிரகாசிககும

(எஎ) ஏா =அழகிய, நூலநிகா=நூலையொதத, நுடஙக=து
வள; தாா=மாலை, ஆாபதம=வணடு, இரஙக=ஒலிகக

(எஅ) பொன்னுலகு =இநதிரவுலகம, பொறி=புள்ளிவாயநத,
பனனகநகா=நாகலோகம, பசுஙகாா=நீருணடமேக
ம, மின அவிா= மின்னலைப்போறபிரகாசிககும, சிலம
பு=மலை, எனறு=என்று, இனனன= இபபடிபபட்
டவைகளை

(எகூ) சேயவரி =செவவரி, இமைததல=சிமிட்டுதல, நிலமீ
து அடிதோய=பூமியிறகாலபொருநது மபடி, மிதித
திடும = மிதிககிற, சுவடடால = காலடி வைதத
அடையாளமதோனறுதலால, புவி =மணணுலகம

மங்குனிற முற்றிடு மடப்பிடியை நாடும்
வெங்கய மெனத்தனி விரைந்துமு னடந்தே
யிங்கெனெதி ருற்றிடுவன யாவனிவ னென்னுத்
திங்கணிகா வாணுத றரித்தன டிகைத்தே. (௮௰)

ஏமமணி மால்வரை யெனக்குலவு கொங்கை
வேமசனி காலுமுகின் மீதெழு தடித்தின்
வாமமிகு நேரிடை மடந்தையரை வெல்லுங்
காமனிவ னாமென மனத்திடை கணித்தாள். (௮௧)

உட்புலமை யற்றுமய லுற்றகு மாரன்
மட்குட மெனத்திரள் வரைப்புய மிலக்காய்க்
கொட்புற நெரித்தபுரு வச்சிலை குனித்தே
கட்கணை தொடுக்கவிர கக்கடல் குளித்தான். (௮௨)

முளைக்கெரி கனற்கணைய முகந்துருவ தென்ன
விளைத்தமரில் வெலற்றிபுரை வேள்கழையி னீள்வில்
வளைத்துமணை மேவுமலா வாளிக டொரந்தான்
துளைத்தவ னுரத்தினிடை தூவலளை வாழ (௮௩)

(௮௰) மடம் = இளமை, பிடி = பெண்யானை, வெங்கயம் = கொடிய ஆண்யானை, தனி = தனிமையாக, உற்றிடுவன

(௮௧) அணி = அழகு பொருந்திய, ஏமமால்வரை = பெரிதாகிய மேருமலை, என = என்றுசொல்லும்படி; குலவு = விளங்கும்; வேமஅசனி = வெப்பமுடைய இடியை, காலும் = உண்டாக்குகிற, தடித்தின் = மின்னலினை, நேர் = ஒத்த, வாமமிகும் இடை = அழகுமிகுந்த இடுப்பு, கணித்தாள் = எண்ணினாள்

(௮௨) உட்புலமை = உள்ளறிவு, வரை = மலையனைய, மட்குடமென — மண்குடம்போற் றிரண்ட, கொட்புற = வளைவுற, நெரித்தபுருவம் = மேலேறும்படி செய்தபுருவம், குனித்து = வளைத்து, கட்கணை = கண்ணாகிய அம்பை, தொடுக்க = எய்ய

மெய்வச மழிந்துதழுன் மீதின் மெழு காகிய
பொய்வசன மன்றிது புலங்கொளுதி பொன்னே
உய்வதரி தாமுயி ருலந்துபடு முனனுன்
கைவச மெனுமிவை கரைந்தன னிரங்கி. (அச)

இக்குவளை வாரிவிலி னிருத்திமத னேவு
மக்குவளை வாளிவரு மென்றுமன மஞ்சேன்
மிக்குவளை மீதுலவி மீளுகின முகத்தின்
மைக்குவளை தானருள் வழங்கலுறின் மாதோ. (அரு)

தீரமுறு வேலைவரு செய்யதுவர் வாயி
னாரமுறு வாணில வரும்பிடி னனுத்தான
கோரமுறு மாரமு லெனக்குட திசைக்க
ணீரமுறு வாணிலவ தென்செயு மெழுந்தே. (அசு)

(அங) முளைத்து=தோன்றி, முகந்து=மொண்டு, உகுவது=சொரிவது, அமர்விளைத்து=காமப்போரையுண்டாக்கி, கழையின=கரும்பினாலாகிய, வாளி=அம்பு, துரந்தான்=எய்தான், உரம்=மார்பு

(அச) புலங்கொளுதி=கேட்பாயாக, பொன்னே=இலக்குமிபோன்றவளே, உன்கைவசம் உயிர்=எனது உயிர் உனக்கு அடைக்கலம், எனு=என்று, இவைகரைந்தான=இவைகளைச்சொன்னான்

(அரு) இக்கு=(இட்சு)கரும்பு, வளை=வளைந்த; விலின்—வில்லினிடத்தில், அங்குவளைவாளி=அழகிய நீலோற்பல மலரம்பு, மிக்கு=(மேன்மை)மிகுந்த, வளைமீதுலவி=வள்ளைக்கொடிபோன்ற காதினளவுஞ்சென்று,(வள்ளையென்பதை வளையெனல் இடைக்குறையாம்) மை=கறுத்த, குவளை=குவளைமலர்போன்ற கண்

(அசு) தீரமுறு=கரையையுடைய, வேலைவரு=சமுத்திரத்திலுண்டாகும், துவர்=பவளம்; ஆரம்=முத்து, வாள்=ஒளிபொருந்திய, நிலவு=பற்கள்தோன்ற (ஆகுபெயர்), அரும்பிடில்=நகையுண்டானால்; கோரம்=அச்சம், குட,திசை=மேற்றிசைக்கு, ஈரம்=குளிர்ச்சி

கூடவிணை யாகவளர் கும்பமுலை யென்னு
மாடன்மத மால்களிறெ னங்கைவச மாகு
நீடனுவ ணக்கியமர் நித்தமுமி யற்றும
வேடனுயா வேழமதை வேறன்மிகை யன்றே (அஎ)

தூயகுமு தத்திகெளுடு தொண்டைதுவ ரொக்கும
வாயினித ழுற்றகுடி நீரது வழங்கிற
காயமுட னத்திகளை கனற்றிவரு பித்த
மேயவிர கப்பெரிய வெப்பவியு மெற்கே. (அஅ)

என்றலை மருட்டுகுழ லுக்கினைய கூறித
துன்றலை கடற்படு துருமபினிலை யற்றேன
மன்றலை மிக்ககமழ் மலர்க்கர மெடுத்துத
தன்றலை குவித்திரு சரண்டொழுது நின்றான. (அகூ)

மம்மருற வேளகணை வருத்தமய லென்னு
மம்மகர வாரிதி யடக்கலரி தாகி
விம்மமன மீதது வெளிப்படைசெய் வாளாய்ப்
பொம்மன்முலை யாளசிறிது புன்னகை புரிந்தாள். (கூ0)

(அஎ) கூட=நெருங்க, ஆடல=கொலலுநதொழில, நீள்தனு வணக்கி=நீண்டவில்லை வளைத்து, வேள்தனவேழம=மனமதனது யானை(அஃதாவது இரவு), வேறல=வெலலுதல, மிகை=பெரிது

(அஅ) குமுதத்திகெளுடு=செவவல்லிபோன்ற, துவா=பவளம்; இதழ்=அதரம,காயமுடன=உடலோடு, அத்திகள்=எலும்புகளை,கனற்றல்=எரித்தல,பித்தமேய=பித்தம பொருந்திய, வெப்பு=உஷ்ணம்,

(அகூ) அலைமருட்டும= அலையைமயங்கச்செய்யும; குழல் = கூந்தலுடையாள் (பெண),இனைய=இவைகளை;துன்று=பொருந்திய; துருமபின = துருமபைப்போல, சரணதொழுது=பாதத்தில வணங்கி

(கூ0) மம்மா= மோகமயக்கம, மயல்=விரகம், அமமகரவாரிதி=முதலையயுடைய அழகியகடல்; விமம=பொங்க, பொம்மல்=பருமன

செம்பவள வாயிதழ் திறந்தெயி றிலங்கக
கும்பமுலை யாண்முறுவல் கொண்டகுறி கண்டே
வெம்புதழ லொத்தவிர கத்தினின மிகுந்தோ
னம்புய மலாக்கையவ ளங்கைமலர் பற்றி. (௯௧)

ஏகமன மாகியிரு வோருமெலை ராலும
போகவரி தாகுமொர பொதும்பரிடை புக்கு
மேகநிற மானபிடி யுங்கரட மேவு
நாகமு மெனக்ககலவி நன்னல நுகர்ந்தே. (௯௨)

வேறு.

இன்றளவு மன்றுடல மெத்துணைநா ளினியிருக்கு, மன்றளவும பிரியாம லிருப்போமென் றலராத, மென்றளவ முகைநகையும வேதியனு மிசைந்து தம்மிற, புன்றசைகண் முடைகமழும புலைப்பாடி தனிற்புகுந்தார்.

தரைபயிலான பசுமபசசை தனைக்ககவவி யிசித்து கஞுங, குரைமுகநாய்ச சிறுபறழின குழுங்கமுத்தி னெடுங்கயிற்றுற, சுரைபடாநீள புறகுரமபை துன்று கரும் புதலவாபிணித, தரையினசைத திடுசதங்கை கறங்கிட வீாத தாட்டயாவாா. (௯௪)

---

(௯௧) இலங்க=பிரகாசிக்க

(௯௨) பொதுமபா= சோலை; புக்கு=புகுந்து, பிடி=பெண யானை, கரடமமேவு=மதம்பொருந்திய, நாகம=ஆண யானை

(௯௩) தவளம= முல்லை; முகை=அருமபு, தசைகள்=மாமிசங்கள், முடை=துா்நாற்றம, கமழும=வீசும, புலைப் பாடி=பறைச்சேரி.

(௯௪) தரைபயில= தரையில் வசிக்கிற ஆன்=பசுவினது, பசும=உலராத, பசசை=தோல; உகளும்=ஓடும, முகம=வாய; நாயசிறுபறழ்=நாயின் சிறியகுட்டி, துன்று=வசிக்கிற, கருமபுதலவா=கருநிறமவாயந்தபிள்ளைகள், பிணித்து=கட்டி, அரையின=இடுப்பின், கறங்கிட=சப்திக்க

அணைதிரைநன் பணிவரன்றி யாத்திடுமார் கலி யமிழ்திற, கிணைபுகலமென மொழிபயிலா விளங்குழவி பசிக்கிரங்கிற, துணைமுலைபபால் சுரந்தருத்தித் தோற பாய றனிறறுயிறறிப, பிணைவிழிபபுன புலைமகளிர் தாலாட்டு மிசைபெருகும். (கூரு)

பிறங்கியபுன் மாலைகளிற் பெருங்குடம்பெய் பிழி பருகிக, கறங்குபறை முகத்தறைந்து களித்தாடிக் களைத்துவிழுந, துறங்குபறைப புருடாதுயி லொழிந்தெழுவான புலரிதனின, மறங்குலவு முடபடைக்கால் வாரணங்க ளோலமிடும். (கூசா)

இத்தகைய புலைச்சேரி தன்னிலிருந திருண்டமன, மத்த னெனப புலவுதின்று மதுபபருகி வசமழிந்து, முத்தநகைப புலைமகடன முலைநலததே றஉறுநகாநது, சித்தமிகக களிகூாநது சிலவைகல் கழிததறபின. (கூஎ)

பஙகயககட் புலைமகளாற பன்னமெனப பகாவயிற றுச, செங்கணிகழமழவிடைபோற செனித்துதித்தா

(கூரு) அணை = மோதும, வரனறி = வாரி, ஆகலி = சமுததிரம, பாயல = பாய, பிணை = பெணமான

(கூசா) பிறஙகிய = விளஙகிய, புல் = சேருகினற, பிழி = மது (கள்), கறஙகு = ஒலிகுரும, பறை = தமபட்டம, உறஙகு = தூஙகும,பறைப்புருடா = ஆண்பாற பறையாகள, புலரி = விடியறகாலம், மறம — வீரம; முள்படை = முளபோனற நிகமாகிய ஆயுததததையுடைய, வாரணம = கோழி

(கூஎ) மததன் = மயககமுடையவன்; புலவு = மாமிசம்

(கூஅ) ஆலபானம = ஆலிலை, மழவிடைபோல = இளஙகாளை போல, பிசிதம = மாமிசம, அருததி = ஊட்டி, அருத்தியின = ஆசையோடு, பஙகம = அலை

சிறுவரைவ, ரங்கவாகத்து மதுப்பிசித மருத்தியருத் தியினவளாக்கப், பங்கமிகுங் கடற்புவியிற் பாதகமைந் தெனவளர்ந்தார். (கூஅ)

மனனுநெடும் பொதியவரை மன்றலகமழ் தென் றலுடன, பனனுதமிழ் பயந்தெனப பண்ணவர்பற் பலர்பயிலும், பொன்னுலகி லரமையுருப பசிநிகராம பொறபினுடன, பினனுமிரு களவியரைப பெறறும னப பிரியமுற்றான். (கூகூ)

மறமறலியைபவரென வளருமைந்து மைந்தருடன, கறைவடிவாட படைகதைகூரிய கணைநெடுங்கார் முகந் தாங்கி, யறைதருமேப ரடவிகளி லாறலைத்துப பொருள் கள வவ்விச, சிறைபடுநீர்க கயலகவர்ந்த சிரலையெனக் கடித்தகலவார். (க00)

அந்தணரெண் ணிலாகுழக்கன் றனிடப மளவிறந்த, கொந்தவிழுநாண் மலர்க்கோதைக் கோதையர்கள குதலைமொழி, மைந்தர்நரை முதிர்விருத்தர் வருந்துற வர் வருந்துறக்கொல், விந்தவித்த கொலைகடமையா வர்கணித்தெடுத் துரைப்பார். (க0க)

(கூகூ) பண்ணவர்=தேவர், பயிலும=தங்கும, பொன்னுலகம் =விண்ணுலகம

(க00) மறமறலி=வீரம பொருந்திய இயமன, கறை=இரத்தக்கறை; வாளபடை = வாளாயுதம, கதை = தண்டு, கணை=அம்பு, நெடுமகார்முகம=நீண்டவில்ல, அறைதரு=சொல்லப்படும, ஆறலைத்து=வழிபறிசெய்து; வவ்வி=அபகரித்து, சிறைபடுநீர்=கரையினது காவலி னுளளடங்கிய சலம; சிரலை=மீனகுத்தி,

(க0க) குழக்கன்று=இளங்கன்று, ஆன்=பசு, மலர்க்கோதை =மலர்மாலை அணியும, கோதையர்கள = ஸ்திரீகள், வருந்துறவர்=வருகின்ற துறவிகள், வருந்துற=துன் பற, கொல=வருத்தும

புக்குபுனற் றடங்கரையிற் புரிதருகண் ணியிற்ப
டுத்துத், தொக்கநெடுங் கயலிரைதேர் தோலடிப்புட்டு
வாமுட்டாள், மிக்குப்பாவண் டானமுடன் விரிந்தசிறை
ப் பெரும்போதாக், கொக்குமுதற் பக்கிகளைக்கொன்று
கொன்று தின்று பின்னும் (௧௦௨)

மேவிவளர் வனங்கடொறும் வில்வணக்கி விறற்
பகழி, தூவிவெருவொடுகுதித்துத் தாளுருபுள்ளி மா
னினங்க, டாவியுகளிரலையுரற் றலைக்கேழன் மரைக்குல
ங்க, ளாவிசெகுத்தூனருந்தி யடுபுலிபோற் றிரியுநாள் (௧௦௩)

விரிந்தகொடு வினைவசத்தான் மெய்யிற்பிணிகள்
பிடித்தலைத்துப், புரிந்தசுருளிருளோதிப் புலைமகள்
பொன்றிடப்புலம்பிப், பரிந்தனலின் மெழுகாகிப் பற்
பலநாட் பயில்பெடையைப், பிரிந்தவன்றிற் சேவலெ
னப் பெருந்துயரக் கடல்வீழ்ந்தான். (௧௦௪)

---

(௧௦௨) புனல்தடம்கரையில் புக்கு=விசாலமாகிய நீர்க்கரையில் போய், புரிதரு=முறுக்கப்பெற்ற, கண்ணி=புள்படுக்குங்கயிறு, படுத்து=சிக்கச் செய்து, தொக்க=அங்குச் சேர்ந்திருக்கிற, கயல் இரைதேர்=கயல்மீனை இரையாகத்தேடும், தோலடிப்புள்=கால்விரல்களுக் கிடையில் தோல்விரவியபட்சிகள், துவா=செப்பு, முள்தாள்=முள்ளைப்போன்ற நகமுடையகால், வண்டானம்=நாரை, பெரும்போதா=பெருநாரை, பக்கி=பட்சி

(௧௦௩) வில்வணக்கி=வில்லைவளைத்து, விறல்=வலிமைபொருந்திய, பகழி=அம்பை, தூவி=எய்து; வெருவொடு=அச்சத்தோடு, தாவிஉகள்=தாண்டிக்குதிக்கும், இரலை=கருமான், அல்லது கலைமான், உரல்தலைக்கேழல்=உரல்போன்ற தலையினையுடைய பன்றி, செகுத்து=கொன்று

(௧௦௪) புரிந்தசுருள்=பின்னிச்சுருட்டிய, இருள்=இருள்போன்றகறுத்த, ஓதி=ஸ்திரீகளின் கூந்தல், பொன்றிட=இறக்க, பயில்=பழகிய, அன்றில்=அன்றிற்பட்சி, சேவல்=கோழி

எழுமபங்கு முலைக்கேதுர் மேருவத்துமுடம் பொறையு
மோராந்து, விழுமிதுகட் புனலுகுமிழ் விட்டோட வியம்பி
விம்மி, மழுமாசணிக் குடைந்தபுர மாவெனத் தளர்ந்து
நோயா, இழுமெனாருமம் வெருமழுதுகெட டுயிர்ப்புயிர்த்
துப் புழுங்கிமால (௧௦௫)

கண்மணியே யெனதாரைக் கங்குலவிழ்ந் திட்டவு
திர்த்த, விண்மணியே யிருவிழிகளாய் விண்டுபிழிமமை
யிடாதா, தண்மணியே பழுதலைத் தருமமுதே நயன
குநதி, பொன்மணிந்த திபாரவி லுழ்விழந்து முய
லோர்ந்தே (௧௦௬)

தூப்புமிழ்ச் செவ் வாயிதழும் அழுயிடையும் கழிநடமு
மையமருங்க காமூடம் மதிமுகமும் விருவிழியும்
கொப்புலயு மிருந்துகைமாமும் குருகுலவு கரதலமு
மெய்பிறவியமிறந்தாங் கனிகிகண்டே தென்றயருவ

ஒருமியைய பெருந்துயர முழுந்தமிக வருந்துமகு
நாட, பூங்கைகளை குழுமுலைமேலடையடித்து நருமிக கு
மிழுநதெகுழுத்து, கோகுமுலைக் பொலக்குலவுக கொய

(௧௦௫) உடற்பொறை = தேகச்சுமை, அணிகரு = இடிக்கும், உடைந்து = பயந்து, புராவரவென = புராணம் பாம்பைப்போல, தளர்ந்தலையாலுழும = தலையைப்புரளிப் பிலபேசமெழும, நெட்டுயிர்ப்பு உயிர்த்து = பெருமூச்சு விட்டு

(௧௦௬) விண்மணி — சூரியன், இப்பி = முத்துச்சிப்பி, சலதி — கடல், தமரு = விளங்குகிற, கதிர = பிரகாசிக்கும், பொன்மணி — அழகிய இரத்தினத்தை, நீத்தமே = இழந்து, அரவினை = பாம்பைப்போல

(௧௦௭) தூப்பு — பவளம், வாயிதழ் = உதடு, தாழ் = உடுக்கு, மையுருவம் — கறுத்தவுருவமாகிய, காமூகம — வில்லே, குருகு — வளையல்

கைகளுங் கவனித்த, மாங்குயிற்சொல் லியர்விரக மூறு
மெங்கைப் பருவமுற்றாள். (௧0௮)

மாரிவளர் தருமுகிலை மணிக்கருநீ ணிறமணலை,
வேரிகமழ் செழுந்துணர்க ளிலங்கிதழிக் கருங்கனி
யை, நீரிலெழுஞ் சைவலத்தைத் தகர்த்தெய்யத் துநெறி
த்திருண்ட, காரிருளின் பிழம்பென்னக் கவின்கொண்ட
கருங்குழல்கள். (௧0௯)

கருநெடுங் கயல்கமழுங் காவிபிணை கணைக்கிணையா
ய்ப் பொருசினந்தோய்ந் தடலனங்க னொருகாலந் தலைகடவி
னருசமுதங் கலந்திலங்கு நஞ்சனையப் பொற் குழைகிழித்து
வருசமிகுங் கொலையயிலை யுமதர்த்த தனவாலவரிவிழிகள்.

கனியாக வின்னனைநற கலைவளர்ந்த மதியமொப்
பயாத், துனிபமுற்ற டாட்கமலத் தாமுகை முறுக்கு
டைந்து, மனியமென தோடவிழும் பதநோக்கி மது
நுகர்வா, னினைவிளைப்பூம் பொறிச்சுரும்ப ரிருந்ததெ
ன விருந்தவனாம். (௧௧௧)

(௧0௮) ஓங்கு = மிகுந்த, குறுமுகை = அரும்பு, குமிழ்த்து =
எழுந்து, கோங்க முகை = கோங்கின அரும்பு

(௧0௯) மணிக்கருநீல நிறமணலை = அழகியகருநீல நிறம்பொருந்
திய மணலை, வேரி = வாசனை, இதழிக்கருங்கனி = கறு
த்த கொன்றைப்பழம், சைவலம் = கொடிப்பாசி, நெய
த்து = தைலப்பசை பொருந்தி, நெறித்து = இடையி
டையே சுருளலுற்று

(௧௧0) நெடுங்கயல = நீண்ட கெண்டைமீன, காவி = கருங்கு
வளை, பிணை = பெண்மான், கணைக்கு = அம்புக்கு, இணை
யாய = ஒத்ததாய், அடல = வலிமை

(௧௧௧) தோடவிழும் = இதழ்விரிகிற, பதம = காலம்; பூம
பொறி = அழகியபுள்ளியுடைய, சுரும்பா = வண்டு

செக்கரெழு மின்மதியுந் தென்றலுமுன் றினுப்பப்
கைப்பக, கைக்கணைகொண் டார்த்துமதன் கடும்பூசல்
பொரத் தனலின், மிகக்கொடுங் காமமெனும் விடந்தலைக்
கொண் டாற்றிலளாய், மக்களிரு வரையுமன மருண்டு
மண்ணை யெனமனந்தான. (௧௧௨)

பெருவரைபோ லகன்மார்பிற் பிறங்கியபொற் சுண
ங்குபொடித்த, திருவரைக ளெனவொரு பிராமுலைக்கோ
டுழுதுழக்கப், பொருவருமா தரவினுடன் புணர்ந்துநல
னுகர்ந்திடுநாள், மருவருபூங் குழலியரு மைந்தரிரு வ
ரைப்பயந்தார். (௧௧௩)

தரைமிசைத்தன் புதல்வியாகத் டாமீன்ற தனையரி
ரு, வரையுமன மகிழ்ந்தெடுத்து மடிமீது வைத்துமுறி,
திரையெறிவா ரிதிபிறந்த தெள்ளமுதக் குதலைகளைக் கேட்,
டுரைதருவெந் நுரைச்சுரையு மூட்டி வளர்த்துவா
ழுற்றன. (௧௧௪)

வேறு.

இவ்வண்ண மிங்கிவனரு ளிருந்திடநாட் பசும்பு
ரவி யிரவிதனை, மைவண்ணப் பாந்தள்பகு வாயினிற்

---

(௧௧௨) செக்கரெழும=சிகப்புத தோனறும, கடும்பூசல்பொர=கொடியயுத்தஞ்செய்ய, மருண்டு=மயங்கி

(௧௧௩) பொடித்து=தோன்றி, கோடு=மலைச்சிகரம, உழுது உழக்க=குத்தியுருஞ்ச ஆதரவு=விருப்பம

(௧௧௪) தனையா=புதலவா, திரையெறி = அலைவீசும், உரைதரு = சொலலப்படுகிற, நுரைச்சுரை = நுரையையுடைய கள்

(௧௧௫) பசும்புரவி=பசசைக் குதிரை; மைவண்ணம=கருமைநிறம்பொருந்திய, பாந்தள்=பாம்பு (இராகு), பகு=பிளந்த, வாயினிற்பெய்து=விழுங்கி, செவவணணக கனகம=செம்பொன, செருத்தல்=மடி, நல்லான்=பழுத்தகன்ற பசு, கொயவண்ணம=பறிக்கபபெறுந்தனமைபெற்ற; கோதை=மாலை, கோமகன்=அரசன.

பெய் தமிழ்க்காலை மறைபோக்கெல்லாரு, செவ்வண்ணக் கனகமுதற் கலைமுலைப்பாற் றுரைவிடு செருத்தனலலான், கொய்வண்ண மலர்க்கோதைக் கோமகனற் றன் றனமிக்க கொடுப்பவாங்கி. (௧௧௫)

வந்தநல்லிரு தணர்க்கடம்மை வனச்சரியின் மறித்துருத்து மைந்தரோடுங், குந்தநெடுங் கதைவடிவாள் கொடுமரஞ்சா யகங்களினாற் கொடிறு தந்தனு, சிந்தவுடற் செதுக்கைசெய்து கலக்கியவர் கைப்பொருள்கள் சேர வவ்வி, வெந்தழலார் விழித்தறுகண் மிருகாரியெனத் தனதில் மேவினானே. (௧௧௬)

பல்லொடிந்து கவுளொடிந்து பழுவொடிந்து முழவெழுவிறப்பணைத்த திண்டோட், கல்லொடிந்து கரமொடிந்து காலொடிந்து மார்பொடிந்து கலங்கிவாயிற், சொல்லொடிந்து பனவரெல்லாம் பகைத்திமிரந் துடைத்திலங்குஞ் சுடரோனென மன்னன், செல்லொடிந்து முடிந்தவழுங் கோயில்வாயிலை நோக்கிச் சென்றாரன்றே. (௧௧௭)

(௧௧௬) வனசரியின் = காட்டுப் பாதையில், குந்தம் = சூலாயுதம்; நெடுங்கதை = நீண்ட தண்டாயுதம், கொடுமரம் = வில், சாயகம் = அம்பு, கொடிறு = கன்னம், செதுக்கைசெய்து = வெட்டி, கலக்கி = கலங்கச்செய்து, தறுகண் = அஞ்சாமையுடைய, மிருகாரி = சிங்கம், தனதில் = தனது வீடு.

(௧௧௭) கவுள் = கன்னம்; பழு = முதுகெலும்பு, முழவெழு = மத்தளம்போற் புடைப்புற்ற, திண் தோள்கல் = கல்லைப்போன்ற வலிமையுற்றபுயம், சொல்லொடிந்து = பேச்சற்று; பனவர் = பிராமணர், திமிரம் = இருள்; செல் = மேகம், ஒடிந்து = பிளவுபட்டு, கோயில் =

சென்றுமுறை யோமுறையோ வென்றசொற்றி
ண் டிறலவேந்தன் செவியிற்கேட்டுக், குன்றுறழ்கோ
புரவாயிற் காவலரைக் கூயவரைக் கொணர்மி னென்
னப, பொன்றுயிலு மணிமார்ப னரசிருக்கு மண்டபத்
திற் புகுந்தபோழ்து, கன்றுமனத் துடனவர்தங் காய
முறுங் காயமெல்லாஞ் சண்ணிற் கண்டான். (ககஅ)

யாவரிது செய்தனரிங் கெனவினவ நீயெமக்கீண்
டீந்தவெல்லாம், பாவநெறிச் சண்டாள னொருவன்மை
ந்த ருடனமறிந்துபற் றிந்துக்கொண்டே, யாவவென
வளைத்தடித்திட் டாயுத்தா லவனுஞ்செய்தெமை யடர்த்
தானென்னக், காவலனவா யிதழ்துடிப்பக் கட்டழல்கா
ன் றொருகைமற்றறைக் கையிற்றுக்கி. (கககூ)

முன்னின்ற முடங்குளைவான் மடங்கனிகர் படை
த்தலைவர் முகத்தை நோக்கி, மின்னின்ற விறற்றானைக்
கரத்தானை சிலகொடுபோய் விளங்கு செங்கே, ழென

(ககஅ) திண்டிறல=மிகுந்தவலிமை, கூய=கூப்பிட்டு, பொன்=இலட்சுமி, துயிலும்=தங்குகிற, மணி=அழகிய; கன்று=கன்றிய

(கககூ) ஆவ என=தமக்குரியனவென்று, அவம=தீமை, அடர்த்தான் = வருத்தினான்; கணதழல = கண்ணினின்றும அக்கினியானது; கான்று=வெளிப்பட்டு.

(கஉ0) முடங்கு=வளைந்த; உளை=பிடரிமயிர், வான்=பெரிய; மடங்கல்=சிம்மம; மின்=ஒளி; நின்ற=பொருந்திய; விறல்தானை=வெற்றிபொருந்திய ஆயுதத்தைத் தரித்த; கரம் = கையினையுடைய; தானை = சேனைகளை; செங்கேழ்=சிவந்த நிறமுள்ள, எல்=ஒளி, நின்ற=பொருந்திய, கதிர்=கிரணங்களை; குடதிசை=மேற்குத்திக்கு, கடலவாய = கடலினிடத்து; எய்தும்=அடையும், கல்நின்ற=கல்லைப்போன்ற.

னின்ற கதிரசுருக்கி யிரவிருட டிசைசகடல்வா யெய்து
முனனாக, கனனிலைற மனததவனைக் கடிதோடிக கொ
ணாமினெனக கறபித்தானே. (கஉ)

ஆயவரும் விரைந்துகதை யாழிசிலை வாளியொள
வா ளயிலவே லேந்திக, காயவருங் கடுமறலி தூதரிவ
ரெனவெருவக் கண்டோர் காணிற, போயவனை முடுக
காமரப பொதும்பர்செறி யடவிதொறும புழைகளை
வேழஞ், சீயமுழ வெண்குபுலி திரிசரிக டுருவியெங்கு
தேடலுற்றார். (கஉக)

கையரிக்கொண் டிடுஞ்சேனை கணங்கண்டு மரு
ண்டுமனங கலங்கிககாதன், மையரிககண் ணியரோடு
மக்களொடு மவ்வனத்தின் மறைந்து வைகி, நெய்யரி
யிற றீக்கொண்டு நனகற்றும படிறறொழுக்க னெடிக
ளோதை, செய்யரிறகா னகன்றிரவிற பறபலகா வதங்
கடந்து சென்ற பின்னர். (கஉஉ)

(கஉக) ஆயவர்=அப்படிப்பட்ட சேனவீரர், ஆழி = சக்கரம, ஒள்=ஒளிபொருந்திய, அயில=கூர்மையாகிய, காயவரும=கொல்லவரும, கடுமறலி = கொடிய இயமன், வெருவ=அஞ்ச, முடுக்கர்=மலைககுகை, பொதும்பர்=சோலை, செறி=அடர்ந்த; புழை=துளை, சீயம=சிங்கம்; எண்கு=கரடி, திரி=சஞ்சரிக்கிற, சரிகள்=மலைச்சாரல்கள, துருவித்தேடி=ஆராய்ந்து தேடி.

(கஉஉ) கை=கையினிடத்து, அரி = ஆயுதத்தை; கொண்டிடும் = தரித்துக கொண்டிருக்கும; சேனைக்கணம்=படைக்கூட்டம, மருண்டு=பயந்து; வைகி=தங்கி; நெய்யரியில்=பன்றுடையை; தீக்கொண்டு=கொளுத்திக்கொண்டு, படிற்றொழுக்கன்=வஞ்சகனாகிய சுகுமாரன, நெடிகள்=செல்வணடு; ஓதை செய்யும=சப்திக்கும; அரில்=புதரடர்ந்த

காட்டியசெந் நிறக்கூட்டு வாரணங்கூ யழைப்ப
வொற்றைக் காற்றேர் தூண்டிச், சேட்டிளஞ்செங் கதி
ரப்பரிதி கீழ்த்திசைக் குதயவரை சேருங்காலை, நாட்
டியநீ விணைக்கொடியோன் பயமூல மாநகரத்து நாருக்
கின்ப, மூட்டியவூ ணவத்தேயப் புடையிலொரு வரைச்
சார லொளித்திட்டானே. (கஉ௩)

தொல்வினையின் படிநெடிய வரைவனங்க டொறு
முழன்று தொடர்ந்து காணிற், பல்வினையம் புரிந்துவழி
மறித்திரலை முயலுமெய் பன்றி மானகள், கொல்வினை
யஞ் செய்துகடுங் கொடுங்கூற்ற மிவனெனப்போ கொ
ண்டொருஞ், நல்வினைய மொன்று மின்றித் தீவினைமேம்
பட்சசெலுத்தி வாழு நாளில். (கஉ௪)

அவ்வரையி னெடுஞ்சாரற் கரைக்காதத் தளவை
யின்மா லயன்புத்தேளிர், தெவ்வரைவென் றிகுலிசப்
படையோனமா னுடரெவருந் திரண்டுபோற்றக், கை
வரையொன் றுரித்தருள்ந்த கறைமிடற்றுக் கண்ணுதல்
கட் கருணை நல்கிச், சைவரையி டேற்றுகிறபான் வீற்
றிருக்கு நாகநகா தாமொன் றுண்டால். (கஉ௫)

(கஉ௩) காட்டிய=தோன்றிய, தூண்டி=செலுத்தி, சேடு=
அழகிய, பயம் மூலம்=பயம் காரணமாக, நாருக்கு
இன்பம் ஊட்டிய=மனிதர்கட்கு இன்பத்தைக் கொடு
த்த, ஊணவத்தேயம்=மிலேச்சநாடு, புடை=பக்கம்,
வரைச்சாரல்=மலையின் அடிவாரம்

(கஉ௪) பல்வினையம்=பலதந்திரம், இரலை=கலைமான, சொல்
வினையம் = கொல்லும் தொழில், கடுங்கொடுங் கூற்ற
ம்=மிகக்கொடிய இயமன், செலுத்தி=செய்து

(கஉ௫) காதம்=பத்துநாழிகைவழி, புத்தேளிர் தெவ்வர்=தே
வர்கட்குப் பகைவர் (இராக்கதர்); குலிசப்படையோன்
=வச்சிரா யுதத்தையுடைய இந்திரன, கைவரை=யா
னை, நாகநகர=நாகநகரம் எனனும் ஊரு.

அந்தரங்கப் பூசுரர்பார்த்திவர்வணிகர் சூத்திரர்
முன் னுயினோரும், பந்தணிகைச் சந்தமுலைப் பண்டரு
சொற் பைந்தொடியார் பலரும்பானற், கொந்தவிழு
நாண் மலர்வாசங் கமழோதி களிறக்குழுமிக் குளிர்நீ
ராடிச், சுந்தரனுஞ் சேர வாசார முடுத்தபின்னு சாரமிகு
அத்தராகி (௧௨௬)

வெய்யகொடும் பாதகங்க ணீறாக்குந் திருநீறு விர
வச் சாத்தித், துய்யமணிக் கண்டிகையின் றொடைபு
னைந்தஞ் செழுத்தோதித் துலங்குஞ் சோதிச், செய்ய
மணிக் குண்டலங்கண் முதலாம்பொற் கலனிலங்கச்
செக்கர்மேனி, யையனுறைந் தருட்குநா கேசுரத்திற்
சென்றுதொழு தனர்புக்கார். (௧௨௭)

வெண்டரளத் தொடைநாற்றி விதானித்து நெய்த்
தகளி விளக்கேற்றி, வண்டமரும் வலம்புரிமா தவி
முல்லை மல்லிகைசெவ் வந்திபிச்சி, தண்டளிர்சே மண
மிகுந்த மந்தாரங் கரவீரஞ் சாதி வாசப், புண்டரிகங்
கருங்குவளைப் போதுநறு மருச்சனைகளாற் புரிந்துபோற்றி.

---

(௧௨௬) பூசுரர்=பிராமணர், பார்த்திவர்=க்ஷத்திரியர், முன்னுயினோர் = முதலாயினோர், பந்தணி கை= பந்தை யணிந்த கை சந்தம்=சந்தனம், பண்தருசொல்=ராகம் போன்ற மொழி, பானல்=நீலோற்பலம், குழுமி= கூடி, ஆசாரம் உடுத்தபின்=வஸ்திரந்தரித்தபின், ஆசாரமிகு=ஒழுக்கம் மிகுந்த

(௧௨௭) விரவ=விளங்க, செக்கர்மேனி=செவ்வானம் போன்ற திருமேனி

(௧௨௮) தொடைநாற்றி = மாலைகளைத் தொங்கவிட்டு, விதானித்து=மேற்கட்டுக்கட்டி, தகளி=அகல், வலம்புரி= நந்தியாவட்டை; மாதவி=குருக்கத்தி, பிச்சி = சிறு சண்பகம்; கரவீரம்=அலரி, சாதி=சாதிமுல்லை, கருங் குவளை=கருநெய்தல்

சங்குபட கந்துடிமத்தளந்தாளந் தழங்கியசல்லரி மல்லாரி, மங்குன் முழக்கென முழங்கப் பரந்திவித படி நடன மகளிராடக், கங்குறனிறுகண்டுயிலா தண்டாபிரா னருட்கோலக் கடலிறகாரி, நுங்குசிவ நிசிவிரத மாசிமி றுபிற சதுர்த்தசியி னேற்கனுற்று. (கஉக)

எதுணரா னல்வினையொன றிருந்ததனாற் சுகுமார னிருபொழுதேருட்டின, மீதுலவு தடநெடுங்கணுமையபா கன சந்நிதிமுன மேவிவாசக, தாதுலவு நந்தனங்க டடவிபட மனைவியார்க்குந் தறகுச்சூடட, போதுகொய் வான போதுமந்தப போதுகண்டா னவணடந்த புது மையெல்லாம். (கஙo)

இங்கிதொரறபுதமீதுவென் னிரவிலெனறத திசை நோக்கு மெல்லைமாந்த, ரங்கணிறைந் தரகரசங்கரவெ னஞ ஹைவந்துகன்ன லகனற பினனாக, தங்கியபொங் கொளிததீபத் தடடேந்திய பரிமாறுஞ்சமயந்தனனிற, றிங்களணி செஞ்சடையோ னினிதுறையுஞ் சிவலிங்கந தெரிசித்தானே. (கஙக)

மீட்டுமந்த வனத்திலெய்தி வெவ்வினைகள் பலபுகுந்து விருப்பமொனுசிற, காட்டுமனைக் கிழத்தியின்ரா புன பாதல நுகர்ந்து சினனுட் கழிந்தபின்னா, வாட்டுபெரும

(கஉக) படகம=பமபை, துடி=உடுக்கு, தழங்கிய=ஒலித்த, சல்லரி=ஓர்வகைவாத்தியம், மல்லாரி=ஓர்வகைவாத்தியம், அருள்=வட்டமாகிய, கோலக்கடல=பாற்கடல, காரி=விஷம, நுங்கு=உண்ட

(கஙo) தடம்=பெருமை, நந்தனம்=நந்தனவனம, தடவி=(இருட்பொழுதில கையினால) ஆராய்ந்து, போதுகொய்வான=மலர்பறிப்பதற்கு, போதும்=போகிற, அந்தப்போது=அந்தக்காலத்தில, அவண்=அவ்விடத்தில்

(கஙக) எல்லை=காலம, அங்கண்=அவ்விடத்து, பரிமாறும=ஆராதனை செய்யும

பிணியலைபாய மதத்துடைக்குத தயிரின்மன மறுகிமாழ்கி,
பிடிபெருமை பாதகந்தா னிறந்ததெனாத தனதுடனீத்
திறந்திட்டானே. (௧௩௨)

பெரியவாயாகல வானினுறறசிறு பிறையெயிற்றர்
சிகைபெறறெழுந்,தெரியுமீர்வடைவை பொத்தகுஞ்சிய
ரிடித்தசொலலினா துடித்ததுமீர், சொரியுமாரிமுகிலால
காலிலிவை தொகக நீலவரை பொக்குமா,கரியமேனியா
சி வந்தகண்ணினர்கள காலதூதர்பலா மேவினார்.

காலமொத்ததுரமீதெடுத்ததசிலை தண்டுவாளிவலை
சக்கரஞ், சூல மிக்கவடிவாளசிரத்தொகை துணிக்கு
நீடிய கணிச்சிகூர், வேலழுறுகழுமுள் பிண்டிபாலமொடு
வீசு பாசமிவை கொண்டு நீள, வாலசைத்துமிகு புலி
புல வாயினை வளைத்ததா மென வளைத்தனா. (௧௩௪)

---

(௧௩௨) நெஞ்சில விருப்பம காட்டும்=மனதிறகு இச்சையைக் கொடுக்கும், மறுகி=சுழனறு, மாழ்கி=மயங்கி, உடல நீத்து=தேகத்தைதயொழித்து

(௧௩௩) குஞ்சி=குடுமி, இடித்த=இடிபோன்ற, துடித்து= அசைந்து, தொக்க=கூடிய

(௧௩௪) தாலம=பனைமரம், மிக்கவடிவாள=மிகுந்த கூர்மை பொருந்திய வாள, கணிச்சி = ஓரவகைச்சூலம், கழுமுள=ஓர்வகைச் சூலம, பிண்டிபாலம் = யுத்தத்தில எறிந்துகொல்லும ஆயுதம, மிகுபுலி=பலபுலிகள, புல்வாய=பசு;

சூலமானது இருகிளைச்சூலம முக்கிளைச்சூலம இருதலைச்சூலம என்பன முதலியபல பிரிவினையுடையதாயிருத்தலால், இசசெய்யுளில சூலமெனவுங் கணிச்சி யெனவுங் கழுமுளளெனவும கூறினர் இவற்றுள் சூலம, கணிச்சி, கழுமுள் என்பவை இவவிவ்வகைச் சூலமென இப்பொழுது

பற்று மெனபாசிலா பாவியாவிபத நிபயனைநதக விரி பாறையி, னெற்று மெனபாசில வீரனாவதனை யிரு மெனபாசிலா பாரெலா, முற்றுணர்ந்தகொலை செய்த காலகர மொடித்தி ரென்றிவை யுரைத்துமுன, மற்ற டம்புய முரிந்து சிந்திட வரிந்து கட்டினர் வருத்தியே (க௩௫)

அடிப்பர் பறபல விலங்கு கொனறுதசை யனறு மென்றுநனி தின்றபல், லொடிப்பர் பாரப்பழுவூடுகைப பாகனைத வோசசிமேலிட வுரப்பிமே, லிடிப்பர் பாசமது கொண்டு கண்டமதி விட்டிறுககியிரு கையினுமம, பிடிப பாகண்ணினை பிதுங்க வீரகதுநெறி பேருவார முயனு மெலலையில. (க௩௬)

வணங்கி முந்தியெதிர் நின்றநந்திதனை வருகவென றெமது வாயில வாழ், கணங்கள் சென்றுருக ணாததி னெயதியடு காலதூதர் கொடுபோகுமுன, குணங்கெடாத சுகுமாரனைககயிலை கொடுவரசசடுதி கூறெனப், பணங்கொள் பாமபுமதி பாணி வேணியணி பரமனறகருணை பணணினான். (க௩எ)

போற்றியங்குவிடை கொண்டுவாயிலிடை போந்து நந்திகண நாதர் போய்க, கூற்றினாருயிர் குடித்த காலனருள் கூரவந்தசுகுமாரனைத், தேற்றியாதரவு

(க௩௫) ஈரும்=பிளவும், மலதடம புயம=மலலயுதததுஞ் செயயும பருத்த புஜம்

(க௩௬) பழுவூடு= எலுமபில்; கதைஓசசி=தண்டைவீசி, மேலிடவுரப்பி=மிகக அதட்டி, இடிப்பர் = மோதுவர், இட்டு=போட்டு, நெறி பேருவர்=வழிசசெலலும்படி; எல்லையில்=காலத்தில.

(க௩எ) சென்றெய்தி=போய்ச சேர்நது; பணம=பாமபின் படம; பாணி=நீர்.

(க௩அ) அருள்கூர=அருள்பெற; அற்பினொடு=அன்பினோடு.

செப்பி யற்பினொடு செம்பொன் மாமணி விமானமீ,
தேற்றி யோர் கொடியில வம்மினீரென வியம்பி யங்க
வரை யேவினன. (கநஅ)

நீறணிந்திலகு நெற்றியாமிக நெடுத்த புன்சடை
முடித்துளார், ஆறணிந்தருளு மெந்தை சேவடி யகத்தி
ருத்திபரு ளன்பினு, ஊறணிந்துவரு முக்குறும்பற
வொருக்கி யோசைகள் பெருக்கநற், பேறணிந்துகிள
ரிரசிதக்கிரி பிரிந்திடாமலுறை பெட்பினார். (கநகூ)

தாமமாகமிகு கண்டிகைத்தொடை தரித்துளார்
வினை யரித்துளார், ஏமமாலவரை யசைத்தொர் கை
யினி லெடுக்கு மற்புய மிடுக்கினார், நாமவேற்றிகிரி கொ
ந்த ழற்கழுமு ணகுக் கதைப்படைக ணவியநீள், வாம
மேவுவடி வாளினோடுதிறன் மறலிதூதரிடை மரு
வியே. (கசo)

(கநகூ) நெடுத்த=நீண்ட, ஊறு அணிந்து = விக்கினங்களை யுடைத்தாய்; ஒருக்கி=கெடுத்து, ஓசை பெருக்க= கீர்த்தி யதிகரிக்க, நற்பேறு அணிந்து=நல்லபயனை யுடையதாய்; கிளர்=பிரகாசிக்கும், இரசிதக்கிரி=வெள்ளிமலை, பெட்பு=விருப்பம்

(கசo) தாமமாக=விருப்பமாக, மிகு கண்டிகைத் தொடை= மேலான ருத்திராக்க மாலைகள், அரித்துளார்=ஒழித்திருக்கிறவர்கள், ஏமமாலவரை=பெரிதாகிய பொன்மலை, மிடுக்கு = வலிமை, நாமவேல் = அச்சந்தரும் வேலாயுதம், திகிரி=சக்கரம்; கொந்து=கொத்துகிற; அழற்கழுமுள்=அக்கினியைக் கக்குகின்ற சூலாயுதம், நகு = விளங்குகிற; கதைப்படை = தண்டாயுதம், நவியம் = மழுவென்னும் ஆயுதம்; வாமம் = அழகு, திறல்=வலிமை

விடுமி னிந்தமறை வேதியன்றனை விடுத்தி டாவி
டில் விறற்படை, யெடுமி னெம்முட னெதிர்ந்து வெரு
சம ரியற்றியுங்கள்வலி யாவையும், கெடுமி னங்கமுடி
புயமெ னும்பெரிய கிரியிழந் துயிரை யொழிந்து கைக்க,
கொடுமி னென்றுசில வாசகங்க ளெதிர் கூறினார் வலி
மை கூரவே. (க௪க)

முனிவர் போனமிக நீறுபூசி முறுக்கும் வேணி முடி
த்துளீர், தினையி லோரொருபாதி நீதிகள் செய்திலீ
ரெமை வெய்யதீ, யனைய வாய்மொழி பேசிபேசிய
டாதது வன்மை நடத்துவீ, ரினையராயிது செய்த நீரி
வண் யாவரேவலி னெய்தினீர். (க௪உ)

என்று வன்றிற லியம தூதரி யம்பலுந்தவ ரெ
ன்று பொற, குன்று கொண்டுமுன் முப்புரந்தழல் கொ
ள்ள மென்னகை கோட்டி மான, கன்று கொண்டக ர
த்தனெதிர் காமனைக்குள விழியழற், கன்ற ளித்தரு
ளாதி நாயக னன்பர் பின்பிது கூறுவார். (க௪௩)

துண்ட வான்மதி கங்கை மாந்தி சூடிமேற் றேனிசை
பாடிமா, வண்ட ருமலர் முண்ட காசன மறையவன்

(க௪க) மறைவேதியன=வேதத்தினை யோதும் பிராமணன்;
முடி=தலை

(க௪உ) வன்மை=பலாத்காரம், இனையராய = இத்தன்மை
யுடையராய

(க௪௩) தவர்=வில்; குளவிழி=நெற்றிக்கண், அழற்கு அன்
று அளித்த=முன் நாளில் எரித்த

(க௪௪) வண்டு இசைபாடிஅரு = வண்டுகளானது ரீங்காரஞ்
செய்து நீங்காது வசிக்கும்; முண்டகாசன மலர்மறைய
வன=தாமரை மலரில் வசிக்கும் பிரமன்; பொறை=
பாரம், இமபர்=இப்பொழுது; எண்தரா = நினைக்க

கூடாத

பொறை மண்டல, முண்ட மான்முத லுமபர் மங்குவ
ரிமப ரெனபபடை யுனனிமு, னெண்ட ராவிட முண்ட
ராவணி கண்ட நீதி லிருந்திஞேன். (கசச)

காலனுருயிர காலவேயொரு காலினுலுதை செய்
துநீ, டாலமேமிக ரநதகாசுர னவலைமுததலை யயினெ
டுஞ, சூலமேகொடு குததிமாபு துளைத்துவானினு
யாததியோ, லோலமேயென வாவிபாவியு லககுமட்டு
முணககிஞேன். (கசரு)

திருக ஞைசல மதனை யமமைநி டுககமெய்த வெ
டுத்தவ, ஞரிய பரமணி முடிபு னைந்தக மொருப துங
கர மிருபது, நெரியநாரண னேனமாய்முத னேடுபாத
மிரண்டி லோா, விரியுநாண்மல ரடியினுயக விரலமுத
தி மிதிததுளான. (கசசு)

உறுதி வானவ; மானவாக கிடை யீடுறுமல வில
ககவுரு, சிறுமைந் தீர்தா முதலி பகதிகள செய்தவாக்
கருள செயபவு, மரயவி லாமதி போலவால மருபபு
நெறறியி னஙகணுமட, பெறுமதாசல வதனனுமொரு
பிள்ளை பெடடொடு பெறறுளோன். (கசஎ)

(கசரு) உயிர்கால=உயிாநீங்க, அயில=கூாமை; ஆவி=உயிா; உலககும்=நீஙகும; உணக்கிஞேன = வாட்டிஞேன்.

(கசசு) கஞைசலம்=கைலைமலை; உரிய=தகுநத, கம=சிரசு; முதல=முற்காலததில; நாயகவிரல்=பெருவிரல.

(கசஎ) உறுதி = வயிராககிய முள்ள; மானவர் = மனிதர்; இடையீடு=விககினம; தீாதா=நீஙக; வால் = வெ ணமையுற்று; அம=அழகிய; மருப்பு=தநதம்; நெற றியின அமகணணும=நெற்றியில் அழகியகண்ணும; மதாசலம=மதமுடைய யானை

நாலுமா மறை யோது நான்முக னாரிநாசி நறுக்கினங், தாலு நீடிரை யத்தி புறத்தெழு மாக்கர் பற்கடகா தந்துற, சாலு மாமதி விட்டிகற்புரி தக்கனைத்தலை வெட்டிமுற, கோலும வேள்வி யழித்திடி யெனவொரு கோர வீரனை நல்கினேன். (கசஅ)

கொடிய தாரக னுயிரந்தலை கொண்ட சிங்கமு கன்கடற, படியின் மிகுயர் சூரநீதிசெய் பற்பலுனவர் குலமெல்லாம, வடிகொள் வேலகொடு கொன்று பொன் றிகழ வானநாடு புரப்பதற, கடியாதீவினை யுறவெருட்ட ரு மறுமு கத்தனை யருளினேன். (கசகூ)

ஏவயாரிவ னெய்துகின்றன மிங்கி வனறனைவிட டிநீர், போவதேதகட னென்று நின்றுள பொறுமையோ டிவை புகலவும், பாவ சாகர மான மானமில பனவனை ப பல நரகினவாய், மேவவேவிட லன்றிமீள வேடமெ னுவலி பேசினா. (கருo)

(கசஅ) நான்முகன் நாரி = பிரமாவின் பத்தினி; வந்து= தோன்றிவந்து; ஆலும = சப்திக்கிற; நீள் திரை = நீண்ட அலை; அத்தி=சமுத்திரம; ஆக்கர்=பன்னிரு சூரியர்; நற்சாலும = நன்மை பொருந்திய; மா மதி விட்டு=சிறந்த புத்தியையொழித்து; இகல்புரி=(பரமேசுவரனைப்) பகைத்த; முன கோலும = முன்னே செய்த

(கசகூ) கடல = சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த; படியின்=பூவுலகத்தில்; மிகுயர்=அதிமேன்மை பெற்ற; சூர=அசுரன (சூரபத்மன);அநீதி=அக்கிரமம், பற்பல=பலபல; தானவா=அசுரா, பொன்திகழ=பொன்மயமாய் விளங்குகிற; புரப்பதற்கு=காப்பதற்கு.

(கருo) பனவன்=பிராமணன; எனு=என்று; வலிபேசினர்= வன்மையாகப் பேசினா.

மட்டறப்புரி புன்றொழிற்சுகுமாரனாரவரைப்புயக், கட்டறுத்தன ருட்கறுத்தனர் கடக்களிற்பொறி கக்கக்க வாய், விட்டமைந்திகழ் பற்கடித்துவிடுத்துநோக்கியெடுத்துவே, ரெட்டிலக்கமில் வாளிமாமழை தூவினார்சிவ தொண்டரே. (௧௫௧)

கரமுறிந்தனர் வார்கழற்புனை காறுணிந்தனர்கவுளுடைந்தனர், சிரமுடைந்தனர் சூலவேல்கதை திகிரிகாலவளை சிலைநெடுஞ்சரமிழந்தனர் சூடாசரிந்தனர் சவிகுறைந்தனர் தம்வென், னுரநெரிந்தனர் தென்புலத்திடை யோடினாயமதூதரே. (௧௫௨)

வேறு

படிபுகழ்விஞ்சையர்நரப்புக் கருவிதட்டி விசுருதிப் பண்கள்பாட, விடியொலியின் மிகவதிரு மந்தரதுந் துபிமுழங்க விரண்டு பாலுங், கொடிகுடைகள் பலநிலவக் குலவியநற் கற்பகப்பொற் கோட்டிற் பூத்த, கடிகமழ்பூ மழைபொழியக் கற்றைமணித் திரணெடுங் காற் கவரி வீச. (௧௫௩)

---

(௧௫௧) மட்டு அற = அளவில்லாமல், ஆரம் = சந்தன விருட்சம் அடர்ந்த; வரை = மலைபோலும், உட்கறுத்தனர் = கோபித்தனர்

(௧௫௨) கால் துணிந்தனர் = கால்வெட்டப் பெற்றனர்; கவுள் = கன்னம்; காலவளை சிலை = இருநுனிகளையும் வளைக்கப்பட்ட வில், சரம் = அம்பு; சவி = பெலம்; வென் = முதுகு, உரம் = மார்பு.

(௧௫௩) படி = உலகம்; விஞ்சையர் = வித்தியாதரர்; நரப்பு = நரம்பு (தந்தி); தட்டி = மீட்டி, சுருதி = இசை; பண் = இராகம், அந்தரதுந்துபி = தெய்வ வாத்தியம்; குலவிய = விளங்குகின்ற; பொற்கோடு = அழகிய கிளை, கற்றை = அடர்த்தியான, மணித் திரள் நெடுங்கால் = திரட்சியுற்று அழகிய நீண்ட காம்பினை உடைய.

நகுமார நகைக்கருங்க ணாரமமையாபல் லாண்டு
மைசபா நவையிற தீாநத, சுகுமாரன றனைக்கவின்செய்
மானமிசை தொண் டணைநதார் சுராகள போற்றநு,
சுகுமாா னுடலடலை படவிழிக்த தனிநாதற்கட டலை
வன்னைக்கு, மிகுமாரத திரளசாயத தளாரியரு விபா
னலபாய் வெள்ளி வெறபில. (கருச)

பொஙகுகதிா விமானத்தி னிழிந்து நந்திவி
டபபுகுநதுபொறபாா, மஙகுறவழ வரையரசன மடப
பாவையிடபபாக மருவததான, வெஙகரிக்கூற றுரந
தணையின விறறிருககும விமலனைவெண் டிரைகள
வீசும, கஙகைநதி முடித்சடைக கணணுதலைந கண
குளிரக கண்ணுற றுனே. (கருரு)

கறைசெறியுங கருந்தாதைச செந்தாதிற புரிநத
தனமை கடுபப நீ, பொறையுறுமெனா னிலலேனை
நலலறிஞருடன கூடிய புரந்தாய மொாறறி, யிறைவ

(கருச) நகும=விளஙகும, ஆரம=முததைப போனற, நகை =பலலையும, நவையிலதீாநத=குறறததினினறுமநீஙகிய, மானம=விமானம, சுகுமாரன=சுந்திபுளள மனமதன, மிகும=மிகுதியாகிய, ஆரம திரள--சந தனவிருக்ஷக கூட்டம

(கருரு) மடப்பாவை = அழகிய பதுமைபோன்ற பாாவதி தேவியார், தானம=மதம, கரிககூறறன=யானைககூச சததுருவாகிய சிஙகம, ஏநது=சுமககும, அணை = ஆசனம

(கருசா) கறை=கறுபபுநிறம, செறியும = பொருநதிய, கருந் தாது=இருமபு, செநதாது=பொன; புரிநத=செயத; கடுபப=ஒப்ப, பொறை = பொறுமை, புரந்தாய் = இரட்சிததவனே!, எமதுஉரு=எமதுசாரூபம, அறை தரு=புகழப்படுகிற.

கரு

பரம பரவெனவீழந திறைஞ்சத தனு மெமதுருப்பெற் றிருததி யிங்ஙன, ணறைதருநற கணஙகளுட னெனததிரு வாய் மலாநதமல னருளிச செய்தான். (கருசு)

அக்கணததிற் சுகுமார னரனுருபபெற றுண் டிருந்தா னமரிற ரேற்றுத, தெககணததிற் சென்ற டைநத தூதர்சமன் றனைததொழுது திரைநீ ருண்ட, மைகககணததி னசனியெனன வநதெம்மை யடித்தறி வின் மறையோன் றனைப; பொகககணத்திற பலியிரப பான கணஙகள்கயி லையிறகொணடு போனு ரெனருர் (கருஎ)

கேடடவுட னிருவிழியுங கனற்பொறிகான் றிடச சினமீக கிளரச செயய, வாடடடகைகை புடைததுநன் றைா மதிகார மெனபபுநனறு வரைகவ் போலுந, தோ டடடங்கள் குலுஙகநககுச சிததிரகுத தனைநோககிச சுகுமாரனபா, லீட்டருநற புண்ணியஙக ளுண்டுகொ ணீ தெரிநதுவிரைந தியமபென றுனல. (கருஅ)

மறறவனுந தோநதுசுகுமாரனெனனுங கோரமிகு மறையோன் றீமை, முறறுமியற றிததிரிநதான் சென மமுந வினறுடல முடியுஙகாறு, நறறவமபுண் ணிய மொழுக்க மிறையளவு மிலலெனபபின் னமனுநெரு சிற, செறறமுட னெழுநதுநகிச சென்னியான் முன னியான செலவ னென்றே. (கருகூ)

(கருஎ) ஆண்டு=அவ்விடததில; அமர்=யுததத்திலெ; சமன்= இயமன், மைக்கணம=மேகஙகளின் கூட்டம்; பொக கணம=கபாலமாகிய ஒடு, கணஙகள்=படைகள்

(கருஅ) மீககிளர=அதிகமாகப் பொங்க; செயய = அழகிய, வாள தடக்கை=வாள்பொருநதிய பருத்தகை, புடை தது=அடிததது, நககு=சிரித்து

(கருகூ) இறை=அணு, செறறம்=கோபம,

நிழலுமிழஞ் சனககிரியி னீலமுகி லிருந்ததனை நிகர்ப்ப நீண்ட, சுழற்றருநாக கண்டைகண்டத் தசைக் தடிபோதத் திரந்தோறுந் தொனிக்கவந்த, வழலுமிழ்க் கட பெரும்பகட்டின மிசையேறிக் குறையிறைவற் கறைவான செம்பொற், கழலணிசித் திரகுத்த னுடனாதா சூழவரத்தின் கயிலையெய்தி. (கசு0)

அண்ணலுவ ணப்பாக னடலயிரா வதப்பாகன் னப்பாகன், பண்ணமையாழ்க் கந்தருவர் விஞ்ஞையரு வானவர்முனிவர் பலருமபோற்ற, வொண்ணறுமா மலர்க்கரத்திற பிரமபுபற்றிச் சுற்றிநந்தி யுலவவந்தி, வண்ணனுறை பேரவைக்கட புகுந்தெதாதுங்கி யொல்கி நின்று வழுத்தல செய்வான. (கசுக)

ஆதிநடு வீறிலியா யானுடன்பெண் ணலியலவா யவையுமாகிச, சோதிபெறு மருவுருவாய்த் தோற்றுஞ் ரா சரமனைத்துந் தோய்ந்துந் தோயாப், பாதிமதி நுதற் பேதைபாகனுமா யேகனுமாய்ப் பகாதற்கெட்டாப, பூ திபுனை திருமேனிப புனிதநின்ற மரைத்தாளகள் போற்றி போற்றி. (கசுஉ)

இத்தலையா ரமுதமெழ வேண்டுமெனப் பாமபுவட மியாப்புற றேங்கன, மத்தலையா வமராகடைந திடவட

(கசு0) நிழலுமிழும = ஒளிவீசும, அஞ்சனககிரி = நீலமலை; சுழல் தரு = சுழலுகின்ற, நா = நாககினையுடைய கண்டை = மணி; கண்டத்து = கழுத்திலே; பகடு = எருமைககிடா

(கசுக) உவணப்பாகன் = கருடனைவாகனமாகவுடைய திரு மால்; அயிராவதம் = வெள்ளையானை, அவை = சபை

(கசுங) இத்தலை = இவ்விடத்தில், பாப்பு = பாமபு; யாப்பு = கட்டு; ஓங்கல் = மலை; அலையா = சுழற்றி; கத்து = சப் திக்கிற; கருதார் = பகைவர்; வேல் = சூலம.

ளை கருநிறமாய வந்தெனைக், கத்தலைவா ரிதியுதிக்
குங் கடுவொடுகரு மணிமிடற்றுடைய கருத்தா ருனுண், மு
த்தலையேற்ற கரநாலு மறைப்புகழு மைந்துமுக முதல்வா
போற்றி. (௧௫௩)

உலகுயிர் யாவையும் படைத்தற் காயனுகிய புரந்
திடுதற் குவணமூரு, மிலகுமணி மார்பினனுயத் துடை
த்திடுதற் குருத்திரனு யிவையுமன்றி, யலகிறிரு விளை
யாடல் புரிந்தருளுநம் பரம்பரனீ யாதலா லுன, சலசமல
ர மருடியிணை வழிபடுமோன் புன்றலையிற் சாதிமேன
னுலை (௧௫௪)

என்றினைய துதிகூறி விழுந்தெழுந்து வாய்புதைத்
தங்கு செறியுமபாசம, வன்றிறலமோ தண்டமுதன்
முத்திரையைத் திருமுன்னே வைத்துத் தாழ்ந்து,நின்
றினிமேலடியேற்கிவ் வதிகாரம் போதுமென நிகழ்த்
தவிச, லுன்றிறமோ ருனுளத்தி லுறுகுறையே தெ
மமுனநீ யுரைத்தியென்றன (௧௫௫)

அரியயனே முதலமரர்க் கடுத்ததொழில் செய்யப்பு
ரிந்தாயவர்களுங்கங், குரியபடி நின்தேவற் படிபுரிந்தார்
குறையிலபெரற குலத்தாள்ளோர, புரிகொடுந்தீ வினை
களறிந் தற்கினைய தண்டமெனப் புரிதியென்று,
மெரிநரகினவரவர்கள் வினைகளறிந் தூட்டுவித்தே னி
ன்றுகாறும் (௧௫௬)

(௧௫௫) வன்திறல்=மிகுந்த வலிமை; முத்திரை=(இயமனுக்
குரிய) சின்னம், திறம்=பட்சம் (விவாதம்)

(௧௫௬) ஊட்டுவித்தேன=அனுபவிக்கச் செய்தேன.

எம்பெருமா னீபணித்த கற்பனைக் கடவுறிலனீ டி-
ருஞ்சி யோங்கி, யும்பருல களவளவுங் குருசாற்றற் புரியி
னிரைத் தொலிக்கு முந்நீ, ரம்பரப்புடவித்
தேவர்குலத் தினிற்றோன்றி யறத்தை நீந்துங், கம்பமி
லா துளத்திரவிற் கலைகலன்பொன் றினந்திருடுங் கள்
வனாகி (௧௬௭)

விலைமகளி ரல்லாதவ் கற்பழித்து முலைப்போகம்
விழைவிற் றுய்த்துப், புலைக்கோ ணலந்துகாந்துங் கவ்
வுயிர்த்த புதல்வியரைப் புணர்ந்துசாதி, நிலைகவறி யூ
னருந்தி வேதியரா ரினமடவா ரீந்தோர் தம்மைக்,
கொலைபுரிந்த கொடுமறவன் சுகுமார னென்றொருபேர்
கொண்ட தீயோன். (௧௬௮)

உயிருலகக் குங்காலற் கண்டெனத் தூதரடைந்
துருத்து நெஞ்சி, லயிரளவு மிரக்கமின்றிப் பாசமதிற்
பிணித்துவரு மந்தவேலை, மயிருறுசென் னிகணையூளை
யுகத்தகர்த்து நின்கணங்கள் வலிமைகாட்டச், செயிரு
டனஞ் சேனையெல்லா முரிந்திரிந்து குன்றவென்றி செ
ய்த பின்னர். (௧௬௯)

---

(௧௬௭) கற்பனை=கட்டளை, அளவும=அளாவிய, இரைத்து=இரைந்து; முந்நீர = படைத்தல், காத்தல், அழித்த லென்னு மூன்று தன்மையுடைய நீர்; அம்பரம = கடல், அம்பரப்புடவி=வஸ்திரமாகத் தரித்தபூமி, உளத்து=மனதினிடத்து, கம்பமிலா = கலக்கமில்லாது; கலை=வஸ்திரம், கலன=ஆபரணம்

(௧௬௮) விழைவில் = விருப்பத்தோடு, துய்த்து = அனுபவித்து; நலன்=இன்பம், உயிர்த்த=பெற்ற, கொடுமறவன=கொடும்பாவி

(௧௬௯) அயிர்=சிறுமணல், உக=சிதற; தகர்த்து=உடைத்து; செயிர=கோபம்; முரிந்து=தோற்று, இரிந்து=ஓடி; குன்ற=மெலிய.

மைதவழுங் கிரிசசிறையிர் வசசிரத்தோன முதல மரா வணங்கி வாழ்ததச, செய்தவமொன் றிலலானை நவமணிக ளிழைத்திடடபொற் றேரிலேற்றிக், கைதவ மற றருநதவங்க ளிழைததுமிக விளைததவாகளுங் கற் பஞ்சென்று, மெய்தரிய நினதுபதத தெய்துவிததா ரிதுகுறையென் றியமபிப பின்னும். (கஎ0)

கனமிருணடு துளிததமழைத தாரைகளைக கணக கிடினுங் கடலின் றீர, வனவரிவா லுகஙகடனை வான்மீ னைக கணிதநொருவா மதிததிட டாலுந, தினமிவன் றுன்புரிந்தகொடும பாதகஙகட கிலககமிலலைச செபபு மன்னோ, னனவரத தாணடவநின் பதமபெறவும வழகு குளதோ வறைதி யென்றுன. (கஎக)

அநதகனைக கடைககணித்தங கரனுரைபபா ணந தணரா னினமானோரகட, பைநதொடியார் பாலாவதை மீன்மிருகம பறவைகொன றுபகர் தறின்ற, றநதைகுரு தாய்பிரம சநநியாசி சதுரவேதந தம்மை நாளு, நிநதை செய்த னீதிபிழைத தொழுகலபொய்ச்சான் றுரைத்து நிதி கவாதலின்னும (கஎஉ)

கன்னிகைபொற கலனிழநத கைமைகுரு வின் றேவி கணிகைதாசி, யனனியாபெ ணன்னையவ ளுடன

(கஎ0) மை = மேகம, சிறையீா = இறகை யறுதத; கைதவ மற்று = வஞ்சகமறறு.

(கஎக) கனம = மேகம, துளித்த = பெயத; தீரம = கரை; வனம் = அழகிய; அரி = ஒளியுள்ள; வாலுகம் = வெண மணல், வான் மீன் = ஆகாய நட்சத்திரங்கள்; அனவரதம் = சதாகாலம்

பகர்தல் = விறறல; பிரமம சந்நியாசி = பிராமண சந்நி [illegible]ழுதது = தவறி; சானறு = சாட்சி; கவர்தல் = [illegible]யடுத்துக்கொள்ளுதல்.

பிறந்தார் தன்புதல்வி யன்றிமாமன். மனைவிசகோதரி தாரத் திரியுடனே பதிவிரதை பழிகருஞ்சாதி, மின்னி டையார் தமைக்கூடன் மிருகங்க டமைப்புணர்தல் விர தமவீடல். (௧௭௩)

குளங்கூபம் நந்தவனங் கோயின்மடங் களைச்சிதைத் தல் குதிரையானை, யளந்திடுமௌ ளெண்ணெய் நெய் பொன னுபயகோ முகிதான மாகவாங்கல், வளர்ந்த பெரு மரங்கடமைத் தறித்தன்முகை விரியாத மலரைக் கொய்தல், விளங்குசிவா லயந்தீர்த்தங் களின்மலமூத்தி ரம்விடுதல் விளம்பி வற்றில. (௧௭௪)

மனமறிய வுச்சிட்ட மிடலகனகந் திருடல் கள்ளு ன் மதித்து விறகுஞ், சொனகுலருண் சூதகவீட் டனம பிதிர்போ சனந்தூர்த்தர் சோறுதின்றல், தினகரனை யராத்தீண்டு நாளேகா தசித்தசமி திகழுவாவி, லனமரு ந்த லிடங்கரத்தா லெடுத்தொன்றை யயிறல்லு சாரு செய்தல. (௧௭௫)

---

(௧௭௩) பொற்கலன் = திருமங்கலயம், கணிகை = விலைமாது; தாசி = ஆலயப் பணிவிடை செயபவள்; பழிகருஞ்சாதி = பறைசசாதி, விரதம வீடல் = விரதந் தவறுதல

(௧௭௪) கூபம் = கிணறு; சிதைத்தல் = அழித்தல்; உபயகோ முகி = இருபுறமுந் தலையுள்ளபசு, அஃதாவது வயிற் றினின்றுங் கன்றின் றலைமாத்திரம வெளிப்படுங் காலத்திய பசு

(௧௭௫) உச்சிட்டம் = எச்சில்; சொனகுலா = சொன்ன குலதத வர்கள், ஊண் = சாப்பாடு; பிதிர்போசனம = அன்ன சிரார்த்தத்தில் பிதிர்த் தேவதையாகப் பாவித்த பிரா மணாகளுண்ட மிச்ச அன்னத்தை யுண்ணல்; தூர்த்தர் = காமுகா; தினகரனை அராதீண்டு[illegible]ரியகிர கணகாலம; அயிறல = உண்

துள்ளுநடைப் பரிமுலைபால் சுரந்தொழுகுஞ் செருத்தலல்லான் கருதித்தூயோர், விள்ளுமுருத்திரமணிமந்திரந்தேவ விக்கிரகம் விபூதி வேதங், கொள்ளுமத கரிப்படிமை யடைக்கலங்க ணிரைதவளங் குலவு பன்னல், வெள்ளுநறு நெய்தயிர்பா லெண்ணெயொடு கள்ளுவிற்ற வினைகளாதி. (கஎசு)

எண்ணருந்தீ வினைபுரிந்த கொடியோருஞ் சிவநிசிநோற்றியாமநான்குங், கண்ணுறங்கா தூறுங் கடையாம லருச்சித்தோர் சாலனமில்லார், நண்ணருமா மகம்புரிந்து நதிபடிந்து தானமிக நல்கினாலும், பண்ணருநற் பலவிரத மியற்றினாலு மிதுபோலப் பயனுறாரே. (கஎஎ)

அன்னசிவ நிசிவிரதந் தாசகனுங் கேசராத்திலமுதமூறுங், கன்னன்மொழி யுமையொடெண்க ணிடம்பெறற் றனனதனுக் காயும் வெய்யோன், முன்னரெதி ரிருளிமம்போ லுடைந்தகன்ற திவன்முதனாண் முயன்றபாவ, மன்னருநற் கணங்களுடன் கூடுகின்ற விம்பமுதனி யீதுபெற்றான். (கஎஅ)

என்றிறைவன் கூறுதலுந் தண்டதரன் மீண்டுரைப்பா னிரக்கமின்றிக், கொன்றினமான் றசையருந்தி மதுக்குடித்து மனைவியர்தங் குழாத்துச் சூட்ட, மனறனமலா

(கஎசு) செருத்தல = மடி; விள்ளும = புகழும, தவளம் = வெண்மை; பன்னல=பருத்தி.

(கஎஎ) ஊறுஅங்கு அடையாமல=அதில குற்ற மில்லாமல; நதிபடிந்து=யாகமுடிவில அபவிரத ஸநானஞ்செய்து அல்லது கங்காநதியில மூழகி.

(கஎஅ) முதலநாள் =முன்நாட்களில.

(கஎகூ) தண்டதரன் = தண்டத்தைத் தரித்தஇயமன; ஆன இனம=பசுவாக்கம.

கொய்திடுவான் வந்ததன்றி யன்புகொடு வந்தானல்ல, னுன்றனரு ளிதுவெனின்மற றுரைப்பதெவ னெனப் பரம னுவனைநோக்கி. (கஎகூ)

எண்டருமெட் டுணையுளத்தன் பிலரேனு முளரேனு மிந்நா ளெம்மைக், கண்டவர்நோற் றவர்பூசை பண்ணினர்நற் கதியடைவர் காலநீநந்,தொண்டர்தமைக்கொடும்பாசந் தனில்வீக்கித துடடவுருத தோன்றக் காட்டித், தண்டமிழைக் குதறவிருன் றாதருககு மிநதவழி சாற்றுகென்ருன். (கஅ0)

செறிந்தவுயிர் கவருதற்குச சேணெறிபோய் மறந்தெனது சினவேற்றாதர், நெறிநதபுரி சடைப்பரம நின்னடியா ரென்பவரை நினைவிற்றேருு, தறிந்தறியா திழைப்பர்தண்ட மவாசெயன்மற் றடையாள மறைதியென்ன, மறிநததிரைக் சடல்விடமுண் டருடிருவாய் மலர்நதிறைவன் வருதததுச சொல்வான். (கஅக)

சிரங்களங்கா திரண்டுதடந் திண்டிறற்ரூ டாழ்நதவிரு செங்கைவாய்நத, வுரந்தனிற்கண் டிகைபுனைவோ ருருததிரமந் திரநவில்வோ ருற்று வேண்டும்,

(கஅ0) எள்துணை = எள்ளளவு; வீககி=கட்டி; துட்டஉருத தோன்ற=கோரவடிவம விளஙக.

(கஅக) செறிநத=பொருநதிய; சினவேல்=கோபமுள்ளவேல், நெறிந்த=சுருண்ட; தண்டம = தண்டனை, அறைதி =சொல்லுக.

(கஅஉ) உற்றுவேண்டும்=விருப்பமுற்றுக்கேட்கிற; கரடம்= =மதசசுவடு; கடம்=மதம்; மாமுகன=யானைமுகன ; பூ=அழகிய; முகங்கொள்=நுனியினை யுடைய, தச முகன்=இராவணன்.

வரங்கடரு கரடகட மாமுகனைப் பூமுகங்கொள் வடி
வேற்றனை, கரங்கொள்விறற் சண்முகனைத் தசமுக
னோ டாககாதமைக் காய்நத மாலே. (கஅஉ)

பரைசிவரு பமதாகுரு சிவலிங்கந் தனைப்பூசை
பண்ணு வோர்நல், விரைகமழு நநதவனம வைத்திடு
வோர கறபுடைய மின்னார மிகக, வரைபெறுவெண்
டிருநீறு பூசிடுவோர சிவாலயங்க ளுளுற்றுகின்றோர,
திரையெறிவா ரிதியுலகி லெமதடியார தமைபபூசை
செய்பு மேலோர (கஅங)

நின்மலமா மஞ்செழுத்தை யுளததமுததிச செபி
த்திடுவோர நிகரின மாக, நன்மதிநீ ராடிடுவோர் பஞ்
சபா தகந்தவிரநதோர நாள்கடோறுந், துனமதியி லாத
துற வநதணருக காடையன்னஞ் சொன்னமீவோர,
மன்மதியாற் குளங்கூவல் கல்லுவிப்போர் நிழல்சாலை
வழியில் வைபபோர. (கஅச)

காசியிரா மேசசுரமபொற் கனகசபை யாரூரகா
ளத்தி காஞசி, மாசிலகழுக் குன்றமுது குனறமொற்றி
யூரமருதூர மதுரை யையார, றுசினமறைக காடுவெண்
கா டானைககா மாயூர மருணை புள்ளூர், தேசுதருஞ்சிர
புரநற் றிருப்புகலூர முதற்றலங்கள்செகத்திலுண்டால்.

அததலஙக டமையடைநது புனிதநீரப படிநதா
டி யமலமாகிச, சிததமகிழ்நதியாமுறையுஞ் சிவலிங்கந்

(கஅங) பரை=சததி, விரை=வாசனை, உளுற்றுகின்றோர் = கட்டுகின்றவர்

(கஅச) மாகநல்மதி=நல்லமாசி மாதம்

(கஅரு) முதுகுனறம்= விருததாசலம்; புள்ளூர = வைததீசுவரன கோயில, சிரபுரம்=சீகாழி

தெரிசனங்கள் செய்தோராயாரு, முத்தர்சிவ நிசிவிரத நோற்றவரமற் றிவரெவர்க்கு முத்திப்பேறாகு, மித்தகைய ருணறாதர்க ளெளியரலாதண்டமிவர்க் கில்லையென் றான். (க௮௬)

கருதியசொற் கேட்டுளத்தி னச்சமுடன் வீழ்ந்திறைஞ்சிக் காலனைய, தருதிவிடை யெனப்பெற்று வைத்திடுமுத் திரைதாங்கித் தனனூ ரெய்தி, வருதிரெனத் தூதர்தமை யழைத்தரனசொன் மாற்றமெல்லாம் வகுத்துக்கூறி, யொருதிகிரி தனையுருட்டித் தென்புலங் காத் தினிதிருந்தா னுவப்பினோடும். (க௮௭)

இச்சிவராத்திரிவிரத சரிதைதனைக் கேட்டோர்மற் றினப்பாய்க் கற்றோரா, கச்சையடுங் கொங்கைமங்கை பங்கனுறை கயிலையெய்திக் களிப்பரென்றே, யுச்சிதமாய்ச் சூதமுனி மாதவர்கேட் டுள்ளமுற்று முருகிவாயான், மெய்சிமகிழ்ந் திடவேத வியாதமுனி மொழிப்படியே விளம்பினனே. (க௮௮)

(க௮௭) சொல்மாற்றம்=சொல்லியவார்த்தை; திகிரி=ஆக்ஞா சக்கரம்

வசனம்.

குஞ்சரபுரிச் சிறப்பு.

வாசனை வீசும் தாமரை மலருக்கும் குவளை மலருக்கும் நண்பர்களாஞ் சூரியசந்திரர்கள் தவழ்ந்துசெல்லும் சந்தன விருக்ஷங்களடர்ந்த சாரலையுடைய பெரிய மலையொன்றுண்டு. அந்தமலை விந்தமலை யெனப்படும் அம்மலைக்கு வடபால் சமுத்திரம் போன்ற விசாலமாகிய சிந்துவெனப்பெயர் பெறும் ஒரு நதியுளது. அந்நதியானது பற்பலசெய்கைகளால் யானையையும் தமிழ்ச செய்யுளையும் அரசனையும் ஒத்துள்ளது. அந்நதிக்கரையோரத்தில் குஞ்சரபுரியென ஒருநகர மிருக்கின்றது அந்நகரமானது தாமரைமலரில வீற்றிருக்கும் இலக்குமி தேவியாருக்கு அழகிடும் ஆபரணம் போன்றது அன்றியும அது மண்ணுலகத்தவர்களும் விண்ணுலகத தவர்களும் அதிசயிக்க, தருமம், நீதி, செல்வம முதலியன தழைத்தலால், ஒப்பற்ற பெருமை நிறைந்தது. அந்நகரின் அகழியின புறததுள்ள மதில்கள்; சூல்கொண்ட மேகமபோன்ற கருநிறம் பொருந்திய திருமாலானவர் தமது பொன்னுடையை நீககி அழகிய பசுமைநிறம் வாய்ந்த பட்டாடையைத் தரித்து உலகததை யளந்திட நிமிர்ந்தெழுந்ததுபோ லிருக்கும். அவ்வகழியானது மிக்கஅகன்று ஆழ்ந்து, மேகக் கூட்டஙகள் சமுத்திரமென்றெண்ணி வந்து நீருண்ணுந்தன்மை வாயந்ததாய் மதிலைச சுற்றியிருப்பது, மிகவும் நீண்ட அடியினையுமுடியினையு முடைய சக்கரவாளகிரியைச் சூழ்ந்த பெரும்புறக்கட லிருப்பதுபோ லிருக்கும். அம்மதிலினுச்சியில கட்டியிருக்கும் கொடிகள், அந்நகரமாகிய மஙகையானவள் தனது நிறைந்த அழகினை எதிர்நோககும கண்ணாடியாகிய சந்திரனிலுள்ள கறையைத் துடைத்திட,கரஙகளைநீட்டியிருத்தல்போ லிருக்கும். அமமதிலினுள் பொன்னாற்கட்டிய கூட கோபுரங்கள்; பிரகாசிககின்ற பெருமைபொருந்திய மணிகளிழைதத தெய்வ விமானஙகள் இப்பூவுலகத்தி லிருப்பனபோலும, பெரியமலைக்கூட்டஙகளை வரிசையாக இணக்கிவைத்ததுபோலும்,கதிர்களை விரித்துச செல்லும் சந்திரனது வளைந்த

முதுகை யுரைஞ்சும்படி உயர்ந்து விளங்கும். தனது நிழலைச் சத்துருவாமென நினைந்து அதனை அடிக்குந் தன்மை வாய்ந்த யானைகள் நெடியவீதிகளிற் செல்லுகையில், அவை விடுகின்ற மதநீரானது பெருக்கெடுத்தோடுவதால் அவ்வீதிகள் சேறுய் நிறையப்பெறும். அச்சேறுனது மிகுந்த தேர்களும ஜனங்களுஞ் செல்வதால் உடனேயுலர்ந்து துகளாய்ப்பறந்து ஆகாயத்தைமறைக்கும். உலகத்தையெல்லாம் விலைமதிக்குமாறுவளருந் தனங்களாகிய சுமைவருத்த, அவ்வருத்தத்தினுலசையுமஇடையினையுடைய ஸ்திரீகள், தத்தங் கணவரோடு புலவிசெய்யுங் காலத்தில் களைந்தெறிந்த களப கஸ்தூரிகளும் முத்தாரங்களும் இரத்தினுபரணங்களும தெருக்களிற் கிடந்து பிரகாசிக்கும்.

ஒளி பொருந்திய முகத்தினை யுடைய ஸ்திரீகள், மகிழ்வுறுமாறு இளமைப் பருவம நீங்கப் பெறுத புருஷர்களுக்குத் திருமண மகோத்ஸவ மியற்றுவதா லுண்டாகிய சங்கத தொனியும், இடையறுத மணமுரசினெலியும, வீதிகளிற்றேர்கள் செலுத்துகின்ற சப்தமும, யானைகள காசசித்துப் போர்செய்யும் சப்தமும, குதிரைகள் கனைப்பின்சப்தமும் மேகமுழக்கின் மும்மடங்கதிகமாகும வேதங்களின விரிந்த உரையைப் போதிப்போா சத்தமும், அரசிறை செலுத்த வந்துசேர்ந்த சிற்றரசர்களது சேனைகளின் சத்தமும, வழக்கப்படி தேவாலயங்களில் திருவிழா நடத்துஞ் சத்தமும சமுத்திரவொலியினு மிகுந்து விளங்கும்

அந்நகரம் அளவின்றி மிகுந்த உயிர்த்தொகை முதலியவைகளைத் தம்முளடக்கி யிருத்தலால் உலகனைத்து முண்ட திருமாலின் வயிற்றையொத்து விளங்கும அதில்வேதமோதும் பிராமணர் வசிக்கும் விடுதிகளொருபுறமும், அரசர்கள்வசிக்கும் அழகுவாய்ந்த மாளிகைகளொரு புறமும, வியாபாரஞ் செய்து பொருளீட்டுவோ ருறையு மில்லங்க ளொரு புறமும், பயிர்த்தொழிற்புரிவோர் வசிக்கும வீடுகளொரு புறமும், மேகலையானது, நூல்போலு மெல்லிதாகிய இடை ஒடியுமென்று அழுது வெறுக்கவும், காலிலணிந்திருக்கும் தண்டை நூபுரங்கள் சப்திக்கவும், கையிலணிந்திருக்கும் வளையல்கள் கலீரென ஒலிக்க

யும், நாட்டியப் பெண்கள் நடனஞ்செய்யும் சபைகளொருபுற மும நிலவும். திருமாலானவர் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து தேவர்களுக்கு அமுதமளித்தது போல மேன்மை பெற்ற இய லிசை நாடகமென்னும் முத்தமிழாகிய கடலை நாவாகிய மத்தி னால் சுழலும்படி கலக்கி அதன் சுவையைச் செவிப்புலத்தா லுண்ணுமாறு புலவர்கள் கற்பவருக்குக் கலைகளையுணர்த்தும கழகமொருபால் நிலவும இந்திரனுதியர் விரும்பும் எல்லாவள ப்பங்களும் நிறைந்த அந்த நகரையாளும பரிபுரஞ்சயனென்னு ம அரசன் பரமேசுவரனிடத்து இடையறாத அன்பு பூண்டவ னுய வேதநெறி தவறாமலும் மாதர்களது கற்பென்னுங் காடு அழியாமலும தனதரசாட்சியின கீழுள்ளகுடிகள பழிபாதகஞ் செய்யாமலும கிருபாநோக்கஞ் செலுத்தி அன்போடு அறப பயிர் வளர்த்து அரசுபுரிந்து வந்தனன்

சுகுமாரன் சரித்திரம்.

அவ்வரசனுக்கு ஆசிகூறும் புரோகிதனொருவனிருந்தான். அப்புரோகிதன் வினைகளையொழித்த தேவகுருவை நிகர்த்து வெள்ளிய பூணூல்தரித்தமார்பினனுய ஆகவனீயமுதலிய மூன் றக்கினிகளையும் தவறாது வளர்த்துவந்தான் அவன் "புத்தென் னும் நரகமணுகாது ஸதிரம்பண்ணும்" புத்திரப்பேறில்லாதவ னுயக் கவலையுற்று நெடுங்காலந் தவம்புரிவானுயினன. அத் தபோபலத்தால் அந்தப் புரோகிதன்மனைவி வயிற்றில் தீமை முற்றும ஒருருக்கொண்டதுபோலவும், திருப்பாற்கடலில் விடமுண்டானது போலவும், பரமேசுவரனது திருவருளிற் குப் பாத்திரனுகும்படி ஓர் புதலவன பிறந்தான இங்ஙனம பிறந்த புதல்வனுக்கு அந்தப்புரோகிதன் சுகுமாரன் என்னும் பெயரிட்டு இரத்தினுபரணங்களும பொன்னுபரணங்களும் அணிந்து நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய வள ர்த்து வந்தனன். அப்புரோகிதன் தனபுதல்வனுக்கு ஐந்தாமாண் டணுகியபொழுது வேதவிதிப்படி உபநயனச்சடங்கு முடித் துச் சூரியன் வடதிசையணையும் உத்தராயணத்து நல்ல ஓரை கூடிய சுபதினத்தில் வெண்டாமரைமலரில் வசிக்கும் சரஸ்வதி யைப்போற்றி வேதாப்பியாசமும செய்வித்தான். அச்சுகுமா

ரன்; பாம்பினுக்குப் பால்வார்த்ததுபோலவும் கமரினிடத்துப பாலைகொட்டியததுபோலவும இரவும பகலும நூலகளையுணாந திடவுணாநது மனமதனது கணைகளுக்கு இலககாமெனை வளாநது வந்தான். பின்னர் அவன் யானையைப்போல வருந தோற்றங கண்டு நூலபோலு மென்மையாகிய இடையினையுடைய ஸதிரீகள் பினறொடர்நது காமுறும பருவ மெய்தி; தாமரைமலா போன்ற கணகளையும, சநதிரனையுடைத்தது நெருக்கி வரிசையாக வைததது போனற பறகளையும், அழகியமாலைகளோடு மினனலைப்போற் பிரகாசிக்கும் பூணூலையுடைய மாாபையும, திரண்டு பருத்து மலையை நிகாதது விளங்கும புஜங்களையும், யானையினது துதிக்கைபோல நீணடுஅழகிய கைகளையும, தாமரைமலர்போனற காலகளையும உடையவனுய ஸதிரீகளது கண்களைக கவருநதன்மைவாய்நதனன பினனா அவன் தெனறலாகிய தேரையுடைய மன்மதன விடுதத புஷபபாணஙகளைத் தைததுருவப் பட்டுப் பதைபதைதது உள்ளமவருநதி யளவிறநத கணிகையரைச சோநதும அவா அடஙகிலனுகி, இடுமருநது வாசனையால் மயக்குமருநது பூசுமருநது முதலியன செயது கொழுனருறனறியோா கடவுளாக கரஙகுவிததுவணஙகாதகற்புடை மடநதையரை மயககிப்புணாந்து பசுககூட்டததிலுலவும எவ்வனப்பருவக காளையை யொத்துச சஞசரித்தனன

அன்றியும் அவன் பரமேசுவரனை ஒருபொழுதுஞ் சிநதை செயயாதவனுய, அப்பரமேசுவரனது திருவுருககளைக கலலெனவும் செம்பெனவும் நிந்திததும, சநதியாவநதன மியற்றலை மறநதும், தருமமெனபதைத துறநதும், வேதாகம புராணஙகளோதுதலை யொழிததும, மதனநூன் முதலிய காம சாஸதிரங்களையே வேதமெனக் கறறும், அருநததிககுச சமானமாகிய மடந்தையரது கற்பென்னுநதருக்களை வேரோடுபிடுஙகி யெறியும் சுழல்காற்ருயினன் இந்தவாறு சுகுமாரன் தீயவழியிலொழுகுவதைககணட அவவூரினா அதனை அவன்தநதைபால் எடுததுணர்த்தினர் அதனைக்கேட்ட புரோகிதன் சாஸதிரமுணாநது அஙகுள்ள பெரியோரையழைபபிததுத தன் புதல்வனுககு நற்புததி புகட்டுமாறு பிராாததிக்க, அப்பெரியோர் சுகுமார

னுக்கு அங்ஙனமே நன்மதிகூறுவாராயினர். அஃதாவது,மாறு பாடான செய்கைகளை மனததின்கண் உடைத்தா யிருந்தும் அவைகளைமறைத்து மரததினபட்டையைபபோல உயிர் ஒன்றென்று நினைக்கும்படி நடநது நிதிகளைககவரும் விலைமாதரைச சேர்வோர்; இளமை, வனப்பு தயிரியம், ஞானமமுதலியவற்றை யிழநது கொடிய நோயினை யடைநது இமமை யின்ப மொழிப்பதோடு மறுமையினும் மீளாநரகிற் காளாவ ரென்பது திணணமாம். பிறர் மனைவியரைச சேர்வோர்;தருமம், சிநேகம்,புகழ், பெருமை யென்னு மிவறறை யிழநது தீமையைததரும் கொடும்பாவம், உலகினர்கூறும பழிச்சொல், நீஙகாதஅச்சம், துன்பந்தரும்பகை என்னு மிவற்றை யடைவர். அன்னிய மாதரை நாடாதவா இம்மையில அளவிலலாக கீர்த்தி, நல்லொழுககம், ஞானம், திடசரீரம், வைராககியம் முதலியவற்றை யடைவர். அனறியும் இகழ்ச்சி யடையார், மறுமையினும் நரகததழுநதாது இன்புறுவர் என்பதுமுதலிய நீதிகளைககூறினர் எனபதாம். கோழிக்கு நாள்தோறும் உணவை வாயிலடைத் தூட்டினும் அதுபோய்க் குப்பை சீய்த்திடல் தவிராததுபோல மேலாகிய வேதாகமஙகளிற்கூறும் அரிய நீதிகளை எவ்வளவு போதிப்பினும் தீயோா தாம்புரியுந தீச்செயலகளை விடாரென்னும் பழமொழிக் கிலக்காய, அப்பெரியோா சுகுமாரனுககு எவ்வளவு நீதிகளைக்கூறினும் அவை அவன் ஊழ்வினையின் வலியால் செவிப்புலம் நுழையாது பலஞ்செயது தைக்காத நீண்ட மரமுளையெனவாயின வினையின் றொடர்ப்பு பற்றிப்பிரமனால் எழுதப்படுந் தலை விதியின் வலியை விலக்கவல்லார் எவரே? பின்னர்ச் சுகுமாரன்; களிப்பினும் தேவாமிருதம புசிப்பினும் நீரில மூழ்கிக் குளிப்பினும் குன்றுகளிலுள்ள குகைகளிற்குறுகியொளிப்பினும் நீஙகாதுபற்றிச் சுடுந்தன்மை வாயநத காமமானது அதிகரிக்க உழன்று வருந்தி அதனால் அவன குற்றமற்ற பிராமண குலத்திற்பிறநதும ஊழ்வினை வயத்தனாய்ப் பற்பலதீமைகளைச் செய்து இழிகுலத் தொழிற் புரிநது வநதனன். அதனால் அவனை; ஞான உணர்ச்சியுற்றோர் உலகப்பற்றைத் துறப்பதுபோல தாயும், தநதையும,சுற்றததினருமதுறந்தனர். பின்னர்ச்சுகுமாரன் இராக்காலத்தில் கன்னியாமாடஙகளிற்கரந்து

சென்றும் மதிற்காவலைக்கடந்தும் அங்குள்ள மங்கையரைச் சேர்வான். அம் மங்கையரும் எவர் விலக்கினும் விலகாது இவனிச்சையின்வழியே நடந்து வந்தனர். இங்ஙனம் நிகழுகையில், அந்நகரத்துள்ளாரிற் சிலர் தத்த மனைவியரிடத்துப் புலவிசெய்ததற்குரிய அடையாளங்களிருக்கக்கண்டு அவர்கள் தத்தமக்குரிய கற்பை யிழந்தனரென்று சலித்து கைத்த சிந்தைய ராயினர். பின்னர் அவர்கள், காவலையுங் கட்டையுங் கடந்து இரவிற்கரவாய்வந்து இத்தீயசெய்கையைச் செய்பவர் யாவரென மனத்திலெண்ணி யாய்ந்து இது படிற்றொழுக்கனாகிய சுகுமாரன் செய்கையெனத் தெளிந்து, சமயம் பார்த்திருந்து நாம்பிடிக்கினும் அவன் அகப்படான், அவன்மீது காதலுற்ற ஸ்திரீகளும் இனி நமது சொற்கேளார், நமது இல்வாழ்க்கை இங்ஙன மாயிற்றென மனம்வருந்துவா ராயினர்.

பின்னர் அவர்கள் யாவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து இதற்கு என்செய்வதென யோசித்து, வாய்க்காலின் வழியே செல்லும் நீரைப்போல் யாவரும் ஒரேமனத்துடையராய் அரசனிடஞ் சென்று நங்குறையை யுணர்த்துவதே தகுதியெனத் தீர்மானித்து, நீதிநூல்வழியே அந்நகரையாளும் அரசனது மாளிகையைக் குறுகி வாயிற் காவலரைக்கண்டு நமது அரசர் சிகாமணிக்கு எமது வரவுரைத்திடுதிர் என்றுகூறினர். அக்காவலர் போய், இவ்வுலகுக்கு அன்னையையொத்த அரசரேற்றை வணங்கி நங்குடிகளிற் சிலர் அரண்மனை வாயிலில் வந்திருக்கின்றன ரென்று சொல்ல, கல்வியுஞ் செல்வமும் பொருந்திய அவ்வரசன் அவர்களைத் தன்முன் அழைத்துவரச் சொன்னான். மானமாகிய வேலினாலே துளைக்கப்பட்ட நெஞ்சத்தையுடைய அந்நகரினர், அரசன் கட்டளைப்படி வாயிற் காவலர் உட்புகுத்தச் சென்று அரசனைக்கண்டு கைகுவித்தும் காலிற்றாழ்ந்தும் வணங்கிநிற்க, அரசன் அவர்களைக் கிருபா நோக்கொடு பார்த்து நுங்குற்ற குறையாது எனவினவ, அவர்கள் தருமராஜனையொத்த அரசர்சிகாமணியே! பூலோக தேவரென்னும் பிராமணர் குலத்துதித்த நின்புரோகிதனது

மைந்தனும், மன்மதனை போன்ற உருவமுடைய சுகுமாரன் என்பவன் தனது வருணாசிரம தருமங்களை யொழித்துச் சண்டாளத்துவ முற்றுக் களவு வஞ்சகம் சூது முதலிய தீச்செயல்களைப் புரிவோனாகி அநேகம் பெண்களைக் கற்பழித்து வருகின்றான், தமது வீட்டிலுள்ள பெண்களின் குறைகளை எவரிடத்துஞ் சொல்ல நாணுதல் உலகாசாரமாயினும் நோயினை யொழிக்கும் வைத்தியனுக்கு நோயினது காரணமுற்பத்தி செய்கை முதலியவற்றை மறைக்காது தெரிவிக்கு நோயாளி போல நின்னிடமாயுந் தெரிவித்தோம், அறமாகிய எங்கள் மானங் காத்து இரட்சிக்கவேண்டுமென்று கூறினர்.

ஒப்பற்ற செங்கோலேந்திய அரசன், அதனைக்கேட்டு இரு கண்களுஞ் சிவப்ப வாயிதழ் துடிப்ப நெஞ்சம் பதைப்ப உடலம் வியர்ப்பத் தனது தாமரைமலர்போன்ற இரண்டு கரங்களாலும் செவிபுதைத்து மிக்க மனவருத்தமுற்று நானரசளித்தல் நன்றாயினது எனக்கூறிச் சினக்கைசெய்து எதிரில் நின்ற தனது சேனைத்தலைவரை நோக்கி நீவிர் காற்றுப்போல விரைந்துசென்று பிராமணகுலத்துதித்த கொடிய படிறுடைய சுகுமாரனை ஓர் கணத்திற் பிடித்து வாருங்களெனக் கட்டளையிட்டனன். திருப்பாற்கடலினின்றெழுந்த விடத்தைப்போன்ற அச்சேனைத்தலைவர் எமதூதரைப்போல அக்கொடியவனொழுகிலோடி மேகமுழக்கென முழங்கி அங்கங்குந்தேடிப் புணரூழிற்புரியுஞ் சுகுமாரனைக் கண்டுபிடித்து விரைவாயிழுத்துவந்து அரசன் திருமுன்விட்டனர். அரசன் அப்பாதகனாகிய சுகுமாரனைப்பார்த்து பிராமணர்க்குரிய செய்கைகளை யொழித்துக் கொடிய பாதகத்தொழிற்புரியு மிவனைச் சிரச்சேதஞ் செய்யவேண்டுமென்றனன். அருகிலிருந்த அமைச்சர்கள் வேந்தனைப்பார்த்து அரசரேறே! பிராமணகுலத்தவனைக் கொல்லுதல் நின்மரபினுக்கு அடாது என்றனர். அதனைக்கேட்ட அரசன் கோபந்தணிந்து யோசித்துப்பார்த்துச் சேனைத்தலைவரை நோக்கி அங்ஙனமாயின், ஸ்திரீகளது கற்பென்னுங் காட்டைக் காமத்தீயினாற் சுட்டு அரும்பழி சுமந்த

இந்தக் காமுகனை நமது நாட்டு எல்லைக்கப்புறம் கடத்தி வன்மின் என ஆஞ்ஞாபித்தனன். அரசனது கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்ட சேனைத்தலைவர் சுகுமாரனைப்பற்றி யிழுத்துக்கொண்டுபோய் அவ்வரசன் ஆளுகையின் எல்லையைக்கடத்தி வினைவலி யுணர்ச்சமுந்ததென்று விடுத்து மீண்டனர். பின்னர் சுகுமாரன் மன்மதனது கணைகள் தைப்பதாலுண்டாகும் புண்ணையுடைய மார்பில் தென்றல்புகுந்து அழல்போற்றகிப்பதால் அவன் முன்னாகக்கூடிய மாதர்களை நினைந்து நினைந்து கண்ணீர்விட்டு அழுதுகொண்டு காட்டுவழியே நெடுந்தூரஞ்சென்று கணக்கில்லாத கரடி ஆளி யானை புலி பாம்பு முதலியவை சஞ்சரிக்கும் அக்காட்டின் ஓர்புறத்தையடைந்து அலகைபோற்றனித்துத் துன்பத்தோடு உழல்வானாயினன்.

இவ்வாறிருக்கையில் அவன் அங்குள்ள ஓர் பொய்கையினைக்கண்டு அதன்கரையைக் கிட்டினன். அப்பொய்கையானது திரைகளால் கரையைமோதப்பெற்றும் சங்கமீன்றமுத்துக்கள் கரைகளில் ஒளிவீசப்பெற்றும் குளிர்ந்த நீர்நிறையப்பெற்றும் நீளம் அகலம் ஆழம் என்பனவற்றால் சமுத்திரத்தையொத்துமிருந்தது. அன்றியும் முட்கள்பொருந்திய சிவந்த தாமரைமலர் விளங்கும் அந்தப்பொய்கையெங்கும் நிறைந்த மீன்களை இரையாகத்தேடும் முதலையினது வாய்ப்படாது தப்பி, தூணைபோன்ற வாளைமீன் தாவிக்குதிக்கும் அந்தச் சத்தங்கண்டு நீண்ட கயல்மீன்கள் துள்ளியோடும். அக்கயல்மீன்களை நீர்நாய்கள் துரத்திப்போய்ப்பாய்ந்து பிடிக்கும். அன்றியும் அதில், தீமைபுரிவான் தமது கண்ணைமூடிக்கொண்டு பயனற்ற பொய்யோகம் புரிபவர்போல அளவற்ற கொக்குகள், மீன்களைக்குத்தி விழுங்கவேண்டிப் பாம்புபோல்நீண்ட தமது கழுத்தினைச் சுருக்கிக் கண்களை மூடிக்கொண்டிருக்கும். அன்றியும் உலகத்துள்ளோருக்கு,மக்கள் தத்தம்வினையினவலியால் எடுத்திடுந்தேகமானது ஒழிந்து (இறந்து) மீட்டும் வந்து உலகிற்பிறக்குந் தன்மை இத்தகையதெனக்காட்டுவதுபோல அளவற்ற நீர்க்காக்கைகள் நீரிற் குளித்தெழும். அன்றியும் அதன்

மத்தியில் வெள்ளிய சங்கங்கள் சூழுலைந்து செந்தாமரை மலர்மேலேறியிருந்து விளங்குந்தோற்றம், ஆயர்கள் தூங்குஞ் சமயம்பார்த்து அவர்களது உறியிலுள்ள வெண்ணெயைத் திருமாலானவர் கைத்தலத்தில் வாரித்திரட்டி வைத்திருப்பது போலிருந்தன. அன்றியும் அத்தடாகத்தில் மீன்குத்தியானது மீனைப்பிடிக்கக் குதித்தும் அதுபெறாமல் வெட்கி ஓபால் சிறகை விரித்திருக்கும். அன்றியும் அத்தடாகத்தி னோர்பாலுள்ள மணல்மேட்டில் சக்கரவாகப்பட்சியானது தனது இரண்டு சிறகுகளையும் மூக்கினாற் கிண்டிக் கோதித்தனது உயிர்போன்ற பேடையோடு உலாவும். அன்றியும் பனங்கிழங்கைப்பிளந்ததுபோலு மூக்கினையுடைய நாரைகளின் கூட்டம் ஒருபாலும், அன்னப்பட்சிகளின் கூட்டம் ஒருபாலும், கின்னரப்பட்சிகளின் கூட்டம் ஒருபாலும் விளங்கும். அன்றியும் பலவகை மிருகங்கள் அத்தடாகத்துக்குவந்து நீர் குடித்து அருந்தாகம் நீக்கிக் கரையினோர்பால் குதித்துலாவும். அன்றியும் அத்தடாகம் மடித்தலையுடைய அலைகளாகிய வில்லைவளைத்து வண்டாகிய நாணைப்பூட்டி தாமரை குவளை முதலியவற்றின் மலராகிய அம்புகளைத் தொடுத்து, மங்கையரைப்பிரிந்த துயராறாத சுகுமாரனோடு மன்மதன் யுத்தஞ்செய்வது போலுமிருந்தது. இத்தகைய பலவளனும்வாய்ந்த அப்பொய்கையில் முகம்போன்ற தாமரைகளும், கண்போன்ற நீலோற்பலங்களும், வாய்போன்ற ஆம்பல்களும், கழுத்துப்போன்ற சங்குகளும், கொங்கைபோன்ற சக்கரவாகப்பட்சிகளும், முழந்தாள்போன்ற நண்டுகளும், கணைக்கால்போன்ற வரால்மீன்களும், புறந்தாள்போன்ற ஆமைகளும் இருத்தலால் அது பெண்களினுருவமாகச் சுகுமாரன் கண்ணிற்குத் தோன்றிற்று. அதனால் அணங்கனாமேல் பின்னும் ஆசைபெருகிச் சுகுமாரன் துன்பத்தாழ்ந்தனன்.

இங்ஙனமிருக்கையில் செம்பஞ்சூட்டிய பாதத்தில் பரிபுரஞ்சப்திக்கவும், விஷம்போன்ற விழிக்கடை காதளவுஞ் செல்லவும், யானையினது மருப்பையொத்த இருகொங்கைகள்

குலுங்கவும், நூல்போன்ற இடை துவளவும், மாலைசூடிய கூந்தல் சரியவும், வஞ்சிக்கொடிபோன்ற ஒருபுலைமடந்தை அங்கு வந்தனள். அவளது வாசனைபொருந்திய மலரணியும் கூந்தலுக்கும இனிய தமிழ் மொழிக்கும் மைதீட்டிய கண்களுக்கும் தேககாந்திக்கும் தளிர்போன்ற பாதத்திற்கும் உலகில ஒப்புண்டென்றுஎவராலுஞ்சொல்லத்தகாதாம். அன்னம்போன்ற நடையினையுடைய அந்த நீசஸ்திரீயைச் சுகுமாரன்கண்டு இவள் தெய்வலோகத்து ஸ்திரீயோ அல்லது நாகலோகத்துப் பெண்ணோ அல்லது மலைகளில் வாழும் வனதேவதையோ என்று ஐயமுற்று எழுந்து அருகிலெய்தி. இவள் கண்ணிமைத்தலாலும் நிலமீது அடி படிதலாலும் இப்பூவுலகத்து மானிடப்பெண்ணேயெனத் தெளிந்து அவள்மீது ஆருககாதலுற்று நின்றனன். இங்ஙனமிருக்கையில் பிறைச்சந்திரன்போன்ற நுதலினையுடைய அப்பெண்ணானவள் மேகம்போற் கறுத்த பிடியானையை நாடிவரும் களிற்றியானைபோல இவனதிற்றனித்து நமது எதிரில் விரைந்துவந்து நிற்பவன அழகுபொருந்திய பருத்து மேருமலையென விளங்கும் கொங்கைகளையும், இடியையுண்டாக்கும மேகத்தினது வெப்பமுடைய மின்னலை நிகர்த்த இடையினையுமுடைய ஸதிரீகளைவெல்லும் மன்மதன் போலும என மனதிலெண்ணித் திகைத்து நின்றனள். பின்னர், மண்குடம்போற்றிரண்டும மலைபோல வலிமையுற்றும விளங்கும் சுகுமாரனது புயத்தை யிலக்காய் அப்புலைமடந்தை தனது புருவமாகிய வில்லைவளைத்துக் கணையாகிய அம்பை யெய்தனள். அதனால் சுகுமாரன் அறிவழிந்து மயங்கி விரகக் கடலில அழுந்தினன். இங்ஙனமிருக்கையில் எரியுந்தீயில் நெய்யைமுகந்துசொரிவதுபோல மன்மதன பின்னுங்கரும்புவில்லை வளைத்து மலரம்புகளையெய்து அவனது தேகங்களைத் துளைத்தான். அதனாற் சுகுமாரன் அழலிடைப்பட்ட மெழுகெனு மனத்தனாய் அந்தப் பெண்ணைப்பார்த்து ஓ பெண்ணரசே! நான் சொல்வதைச் சற்றுத்தயைசெய்து செவிசாய்த்துக் கேட்பாயாகவென்று சொல்வானாயினன்.

மாதே! குவளைமலர்போன்று காதுவரையுஞ்சென்று மீறும் மைதீட்டிய நின்னிருகண்களின் அருள்வழங்குவாயாகில், மன்மதன் ஏவும் குவளைமலரம்பினுக்கு அஞ்சேன். அன்றியும் சிவந்த பவளமொத்த வாயின்கணுள்ள முத்தைப்போன்ற பற்களின் ஒளி தோன்றும்படி செய்வையேல், மேற்குத்திக்கில் தோன்றி அந்திவானைப்போன்றிருக்கும் சந்திரனது ஒளிக்கு அஞ்சேன். அன்றியும் நெருங்கி இணையாகவளரும் கும்பம் போன்ற தனங்களாகிய பெரிய மதயானைகளை என்கையிலகப்படச்செய்வையேல், மன்மதனது வாகனமாம் இருளாகிய யானையினுக்கு அஞ்சேன். அன்றியும் செவ்வல்லி மலரினையும் பவளக்கொடியினையும் கொவ்வைக்கனியினையும் ஒத்த வாயினிதழூறல் குடிக்கத் தருவாயேல், சேதகியினையும் எருமையினையும் எரிக்கும் ஒருங்கிய பித்தம்பொருந்திய விரகவெப்பினுக்கு அஞ்சேன். இங்ஙனம் நீ செய்யாயேல் என் உயிர் நிலைபது அரிதாம் அப்படி இறக்குமுன் என்றன் உயிர் உனக்கு அடைக்கலம் இது பொய்யன்று, உண்மையேயாம் என்று சுகுமாரன் இனியசொற்களைக்கூறி கைகளைச் சிரசின்மீது குவித்து அவள் பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினான்.

இங்ஙனம் சுகுமாரன் சொல்லியதைக்கேட்ட அப்புலை மடந்தை சகிக்கமுடியாத மோகமும் விரகமுமாகிய துன்பத்திலாழ்ந்து அந்த சுகுமாரனுக்கு அறிவிக்குமாறு புன்னகை புரிந்தனள். பின்னர் சுகுமாரன் அவள் புன்முறுவல் செய்ததைக்கண்டு தம்மெண்ணம் பூர்த்தியாயிற்றென மனமகிழ்ந்து தாமரைமலர்போன்ற அவள் கரத்தைப்பற்ற, இருவரும் ஏகமனதாகி ஒரு பொதும்பரிற்புகுந்து இன்பம் நுகர்ந்தனர்.

பின்னர்ச் சுகுமாரன் அந்த ஸ்திரீயைப்பார்த்து மாதே! நமது சிநேகம் இன்றோடேயன்று இத்தேகம் உள்ளமட்டும் பிரியாமலிருப்போமென்று சொல்ல அம்மங்கையும் அதற்கிசைய இருவரும் மனமொருமித்து அருகிலுள்ள புலாலநாற்றம் வீசும் ஓர் புலைச்சேரியிற் போய்ச்சேர்ந்தனர்.

அப்புலைச்சேரி எவ்வாறுள்ளதெனின், சுரைக்கொடி படர்ந்த புற்குடிசைகளில் வசிக்கிற பிள்ளைகள், பசுவினது பச்சைத் தோலைக் கவிழ்த்துக்கொண்டு துள்ளிக் குதிக்கும் நாயினது சிறிய குட்டிகளைக் கழுத்தில் கயிற்றைக் கட்டியிழுத்து விளையாடவும், அன்றியும் அமுதமொழிக் குதலைமொழியும் இளங்குழவியினது பசிக்கிரங்கித் தாயது முலைப்பாலை யூட்டித் தோலாகிய பாயிற் கிடத்திப் புச்சரியாய்த் தாலாட்டும் இசையானது யாண்டும் பெருகும், அன்றியும் மாலைக்காலத்தில் மந்தைக்குடிசைப் பறையடித்துக் கள்ளுக்குடிகளோடு விழுந்து உறங்கும் பறைப்புருடர் துயிலெழுவாரை வைகறையிற் கோழிகள் கூவுஞ்சத்தம் காதுசெவிபட முழங்கி வியக்கும்.

இத்தன்மைய புலைச்சேரியில் சுகுமாரனிருந்து உன்மத்தனாய்ப் புலவுண்டு மதுப்பருகி அப்புலைமடந்தையுடன் கூடி இன்பம் பொருந்து மனைக்களிப்புற்றிருந்தனன். இங்ஙனமிரு சின்னாட்சென்றபின் அப்புலைமடந்தை வயிற்றில் ஐந்து புதல்வர்கள் பிறந்தனர். அப்புதல்வர்கட்குச் சுகுமாரன் கொலையுங் களவையும் ஊட்டிவளர்க்க அவர்கள் பாதகமுருவென வளர்ந்தனர். பொதிகைமலையானது தென்றலையுந் தமிழையும் நல்குவதுபோல அப்புதல்வர்கட்குப் பிதா, அம்மையையொத்த அந்தகுலபாரந்திப இராசமனைவியையீன்று சுகுமாரன் மனமகிழ்வுற்றனன். பின்னர் வீரம்பொருந்திய ஐந்து இயமனைப்போல வளரும் தனது ஐந்து புதல்வர்களுடன் சுகுமாரன், வாள், தண்டு, அம்பு, வில் முதலிய ஆயுதங்களையெடுத்துக்கொண்டு காட்டிற்சென்று அக்காட்டுப்பாதையின் வழியேபோகும் பிரயாணிகளை வழிமறித்து அடித்து வருத்தியும், பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர், துறவிகள் முதலினோர் அநேகரைக் கொலைசெய்தும், அவர்கள் பொருள்களைக் கவர்ந்துகொண்டு கடலயினைக்குறித்த மீன்குத்திப் பறவைபோல ஓடி மறைந்துவிடுவான். அன்றியும் அவன் விசாலமாகிய நீர்க்கரையிற்போய்க் கண்ணியைத்தொடுத்து அங்குக் கயல்மீனை இரையாகத்தேடும் தோலற்புள், சிறுநாரை, பெரு

நாரை, கொக்கு முதலிய பட்சிகளைப்பிடித்துக்கொன்று கொண்டுவந்து உண்பதுமன்றிக் காடுகளிற்சென்று வில்லைவளைத்து அம்பையெய்து அங்குவாழும் பன்றிகள் மானினங்கள் யானைகள் பசுக்கள் ஆன்கன்றுகள் காளைகள் முதலிய மிருகங்களைக்கொன்று கொணர்ந்து அவைகளின் மாமிசங்களையுண்டு புசித்துப்போற்றிவாழ்ந்தனன்.

இங்ஙனமிருக்கையில் விதிவசத்தால் அப்புலையனது தேகத்திற் பிணிகள் பீடித்தலைப்பட வருந்தியிறந்தனன். அதனால் சுகுமாரனை பெண்டைப்பிரிந்த ஆணன்றில்போலப் பெருந்துயரக்கடலில்வீழ்ந்து கண்மணியே! எனது அன்பாய கங்குலையொழிக்கவந்த கதிரவனே! குளிர்ச்சிபொருந்திய முகமே! தேவாமிர்தமே! இரவில் மாணிக்கமிழந்த பாம்பைப்போல உன்னையிழந்து யாங்ஙனம் உய்வேம், சிவந்த முருக்கிதழ்மலரனைய வாயிதழையும், உடுக்கையனைய இடையையும், வில்லனைய வளைந்த புருவங்களையும், சந்திரனனைய முகத்தையும், உற்பலமனைய கண்களையும், கொப்பளித்த காதுகளையும், வலியபொருந்திய கைகளின்முஷ்டியுமுடைய பிறவிப்பிறந்திலி யென னிருகண்மறைந்த கண்டிடுவேன் எனப் புலம்பி மயங்கிவிழுவாள், எழுவாள், உள்ளம்நைந்துருகி வெந்து வாடி, உடற்பொறைதாளாது சோர்ந்து விழுவாள், இருகண்களிலும் நீர்பெருக விம்மி விம்மி அழுவாள், மெத்தத்திகைத்துப்பயந்து புரளும் அரவெனப்புரள்வாள், தலையைப் பூமியிற் றேய்ப்பாள், ஏங்குவாள், வெதும்பி நெடுமூச்சுவிட்டு மனம் புழுங்குவாள், ஏங்குவாள் இங்ஙனம் பன்னுளிரங்கிப்பின்னர் ஒருவாறுதெளிந்து முன்போற் கொலைத்தொழில் புரிந்து ஜீவித்துவந்தனன். இப்படியிருக்குநாளில் நீருண்ட மேகத்தையும் காரிருளின் பிழம்பையும் அழுங்கிய கருநீலநிறம் பொருந்திய மணியையும் கொன்றைப்பழத்தையும் நாயாசியையும் நிகர்த்து செப்பமைபொருந்தி இடையிடையே சுருளுற்ற அழகு பொருந்திய கூந்தலையுடைய, அவனது புதல்வியாகவிருவரும் வளர்பிறைமதிபோல வளர்ந்து கோங்கு முகையனைய

கொங்கைகளுண்டாய் விரகமருவும் மங்கைப்பருவ முற்றனர். அன்றியும் அவர்களது விழிகள், தாமரைமலர், நீண்ட கயல் மீன், நீலோற்பலம், பெண்மான், கூரியஅம்பு, கடலின் நஞ்சு, அமுதம் இவைகளையொத்தும், அஞ்சன மிட்டப்பெற்றும், நீண்டுசென்று காதைக்கிழிக்குந் தன்மைவாய்ந்தும், வலிமை பொருந்திய மன்மதனது ஆகமங்களைக்கற்றும, வஞ்சனைபொருந்திய கொலைத்தொழில் பயின்றும் மதர்த்தன. அக்காலையில் சுகுமாரன்; தாமரைமுகையானது முறுக்குடைந்து மலருஞ் சமயம்நோக்கித் தேனையுண்ணக் காத்திருக்கும் வண்டைப் போலிருந்து, சந்திரனும அன்றிலும பகைப்ப அனங்கன் அடர்ந்து அம்புகளை யெய்ததால் அக்கினியினுங்கொடிய காமமாகிய விடந்தலைக்கேற அதைச் சகியாதவனாய் மயங்கித் தாம் பெற்ற புதல்வியர்க ளிருவரையு மணந்து இன்பம் நுகர்ந்திருந்தனன். இங்ஙனமிருக்கையில் அந்த மங்கையர்க ளிருவரும் கருப்பமுற்று இரண்டு மைந்தரைப்பெற்றனர். அவ்விரு குழவிகளையும சுகுமாரன் வாரியெடுத்து மடிமீது வைத்துத் தாலாட்டி அமுதமொத்த குதலைமொழிகேட்டு உவப்புற்றுக் களையும் ஊனையுமூட்டி வளர்த்து வந்தனன்.

இங்ஙன மிருக்கையில் சூரியகிரகணகாலம் சம்பவித்ததால் அக்காலையில் அந்நகரையாளும் அரசன் ஆடையாபரணங்களையும பசுக்களையும தானம்பண்ணினன். அநேகம் பிராமணர் அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு காட்டுமார்க்கமாய்ச் செல்லுகையில் சுகுமாரன் தன் மைந்தருடன் சென்று; சூலம், தண்டு, வாள், வில், அம்பு என்னும் ஆயுதங்களால் அவர்களை அடித்து மனங்கலக்கி அவர் கைப்பொருளை அபகரித்துக் கொண்டு சிங்கமபோற் றனதிருப்பிடஞ் சேர்ந்தனன்.

அந்தப் பிராமணர், பல், கன்னம, புஜம, மார்பு, முதுகெலும்பு, கை, கால் இவைகள் ஒடியப்பெற்றவர்களாய மனங்கலங்கிப் பேசச் சக்தியற்று நெடுநேரம் வருந்திப் பின் ஒருவாறு மனந்தெளிந்து, பகையாகிய இருளினை யொழிக்கும அருக்கனும் வேலாயுதத்தைக் கையிலேந்திய அரசன்* வாழும்

அரண்மனையைநோக்கிச்சென்று முறையோமுறையோ வென
க்கூவினர். அச்சத்தம் அரசன்செவியில் பஞ்சலோகங்களையும்
ஒருங்கே காய்ச்சி யூற்றியதுபோற்பட, அவ்வரசன் வாயிற்காவ
லரையழைத்து அவரைக்கொணர்மி னெனக் கட்டளையிட்ட
னன் அங்ஙனமே காவலாளர் உட்புகுத்த அந்தப்பிராமணர்
சென்று தத்தம் தேகங்களிலுள்ள காயங்களை அரசனுக்குக்
காண்பித்தனர். யாவருக்கும் அன்னையையொத்த அரசன்
இரங்கிய மனத்துடன் பார்த்து இங்ஙனஞ்செய்தவர் யாவ
ரெனவினவ, அவர் தாங்களிங்கு எமக்குத் தானங்கொடுத்த
வைகளையெல்லாம், பாவமே வடிவாகிய சண்டாள னொருவன்
மைந்தருடன் காட்டில்வந்து வழிமறித்துப் பறித்துக்கொ
ண்டு அடித்து ஆயுதங்களாலிங்ஙனந் துன்புறுத்தினன், அவன்
பெயர் ஊர் முதலியவை யாந் தெரிந்தோமில்லை யெனக்கூறி
னர். தன்னுயிர்போல மன்னுயிர் காக்கும் அரசன் அதனைக்
கேட்டு வாயிதழ்துடிப்பக் கண் தழற்பறக்கக் கையோடுகையைத்
தாக்கி இருகரங்களாலும் செவித்துளைகளை மூடிக்கொண்டு,
அநீதிநடக்கு முன்னரே அதனை யுணர்ந்து அது நடவாவண
ணந் தடுப்பது எனது கடமையாயிருக்க, அங்ஙனமின்றி இத்த
கைய கொடுஞ்செயலை நடந்து அதனால் குடிகள் வருந்தி எம்
மிடம்வந்து அறிவிக்குமளவாயில் குருடரையொத்து வாளாவி
ருந்த எனது அரசாட்சியை மறவாட்சியென்பேனோ, மடமாட்சி
யென்பேனோ, குறையாட்சி யென்பேனோ, கொடுமாட்சி யென்
பேனோ, படுமாட்சி யென்பேனோ, பழியாட்சி யென்பேனோ, நான்
அரசனிருந்தல் நன்று நன்று எனக்கூறி மனமவருந்தி, எதிரில்
நின்ற சிங்கத்தையொத்த படைத்தலைவரைநோக்கி நீவிர்; பிர
காசிக்கின்ற வெற்றிபொருந்திய ஆயுதங்களைக் கையிலேந்திய
சிலபடைகள்சகிதம் கடிதிலோடி, கல்லையொத்த மனத்தனாய்
இங்ஙனந் தீமைபுரிந்த கொடியோனை, சூரியன் மேற்றிசையில்
அஸ்தமிக்கு முன்னாகக் காடெங்குந்தேடிக் கண்டுபிடித்துக்
கொண்டுவாருங்களெனக் கட்டளையிட்டனன். அப்படைத்
தலைவர் தண்டு, சக்கரம், வில், அம்பு, வாள், வேல் என்னும்
ஆயுதங்கொண்டு கண்டோர் யமதூதரென

அஞ்ச விரைந்துசென்று காட்டையடைந்து சிங்கம், புலி, யானை, கரடி, முயல் முதலிய மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கும குகைகளை மரப்பொதும்பர்களெங்கும் ஆய்ந்து தேடினா.

அக்காலையில் கையில் ஆயுதத்தைத்தாங்கிய சேனைக்கூட்டங்கள் தேடுவது தன்னையேயெனச் சுகுமாரன் குறிப்பாலுணர்ந்து மருண்டு மனங்கலங்கி மனைவியர் மைந்தரோடு அக்காட்டிலுள்ள எவரும் அறியாத ஒரு குகையில் பகல் முழுதும மறைந்திருந்து, இரவில் பன்றொடையிற் நீக்கொண்டு அக்காட்டையகன்று பயங்காரணமாக நடந்து பற்பலகாதங் கடந்து சென்று, சூரியன் தனது ஒற்றையாழித்தேரை நடத்திக்கொண்டு கீழ்த்திசை யுதையகிரியின்கண் தோன்றுதற்குச சற்று முனனா அவவடையாளங்காட்டுவான் கோழிகள் கூவுங் காலத்தில, வைணவதேயத்தை யடைந்து அங்குள்ள ஓர் மலைச்சாரலில் புனிததிட்டனன். பின்னர்ச் சுகுமாரன் பழமையாகிய ஆணவமுதலிய வினைகளின்படியே அங்குள்ள மலைகளிலும் வனங்களிலுஞ் சஞ்சரித்துக் கண்ணிகுத்தல் முதலிய பலதந்திரங்களைச்செயது, முயல், உடும்பு, பன்றி, மானினங்கள் முதலியவைகளைக்கொன்றுகொணர்ந்து உண்டு தீவினை மேம்பட மறஞ்செலுத்தி வாழ்ந்து வந்தனன்.

சுகுமாரன் இங்ஙனமிருக்கையில், மாசிமாதத்து மகாசிவராததிரி விரததினம் சம்பவித்தது அன்று; அந்த மலைச்சாரலுக்கு அணிகாதவழிதூரத்திலுள்ள, தேவர்களது பகைவரை வெல்லும் குலிசப்படையைக் கையிற்றாங்கிய இந்திரன், அயன், மால் முதலினோர் திரண்டுபோற்ற யானையையுரித்த கண்ணுதலோன் வீற்றிருக்கும் நாகநகர் என்னுமோர் பேரூரில் வசிக்கும் பிரம்ம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் முதலினர் அங்குள்ள புண்ணியததீர்த்தங்களில் மூழ்கி மடிவஸ்திரந்தரித்து ஆசாரத்துடன், மகாபாதகங்களை நீறாக்கி யொழிக்குந் திருநீறுதரித்து உருத்திராக்கமாலைகளணிந்து பஞ்சாட்சர ஜபஞ்செய்து; சங்கு, பம்பை, உடுக்கு, மத்தளம், தாளம். சல்லரி மல்லாரி என்னும் வாத்தியங்கள்

கவும் பாதவிதிப்படி நாட்டியப்பெண்களாடவும் விளங்கும்,
நாகேச்சுரர் ஆலயத்திறசென்று அன்புகூரத்தொழுது முத்து
மாலைகளால் அலங்கரிதது நெயவிளககேற்றி, அப்பெருமானு
க்கு; வலம்புரி, மாதவி, முல்லை, மல்லிகை, செவவந்தி, பிசசி,
மந்தாரம், கரவீரம, சாதிமுல்லை, தாமரை, கருங்குவளை முத
லிய மலாகளைததரிதது அாசசனைபுரிந்துபோற்றி இரவு முழு
தும் கண்துயிலாது சிவரிசிவிரதம் நோற்கலுற்றனர்.

இதனையறியாத சுகுமாரன் முன்ஜன்மததிற்செய்த நல்
வினை கிஞ்சித்திருந்ததால் அவன தனதுமனைவியா கூந்தறகுச
சூட்ட அவ்விரவின ஆததயாமத்தில் திருட்டுததனமாய மலா
கொய்வான் நாகேச்சுரர் சந்நிதிககு எதிரிலுள்ள நந்தனவன
த்திற்குப் போகும்பொழுது அஙகுநடந்த புதுமை யெலலாங்
கேட்டு இந்த ஆததயாமததில் இங்கு ஈதெனன அறபுதமெ
ன்று அந்ததிககை நோகக, அககாலததில் அளவில்லாத மாந
தர்கள அங்குநிறைந்து அரகரசமபோ சங்கரவெனப் போற்
றிப் பரமேசுவரனுககுத் பூசாராதனை செயதனர். அககால
ததில் சுகுமாரன அந்த நாகேசசுரனைக கணகுளிரத் தரிசித
தனன. பின்னாச சுகுமாரன் தான்விரும்பிச சென்றபடி மலர்
களைத திருடிககொணடு தனதுஇருப்பிடமாய காட்டையடை
ந்து மனைவியர் கூந்தற்குசசூட்டி மகிழ்ந்திருந்தனன். பின்னர்
அவன் கொடிய தீவினைகள பலபுரிநது மனைகிழத்தியரோடு
கூடி வாழ்ந்து பன்னாட்கழிததுக கொடியநோயாற் பீடிககப்
பட்டு மததுடைக்குந் தயிரபோல மனஞ்சுழன்று மயங்கி,
பாதகமென்பது இந்நாட்டைவிட் டொழிந்ததுபோல இறந்
தனன்.

இங்ஙனம சுகுமாரன் இறந்தவுடன்; இயமதூதர் பலர்,
அவாகளது பனைமரமொத்த கரஙகளில், வில், அம்பு, தண்டு,
சககரம்,' சூலம், வாள், வேல், கணிச்சி, கழுமுள், பிண்டி
பாலம், பாசம் இவைகளைக்கொண்டு மேவி அநேகம்புலிகள்
ஒருபசுவை வளைத்ததுபோல அவனை வளைத்தனர். சால்போ
ன்ற பெரிய வயிற்றினையும், பிறைச்சந்திரன்போல் வளைந்த

பற்களையும், வடவாமுகாக்கினியையொத்த குஞ்சியினையும், இடிபோன்ற குரலினையும், இரத்தம்போற் சிவந்த கண்களையும், மேகம், ஆலகாலம், நீலமலை இம்மூன்றுங் கூடியதுபோன்ற கருநிறம் வாய்ந்த தேகத்தையும் உடைய அக்காலதூதர்களிற் சிலர், மகாபாவியாகிய இச்சுகுமாரனை ஆவிபதறிப் பதைக்கப்பிடித்து விரிந்தபாறையில் மோதுமென்பர், இவன் நாக்கையிழுத்து அறுமென்பர்சிலர், இவன் கைகால்களை ஒடியுமென்பர் சிலர், அதனைக்கேட்டு அவனைப்புடைப்பர் சிலர், அவனது பல்லை யொடிப்பர் சிலர், அவனதுமார்பெலும்பினுதைப்பர் சிலர், தண்டைவீசி அவன்தேகத்தி லடிப்பர் சிலர், பாசக்கயிற்றைக்கொண்டு அவனது கண்டத்தையிறுக்கிக் கண்களைப் பிதுங்க இருகைகளாலும் பிடித்து இழுப்பர் சிலர் இங்ஙனம் அவ்வெமதூதர்கள் அவனைவருத்தி அவனது விசாலமாகிய புஜம் வருந்தி நெறியும்படி வரிந்துகட்டி இயமலோகத்திற்கு இழுத்துச்செல்லத் தொடங்கினர்

இங்ஙனமிருக்க, திருக்கைலாயமலையின் செம்பொற் றிருக்கோயிலிலே உமாதேவியாரிடப்பால் விளங்க வீற்றிருந்தருளும் பரமேசுவரன் நந்திதேவரையழைத்து நமது வாயிலில் வாழுங் கணங்களை ஓர்கணத்திலனுப்பிச் சுகுமாரனைக் காலதூதர் இயமலோகத்திற்குக்கொண்டுபோகுமுன் ஓர் விமானத்தேற்றி இக்கைலைக்குக் கொண்டுவரப்புரிவாயெனக் கட்டளையிட்டனர். நந்திதேவர் அங்ஙனமே வாயிலையடைந்து அங்குள்ள கணங்களையழைத்து நம பரமேசுவரனது அருள்பெற வந்த சுகுமாரனைக் காலதூதுவர் தென்புலத்தினுக்குப் பிடித்துக்கொண்டு போவதைத்தடுத்து ஆதரவுசொல்லிப் போற்றி அவனை அன்போடு விமானத்தேற்றி ஓர்நொடியில வம்மினென ஏவினர். திருநீறுதரித்த நெற்றியையும், மிகுந்த ருத்திராக்கமாலைகளைத்தரித்த கண்டத்தையும், நீண்டு முடியப்பெற்ற சடையையும், பெரிதாகிய மேருமலையை அசைத்து ஓர் கையிலெடுக்கும் வலிமையுற்ற சரீரத்தையும், பரமேசுவரனது திருவடியை அன்போடு தியானித்து, காமம் வெகுளி மயக்க

மென்று முக்குறும்பை யொழித்த தூயமனத்தையும் உடைய அந்தச் சிவகணங்கள் வேல், சக்கரமுதலிய ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு, வலிமைபொருந்திய காலதூதர் சுகுமாரனைக் கட்டியிழுத்தேகுமிடத்துச் சேர்ந்து, அக்காலதூதுவரை நோக்கி இந்த மறையவனை விடுமின் விடுமின் அங்ஙனம விடாவிடில் நீவிர் படையையெடுத்து எம்முடனெதிர்ந்து வெஞ்சமரியற்றி முடிபுய மிழந்து நுமதுயிரை யெமதுகைக் கொடுமின் என்று வலிமையாகக்கூறினார் அதனைக்கேட்ட காலதூதர் சிவகணங்களைநோக்கி ஐய! முனிவர்போல நீறுபூசிச் சடையை முறுக்கி முடித்து நீதியையொழித்து வெய்ய தீயனைய வாய்மொழிகளால் எம்மை பலாத்காரஞ்செய்யும நீவிர் யாவர் எவலால் இங்குவந்தீரென்றுகேட்க, சிவகணங்கள் காலதூதுவரைப்பார்த்து, முன் பொன்மலையை வில்லாகவளைத்தவனும், முப்புரந்தழல்கொளப் புன்னகை செய்தவனும், மானின்கன்றைக் கரத்திற் றரித்தவனும், எதிர்ந்த காமனை நெற்றிக்கண்ணின் தீயக்கு அளித்துப் பின்னரவனைத் தோற்றுவித்தவனும், துண்டமாமதியையும கங்கையையும் சென்னியிற் சூடியவனும், பிரமன் முதலிய தேவர்கள் மடியாதபடி இத்தகையதென்று மனத்தினால் எண்ணக்கூடாத ஆலகாலவிஷத்தை அரவமணிந்த கண்டத்திருத்தினவனும், காலனை ஒரு காலினாற் றுகைத்தவனும, விஷத்தையொத்த அந்தகாசுரனைக் கூர்மைபொருந்திய முத்தலைச்சூலங்கொண்டு மார்பிற்குத்தி வானிலுயர்த்தி வாட்டியொழித்தவனும், கைலைமலையை யசைத்த இராவணனது முடிபுனைந்த பத்துத்தலைகளும இருபது கரங்களும் நெரிய ஓர் பாதத்து நாயகவிரலா லழுத்தி மிதித்தவனும், தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் உண்டாகும் விக்கினங்களை விலக்கவும், சிறுமை நீங்கப் பத்திசெய்பவருக்கு முத்தியருளவும், களங்கமில்லாத சந்திரனைப்போல் அழகிய வெண்மையுற்ற மருப்பையுடைய யானைமுகமுள்ள ஓர் புதல்வனைப்பெற்றவனும், நலமதியையொழித்து இகல்புரிந்த தக்கன் தலையைவெட்டி அவனசெய்த யாகத்தை யழிப்பதற்கு ஒப்பற்ற வீரபத்திரனை நல்கினவனும், தாரகன் சிங்கமுகன் சூரபதுமனாதி தானவரை, வடித்த வேலாயுதத்தைக்கொண்டு கொன்று, பொன்மயமாய்

விளங்கும் விண்ணுலகைக் காப்பதற்கும், இக்கலியுகத்திலும் அடியார்கள் அன்போடு நினைத்தவுடனே அங்கணுகி அவர்து வினைகளை யொழித்து அருள் தருதற்கும் ஆறுமுகத்தனை நல்கினவனுமாகிய பரமேசுவரனது ஏவலால் வந்தனம் என்று பொறுமையோடு புகன்றனர். அதனைக்கேட்ட காலதூதர், பாவசாகரமான இப்பிராமணனைப் பல நரகினவாய் மேவ விடுவதேயன்றி நும்பால் விடுதல் நியமமன்றாகலின் அவனை விடோமென வலிபேசினர். அதனைக்கேட்ட சிவகணங்கள் கண்ணினிற் றீப்பொறிபறக்க பல்லைக்கடித்து வில்லையெடுத்து வாய்விட் டழைத்து ஓயவற்றார்த்து மேகம் வருஷிப்பது போல கணக்கில்லாத அம்புகளை யெய்தனர். அதனால் காலதூதர் கரமுறிந்தும், காலொடிந்தும், கன்னமுடைந்தும், சிரமுடைந்தும், சூல முதலிய ஆயுதங்களையிழந்தும் வருந்தினர்பலர். மற்றுஞ்சிலர் பெலங்குறைந்து தென்புலத்தினில் ஓடிவிட்டனர்.

பின்னர் சிவகணங்கள் சுகுமாரனது, வினைக்கட்டை யறுத்து ஒழிப்பதுபோல புயக்கட்டை யறுத்தொழித்து அவனை இரத்தினங்களிழைத்த விமானத்திருத்தி, வித்தியாதரர்கள் வீணையை மீட்டி இசைபாடவும், இடியொலியினு மிக்கதிரும் அந்தர துந்துபி முழங்கவும், இருபுறமும் கொடி குடைகள் விளங்கவும், கற்பக பூமழை பொழியவும், கவரி வீசவும், அரம்பை முதலிய ஸ்திரீகள் பல்லாண்டிசைப்பவும், தேவர்கள் போற்றவும், அழைத்துச்சென்று வெள்ளி வெற்பை யடைந்தனர். பின்னர் சிவகணங்கள் சுகுமாரனை, அழகிய விமானத்தினின்றிறக்கி நந்திதேவர்பால் விடைபெற்று, செம்பொற் றிருக்கோயிலினுள்ளே அழைத்துக்கொண்டுபோய்ப் பரமேசுவரன் முன் விட்டனர் சுகுமாரன், மலையரையன்பெற்ற மடப்பாவை யிடப்பாக மருவச் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கும் கண்ணுதலைக் கண்குளிரக் கண்ணுற்று, வீட்சண்ணிய விசேஷத்தால் நல்லறிவுபெற்று அக்கண்ணுதலை வணங்கிப் பெருமானே! கருமையாகிய இரும்பைப் பொன்னாகும்படி புரிந்த தன்மையைப்போல நீதி, பொறை, இரக்கமுதலிய நற்குணங்கள் இஞ்

சித்தேனுமில்லாத அடியேனை நல்லறிஞருடன்கூட்டி இரட்சித்த கருணைக்கடலாம பரம்பரனே! போற்றி போற்றியென்று துதித்து வீழ்ந்து வணங்கிநின்றனன். பின்னர், பரமேசுவரன் சுகுமாரனைப்பார்த்து நீ எமது சாரூப்பியம்பெற்று இங்குள்ள சிவகணங்களுடன் இருக்கக் கடவாயெனத் திருவாய் மலர்ந்தனர். அந்தக்ஷணத்திலே சுகுமாரன் அரனுருப்பெற்று சிவகணங்களுடன் கூடிவாழ்ந் திருந்தனன்.

இங்ஙனமிருக்க அமரிறரேற்றுத் தென்திசையிலோடிய எமதூதர் காலனிடஞ்சென்று தொழுது, கபாலத்திற் பிச்சையெடுப்பானது கணங்கள் மேகக்கூட்டம்போல வந்து எம்மையடித்து வருத்தி, நாங்கள் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டுவந்த மாபாவியாகிய பிராமணனைக் கைலைக்குக் கொண்டுபோயினர் என்று கூறினர். அதனைக்கேட்ட காலன் கோப மதிகரித்து வெய்ய கையோடு கையைத்தாக்கிக் குலுங்க நகைத்து என்னதிகாரம் நன்று நன்று என்று சொல்லிச் சித்திரகுப்தனை யழைத்து, சுகுமாரன் செய்த புண்ணியம் யாதேனுமுளதோ வென்பதை விரைவிற்றெரிந்து சொல்லென்றான். அங்ஙனமே சித்திரகுப்தன் ஆராய்ந்து சுகுமாரனென்னுங் கொடியோன் ஜனித்தது முதல் இன்றளவும் தீமையேசெய்து திரிந்தானன்றிச் சிறிதேனும் புண்ணியம் செய்தானில்லை என்றனன். அதனைக்கேட்ட அந்தகன் கோபத்தோ டெழுந்து நான் கைலைக்குச் செல்லுகின்றே னென்று சொல்லி, சித்திரகுப்தனும் தூதர்களுஞ் சூழ்ந்துவர அக்கினியைப்போற் சிவந்த கண்களை யுடைய எருமைக்கிடாவின்பேரில், நீலமலையின் மீது முகிலுறைதல்போல எதிர்ப்போய்க் கைலையையடைந்து பிரமாதி தேவர்கள்போற்ற, நந்திதேவர் கையிற் பிரம்புபற்றி அவர்களை ஒதுக்கி நிறுத்தும் பரமேசுவரனது சந்நிதியிற் புகுந்து ஒதுங்கி நின்று, ஆதிநடுவீறில்லா வமலனேபோற்றி ஆண் பெண்ணலியலா வண்ணனேபோற்றி உருவமருவம் உருவாருவமாய ஒளிரும் நிகரில் லுத்தமபோற்றி சொல்லுதற் கெட்டாச் சுகனேபோற்றி மேவுபூதி மேனியபோற்றி என்று துதித்து நமஸ்கரித்து எழுந்து வாய்புதைத்துத் தனது பாசம்,

தண்டம், முத்திரை முதலிய விருபத்தைத் திருமுன்னே யெழுந்தருளி வழிபட்டுத் தொழில்களை முடிக்கிவிட்ட சிறுவை செய்வாய் பாக்கியமெய்ப் பிரார்த்தித்தனனே யாவெனே வானவர் ஆர்த்தனைய தண்டம் சணிக்கத்தின் குறைமாரைத்தன வினையே, வயவெருமா! அரியவன் முதலிய தேவர்களை அவரவருக்கு அருத்த தொழில் புரியப் பணித்தனை, அதனாலே அவர்கள் யாவருக்கும் குறையவிலாறி யெய்தவருகின்றனர் அழிவில்லாத வைத்தமிழ்வண்ணமர் செய்யாத் தலீலைகள் பறித்து அமைக்கட்டுத்தக்கத் தட்டளை விதிக்கப்பணித்தனை, அதனாலே நன்றாக நம் செய்யாவகைத் தலை பயிறதின்ன டமையைத் தவறினெனிலை முனைவரும் பூவைத் தாய் குருசரபுரிவெண்ணா மதில் பூலோகத்தவனை இயம் பிரா மணர்குலத்திற் பிறந்தரிய சுப்பாரெனவனை இயல்பேயானை, சாஸ்திரமாய் வைப்பு கடக்கவும், தருமமெய்யவத்த நூறைக்கும், மனத்தினைச் செலுத்தமேறும் இராசமல்லாமல் பிரதிகினை மும் ஆடையாபரணம் பொன் முதலியவைகளைத் திருடியும், விலைமகளிருடனே மாதர்கள் தாத்தையைழித்து அவரதுபோ கமாயத்தும், புலைசகிதோன் சோதத்தும், பின்னை ஈயவைவயிற நிறபிறந்த பெண்களைச் சேர்த்தும், மேற்கியாப் பக்ஷிகள் மட வாரக் குறவிகள் முதலினவைச் கொலைபுரிந்தும், புலாலுணை வியத்தை வாயுநாட்களை பொழித்துத் தனது காலச்சீரத்தை வியர்த்தமாகத்தில் வனைது தூதர்கள் சென்று கொண்டுமேறுவ படபாசமின்றி அவனைப்பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டுவரும் பொழுதினை கணங்கள் அருகுசென்று வலிமைகாட்டிச் சோப்தானே எனத் தூதர்கள், தலை மூளைகளுடைய மபடி அடித்துத் தாக்கினார் அத்தூதர்கள் மெலிகத்தோ டவும் நினைகணங்கள் செய்தவமொன்றில்லாத சுகுமாரனை நவமணிகளிழைத்த பொற்றேரிலேற்றி, பேரிகைகள் தவழூர வலரங்கள் சிறைகபழுந்த வச்சிராயுதத்தையுடைய இந்தி ரன் முதலிய தேவர்கள் வணங்கி வாழ்த்த, சைதவமறு அருந்தவங்களிழைத்து மிக்க இளைத்தவர்க்கும் கிடைத்தற் கரிதான பதவியை யடைந்த பொனா மேகமானசா மிக்க

இருண்டு பெய்த மழைத்தாரைகளையும், கடலோரங்களிலுள்ள அழகுற்ற ஒளிபொருந்திய வெண்மணல்களையும், ஆகாயத்திலுள்ள நட்சத்திரங்களையும் கணக்கிடினுமிடலாம், அத்தீயோன் புரிந்த கொடும்பாதகங்களைக் கணக்கிடலரிதாகும். அந்நோன் நின்பதம் பெறவும் நீதியுளதோ? ஏதேனுங் குறையாருமென்று அந்தகன் கூறினன்.

பரமேசுவரர் அந்தகனைக் கடைக்கணித்து, பிராமணர், பசுக்கள், ஸ்திரீகள், பாலர், இவர்களைக் கொல்லுதல், மீன், மிருகம், பறவை, இவைகளைக் கொன்று விற்றல், அவைகளைத் தின்றல், தந்தை, குரு, தாய், பிராமணர், சந்நியாசி ஆகிய பெரியோரை யிகழ்தல், சதுர்வேதங்களை நிந்தித்தல், நீதிதவறி நடத்தல், பொய்ச்சாட்சிசொல்லிப் பொருளைப் பறித்தல், கன்னிகை, விதவை, குருபத்தினி, கணிகை, தாசி, அயலான் பெண், அன்னை, அன்னையுடன் பிறந்தவள், தன் புதல்வி, மாமன் பத்தினி, சகோதரி, தூரஸ்திரீ, பதிவிரதை, நீசஸ்திரீ இவர்களைச் சேர்தல், மிருகங்களைப் புணர்தல், விரதபங்கஞ்செய்தல், குளம், கிணறு, நந்தவனம், கோயில், மடம் இவைகளை யழித்தல், குதிரை, யானை, எள், எண்ணெய், நெய், பொன், உபயகோமுகி இவைகளைத் தானம் வாங்குதல், உயிர்மரங்களை வெட்டுதல், முகை விரியாத மலர்களைக் கொய்தல், ஆலயம், தீர்த்தம், நந்தவனம் இவைகளில் மலசலங்கழித்தல், மனமறிய உச்சிட்டமிடுதல், பொன்திருடுதல், தன்னிற்குறைந்த சாதியாருடனுண்ணுதல், சூதகவீட்டிலுண்ணுதல், தூர்த்தர்தரு அன்னம் உண்ணுதல்; கிரகணகாலத்திலும், ஏகாதசி கூடியநாளிலும், தசமி, அமாவாசை கூடிய நாட்களினிரவிலும் அன்னமருந்துதல், இடக்கரத்தாலுண்ணுதல், அநாசாரஞ் செய்தல்; குதிரை, பசு, உருத்திராக்கம், மந்திரம், தேவவிக்கிரகம், விபூதி, யானை, அடிமையாள், அவுடதம், கன்னிகை, பருத்தி, எள், நெய், தயிர், பால், எண்ணெய், கள், இவைகளை விற்றல் ஆகிய இவைகளாதி எண்ணிறந்த தீவினைபுரிந்த கொடியவராயினும் அவர் ஒரு

சிவராத்திரி விரதமிருந்து அன்றிரவு நான்கு யாமத்தும், விக்கினமின்றி எம்மைப்பூசிக்கின் அவர் செய்த மகாபாதகங்களெல்லாம் ஓர் தீப்பொறிபட்ட பஞ்சுப்பொதிகளெனவாம். இப்படிப்பட்ட சிவராத்திரியில் நாகேச்சுரமென்னுந் தலத்தில் எம்மையும் உமையையும், அந்தமறையோன் தரிசித்தனனாதலின் சூரியன் முன்பனிபோல அவன் செய்த பாவமனைத்துந் தொலைந்தது ஆகையால் அவன் என்து கணங்களுடன் கூடி வாழும் பேறுபெற்றனன் என்று கூறினர் அந்தகன் மீட்டும் பரமேசுவரனை நோக்கி, அவன் கள்ளுக்குடித்துத் திரிந்து மனைவியர் கூத்தற்குச்சூட்டப் பலர் நிருட வந்தனனேயன்றி நினைத்துத் தரிசிக்கவேண்டுமென்று கருதி அன்போடு வந்திலனே யென்று கேட்க, எள்ளளவும் அன்பில்லரேனும் அச்சிவராத்திரியில் எம்மைக் கண்டாலும் பூசித்தாலும் அவர் நற்கதியடைவரென்பது திண்ணமாம் ஆகையால் நந்தொண்டர்தமைக் கோரரூபத்தோடு பாசம்வீசிப் பிடித்துத் தண்டமிழைத்தலைத் தவிர்ப்பாயாக என்று பரமேசுவரர் கூறினர்

பின்னும் அந்தகன் பரமபதியைப்பணிந்து சுவாமீ! யானும் என்து தூதர்களும் அறியாது நின்னடியவரைத் தண்டமிழைக்க நேரிடுமாகையால், எமது தண்டத்திற்குட்படார் தவறிலக்கணங்களைத் தெரித்தல் வேண்டுமென்றிரக்க, பரமபதியானவர் அங்ஙனமே பணிப்பாராயினர்

சிரம், கழுத்து, காது, தோள், மார்பு, கை, இவ்விடங்களில் உருத்திராக்க மணிகளணிந்தவர், உருத்திர மந்திரம் சபித்தவர், விநாயகர், சண்முகர், திருமால், இவர்களைப்பூசித்தவர், சத்திசிவ ரூபமாகிய சிவலிங்கபூசனை புரிந்தவர்; நந்தனவனம் வைத்தவர், சிவாலயங் கட்டினவர், அன்போடு திருநீறு தரித்தவர், எமது அடியவரைப்பூசித்தவர், பஞ்சாட்சரசபஞ் செய்தவர்; மாசிமாதத்தில் உதயகால ஸ்நானஞ் செய்தவர், பஞ்சமா பாதகங்களை யொழித்தவர்; நாள்தோறும் துறவிகளுக்கும், அந்தணருக்கும், ஆடையாபரணம், பொன், உணவு இவைகளையளித்தவர், தடாகம், கிணறு

வெட்டுவித்தவர், சாலைவழியில் நிழலவைத்தவர், கற்புடைமடந்தையர், காசி, இராமேசுவரம், சிதம்பரம், திருவாரூர், திருக்காளத்தி, காஞ்சீபுரம், திருக்கழுக்குன்றம், விருத்தாசலம், திருவொற்றியூர், திருவிடைமருதூர், மதுரை, திருவையாறு, திருமறைக்காடு, திருவெண்காடு, திருவானைக்கா, மாயூரம், திருவண்ணாமலை, புள்ளிருக்குவேளூர், சீகாழி, திருப்புகலூர் என்னுந் தலங்களையடைந்து விதிப்படி தீர்த்தங்களிற்படிந்து ஆங்காங்குள்ள யாமுறையும் சிவலிங்கதரிசனஞ் செய்தவர்; முத்தர், சிவராத்திரி விரதம் நோற்றவர் ஆகிய இவர்கள், உன் தூதருக்கும் உனக்கும் எ[illegible]யாகார நின்தண்டம் இவர்கட்கில்லையென இறைவர் பணித்தனர்.

அந்தகன் பரமபதி கூறியதைக்கேட்டு அச்சமுற்று வீழ்ந்து பணிந்து அப்பெருமானிடத்து விடைபெற்று, முன்னர் வைத்த பாசம், தண்டம், முத்திரை முதலியவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டுப் பகட்டினமீதேறித் தன்னுடையதி, தனது தூதரையழைத்துப் பரமபதி பணித்தவைகளைக் கூறித் தென்புலங்காத்தினிதிருந்தனன், என்று சூதமாமுனிவர் சொல்ல, நைமிசாரணிய வாசிகள் கேட்டு மகிழ்வுற்றனர்.

சூசனை

வினாவிடை

வினா இச்சருக்கத்தினாற் பெறப்பட்டதென்னை?

விடை சுகுமாரன் பிறந்தது முதல் இறந்ததுவரையில் கிஞ்சித்தேனும் புண்ணியஞ் செய்யாது கொடும்பாவமே புரிந்திருந்தும் ஒரு சிவராத்திரி தினத்தில் விருப்பமின்றிப் பரமேசுவரனைத் தரிசித்த காரணத்தால் அவன் சிவசாரூப்பியம் பெற்றானென்பதேயாம்.

வினா. ஆனால் (அசுவமேதயாகாதி புண்ணியங்களைச் செய்த இந்திராதி பதவிகளை யடைந்து அவ்வப்

புண்ணியங்கட்குரிய காலம் வரையில் அவ்வப்பதவி
களை யனுபவித்துப்பின்னர் இவ்வுலகில்வந்து எஞ்
சிய வினைகட்கீடாகிய பிறவியை யெடுத்து அவ்வி
னைகளை நுகர்வர் என்ற விதிப்படி) சுகுமாரன் சிவ
ராத்திரிதினத்தில் பரமேசுவரனைத் தரிசித்ததற்
காக, சிலகாலம்வரையில் மேற்சொல்லிய சாரூப
பிய பதவியை யனுபவித்துப்பின்னர் இவ்வுலகில்
வந்து முன் தானீட்டிய தீவினைக்கீடாகிய பிறவி
யை யெடுத்து அவ்வினையை யனுபவிப்பனென்
பது நியதியா?

அல்லது,

(சிவசாரூப்பியம் பெற்றவர் பதிபுண்ணியங்களைச்
செய்திருந்து சிவசாயுச்சிய மடைவரேயன்றி, கீழ்ப்
பதவிகட்கு வாரார் என்ற விதிப்படி) அச்சுகுமாரன்
அந்த சாரூப்பியப்பேற்றை யனுபவித்துப்பின்னர்
சாயுச்சியமடைவனென்பது நியதியா?

விடை. புண்ணியமென்பது காம்யபுண்ணிய மெனவும் நிஷ்
காம்ய புண்ணியமெனவும் இருவகைத்தாம். ஆத
லின் அசுவமேதயாகாதி புண்ணியங்களைச் செய்த
வர் காம்யமாக (ஒன்றை விரும்பி)ச்செய்துள்ளரா
கலின் அவர் தாம்விரும்பியபடி அந்தந்தப்பதவிகளை
யனுபவித்துப்பின்னர் இவ்வுலகில் வந்து பிறந்து
வினைகளை நுகர்வர் என்பது திண்ணமே. ஆனால்
சுகுமாரன் சிவராத்திரிதினத்தில் ஒன்றையும்விரு
ம்பாது பரமேசுவரனைத் தரிசித்தனனாதலின் அது
நிஷ்காம்ய பதிபுண்ணியமாயிற்று (அன்றியும்வெ
ளிவெற்பிறகயிலாயபதியைத்தோத்தரித்துவண
ங்கியகாலத்தும் யாதொருவிருப்பமுமின்றி இருந்
தனனாதலால் அதுவும்நிஷ்காம்ய பதிபுண்ணியமா
யிற்று) இவ்விசேடத்தால் சிவசாரூப்பியம் பெ
ற்றனனாகலின் அவன் அப்பதவியிலிருந்து அங்கு பதி

புண்ணியங்களைச் செயது சிவசாயுச்சிய மடைவ னென்பதே நியதியாம

வினா. இன்று சிவராத்திரியென்றும் பரமேசுவரனைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்றும சுகுமாரன் நினைததுப்போகாது திருடடுதொழிற்புரிவானபோனகாலத்துப பரமேசுவரனைப் பாாததது நிஷ்காமிய பகிபுண்ணியமாவது எபபடி?

விடை நெருப்பானது தெரிந்து மிதிததாலும் தெரியாது மிதித்தாலும சுடுவதுபோலவும், விஷமானது தெரிந்து புசித்தாலும தெரியாது புசித்தாலும புசிததவரைக் கொலவதுபோலவும, அமுதமானது தெரிந்து புசிததாலும தெரியாது புசிததாலும் புசிததவரது மரணத்தை யொழிப்பதுபோலவும, நினைததுப்போயத தரிசிததாலும நினையாமற்போய்த்தரிசித்தாலும அவை ஒரே பயனை நல்குவனவாம்

வினா அஙஙனமாயின சுகுமாரன செயத தீவினைகளனைத்தும யாதாயின?

விடை அவனது தூலசரீரத்தோடு பிராரத்துவ வினையொழிந்தது எஞ்சிய இரண்டில ஆகாமியம் சஞ்சிதத்தோடு சேரவும, உத்தமோத்தமகால நிஷ்காமிய சிவதரிசன விசேடத்தால் ஒருதீப்பொறி பட்ட அநேகம் பஞ்சுப்பொதிகள்போல அசசஞ்சிதமும நசித்தொழிந்ததாம மேற்சொல்லிய சிவதரிசனத்திற்குப் பின்னா அவன எயதிய ஆகாமியம் கயிலாயபதியினது கடாக்ஷவீக்ஷணயம பட்டமாததிரத்தில அங்ஙனமே நசிததொழிந்ததாம்

வினா. சிவதரிசன விசேடத்தால் அனுபவியாது வினைகள்நசித்தொழியும் என்பதற்கு நூற்பிரமாணமென்னை?

விடை. திருமந்திரம் முதற்றந்திரம் "......................... பதியணுகிற் பசுபாசநிலாவே" எனக் கூறியதும், ஸ்ரீமத் குமரகுரு சுவாமிகள் "ஊழ்வினையை

மாற்றி யுலவாதபேரின்ப வாழ்வுதருஞ்செய்ய மதி முகமும்” எனக்கந்தாகலிவெண்பாவிற் கூறியதும், சிவஞானசித்தியார், “மூன்று திறத்தணுக்கள் செய்யுங் கன்மங்கட்கு முன்னிலையா மூவிரண்டா மத்துவாவி, னொன்றமுறை யவையருத்தி யறுத்து மல முதிர்வித் தருமபருவமடைதலுமே யாசானாகித், தோன்றிநுக ராதவகை முற்செய்கன்மத் துகளறுத்தங் கத்துவாத் துடக்கறவே சோதித், தேன்றவுடற் கன்மமனு பவத்தினா லறுத்திங் கினிச்செய் கன்ம மூலமல ஞானத்தாலிடிப்பன்” எனக்கூறியதும், சிவப்பிரகாசம் “எல்லையில் பிறவிநல்கு மிருவினை யெரிசேர் வித்திற், றொலையினு மேன்றவுடற்பழ வினைகளுண்டு, தொலையின வருதல் போலத்தோன்றிரு வினையதுண்டே, லல்லொளி புரையுஞானத் தழலுறவழிந்து போமே” எனக் கூறியதுமே போதிய பிரமாணங்களாம். அன்றியும் இன்னின்ன பாவங்கள், இன்னின்ன பரிகாரங்களை அஃதாவது கங்காஸ்நான முதலியவைகளைச் செய்தாற்றீருமென வேதத்திலே பிராயச்சித்தங் கூறுதலால் வினைகள் அனுபவியாமலும் நசித்தொழியுமென் றேற்படுகின்றது. வினைகளையனுபவித்தே ஒழிக்க வேண்டுமெனின் வேதத்திலே யிங்ஙனம் பிராயச்சித்தங்கூற வேண்டியதில்லையாம்.

வினா. சிவராத்திரி விரதமிருந்து எத்தகைய பாவத்தினையும் ஒழித்து விடலாமென ஒருவன் நினைத்துத் தன் மனம் விரும்பியவாறு பொய், கொலை, களவு முதலிய பாவங்களைத் துணிந்து செய்துவிட்டுப் பின்னர் அவன் இச்சிவராத்திரிவிரத மிழைக்கின் அந்தப்பாவங்களொழிந்து விடுமோ?

விடை. பாவமானது புத்திபூர்வமாகச்செய்த பாவமெனவும், அபுத்திபூர்வமாகச்செய்த பாவமெனவும் இரண்டு

வகைத்தாம இவ்விரண்டிலெவ்வொன்றும மகா பாவமெனவும உபபாவமெனவும இருவகைத்தாம் இவைகளில், அபுத்திபூாவ மகாபாவம, அபுததிபூாவ உபபாவம, புததிபூாவ உபபாவம என்னும மூவகைப்பாவஙகட்கே வேதமுதலிய நூலகளிற் பிராயசசித்தம விதித்ததாம் புததிபூாவ மகாபாவம் எவ்வகைப் பரிகாரததாலும நீஙகாதாகையால (அஃதாவது நரகததையனுபவிததே யொழிகக வேண்டு மாகையால) அதற்குப்பிராயச சித்தம விதிகக வில்லையெனக ஆனதால் மேற்சொல்லியபடி மனமறியததீமை செயயின அது புததிபூாவ மகாபாவ மாகையால ஒருவன் அஙஙனம மகாபாவஙகளைச செயதுவிட்டு இச்சிவராத்திரிவிரதம் நோற்கினும அல்லதுவேறு எவவகைப் பிராயசசிததஞ் செய்யினும அப்பாவம நீஙகப்பெருது நரகததையடைவன் என்பது திணணமாம

வினு அஙஙனமாயின மனதாரபபுரிநத சுகுமாரனது மகாபாவ வினையொழிநத தெபபடி?

விடை. சுகுமாரன செய்தது அபுத்திபூாவ மகாபாவ மாகையால அது நிஷகாமிய சிவதரிசனமாகிய பிராயசசித்ததா லொழிநததாம

வினு சுகுமாரன மனந்துணிநது கொலை முதலிய மகாபாவஙகளைச செயதிருகக அப்பாவஙகளை அபுததிபூாவ மாகசசெயதன னெனலெப்படி?

விடை. அவன கொலைமுதலியமகாபாவஙகளை மனந்துணிநது செயதனனுயினும நாம செய்வது பாவம் இதுபற்றிப்பின்னா இறைவனுற்றண்டிக்கப் படுவோம என்னும உணாசசியுற்றுச செய்தானில்லை யானதால அது அபுத்திபூாவ மகாபாவமேயாம்

இன்னும இவைபோனற வினுவிடைகளும், அவைகட்கு நூற்பிரமாணஙகளும், மேறகூறியவைகட்கு நூற்பிரமாணஙகளும் பலவுள அவைகள் விரிவஞ்சி விடுகைகப்பட்டன.

சுகுமாரச் சருக்கம் முற்றிற்று.

அங்குலச் சருக்கம்.

இன்னு மாசியிற் சிவங்கிய பெருமையோன் றிசைப்பேன், மின்னு வாசடைத் துறவிர்கா ளுமக் கென விழைவாற், றுன்னு நான்மறைப் பொருடெரி வியாதனைத் தொழுது, பின்னு மாதவச் சூதமா முனி வரன் பேசும். (௧)

களங்க மாய்க்குறு முயலுறு கதிர்மதி தவழ, விளங்கு மிஞ்சிசூழ்ந் தளகைமா நகரினை வென்று, வளங் கொள் சாகர புரத்தயல் வளர்வரை வனத்தி, லுளங் கொ ளோகையோ டுறைபவன் றோலுடை யுடை யோன் (௨)

வெண்ணி ணத்தடி முடைகமழ் வெடிக்குரல வாயா, னெண்ணில வேட்டுவக் கிளைஞரோ டினப்புற் றென்று, நண்ணி வாழ்பவன் காதினி னாலநால் வா யின், றண்ணி லாமருப் பரிந்தது குழையெனத் தரிப் போன் (௩)

---

(௧) விழைவால் = விருப்பத்தினால்; துன்னும் = நிறைந்த;

(௨) குறுமுயல் = குறுகிய முயல்போன்ற; தவழ = ஊர்ந்து செல்ல; இஞ்சி = மதில்; ஓகை = மகிழ்வு; தோலு டையுடையோன் = தோலை ஆடையாகத்தரித்த வே டன

(௩) வெள் நிணம் = வெண்மையாகிய கொழுப்புள்ள; தடி = மாமிசம்; முடை = துர்நாற்றம்; வெடிக்குரல் = வெ டிபோன்ற பெருந்தொனியுடைய; நண்ணி = கூடி; நால = தொங்கும்படியாக; நால்வாயின் = யானை யின்; தண்ணிலாமருப்பு = குளிர்ந்த பிறைச்சந்திரன் போன்ற வளைவும் வெண்ணிறமுமுடைய கோட் டினை; அது = அதை; குழை = குண்டலம் (காதணி).

தேனு நீடணில் வாற்குரற் செந்தினை மாவுங், காணி னீயலுங் கபித்தநற் கனிகளுங் கங்குன், மானு மேனமான் மரைமுயன் முதலிய மாவி, னூனு மைவனத் துண்டியு முண்டிகொண் டுவப்போன் (௪)

பொங்கு வெஞ்சினத் தழல்விழிப் பொறிப்புலி போலவான், கங்கு லஞ்சனக் கிரிமுழக் கொடுமழை காலு, மங்குலோருருக் கொண்டுவந் தாலென வடிவந், தங்கு மங்குலென் றுளவொருதனிச் சவரன் ( )

பொன்னறிக் கழந்திடு மவ்வரைக் கருகொரு புனத் திற, குன்றி யினவடக் குடமுலைக் குழைக்கலை யுடுக்கு, மின்னறி ருந்திடைக் கொடிச்சியோர் கொடிச்சியை வேட்டான், கன்றி லுஞ்சிறைச் சேவலு மாமென வுணர்ந் தான் (௬)

---

(௪) நீடு அணில் வால் = நீண்ட அணிற்பிள்ளையினது வால் போன்ற; குரல = கதிர்; ஈயல = ஈசல்; கபித்த நற் கனி = நல்ல விளாம்பழம்; கங்குல் = இருளை; மானும் = ஒத்த; ஏனம் = பன்றி; ஐவனத்து உண்டி = மலைநெல் உணவு; உண்டிகொண்டு = உணவாக அருந்தி

(௫) பொங்கு = எழுகின்ற; பொறி = புள்ளி; கங்குல் = இருளையும்; அஞ்சனக்கிரி = நீலமலையையும்; முழக்கொடு = இடியோடு; மழைகாலும் = மழையைப்பொழிகின்ற, மங்குல் = மேகமும்; ஒருதனிச்சவரன் = ஒப்பற்ற ஒருவேடன்

(௬) பொன் = அழகு; புனத்தில = புன்செய் நிலத்தில்; குன்றியின் = குன்றிமணியின்; வடம் = மாலை; குழைக் கலை = தழையாடை; மின் = மின்னலை போன்று; திருந்து = அழகிய; இடைக்கொடிச்சி = கொடி போன்ற இடையையுடையவளாகிய; ஓர் கொடிச்சி = ஒரு வேடப்பெண்; வேட்டு = மணம்புணர்ந்து

கொடிய கோளரிப் பிணவுவெங் குருளையின்றென்னப்
பிடிநடைக்குறப் பேதையங் கிருமகப் பெற்றாள்
கடிய புல்லுகிரச் சுட்டியோ டரைமணிக் கவடி
வடிவு சேர்தரு புதல்வருக் கணிந்துள மகிழ்வாள் (எ)

உரையிந் நீமையிற் களிப்புறு மெயினனங் கொருநாள், வரையி னீண்மரத் துரித்திடும் வற்கலை வாங்கி, யரையி னீர்த்துயானை ரேறுசெருப் படிகளிற் றொட்டு, விரையி னீடிருட் குஞ்சிமென் கயிற்றினை விசித்து (அ)

துரக்குமவ் வெஞ்சரத் தூணிதன் வெரிநிடைத் தூக்கித், தாக்கின் றோலுறைச் சுரிகைசேர்த் தஞ்சன சயிலத், துரக்குந் தோளிலவார் விற்றரித் துயர்சுவா வினங்கொண், டிரக்க மாசமொன் றில்லவன் வேட்டமே லெழுந்தான் (௯)

(எ) கோளரிப்பிணவு = பெண்சிங்கம்; வெங்குருளை = கொடிய சிங்கக்குட்டி; கடிய = கொடிய; புல்உகிர் = புலியின்நகம்; மணி = அழகிய; கவடி = சோழி (பலகறை)

(அ) உரை = சொல்லுகின்ற; எயினன் = வேடன், வரையின் = மலையிலுள்ள; வற்கலை = மரவுரி, ஈர்த்து = இழுத்துக்கட்டி; அடிகளிற்றொட்டு = கால்களிற் றரித்து; விரையின் = வாசனையுள்ள; நீடு = நீண்ட; குஞ்சி = குடுமியை; விசித்து = கட்டி

(௯) துரக்கும் = எய்யும்; வெம்சரம் = கொடிய அம்பு; தூணி = அம்புவைக்கும்பெட்டி; வெரின்இடை = முதுகில்; தரக்கின் = புலியின்; தோலுறை = தோலினாற் செய்த கவசம்; சுரிகை = கத்தி; அஞ்சனசயிலத்து = நீலமலைபோன்ற; உரக்கும் = வலிமையுறும்; சுவா = நாய்; இல்லவன் = இல்லாதவன்; வேட்டமேல் = வேட்டைக்கு.

இலவு தேக்ககி லிரத்திவே லெட்டிபுன் னாகங்,
குலவு கூவிளங் கொன்றைபூங் குரவசோ கீரப, பலவு
பாடலம் வன்னிசண் பகம்பட ரமிஞ்சி, னிலவு பாலை
பைந் தாதுபொன் னிறத்தநீள் வேங்கை (௧0)

விரித டஞ்சினைச சநதனம பொரியரை வெள
ளில், பெரிய வாகைபிப பிலம்பிசு மநதமுட் பிடவங்,
கரிய காதிரங் கழையிருண் மதுமலாக கடம்பம், வரி
கொ ளார்பதஞ செறிதரு மராமரம வகுளம (௧௧)

மரவ நாகநல வழைமுதன் மாஙகளா னெருங்கி,
யிரவ லாற்பக லில்லையாங கிலங்குமா யிரஞ்செங், கரவ
ரோதயன் கதிரொளி புகுநதிடாக கறங்கு, மரவ மாரு
தம புகுநதிடா வனததிலங் கடைநதான் (௧௨)

(௧0) இரத்தி = இலநதை; புன்னாகம் = புன்னை; கூவி
ளம் = வில்வம்; குரவு = குராமரம; ஈரப்பலவு = வேர்
ப்பலா; பாடலம் = பாதிரி; பொன்னிறத்த பைந்
தாது = பொன்போன்ற பசியமகரந்தப் பொடியினை
யுடைய.

(௧௧) தடம் = பருதத; பொரி = பரணி; அரை = மரத்தின்
மத்தியபாகம்; வெள்ளில் = விளா; பிப்பிலம் = அரசு;
பிசுமந்தம = வேம்பு, பிடவம் = பிடவமரம்; கரிய
காதிரம் = கருங்காலி; கழை = மூங்கில்; இருள் = வெ
ளிச்சமின்றி அடர்ந்த, ஆபதம் = வண்டுகள்; செறி
தரு = நெருங்கியிருக்கிற; வகுளம் = மகிழமரம்.

(௧௨) மரவம் = குங்குமமரம்; வழை = சுரபுன்னை; ஆயிரஞ்
செங்கர = சிவந்த ஆயிரங்கிரணங்களையுடைய; வர
உதயன் = மேன்மையுள்ளசூரியன்; கறங்கு = சுழலு
கிற; அரவம் = ஒலியையுடைய; மாருதம் = காற்று.

புட்ட ருக்குலந் தொறும்புள்பயில் பொங்கிருட் புனத்திற, கட்ட முறுபொறிக் கூருகிர்க் கவிழ்தலை யுளியம், மட்ட றச்சித லெடுத்துயர் பாழிவன் மீகந், தொட்ட கழ்ந்ததிற் சோறுகொ ளருந்துமங் கொருபால்,

துறுமயிர்ச்செறி மடிச்செவித் துடிக்குமுகள் செந்நாய் தெறுசி னத்துடன் சிலீமுகஞ் செல்கதி யினிற்சென் றுறுசெ வித்துணை நிமிர்த்துகள் குமிழ்நீ ரொண்கட் குறுமு யற்சிறு குருளையைத் துரத்திடு மொருபால ( )

வளைந்த வாலுளை மடங்கல்கைம் மாவின்மத் தகத்தைப், பிளந்து கோடுகள் பிடுங்கியே கறித்திடத் தெறித்து, விளங்கு நித்திலஞ் சோரியிற் றுவண்டதால் விரிமா, துளஞ் செழுங்கனி விரைபெனத் துளங்குமங் கொருபால் (௧௫)

---

(௧௩) தருக்குலம் = விருக்ஷவர்க்கம்; புள்பயில் = பட்சிகள் வசிக்கிற; கூர்உகிர் = கூரியநகம்; கவிழ்தலை = குனிந்ததலை; உளியம் = கரடி; மட்டற = அளவற்ற; சிதல் = கறையான், பாழி = பெரிய, வன்மீகம் = புற்றில், தொட்டுஅகழ்ந்து = தோண்டி; சோறு = உணவு

(௧௪) துறுமயிர் = நெருங்கியமயிர்; செறி = உடைத்தாயிருக்கிற, மடிசெவி = மடிப்புற்ற காது; துடிக்கும் = அசையும்; தெறு = கொடிய; சிலீமுகம் = அம்பு; செல்கதியினில் = செல்வதுபோலவேகமாய; உகள் = துள்ளிக்குதிக்கும், குமிழ்நீர் = நீர்க்குமிழிபோன்ற; ஒண்கண் = ஒளியுள்ளகண; சிறுகுருளை = சிறுகுட்டி.

(௧௫) வால் = பளபளப்புள்ள; உளை = பிடரிமயிர்; மடங்கல் = சிம்மம்; கைம்மாவின் = யானையினது; கறித்திட = கடித்திட; தெறித்துவிளங்கும = (அதிலிருந்து) சிதறிப்பிரகாசிக்கும; நித்திலம் = முத்துக்கள்; சோரியில் = அவ்வியானையினது இரத்தத்தில்; துவண்டதால் = புரண்டதால; துளங்கும = விளங்கும்.

இடிமுகிற்குரற் றழைசெவித் துணைமருப் பேய்ந்த
கடிசினப் புழைக் கரக்கடக் கவுட்பெருங் களிறு
துடியடிக்கய முனிகளாயின வொடுநடந்திட்ட துன்னும்
பிடிநதிப்புனல் படிந்துடன் பிளிறுமங் கொருபால ()

முழைக்கட் டுஞ்சிடு கொடுவரிப் புலியினம் முழங்கி, யுழைத்த பேரொலி கேட்டுவல் லுளிமரை வரையா, ருழைத்த காரிரும பொன்னவே நீண்டகோட் டுரலை, யுழைக்குலம்பயந் தொதுங்கியே யொடுங்குமங் கொருபால (கஎ)

நீடு வேற்கரக் குமரவே ணெடியமா குலங்க
ளூடு வைத்தபல் லாயிரஞ் சுடாவிளக் கொப்ப

(கசு) இடிமுகில் = மேகத்தினது இடிபோன்ற; குரல் = தொனியையும்; தழைசெவித்துணை = தொங்குகின்ற இரண்டுகாதுகளையும்; மருப்பு = தந்தங்களையும்; ஏய்ந்த = பொருந்திய; கடிசினம் = அதிககோபத்தையும்; புழைக்கரம் = துவாரமுள்ள துதிக்கையையும்; கடக்கவுள் = மதம்பொழிகின்றகன்னம், துடியடி = உடுக்குப்போன்றகால், கயமுனி = கரடி; துன்னும் = நெருங்கும், பிடி = பெண்யானை யானது; பிளிறும் = கத்தும்.

(கஎ) முழைக்கண் = குகையினிடத்தில்; துஞ்சிடும் = தூங்கும்; கொடுவரிப்புலியினம் = வளைந்தகோடுகளையுடைய புலிக்கூட்டம், முழங்கிஉழைத்த = கர்ச்சித்துசெய்த; பேரொலி = பெரியசப்தம்; வல்லுளி = பன்றி; வரையாடு = மலையாடுகள், உழைக்குலம் = பெண்மானின் கூட்டம்

(கஅ) நெடிய = நீண்ட; மா = பெருமையுற்ற; குலங்கள் = மலைகள்; ஊடு = இடையிடையே; பாடு = பெருமை; உயிர்ப்பெறிந்து = பெருமூச்சுவிட்டு, படி = பூமி; நாகம் = பாம்பின்; அவிரும் = பிரகாசிக்கும்.
ஈண்டு குலம் என்பது வடசொல் குன்றுதோறாடிய வரும் குறிஞ்சி நிலக்கிழவரும் முருகக் கடவுளாதலால் குமரவேளுக்குச் சொந்தமாகிய மலையெனக் கூறினர்

பாடு சோபடம விரித்துயிரப பெறிநதுநற படிநின்
றுடு நாகநன் மணிகிடந தவிருமங் கொருபால (௧௮)

வேறு

இத்திற நிகழும வனததி லைவேட னிருஞசிறைப
புட்குலம படுக்குங், குததிரக கண்ணி பறபல வூன்றிக
குலவுமா வினங்கொலை புரிவான், புததியி னியறறு
மியநதிரப பொறிகள் படவியிற புதைததுய ரடவிப,
பத்திர மரததி னடிகளிற றொடுததும பலவலை வளைவு
றப பூட்டி (௧௯)

மடிசெவி வளைவான ஞாளிக ளேவி வாளிக டொந
துபின் குறிப, தடிகளி னெறிநது கறறிர ளிருததுர
தட்டைகள கறறியே வீசி, செடிவளர வனததில்
விலங்குகள் கலஙகச செய்தவன் றாததலும வலையி,
னடிகளிறபிணிககப புதைததிடும பொறியி லகபபடா
ததன் றவங கணைததும (௨௦)

புனபுல வருநதுந தநதவாய திறநது பொததும
பரிற புகுநதுமா வினஙகண், பெணசிறைப பறவைக
குலமெலா மருள விளிததவை போலநின றழைக்குந,

(௧௯) இருஞ்சிறை=பெரியசிறகு; புள் குலம=பட்சிசாதிகளை; படுக்கும =பிடிக்கும்; குத்திரக்கண்ணி=தந்திரமாக வைத்திருக்கிற முடிகயிறு; மாவினம = மிருகவர்க்கங்களை; யந்திரப்பொறிகள்=சூத்திர யந்திரங்கள்; பத்திரம்=இலை

(௨௦) மடிசெவி = மடிப்புப்பெற்ற காதுகளையும்; வளைவால் = வளைந்தவாலையும்; ஞாளிகள்=நாய்கள்; கல்திரள்=உருண்டையான கல்; தட்டைகள் = கவண்கற்கள்; பிணிக்க=சிக்கிக்கொள்ளச்செய்ய.

துன்புட னுழையின் கவையடி மிதித்த சுவடுகண் டந்
நெறி தொடர்ந்து, மென்செய்கே னினியென் றங்கைகள்
வங்கி லிடும்புகு முடும்பு நேடற்கே (உக)

வார்சிலை வணங்கி விடுத்திடும் வயிர வாளியான்
ஞாளியால் வயங்குங், கோரவெங் குந்தப் படையினு
றிரண்ட கொடுங்கடுங் கதையினுற் குணிலா, லோபெ
றும் பெருங்கண் வலையினுற் புதைத்தவ் வியந்திரப்
பொறியினு லெதிர்ந்தங், கோவிலங் கோபுட் கொன்றி
டக்கிடையா துளஞறு கவலையுற் றடைந்தான் (உஉ)

இன்னணம் வேட்டத் துலைந்தவன் மேனி யிளைத்
திடத் தளைத்த கட்டெழுந்து, துன்னரு முதாத்
தழல்சுட மெலிந்து சோகமோ டிருந்தபின் பரமன், பன
ணருமிரவீ தென்றறிந் தவன்போற் பதங்கனோர் பதங்
கொடோர் கடவி, மன்னெடுங் கயிலை மலைவலங் கொள
வான பச்சிம திசையதின் மறைந்தான். (உங)

(உக) விளித்து = கூவி; துன்புடன = துன்பத்துடன்; உழை = பெண்மான்; வங்கு = வளை அல்லது பொந்து.

(உஉ) வார்சிலை = நீண்டவில்; வணக்கி = வளைத்து; வயிர வாளி = பராக்கிரம அமபு; வயங்கும் = விளங்குகிற; கோர வெம குந்தப் படையினல் = பயங்கரத்தினை யுண்டாக்குங் கொடிய சூலாயுதத்தினல்; கொடுங் கடுங்கதை = மிகக கொடிய தண்டம்; குணில் = குறுந்தடி; உடைந்தான் = வருந்தினன்

(உங) இன்னணம் = இவ்விதம்; வேட்டது = வேட்டைத் தொழிலில்; உலைந்தவன் = வருந்தினவன்; அகட் டெழுந்து = வயிற்றிற்றேன்றி; உதாத்து அழல் = ஜாடராக்கினி; பதங்கன் = சூரியன்; ஓர்பதங்கொள் = ஒற்றைச் சக்கரமுடைய; கடவி = செலுத்தி; பச்சிம திசை = மேற்குத்திக்கு

கொய்யுளைப் பரியேழ் கொளுவுமோ ராழிக் கொ
டிஞ்சியந் தேரொடு குடபால், வெய்யவன் கற்றைக்
கதிர்க்கரஞ் சுருக்கி விரிதிரைப் புணரிவீழ்ந் திடலுஞ்,
செய்யகோ லோச்சி யுலகினி தளிக்குந் திறனமிகு
மரசர்போ யொதுங்க, வையமா ளுதற்குக் குறுநில
வேந்து வந்ததுபோல் வந்ததான் மாலை (௨௪)

ஒருருட் டேரோன் குடதிசைக் கடலி லொளித்
துறக் குளித்ததற் பின்னர், வாருறு வரிவிற் றடக்கை
யங் குலன்றன் வடிவுநன் கற்றுவெந் தீமை, கூருறு
மவன்றன் செய்கைக்குத் திரங்கள் குடிகொளு முள
ளம்போற் கருகிப், பேருலகனைத்தும் விழுங்கிமா திரம்
விண் புதைத்தது காரிருட் பிழம்பே (௨௫)

குனிசிலைச் சவரர் குலத்தினி லுதித்துக் கொடுங்
கொலை புரிந்தவங் குலனுந், தனியிருந் தாண்டு மீண்டி
யா மெய்த்தச் சரிதெரி யாதிவண் டாக்கி, லினியவூ ணி
ன்றி மனைவியுஞ் சிறுவ ரிருவரும் பசிப்பரென் றிரங்
கித், துனியுற லொழிந்து தெளிந்துளந் தேறிச் சொல
லருஞ் சூட்சியொன் றுணர்ந்தான் (௨௬)

---

(௨௪) கொய்=கத்திரித்த; உளை = பிடரிமயிர்; கொளு
வும்=பூட்டிடும்; குடபால்=மேற்குத்திசை; வெய்ய
வன் = சூரியன்; புணரி = சமுத்திரம்; செய்ய
கோல்=செங்கோல்; மாலை =அந்திப்பொழுது

(௨௫) ஒளித்து=மறைந்து; உறக்குளித்ததன்பின்=பொரு
ந்த முழுகியபின்; வடிவும்=தேகமும்; நன்கற்றி=
நன்மையையொழித்து; கூருறும=நிறைந்த; செய்
கை=பாவம்; குத்திரம்=வஞ்சனை; மாதிரம்=திசை
கள்; புதைத்தது=மறைத்தது.

(௨௬) சவரர்=வேடர்; மீண்டியாம் = நாம்திரும்பிப்போக;
எய்த சரி=வந்தவழி; துனி = வருத்தம்; சூட்சி=
உபாயம்.

பாவியேன் வாளா வெறுங்கையோ டெய்திற் பய
னிலை பனியிருட் பொழுதில், வாவிக டுருவிக் குளிர்
புனல் பருக வருமிருகங்களுக் கயிலம்பேவியே வதைத்
தத்த தடி கொடு போத லியல்பென மதித்துட னெழு
ந்து, தூவியஞ் சிறைப்புட் குலாம் பயின் றிடுமோர் சூழி
யின் கரைக்கணுற் றனனே. (உஎ)

முறுகிய சினக்கோ ளரிவயப் புலிவெம் மும்மதக்
கரடமால் யானை, குறுகு மென்றஞ்சிப் பாழிநீர்ச்
சூழிக் கோட்டுறு கூவிளங் கோட்டி, லுறுவ னென்றே
றிச் சுரிகையான் மறைக்கு முலவைக ளரிந்தரிந் தொ
துக்கி, மறுகிய மனத்தா னெனமான மனைகள் வரு
மென வரவுபார்த் திருந்தான் (உஅ)

வடிசெய்து வகுத்த வைதிகசைவ வழிமொழி
வழாமன் மந்திரத்தாற், படியின் முற்பகலோர் முனி
வரன் பூசை பண்ணிய தெண்ணிய படியே, கடியவெந்
தொழிற்செய் கிராதனுங் காணான் கவடுவிட் டயருமா
லூரத், தடியினுக் கருகிற் புராதன லிங்க மமர்ந்தினி
திருந்ததொன் றன்றே (உகூ)

(உஎ) துருவி=தேடி; அயில் அம்பு=கூரியஅம்பு; தடி=மாமிசம்; தூவி=மிருதுவாகியமயிர்; அம்சிறை=அழகியசிறகு; பயின்றிடும்=தங்கும்; சூழி=குளம்

(உஅ) முறுகியசினம்=முதிர்ந்தகோபம்; வயம் = வெற்றி; கரடம்=மதச்சுவடு; குறுகும் = வரும்; பாழிநீர்ச் சூழி=அகன்று நீர்பொருந்திய குளத்தின்; கோட்டுறு = கரையிலுள்ள; கூவிளங்கோடு = வில்வமரக் கிளை; சுரிகை = கத்தி; உலவை=கொம்புகள்; மறுகிய=பொங்கிய

(உகூ) மொழிவழி = சொல்லுகிறநெறி; வழாமல் = தவறாமல்; படியின் = பூமியில்; முற்பகல் = முன்னாளில்; முனிவரன்=ஓர் இருடி; கடிய வெம்தொழில்=மிக்க கொடுந்தொழில்; கிராதன்=வேடன்; மாலூரம்= வில்வ மரம்.

அன்றரா னிரவென் றறிந்திலன் றெருடுகெகு மப்பா
பிடை தடுக்குமென் றரிந்து, தன்றடங் கையா லெறிந்த
தலைந் தழையுந் தனியிருந் திடிற் றுயில வருமே,
யென்றது விலைக்கி யிருட்பொழு தகற்றற் றெண்ணி
னன கொய்துவிட் டெறிந்த, மென்றழை முழுதும
பழுதிலவ் விலிங்க வியன்முடி மீதுவீழ்ந் ததுவே (௯௦)

குறுந்துளித் திவலைப் பனிநனி மூழ்கிக் கொடும்
பசிக் கருந்திடா தொழிந்தா, னுறுந்துயி றாறந்து
புராரிசந் நிதியி லூறின்மா லூரவெண் டழையால், றெ
றுந்தழ னுதற்கட் சிவனிசி யதனிற் சிவார்ச்சனை புரிந்த
வெந் நீமை, யறிந்தவ முடையோ ரொத்தனன் வே
டன் கொடிச்சிதன் றிறமினி யறைவாம் (௯௧)

வேறு.

உன்ன ருமபெருங் காட்டினில் வேட்டமே லூறருமை
வன்ன வாசிலை வல்வனென் னுயிர்த்துணை மகிழுந்
தின்ன மெய்திலனென் கொலோ வெனமனந் தெருண்ணி
யன்ன மென்னடைக் குறத்திகண் பின்றிடா தரற்றும்.

---

(௯௦) தனியிருந்திடல=ஒன்றியாயிருந்தால்; துயில் = நித்திரை; வியன்முடி=பெருமையுள்ள முடி

(௯௧) குறுந்துளித் திவலை=சிறிய துளிகளாலாகிய சொட்டு, (இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை); பனி=பனியில; நனிமூழ்கி=மிகநனைந்து; உறும்துயில=அடையும நித்திரை; புராரி=திரிபுரமெரித்தோன்; ஊறு இல் = குற்றமற்ற; வெணதழை = தூயமையாகிய இலை; தெறும=அழிக்கின்ற; கொடிச்சி=வேடச்சி

(௯௨) வேட்டமேல் = வேட்டைத் தொழிலில்; வன்னம்= அழகு; வலவன்=வல்லவன்; அரற்றும்=அழுவாள்.

தஞ்ச மொன்றிலன் றமியனாய்ச் சென்றனன் றகைசா
லஞ்ச னக்கிரி யாமென வுருத்தெதி ரடர்ந்து
மஞ்செ னப்பொழி மதசதுப் பதத்துணை மருப்புக
குஞ்ச ரக்குலங் கொன்றதோ வென்றுளங் குலையும் (௯௩)

கரிய நீண்மயிர்க் கூருகிர்க் கவிழ்தலைக் கரடி
சரியில் வந்துயிர் சவர்ந்ததோ வென்னமெய் தளரு
முரிய வெஞ்சினக் கொடுவரி கறுத்தொறுத் துடலைப
பெரியவாயினிற்பெய்ததுகொல்லெனப்பிதற்றும் (௯௪)

அளையு றாம்பணி விடங்கலுழ்ந் துமிழ்ந்திடு மகல்வாய்த்
துளையெ யிற்றினே றுண்டது வோவெனச் சோருங்
கிளையு டன்றிரி கரிவழிப பகையதாங் கிளர்வா
லுளைம டங்கலா லுயிருலந் தனன்கொலென் றுன்னும்

(௯௩) தஞ்சம் = ஆதரவு; தமியனாய் = ஒன்றியாய்; தகைசால = பெருமை நிறைந்த; உருத்து = கோபித்து; மஞ்சுஎன = மேகத்தைப்போல; சதுப்பதம் = நான்கு பாதம, (சதுர் பாதம் என்னும்வடமொழியின் றிரிபு); குஞ்சரம் = யானை; உளமகுலையும் = மனம் நடுங்குவான்

(௯௪) சரி = வழி; உரியவெஞ்சின = கோபத்தினை உரிமையாகவுடைய; கொடுவரி = புலி; கறுத்து = கோபித்து; ஒறுத்து = வருத்தப்படுத்தி

(௯௫) அளை = வளை; பணி = பாம்பு; கலுழ்ந்து = பெருகி; துளையெயிற்றின் = (விஷம்வெளிப்படும்) துவாரமுள்ள பல்லினால்; எறுண்டதோ = கடிபட்டனனோ; கிளையுடன் = தன்னினத்தோடு; கிளர்வால் = விளங்கும் வால்; மடங்கல் = சிம்மம்; உயிர் உலந்தனன் = உயிரிழந்தனன்.

நாட்ட மன்னநின் புதல்வர்வெம் பசியினு ணலிந்து
கோட்ட முற்றனர் கொழுந்தசை கோற்கொளீஇ வெதுப்பி
யூட்ட வந்திலை யுன்றனக் குரிமையா மெனது
வாட்ட நோக்கிலை யென்கொல்செய் தாயென மயங்கும். ()

என்றி ருந்தருந் துயருழந் திடைக்கொடிக் கொடிச்சி
குன்றி யின்வடங் கிடந்தொளிர் கொங்கைகள் குளிப்ப
வென்றி யங்கதிர் வேல்விழி நீருகுத் திடும்பை
யன்றி யொன்றில ளயர்ந்தன ளிருந்திடு மமையம் (௩௭)

பரவி யந்தணர் வந்தனை புரிந்துமுன் பழிச்ச
விரவி யம்புயம் பொற்கதிர்க் கரங்களால் விரித்துப்
புரவி யேழ்நுகம் பூட்டிய பொற்றடந் தேரூ
ரிரவி யுங்குண புலத்துய ரிரவியி லெழுந்தான் (௩௮)

புலவு வாய்க்கம ழங்குல னினந்தொறும் புரிந்த
வலகில் பாவவல் லிருள்களைத் துரந்தக றுதலா
னிலவு நீறணி நீள்புரி சடைச்சிவ னிசியு
முலகி னீடிருட் கடிபகற் கதிருமொத் துளதால் (௩௯)

---

(௩௬) நாட்டம் அன்ன = கண்ணையொத்த; கோட்டம் = தளர்ச்சி; கோற்கொளீஇ = கொம்பிற்கோத்து.

(௩௭) கொடிச்சி = வேடச்சி; குன்றியின்வடம் = குன்றி மணிமாலை; வென்றி = வெற்றி; இடும்பை = துன்பம்; அமையம் = வேளை

(௩௮) அந்தணர்பரவி = பிராமணர்கூடி; முன்வந்தனை புரிந்து = எதிரில் நின்றுவணங்கி; பழிச்ச = துதிக்க; விரவி = தோன்றி; பொன் = அழகிய; புரவிஏழ் = ஏழுகுதிரை; நுகம்பூட்டிய = நுகத்தடியிற் கட்டிய; இரவியில் = உதயகிரியில்.

(௩௯) அலகில் = அளவில்லாத; இருள்கடி = இருளைத்துரத்தும்; பகற்கதிர் = பகற்காலத்திற் குரிய சூரியன்; இது சிவராத்திரிக்கும் சூரியனுக்குஞ்சிலேடை.

மேவி ளங்கதிர் விரிந்திட விடிந்ததன் பின்னர்
வாவி ளஞ்சிறு மான்விழி யெயிற்றிதன் மைந்த
னாவி ழந்தகன் றுவரென் றங்குல னினைந்து
கூவி ளம்பணையினி றிழிந்தனன் வழிக்கொண்டான (சo)

ஈறி லாத்துய ருற்றிடு மெயிற்றிதன் னிதயந்
தேறி வேடனைத் தேடுவா னடந்துறு செப்பத்
தூறி லானவரல் கண்டெதிர்ந் தோகையிற் றழுவி
மாறி லாத்துயர் புறக்குடின் மேவினர் வந்தார். (சக)

வந்து செந்தினை மாவுடன் வம்பமா வரைத்தென
முந்து புற்பத மேவுநீ வாரவெண் மூர
லந்து நற்றசை நறவுக ளொடுறு நாடித்
தந்து மற்றவ ளோடுபெண் ணுளவன் சார்ந்தான் (சஉ)

முருந்த தியற்றரும் பற்கழுன் றிடநரை முதிர்ந்திட
டருந்து தற்கரி தாயுடல் பலங்கெடு மந்நாட்

(சo) வாவு = தாண்டிச்செல்லுகிற; ஆவிழந்த கன்று = பசுவையொழிந்த கன்றினைப்போல; கூவிளம பணை = வில்வமரக்கிளை; வழிக்கொண்டான் = பிரயாணப்பட்டான

(சக) உறு செப்பத்து = அடைந்த வழியில; ஊறிலானவரல் = கெடுதியில்லாதவனாய்வரக்கண்டு; குடில் = குடிசை; மேவினர் வந்தார் = விரும்பி வந்தார்.

(சஉ) வம்புஅமா = வாசனைபொருந்திய; புலபதம = புல்லரிசிச்சோறு; நீவாரம = நீவாரமென்னும் புல்லரிசியினாலாகிய; வெண்மூரல = வெண்மையாகிய சோறு; நந்து = மிகுந்த; நல்தசை = மாமிசம்; நறவு = வாசனையுள்ள; கள = மலர்த்தேன்; நாடி = தேடி; சார்ந்தான் = சேர்ந்திருந்தான்.

பெருந்தி ரைக்கடற் கடுவுறழ் பெருப்பிணி பிணிக்க
வருந்திமற் றவன் சடந்துறந் திறந்தனன் மன்னோ (௪௩)

வேறு

சூலமொடு வாளிசிலை தோமர முலக்கை
பாலமயில் வேல்விசிறு பாசமவை கொண்டே
வாலமதி போலெயி றிலங்கவட வைத்தீ
யாலநிகர் தூதுவர்க ளவ்வயி னடைந்தார். (௪௪)

பற்றினர் புயத்துணைகள் பாசமத னாலே
சுற்றின ரடித்தனர் துடித்திட விடுத்தார்
குற்றின ருடற்சவி குறைத்தவச மேனமே
ஒற்றிட வுதைத்துவழி யொல்லைபட ரெல்லை (௪௫)

மங்கையொரு பங்கனமழு மான்மறி மரைப்பூஞ்
செங்கையி லிருத்திறை சிலாதரன் மகற்கூய்ச்
சங்கைபெறு மங்குல னெனுஞ்சவ ரனைத்தம
மங்கைகொள் கயிற்றினிடை யாத்தியம தூதர் (௪௬)

---

(௪௩) முருந்து = பட்சிகளினிறகின் அடிபோன்ற; இயல் தருமம் = அழகுபொருந்திய; அருந்துதற்கு = சாப்பிடு தற்கு; கடுவுறழ் = விஷத்தையொத்த; பிணிக்க = பற்ற; சடம = தேகம

(௪௪) தோமரம் = எறிந்து கொல்லும ஆயுதம்; உலக்கை = இருப்புத்தண்டம்; பாலம் = மழு; அயில்வேல் = கூர் மையான வேலாயுதம; வால மதி = இளஞ்சந்திரன்; ஆலம் = விஷம;

(௪௫) இடித்து = மோதி; சவி = பெலம; அவசம் = அறிவழி தல; ஒல்லை = சீக்கிரம்; வழிபடர் = வழிச்செல்லுகிற; எல்லை = பொழுது.

(௪௬) மான்மறி = மான்கன்று; சிலாதரன்மகன் = சிலாதர முனிவரது புதல்வராகிய நந்திதேவரை; கூய் = கூப் பிட்டு; சங்கை = பெருமை; அங்கை = அழகிய கை; யாத்து = கட்டி.

சென்றனர் விலக்கியொளிர் செம்பொனணி தேர்மே
லின்றவனை யேற்றியொ ரிமைப்பி னிவணெய்தக்
குன்றன புயத்துவலி குன்றமரு வாரை
வென்றகண நாதரை விடுத்திடுதி யென்றான். (சஎ)

நாதன்விடை கொண்டுகண நாதரை யழைத்தே
யேதமறு மங்குலனை யின்றுகொடு போகுந்
தூதர்தமை வென்றுவிரை விற்சுடர் விமான
மீதினி லிருத்தியிவண் மேவவிடு கென்றான் (சஅ)

நந்திமொழி கொண்டுகண நாதர்கள் விரைந்து
வந்தியம தூதரை வருத்திவலி செய்தே
முந்தியவன் மொய்ம்புகள் முரிக்கவிசி பாசஞ்
சிந்திமணி மொய்த்தொளிகொ டேரினமிசை வைத்தார்

யாவர்பணி கொண்டிவ ணெதிர்ந்திது புரிந்தீர்
போவதிவ னெங்ஙனமொர் புண்ணிய மிலாதான்
மேவவுவ னுமினி விடோமென வெகுண்டு
காவல்புரி காலபடர் காயநெதிர் கதித்தார் (ருo)

உங்கடலை வன்றன தூதத்திடை யுதைத்தோ
னெங்கடலை வன்பணியி னென்றுமுரை செய்தார்

(சஎ) இன்று=இப்பொழுது; இமைப்பில் = இமைப்பொழுதில்; எய்த=அடையும்படி; மருவார்=பகைவர்.

(சஅ) ஏதம் அறும்=குற்றமற்ற; மேவ=அடைய

(சகூ) வலிசெய்து = பலாத்காரமாய்; மொய்ம்புகள்=புஜங்கள்; முரிக்க = நொறுக்க; விசி = கட்டி; சிந்தி= அறுத்து; மொய்த்து=அடர்ந்து.

(ருo) பணி=ஏவல்; உவன் மேவ=அவன்அடைய; எதிர் கதித்தார்=கோபித்து எதிர்த்தார்.

செங்கடலை நோகுருதி சிநதவெம தூதா
தஙகடலை மோதினா தரிததில ரகனறா (௫௧)

வென்றிதரு வானவா விரைததருவி னறபூப
பொனறிகழ் செழுநதுணா பொழிநதனாகள வாழ்தத
லனறியர மஙகையாக ளஙகிரு பருஙகு
நினறிணைகொள வெணகவரி நேசமொடு வீச (௫௨)

விண்டல முநிககுடகி வெணகுடை நிழறறப
பண்டரு மிசைபபனுவல கநதருவா பாடக
கொண்டலிடி யொததகிர குரறகுட முழாநற
றொண்டகம தோடமர துநதுபி முழஙக (௫௩)

போயமலைன முனபுக விடுததபொழு தெமபா
லேயகண மாயிவ ணிருநதிடுதி யெனறே
நேயமிக வைததெழிலகொ ணெறறிவிழி யுறற
நாயக னுரைததுவர நலகின னயநதே (௫௪)

---

(௫௧) உரததிடை = மாாபினிடதது; முசலம = இருப்புல கைகை, கடலைநோ = சமுததிரததை யொதத; செஙகுருதி = சிவநத இரததம

(௫௨) பொன்திகழ் செழுநதுணா = பொன்போல விளஙகும அழகிய கொததுகளாய, நறபூப்பொழிநதனா = நலல பூககளை இறைததனா; அரமஙகையர் = அரமபா ஸதிரீகள்; இணைகொள் = இரட்டையாகிய

(௫௩) விண்தலம = ஆகாசமாகிய இடததில்; நிழற்ற = நிழலசெய்ய; பணதரும இசைப்பனுவல = இராகததோடுஙகூடிப் பாடுகிறபாட்டுகள்; அதிாகுரல = பேரொலி; குடமுழாம் = ஓர்வாததியம்; தொண்டகம = ஓர்வாததியம, அமரதுநதுபி = தெயவ வாததியஙகள்.

(௫௪) நயநது = விரும்பி

செங்கணெயி னன்கயிலை சோகணம தாகி
யங்கணமர் வுற்றபி னருந்துயாகொ டேதா
திங்கண்முடி யானடியா செய்ததிற மெல்லாம
வெங்கண்மற லிக்குமுனை விளமபவிரை வுற்றா. (௫௫)

பாசமெறி தாரைதொடா பாறுபடி சூலம
வீசுசுடா வேன்முசல மினனுகதை நன்னா
ராசமுட னஙகுசம தஙகையிரு நானகிற
றேசுற வுரத்தினிடை செநதொடை விளஙக (௫௬)

எற்றிய கடறறிரை யிருததிய தெனககா
முறறிநெளி வுறறபுரு வததுணை முரிபபுப
பெற்றிடி யெனககுரல பிறஙகுபில வாயுட
பறறிய தழறகுநிகா பஙகியும விளஙக (௫௭)

வாதகப பிததமுத லானபிணி மறறு
மேதமிகு சொறபணி யியறறியப னிறபப

---

(௫௫) செங்கண்=சிவந்தகண்களையுடைய; எயினன = வேடன்; தூதா=இயம படாள்; வெங்கண்=கொடுமை

(௫௬) எறிதாரை = எறிந்து கொல்லுஞ் சக்கரம்; தொடா பாறு=நாற்றமபற்றித் தொடாந்துவருகிற பருந்தானது; படி=அடையுமபடியான; சூலம்=சூலாயுதம்; முசலம்=இருப்புலக்கை; நாராசம=இருப்புக்கம்பி, (அது என்பது பகுதிப்பொருள் விகுதி) தேசுற=பிரகாசிக்க; செந்தொடை=சிவந்தமாலை

(௫௭) எற்றிய கடல திரை=கடலினது கரையை மோதுகின்ற அலையை; இருத்தியதென = வைத்ததுபோலும்; கார்முற்றி = கறுப்பு மிகுந்து; நெளிவுற்ற= வளைந்த; முரிப்புப்பெற்று = (புருவத்தை) ஏற்றுந் தன்மைபெற்று; பிலவாயும்=குகைபோன்ற வாயும்; பற்றிய=எரிகிற; பங்கி=தலைமயிர்.

பாதகர் வெருக்கொடு பதைத்திட வருததூந
தூதரிரு பக்கமுறை சுற்றினாகள் சூழ. (௫௮)

சாலமொழி மாதாபல சாமரை யிரட்ட
வாலமதி யாமென வளைநதெயி றிலங்க
நீலவரை போனிதி நெடுந்தவி சிருககுங
காலனிரு காலிலிவா கைதொழுது வீழ்நதே (௫௯)

மூடனை யறததிற முயன்றறித லிலலா
வேடனை வடததினிடை வீககிவரு காலைப
பாடனை வருக்குமிது பண்ணிவெள ரொறறைக்
கோடனை யளிததவாக ணஙகள் கொடுபோனா (௬0)

என்றிவை யுரைததிட வெயிறறித ழதுககித
தென்றிசை நகாககிறை திரண்டெழ வளாநத
குன்றின்மிகை பெறறிடு புயததுணை குலுஙக
நன்றிது வெனததனி நகைததுட னெழுநதே (௬௧)

சஞ்சரிக மொய்ததுமுர லூாகளசை யபபோ
யஞசன வரைககுநிக ரானபக டேறி

---

(௫௮) சொற்பணி = சொல்லுகிற ஏவல்; அயல் = பக்கத திலே; பாதகர்=பாவிகள்; வெருக்கொடு=பயங்கொண்டு; முறை=முறைப்படி

(௫௯) சால = நிறைநத; வாலமதி = இளமபிறை; நீலவரை போல் = நீலமலையை யொத்து; எயிறு = பல்; நிதி=பொன்.

(௬0) வடம் = பாசம்; வீககி=கட்டி; இதுபாடு = இந்தத் துன்பத்தை; அனைவருககும் = எஙகள எல்லோருக்கும்; ஒற்றைக்கோடன்=ஒற்றைக கொம்பையுடைய விநாயகர்.

(௬௧) குன்றின்மிகை = குன்றைப்போன்ற; தனிநகைத்து=ஒப்பின்றிச் சிரித்து.

விஞ்சிய கணங்களொடு வீரர்பலர் சூழ
மஞ்சன மிடற்றிறைவன் வாழ்கயிலை வந்தான் (௬௨)

வேறு

அரியமா தவத்தோ ருள்ளமொத் துயர்ந்தோ ரணுவினுங் களங்கமொன் றின்றிக், கரியமா முகில்கள் படிதடஞ் சாரற் கயிலையிற் கனகமா மணியா, லுரிய நான் முகத்து விதிவிதிக் கரிய வொளிதிகழ் கதிர்களா யிரமும, விரியுமா தவரோர் கோடிவந் துதித்து விளங்கல்போற் றுளங்குமண் டபத்தின் (௬௩)

ஐம்படை தரித்த தண்ணறுந் துளபத் தண்ணலு மண்முதற் படைத்த, வம்படை கமலத் தவிசுறை யயனும் வரைச்சிறை யறுத்திடும் வசிச்சம்பம் படையெனக்கொள் பாகசா தனனும் பன்னிரண் டருக்கரு மொற்றைக், கொம்படைக் களிற்று முகம்படைத் தருளுங் குடவயிற் றைங்கரக் கோவும் (௬௪)

---

(௬௨) முரல் தார = வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்து வசிக்கிற மாலை; விஞ்சிய = மேம்பட்ட; மஞ்சு அன = மேகம் போன்ற

(௬௩) ஓர் அணுவினும = ஒருஅணுவளவேனும்; முகில்கள் படி = மேகங்கள் தங்கும்; விதி = பிரமனால்; விதிக்கரிய = படைத்தற்கரிய; கனகமாமணியால் = பொன்னாலும் இரத்தினங்களாலும்; ஆதவர் ஓர்கோடி = கோடிசூரியர்; துளங்கும = பிரகாசிக்கும

(௬௪) ஐம்படை = ஐந்து ஆயுதம, அஃதாவது சங்கு, சக்கரம், வாள, கதை, சாரங்கம் என்னும் ஐந்துமாம; வம்பு அடை = வாசனையுற்ற; தவிசு = பீடம்; சிறை = சிறகு; வசி = கூர்மைபொருந்திய; சம்பம் = வச்சிராயுதத்தை; படையெனக்கொள் = ஆயுதமாகக்கொண்ட; பாகசாதனன் = இந்திரன்; அருக்கர் = சூரியர்; கொம்பு அடை = கொம்பையுடைய.

வார்பெறு கலச முலைக்குறக் கொடியை மணந்
தருண் மகிழ்ந்தனற் கடப்பந், தார்பெறு புயத்தோனை
முருகனைச் சினக்கே சரிமுகன் றகுவர்க்கட் கிறையாஞ்,
சூர்பெறு வரங்க டொலைத்தவை வேலான் றோகை
மேவொகார மூர்ந் தருள்வோன், கூர்பெறு முட்டாட்
செந்நிறக் குடுமிக் கோழிச்சேர் கொடிக்கரக் குகனும்

உலகமுற் றொருங்குங் காலையி லெழுந்த வூழி
வெந் தீயென வுருத்துத், திலகமுற் றிடுவா ணுதன்
மறைக்கொடித் தோள் சேர்ந்திடுஞ் சிறுவிதி விதியிற்,
கலகமுற் றிகலிப் புரிமக மரைக்காற் கணத்தினிற்
சிதைத்தவன் பிறைபோ, லிலகவிட் டெறிக்குங் கதி
ரெயிற் றலைகை யேற்றிடும் வீரபத் திரனும் (௬௬)

புடைத்திடும் பசும்பொற் குழைக்கிழித் திடுங்கட்
பூரணை புட்கலை தரள, வடக்குட முலைக ளுழுத்துழு
துழக்கு மாரியின்ன மாலென முழங்கி, முடக்கிய
தடக்கை நீட்டிமூச் சொடுக்கி முரிதிரைக் கடலெலா
முகந்துள், ளடக்கியே யுமிழ்வெள் ளானைமே லேறு
மரிகரகுமர னவனும் (௬௭)

(௬௫) கேசரிமுகன் = சிங்கமுகன்; தகுவர் = அசுரர்; சூர் = சூரபதுமன்; வைவேல் = கூர்மையுள்ள வேலாயுதம்; தோகைமேவு = இறகையுடைய; ஒகரம் = மயில்; முள் தாள் = முள்போன்ற நகங்களுள்ள கால்

(௬௬) திலகம் = நெற்றிப்பொட்டு; மறைக்கொடி = வேதவல்லி (வேதவல்லியென்பவள் தக்கன் மனைவி); சிறுவிதி = தக்கன்; விதியில் = விதிவலியால்; இகலி = பகைத்து; இலக = விளங்க; விட்டு எறிக்குங் கதிர் = கதிர் விட்டுப்பிரகாசிக்கும்.

(௬௭) புடைத்திடும் = தீயிலிடும்; பூரணை, புட்கலை = ஐயனார் மனைவியர்; உழக்கும் = கலக்கும்; மால் = மேகம்; முடக்கியதடக்கை = நீண்ட துதிக்கை.

வள்ளெனக் குரைக்குங் கரியநா யூரும் வடுகனு
மாருதத் தேவு, மள்ளலஞ் சேற்றுக் கருங்கடற்
கிறையு மக்கினிக் கடவுளு மளகைக், கெள்ளறுந்
தலைமை பூண்டபிங் கலனு மிருஞ்சிறைச் சுரும்புபாட்
டயர்ந்து, கள்ளருந் திடுந்தார் நிருதியுஞ் சுருதி கரு
துமீ சானனென் பவனும். (௬௮)

மேவரு விரிவெண் டிரைக்கட லேழும் விலங்க
லின் குலங்களோ ரேழும், பூவருங் கங்கை முதனதி
யேழும் பொற்புறு கற்பக நிழல்வாழ், தேவரு முயர்
கந் தருவரு நித்த சித்தரு முத்தர் முனிவர்,யாவருஞ்
செங்கை குவித்தா கரவென் றிருமருங் கினுந்திரண்
டேத்த. (௬௯)

பாரதன் மேலா மண்டகோ ளகைபொற் பருப்
பதந் திருப்பவும் வல்ல, சாரதக் குழுவுங் குழிவிழிப்
பேழ்வாய்த் தளர்நடைப் பேய்களுஞ் சார, நாரதன்
மகதி யாழ்நரம் புளர நந்திகைப் பிரம்பெடுத் துலவக்,
காரதன் வடிவு பெறுநறுங் கூந்த லரம்பையர் கவரிகா
லசைப்ப. (௭௦)

---

(௬௮) வடுகன் = வயிரவக்கடவுள்; மாருதத்தேவும் = வாய்வு தேவனும்; அள்ளல அம் சேறு = குழைந்த சேறு, (அம்சாரியை) இது இருபெயரொட்டு; கடற்கு இறை = வருணன்; எள்ளறும் = இகழ்வற்ற; பிங்கலன் = குபோன்; இரும் = பெரிய; சுரும்பு = வண்டு; பாட்டயர்ந்து = பாடி; தார் = மாலையை யுடைய

(௬௯) மெவஅரும் = கடத்தற்கரிய; விலங்கல் = மலைகள்; பூவருங்கங்கை = பூமியில்வந்தகங்கை; நதிஎழு = சப்தநதிகள், அவை கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி, கோதாவரி, நிர்மதை, சிந்து, காவேரி என்பவைகளாம்.

கொலேபயி னயனத தஞசன மறுவுங குளிா மொழி யமிழ்தமுங் குலவு, மலேமகள வதன முழும திக் குடைநது வாளெயிற றரவினுக கிடைநது, கலே வள ராம லுடல்குறைந தொதுஙகிக கடுககைமா லூர மாா கபிதத, நிலேபெறு சடைக்காட் டலேநதிக் கயல வெண் ணிலவுகான றிளமதி கிடபப (எக)

கறஙகிடுந திரைநீாக கஙகையஞ சடையிற கட செவிக கடுமபணி சீற, வுறஙகிட றவிாநது காநக நுதி யா லுரிததுமுன் மருஙகுற வுடுதத, மறங்கிளா தழற கட் கொடுவரிப புலிததோ லுடையனுங் கிடுநதொறு மருண்மா, னிறஙகிட வெருவிக குதிததெழுந தறற நோக்கியங கிடககரத திருபப (எஉ)

(எ0) பாா அதன் மேலாம் = உலகத்தில மேலாகிய; அண்ட கோளகை = வானவட்டம; பொனபருப்பதம் = மேரு மலேயையும; சாரதககுழுவும = பூத கூட்டங்களும; மகதியாழ் = யாழ்வகை நான்கினுென்று, அந நானகா வன, பேரியாழ், சகோடயாழ், மகதியாழ், செங் கோட்டியாழ் என்பனவாம், மகதியாழை மகரயாழ் எனவும வழஙகுவா; உளர = கையாற்றடவி வாசிக்க; காா அதன = மேகததினது

(எக) மறுவும = களஙகமும; உடைநது = தோற்று; வாள் எயிற்று அரவு = பரமேசுவர ரணிநதுள்ள வாள்போ னற பற்களேயுடைய பாமபு; இடைநது = பயநது; மாலூரம் = விலவம; ஆா = ஆததி; கபிததம் = விளா; வெணணிலவு = வெள்ளிய வொளி; கான்று = வீசி.

(எஉ) கறங்கிடும் = ஒலிக்கும்; கட்செவிக்கடும்பணி = கண் ணேயே செவியாகவுமுடைய பாம்பு; நுதி = நுனி; மருஙகு = இடை; மறஙகிளா = வீரம்பொருந்திய; கொடுவரி = வளேந்தகோடுகள்; அனுங்கிடுந்தொ றும் = அசையுநதோறும்; மருண்மான் = மருளுகின்ற மான்; வெருவிஇறஙகிட = பயந்து இறஙகுதற்கு; அற்றம் = சமயம்

கோலவரை நிகர்க்கும் வரிநெடுந் தடங்கட் குவி
தனத் திரதிதோ டோய்ந்த, சேல்வரை துவசச் சித்தச
னெரியத் திறந்தகண் டிருநுதற் றிகழ்க, காலவரை
யளித்தற் கரிதென விரிந்த கடுநுகர் களனும்வித
துருமம், மாலவரை யருவி யென்னமுப் புரிநூல் வயங்கு
குமார் பமுமிக விளங்க (எ௩)

தூய செந் தாரிழுசயந் தரனற்னைக் காக்கத் தூது
போய்ப் பரவைபா னடந்து, மேயவன் றிறல்சே ரந்தங்
ஞாகை விலங்கன்முன கலங்கிட வுதைத்ததுச, 'சேயசெங்
கமல மெனச்சிறந் தனபா சிந்தையம் போருக மலரக்,
காய்கதிர் விரிக்கு செழுமணிச் செம்பொற் கனை
கழற் றுளிணை கவின (எச)

அம்மையார் கவிரு ழூலகினிற் புகலி தோன்றிய
கவுணியச் செய்க்குக, கொம்மைமைவார்முலையா ரமுதுமுத

(எ௩) கோல வரை=சக்கரவாளகிரி; வரி=செவ்வரி; நெடுந்
தடங்கண = நீண்டவிசாலித்த கண, சேல்வரை =
மீனெழுதிய; சித்தசன=மன்மதன்; நுதல=நெற்றி
யில; கால்வரை = கால அளவை; அளித்தற்கு=
கூறுதற்கு; களனும=கழுத்தும; வித்துரும மால
வரை=பெரிய பவளமலை; அருவியென்ன=நதிபோ
ல; மாரபம்=மார

(எச) தூது நடந்துபோய் = தூதனுய நடந்துபோய;
மேய=பொருந்திய; வன்திறலசோ=மிகக வலிமை
யுள்ள; ஆக விலஙகல் = சரீரமாகிய மலே; கலங்க=
நடுஙக; சேய=அழகிய; காய்கதிர் விரிக்கும்=(சூரி
யகிரணஙகளபோலும்) பிரகாசிககும் கிரணங்கள்
எழும; செழுமணி=அழகியமணிகள் பதித்த; கவின்
=அழகுசெய்ய

தமிழுங் குழைத்துமுன் குடித்திட்ட பருக்கு, மம்மை
யோர் பாக மாகமற் றெவர்க்கு மருள்குளித்த திருமவிழி
ரபாபி, வெம்மையார் மடங்க லாசனத் தெம்மையாள்
விமலனங் கினிதுவீற் றிருந்தான் (எரு)

முந்தைநாட் களினித் தனைமையி னிகழ்ந்த முழு
வது நினைந்துநீண் முடிக்கிட, கிந்தைமா விந்த நிகாத
தகோ புரனுசோ கீழ்த்திசை வாயிலபோய் நந்தி, யெந
தையே வலிறு லடுந்திறற் கால னிருகர மிருசரணந்
தவ, சிந்தைகம்பித்தத்தோ டெவிரா னிருக்குந் திருச
ரபை யூடுபோய்த் துதிப்பான் (எசு)

பொங்கா விதழிப புதுமலர் புனைந்த புரிசடைப
புனிதவம புயத்தோன், கங்கா கங்கா தாகா வரையுங்
காய்சினத் தபக்குமுன ஹரித்த, துங்கா வியனை

(எரு) சும்மை = ஒலியினையுடைய; ஆர்கலி = சமுத்திரம்; கொம்மை = இளமை; ஆரமுது = அருமையான அமுதம்; ஓபாகமாக = ஓபா லமாந்திருக்க; விழிபாப்பி = கண்ணால் நோக்கி

(எசு) நீள் முடி = நீண்ட சிகரங்களையுடைய; மாவிந்தம் = பெரியவிந்தமலை; அடுந்திறல் = கொல்லும் வல்லமையுடைய; இருகரம் = இருகையும்; இரண்டு சரணம் = இரண்டு காலும்; கம்பித்தத்தோடு = நடுக்கத்துடன்

(எஎ) பொங்கு அரவு = சீறுகின்ற பாம்பு; இதழி = கொன்றை; அம்புயத்தோன் = பிரமனது; கம் = கபாலமுடைய; கர = கையனே; கரவரை = யானை; தரக்கு = புலி; துங்க = பரிசுத்தமானவனே; ரவி = சூரியன்; அனல் = அக்கினி; மதி = சோமன்; முக்கண் ஆம் = மூன்றுகண்களாகவுடைய; சுர = தேவனே; நரைவிடை வரை = வெளுத்த இடபமெழுதிய; துவச = கொடியையுடையவனே; திகம்பர = திசைகளை வஸ்திர மாகத் தரித்தவனே.

மதியமுக் கண்ணுஞ் சாந்நரை விடைவரைத் துவச, சங்கர
வமல திகம்பர வும்பர் தலைவநின் றுண்மலர் போற்றி ( )

மன்றணைமைக் கூழை மலைமகட் புணர வருத்துதி
யென்றுசொன் மருமம், னுறப ரருக்காச சென்றுடற்
றுவனென் றங்கணை யைங்கணைக் கிழவன், பொன்றமத்
தக்கட் புகைக்கனல் கொளுத்திய புன்னகை புரிந்து
முப்புரமுங், குன்றவிற் கனகக் குன்றவிற் குனித்த
குழகநின் குரைகழல் போற்றி (எஅ)

ஒருமலை யெடுத்த விருந்திற லரக்க னுரனுடைந்
துட்கமுன் னூன்றிய, பொருமலை சலதி கடைந்திடு
மந்நாட் புத்தமு தத்தொட னுத்தது, வருமலை பழித்த
குழற்றிரு மணவன மலாவிழிய போதணிந் தடியார்.
கருமலை யகற்றி யினிடாவீ டளிக்குங் கழற்றுணை
மலர் போற்றி. (எகூ)

(எஅ) மைக்கூழை = கரியகூந்தல், மலைமகள்புணர = பாவத ராஜன் புத்திரியாகிய பார்வதிதேவியை மணக்க; வருத்துதி = வருத்தப்படுத்து வாயாக; உடற்றுவன் = போரிடுவேன, அங்கு = அவ்விடத்து; அணை = அடைந்த; ஐங்கணைக்கிழவன் = மன்மதன்; பொன்ற = அழிய; மத்தக்கட்புலன = நெற்றிக்கண்; கனல் கொளுத்தி = தீயாலெரித்து; வில் = ஒளியுள்ள; கனகக் குன்றவில = தங்கமலை (மேருமலை) யைவில்லாக; குனித்த = வளைத்த; குழக = என்றும் இளமையுடையவனே; குரை = ஒலிக்கின்ற; கழல = வீரகண்டையைத் தரித்த திருவடி, அன்மொழித்தொகை

(எகூ) இருந்திறல் = மிகுந்தவலிமை; உரன்உடைந்து = வலிமைகெட்டு; உட்க = தளர; முன = முன்னுளில; பொரும் அலை = கரையைமோதுகின்ற அலை; அலை (அல்லை) = இருளை, அல்லையென்பதை அலையெனல் இடைக்குறை; பழித்த = நாணுறச்செய்த; திரு = இலக்குமி; கரு = பிறவி; மலைவு = துன்பம்

வேறு

மனப்பால் துதிகள் கூறி யீசனை யிறைஞ்சி யேத்தி,
மனப்படு மச்சம் நீங்கி வாய்ப்புதைத் தொதுங்கி நின்றங்,
கனப்பதி பாகன் றன்னை யவனிமுற் படைக்கச் செய்
தாய், களப்படு முலகங் காக்கக் கண்ணனைக் கற்பித்
தாயே (அ0)

கண்ணழல் கதுவும் வெள்ளைக் கடமால் யானை
யூரு, மண்ணலைப் புலவர் பொன்னூ டளித்திட்டற் கரு
ளிச் செய்தாய், தண்ணெனுங் கதிர்கள் வீசுஞ் சந்
திரா தித்தர் தம்மை, விண்ணிணி லுலவி வையம் விளக்
குவீ ரெனவிடுத்தாய் (அக)

ஏர்பெறு மளகை தன்னை யிருநிதிக் குபேரற் கீந்
தாய், பார்புகழ் கொங்கும் வீசப் பவனனைப் பணித்தாய்
மற்றை, வார்தருஞ் சலதியாள வருணனை வைத்தாய
தன்மச், சீர்கெடு மவாக்குத் தண்டஞ் செய்வதற்
கமைத்தா யென்னை (அ௨)

(அ0) இறைஞ்சி = வணங்கி; ஏத்தி = துதித்து; மனப்படும் = மனத்திலுண்டாகும், அனப்பதி = அரச அன்னம்; பாகன் = ஏறிநடத்துவோன்

(அக) கண அழல கதுவும = கணணில அனலவீசும்; வெள்ளை மால் யானை = பெரியவெள்ளையானை; ஊரும = செலுத்தும், அணணலை = இநதிரனை; புலவா = தேவாகளது, பொனனூடு = சுவாககலோகம்

(அ௨) அளகை = அளகாபுரி; இருநிதி = சஙகநிதி பதுமநிதி என்பனவாம; பவனன = வாய்வு தேவனை; வார் தரும் = நீண்ட; சலதியாள = சமுததிரத்தைப் பரிபாலிக்க; தன்மச்சீர்கெடுமவாக்கு = தருமச சிறப்பு அழிக

திரிபுவ னத்து நீதான் செய்தகற் பனைக ளெல்லாஞ், சரிவர நடந்த தின்றுந் தமியனேன் பிழைத்த தில்லை, புரிசடைப் பரம வென்று புரிநெடும் பாசத் தோடு, முரிசெயற் கரிய தண்ட முதல்முத் திரைமுன் வைத்து (௮௫)

ஆக்குவா னழிக்க வெண்ணி லாரது காக்க வல்லார், நீக்குவா யிதனை மற்றோர் பணிசெய நிறுத்து கென்று, தூக்குநீ டோலைக்கோ லாணை சொற்றது கேட்டு நெஞ்சிற், றாக்குமா றின்று வந்த தாழ்வெனக் கொம் சாற்று கென்றான் (௮௬)

கண்ணிக ளூன்றிக் கையிற் காமுகங் குனித்தம் பேவி, மண்ணின்மா வினங்கள் கொன்றும் வாய்த்த புட் குலங்கண் மாய்த்தும், வெண்ணிணத் தடிக டின்று வீக்கிய சடத்தா னன்றொன், றுண்ணிகழ் விலாமை வேட னுன்பதத் துறைத லுற்றான் (௮௭)

---

(௮௫) திரி புவனம் = சுவர்க்க மத்திய பாதலம் என்னு மூவுலகம்; கற்பனை = கட்டளை; பிழைத்ததில்லை = தவறினேனில்லை; புரி = முறுக்கிய; முரி செய்தற்கு அரிய = அழித்தற்கரிய; முதல = முதலிய

(௮௬) ஆக்குவான் = உண்டாக்குகிறவன; காக்க = தடுக்க; இதனை = இத்தொழிலை, மற்றோர் பணிசெய நிறுத்து = மற்றொருவரை நியமனஞ்செய்; தூக்கு = நிறுக்கும்; தாக்குமாறு = வருத்தும்படி.

(௮௭) மண்ணில் = பூவுலகத்தில்; வாய்த்த = கிடைத்த; வீக்கிய = பருத்த; சடம் = தேகம்; நன்று ஒன்று = ஒரு நன்மையும்; உள் நிகழ்வில்லான் = மனத்தின்கணுண்டாதலில்லாதவன், உறைதலுற்றான் = வசிக்கப் பெற்றான்

பரிமகம புரிகின் றானே பகாதரு மாக மாதத்,
துரியநீர் படிகின் றானே வயாசிவ லிங்க பூசை, புரிதர
நினைகின் றானே புண்ணியத் தலத்தி லுன்னைத், தெரி
சனஞ் செய்கின் றானே சிவநிசி நோற்கின் றானே (அசு)

எத்தவம் புரிந்தா னிங்ங னெய்துதற் கிறைவ
வுன்றன், சித்தமே தெரிந்து நீதி திறம்பிடி லறங்க
டேயும், முத்தரும் பவங்கள் செய்யு மூர்க்கருஞ் சரியா
யெண்ணிற், றத்தலைக் கடனீர் சூழ்ந்த தாரணி கவிழு
மன்றே (அஎ)

என்னுடைத் தாதை தம்மை யிகல்புரிந் திவனா லின்
றிங்கு, குன்னுடைக் கணங்கள் செய்த துரைத்திடக்
கேட்டி யோட்டி. மின்னுடைப் படையாற் றண்டால்
வெட்டியும் புடைத்துஞ் சென்னி, முன்னுடைத் துதி
ரத் தோடு மூளைகள் சிந்தி னுமே (அஅ)

தாவரும் பவங்கள் செய்வார் தாஞ்சிவ லோக
மேவில், பாவரைத் தண்டஞ் செய்வ தென்றெதி ரிய
மன் கூறத், தேவரு முனிவர் தாமுஞ் சிந்தையிற் றியா
னஞ் செய்யு, மேவரு தாயை நின்ற மூர்த்தியு மொ
ழிவ தானான் (அகூ)

(அசு) பரிமகம = அசுவமேதயாகம்; புரிதர = செய்ய

(அஎ) தெரிந்தும் = அறிந்திருந்தும்; நீதி திறம்பிடில் = நீதி தவறினால்; தேயும் = அழியும்; தத்துஅலை = தாவுகின்றஅலை; கவிழும் = தலை கீழாக மாறும்

(அஅ) இகல் புரிந்து = யுத்தஞ்செய்து; ஓட்டி = துரத்தி; மின்னுடை = பிரகாசமுடைய

(அகூ) தாவரும் பவங்கள் = அழியாத பாவங்கள்; எதிர் = விடை

கிறபயில வேடன முனனுள வேடடமே லெழு
நது நநத, மறபடு காலையுண்டி யனநதலற் றருகிற சாா
நது, பொறபமா விலவஞ சாததிப பூசனை புரிதலாலே,
சொறபயில பாவவேலை துவறிடத தூாததிட டானே ()

இததிற மறியாய் நீயு மெழுதருங கணககில வல
லி, சிததிர புததகன முனனா தெரிநதில னெனறு திங
கட், சததிரன றனனைக காயநத சஙகர னுளைபபதத் திட்
டும, பததிர மெடுததுப் பாாததுக் கணககுமுன பரிநது
போறறி (கூக)

சிவநிசி யெனப்ப தோராான றிடடுநது கூனகிட
டாம, லுவவசி யாகியானு னுளபூரிப் பெணகு சிஙக,
மவவெமனை செய்யு மாலெனை றருகிய வலவத தே
றிந. தவா விடுங கணைக மேலவிற் றடைசெயு மிடையி
லென்றே (கூ௨)

கூா தருஞ கரிகை பாலக குழைழுகளைக கொயது
வீழ்ககநா, னீாதரு கணைக டனனி னிததிரா வநதா
லிநதப, பாாதனில வீழ்வே னெனறு பயநதிறு பனா
னமட பணணி, யோாதரு மமையான பனறி யினறிவன
னருமென றெணணி (கூ௩)

(கூ0) நநதம் அல = நமககுரிய இரவு, (சிவராததிரி); படு
காலை = உணடானபொழுது; அநதல = நித்திரை,
பொற்புஅமா = அழகு பொருநதிய; சொல் பயில் =
சொலலப்படுகிற; பாவவேலை = பாவமாகிய சமுததி
ரததை, தூாத்திட்டான = ஒழிததனன

(கூக) திங்கள் சத்திரன் = சநதிரனைக குடையாக் வுடைய
வன் (மன்மதன)

(கூ௨) உவவசி = உபவாஸம, உவா = யானை; எண்கு = கரடி
அவம் எனை = எனககுத்துன்பம; செய்யும் = புரியும்,
ஆல் அசை; வில்வத்து = வில்வ மரத்து; தவா = வில

(கூ௩) குழை = தழை; வீழ்ததான் = தள்ளினன்; பன்னம்
பணணி = பததிரமாகச் செயது (தற்காப்புச் செய்து)

உசிதமா யிலைசேர் வெண்ணீ றுயிருறத் திருந்தா னீச,
னசிவென நினைந்து தொண்ணூ றிந்திரிய செய்த துன்
றென, றசிதபாயக் கணக்க ணேத்த தொண்டரு ளுட
லை தன்னிற், பசிதமே பூச மேனிப் பரமனும் பகரும்
பின்னும் (௯௪)

துதையுணக் கறைவங் கேட்டி யறிந்திடா தியற்ற
லாலெ, சிதைவிலாக் கணத்திற் சோந்தான் சித்திநன்
முத்தி நல்கும், விதைநிகர் கங்கு றன்னில் விதித்தநூலை
வழிவ பூமம், விதையச் கறிந்து செய்தா லியாமவ ஞவ
னன்றே (௯௫)

செவ்விர வன்ன கூந்தற் சிவைமுத ஞேறறல
செய்யு, மிவ்விர தத்தின் மேன்மை யாவரோ கணிக்க
வல்லார், கைவிரல் கணக்கிற் பட்டாற் செயவதென
கவ்லை நீக்கி, மைவிர லியகார் மேனி மறலிநின் றாத
ரோமே (௯௬)

கைத்தமுத் திரையை வாங்கி வழிக்கொளவா
யென்ன ஞான, வித்தகன் கருணை யோடு விடை கொ
டுத்த தருள வேண்டி, முத்தலைப் படைகொள் காலன்
முதலவன் முறையிற் றெழுந்து சித்தமுந் தெளிந்து
தேறித் தெனபுலத் தெய்தி னானே (௯௭)

---

(௯௪) உசிதமாய்=தகுந்தபடி; பசிதம=பஸ்மம்

(௯௫) சிதைவிலா=அழிதலில்லாத; சித்தி=இஷ்ட பூர்த்தி; நன்முத்தி = மோட்சம்; விதைநிகர் கங்குல் = வித்தைப் போன்ற சிவராத்திரி ; அவன யாம் ஆவன் = சாயுச்சிய மடைவன்

(௯௬) செவ்விரவு=மிகுந்த இருட்டு; மறலி=இயமனே.

(௯௭) வழிக்கொள்வாய்=போவாயாக.

வேறு

வெங்கொ டுங்கொலை புரிந்த வங்குலனும் வெள்ளி வெற்பிலொரு புள்ளிமான், செங்கை கொண்டருளு மண்ணல் கண்ணருடி னந்தொ றும்பெறு கணங்களுக் கங்க ணுற்றலைமை பெற்றி ருந்தபின ரைந்து பைந் தரு வளந்தருந், துங்க முற்றகன கந்தி கழ்ந்திலகு நகர்கள் வாழுலக மேவினான் (கூஅ)

ஆட கப்பொனுல கத்தி னீடுகொடி யாடுமாடு திகழ் மாடமேற, காட கத்தினுறை வேட னுற்றலர் கொள் கற்ப கத்தினிழ லுற்றடிப், பாட கத்தொலி பரப்ப ரம்பையர்கள் பலரு நின்றருகு பணிசெய, மாட கத்திவின யாழின் விஞ்சையர்கள் வந்து பாடநனி வைகினான் (கூகூ)

(கூஅ) வெம்கொடும் = மிகக்கொடிய; அங்கண் = அவ்விடத்தில்; ஐந்து பைந்தரு = ஐந்து பசியதருக்கள், அவை அரிச்சந்தனம், கற்பகம், சந்தானம், பாரிசாதம், மந்தாரம் என்பனவாம்; வளந்தரும = வளப்பம் நல்கும்; துங்கமுற்ற = பரிசுத்தம் பொருந்திய; பொன்திகழ்ந்து = பொன் மயமாக; இலகு = விளங்குகிற

(கூகூ) ஆடகப்பொன் = பொன்வகை நான்கினொன்று, அவை ஆடகம், கிளிச்சிறை, சாதரூபம், சாம்பூநதம் என்பனவாம்; மாடு = பெருமை; காடு அகத்தின் உறை = காட்டினிடத்து வசிக்கும்; உற்று = பொருந்தி; அலர்கொள் = மலரையுடைய; அடி = கால்; பாடகம் = காலிலணியும் ஓராபரணம்; பரப்பு = பரவச்செய்கிற; மாடகம் = முறுக்காணி; திவவு = வீணையின்கட்டு; நனி வைகினான் = சிறந்து வசித்தான்.

அளவி லாதத்தின மங்கி ருந்துபுக ழளகை மாந கரின் வளமெலாந், தளாவி லாதவ ணருந்தி முந்திமிகு சாடியிற் றயிர்நெய்த் தேடியே, களவி னாலிடையர் பாடி யிற் றிருடு கண்ணன வண்ணமுறு கன்றினை, விளவின் மீதெறிமு குந்த னங்கணர விந்தன் வாழுலக மேவி னான் (க00)

கொண்டல் வண்ணமுடல கொண்ட கண்ணன ருள் கொண்டு வைகிடுவை குண்டமீ, தண்ட ரண்டி னர்செய் தொண்டு கொண்டதனி லானபோகமவை யாவுமுண், டெண்ட விர்ந்ததின மங்கிருந்துபி னிருந்த வத்தினர் பொருந்திடு, முண்ட கந்தனி லிருந்தி டுஞ் சதுர் முகன் றிருப்பதவி முன்னி னான். (க0க)

ஓதி மக்கொடி யுயர்த்த நான்முக னுவந்த லோ கமதி னுற்றதிற, கோதி றப்புரவு துய்த்த பின்பு நகை கொண்டு முப்புர மெரித்திடு, மாதி நற்கயிலை யுற்று

(க00) இடையர்பாடி=இடைச்சேரி; வண்ணமுறு=அழகு பொருந்திய; கன்றினை = கன்றுக்குட்டியை; விள வின் = விளாமரத்தின்; அரவிந்த அம் கண்ணன்= தாமரை மலர் போலும் அழகிய கண்களை யுடையவன்.

(க0க) கொண்டல் வண்ணமுடல் = மேகம்போன்ற நிற த்தையுடைய தேகத்தை; கொண்ட=உடைய; அருள் கொண்டு=கருணையையுடையவனாய்; வைகிடு=வசிக் கிற; அண்டர்=தேவர்கள்; அணடினர்=சமீபத்திலி ருந்து; உண்டு=அனுபவித்து; எண்தவிர்ந்த=கணக் கற்ற; சதுர்முகன் திருப் பதவி = சத்திய லோகம்; முன்னினான்=போய்ச்சேர்ந்தான்.

ளத்தினி லரும்பெரும்பொருள் விரும்பவே, யீதிவற்கர
ன் மறுதுதநதருள வின்பமுறறினி திருநதனன ()

கைத வததினுபா வேடனீடுசிவ கஙகு லென்பது
ண ராமலே, செய்த வத்திலிது பெறற னனபரம சிவநி
சிப்பெருமை சிநதைபிற்,பெய்த ருசசனை புரிநது கண்
டுயில பிரிநத ருநதுத றவிாநதுளா, ரொய்து தறகரிய
முத்தி வீடதனி லெயது வாாகளிலை யையமே (க0௩)

என்று சூதமுனி யோத மாதவர்கள் யாரு மேருவி லெ
டுத்தெயி, லன்று நீறுபட நூறு மாறுபுனை யரச னுககுரிய
விரசனி, யொன்று பாவவல விருட்க ருககனிக ராகுமெ
ன்பதை யுணாநதன, நனறு தேசிகநின ஞெலனுமுடி துள
ககி நன்மொழிக ணல்கினா. (க0௪)

(க0௨) ஓதிமக்கொடி = அன்னககொடி; உவநத=விளஙகு கிற; கோதில=குறறமற்ற; துப்புரவு=போகங்களை; துய்த்தபின=அனுபவிதத பினபு, ஆதி=முதற் கட வுள் (பரமேசுவரன்), அருமபெரும்பொருள் = அரு மையும பெருமையும் பொருநதிய வீடுபேறு

(க0௩) கைதவத்தின்=வஞசகததில், நீடு சிவகங்குல்=உயா ந்த சிவாாததிரி; செயதவததில=செயத தவத்தினுல்.

(க0௪) எயில்=கோட்டை; நீறுபட=சாம்பராக; நூறும்= நொறுக்கிய, ஆறு=கஙகை; அரசன = இறைவனும் பரமேசுவரன்; இரசனி ஒன்று = ஒரு சிவராத்திரி; அருக்கன்=சூரியன்; நிகாவொககும்=சமானமாகும; உணாநதனம் = தெரிநதோம், எனுமுடிதுளககி = என்றுதலையயசைதது;நல்மொழி=உபசாரவசனம்.

வசனம்.

நைமிசாரண்ய வாசிகளே! இச் சிவராத்திரியின் சரிதம் இன்னு மொன்றுரைப்பேன கேட்பீராக வெனச் சூதமா முனிவா சொல்லுவாராயினா

சந்திர சூரியா தவழ்ந்து செல்லுமாறு உயர்ந்து விளங்கு மதில்களையுடையதாயும், அளகாபுரியைவென்ற பல வளங்கள் பொருந்தியதாயும விளங்கும் சாகரபுரம என்னும் நகரினுக்கு அருகிலுள்ள மலையைச்சார்ந்த காட்டில்; நீலமலையினையும மேகத்தினையும ஒத்த கருநிறம வாய்ந்த தேகமுடையவனும புலிபோன்ற பராக்கிரமமுடையவனும், தோலை ஆடையாக இடையிற்றரித்தவனும், இளமபிறைபோன்ற யானையினது கோடுகளையரிந்து குண்டலமாகக காதிற்றரித்தவனும், தேன், தினைமா, கனிகள், மலைநெற்சோறு, மிருகங்களினூன் இவற்றையுணபவனும, அளவில்லாத சுற்றத்தினரையுடையவனும், அங்குலனெனனும பெயரையுடைய ஒரு வேடனிருந்தனன அவன்அழகுபொருந்திய அந்தமலைக்கு அருகிலுள்ள ஓர் புலத்தில்; தழைகளை ஆடையாகவும, குன்றிமணி மாலையை ஆபரணமாகவும, தரித்துவாழும் வேடாகுலத்தில் மின்னற்கொடிபோல விளங்கும, அழகிய இடையினையுடைய ஓர் கன்னிகையை மணமபுரிந்து அன்றிலும சேவலும் போலக் கூடியிருந்தனன அந்த வேடஸ்திரீயானவள் சிங்கக்குட்டி போல இரணடு மகவைப்பெற்றனள் அங்குலன் அப்புதல்வர் கட்கு நெற்றியிற் புலியின நகத்தாற்செய்த சுட்டிகளையும் இடுப்பில் பலகறை மாலைகளையுந்தரித்து உளமகிழ்ந்து மழலை கேட்டிருந்தனன். இப்படியிருக்கையில ஒருநாள் அவ்வங்குலன் மரவுரியையும் மான்றோற் பாதரட்சையையுந் தரித்து, குடுமியைக் கயிற்றினாலிழுத்துக் கட்டி அம்புப்பெட்டியை முதுகிலும நீண்ட வில்லைத் தோளிலுந்தரித்து, கத்தியைக் கையிற் பிடித்துக கொண்டு நாய்க்கூட்டங்கள் சூழ்ந்துவர வேட்டைக்குப் புறப்பட்டனன்

இலவு, தேக்கு, அகில், இலந்தை; வேல், எட்டி, புன்னை, வில்வம், கொன்றை, குரவு, அசோகு, பலா, பாதிரி, வன்னி, சண்பகம், அழிஞ்சி, பாலை, வேங்கை, சந்தனம், விளா, வாகை, அரசு, வேம்பு, கருங்காலி, கடம்பு, மரா, மகிழ், வாழை, குங்குமம், நாகை முதலிய விருட்சங்களடர்ந்து சூரியனது கிரணங்களும் காற்றுஞ்செல்லாதபடி இருண்மயமாயிருக்கும் ஓர் வனம் அங்கிருந்தது. அவ்வனத்தில் பட்சிசாதிகள் மரங்களின்மீது நிறைந்து வசிக்கும்; அன்றியும் அங்கு மிருகக் கூட்டங்களுலாவித்திரியும் ஓர்பால்; செந்நாய்கள் அம்பு செல்வதுபோல் அதிவேகமாய்ச் சென்று முயற்குட்டிகளைத் துரத்தும் ஓர்பால்; சிங்கங்கள் யானைகளின் மத்தகத்தைப் பிளந்து மருப்புகளைப்பிடுங்கிக்கடிக்க, அம்மருப்புகளி லிருந்து சிதறிய முத்துக்கள் அந்த யானைகளின் இரத்தத்திற் புரண்டு மாதளம்பழ விரைபோல விளங்கும் ஓர்பால்; நீண்ட துதிக்கையையுடைய யானைகளானது தத்தங்கன்றுகள் தொடர்ந்துவரச்சென்று நதிகளிற்படிந்து பிளிறுமோர்பால்; இரும்பினாற் செய்ததுபோலும் நீண்ட கொம்புகளையுடைய மான் வர்க்கங்களும்,வரையாடுகளும்,பன்றிகளும்,புலிகள் உறுமும் பேரொலி கேட்டுப்பயந்து ஓடிப்பதுங்கும் ஓர்பால்; பண்டைக்காலந்தொடங்கிப் புறச்சமயிகளாலும் குறிஞ்சிக் கடவுளெனப்போற்றி வணங்கப்படும் குமாரக் கடவுளுக்குரிய மலைகளின்மீது வைத்த பலலாயிரஞ்சுடர் விளக்கைப் போற் பாம்புகளின் மணிகள் கிடந்து பிரகாசிக்கு மோர் பால்

இத்தன்மையாக விளங்கும் அவ்வனத்தில் மேற்சொல்லிய அங்குலன் என்னும் வேடன் சென்று பட்சிகள் படுக்குங் கண்ணிகளைக்குத்தியும்,வலைகளைக்கட்டியும், மிருகங்களைப்பிடிக்கும் சூத்திரயந்திரங்களைப் பூமியிற்புதைத்தும், மரத்தினடியிற்கட்டியும் வைத்துவிட்டு நாய்களை ஏவியும் அம்புகளை விடுத்தும் குறியதடிகளை யெறிந்தும் கவண்கற்களைவீசி யெறிந்தும் அவ்வனத்திலுள்ள மிருகங்களையும் பட்சிகளையும் மருட்டித்துரத்தினன். அம்மிருகங்களும் பட்சிகளும் அவன் வைத்த

யந்திரங்களிலும் வலைகளிலும் ஒன்றேனும அகப்படாது அகன்று ஓடிப்போயின. பின்னர் அங்குலன் ஒரு புதரிற் சென்று மறைநது மிருகங்கள் போலக் கத்தியும பட்சிகள் போலக கூவியும் அழைததனன்; பின்னா மானின்றோலைப் போர்ததிக்கொண்டு மிருகஙகள் சென்ற அடிசசுவடுபெற்றிப் போய்த்தேடினன்; அன்றியும் சத்தஞ்செயயாது அங்குள்ள வளைகளிற கையை விட்டு உடுமபுமுதலிய ஜநதுக்களுள்ள னவோ வெனத்தேடினன். இஙஙனம பலதந்திரஙகளைச் செய தும், ஓாவிலஙகேனும ஓர் பட்சியேனும அகப்படவில்லை அத னல அவன் மிருநத கவலையுறறு வருநதினன இஙஙனம் வருந தும் அஙகுலன், வயிறறிற பசிததீயெழுநது வருததுவதாலும, பட்சிகள் மிருகஙகள அகப்படவில்லையே யென்னுங் கவலையி னலும் தேகமிளைததுக களைப்புறறிருநதனன் இஙஙனமிருக கையில் சூரியன மேற்றிசைக்கடலை யடைநது மறைய, அவ் வங்குலனது தேகததையும அவனது தீமையே குடிகொணட உள்ளததையும் போனற கருநிறமவாயநத இருளானது யாண் டுஞ் சூழநதது பினனா அஙகுலன் சற்று இளைப்பாறி நாம் வெறுஙகையோடு குடிசைககுப்போனல மைநதரும மனைவி யும பசியால வருநதி மெலிவரானதால அதற்கு எனசெய்வோ மெனக் கவலையுற்று யோசித்து இவவிரவில தண்ணீா குடிப் பதற்குக குளஙகள் தேடிவரும மிருகஙகளை அமபை எய்து கொன்று அவற்றின் மாமிசஙகளைக கொண்டு போவதே உசிதமெனத தீாமானித்துக கவலையகற்றி அருகிலுள்ள ஒரு குளக்கரையை யடைந்து மான் மரை முதலிய மிருகஙகளின் வருகையை யெதிா பார்த்திருநதனன

இங்ஙனமிருக்கையில் அவன் புலி சிங்கமுதலிய துஷ்ட மிருகஙகள் வரின், அவை நம்மைக்கொன்றுவிடு மாகையால் நாம் இங்குள்ள வில்வமாத்தின்மீது ஏறி மறைந்திருந்து அம் பையெய்து தநதிரமாய் அவைகளைக் கொல்வோமென நினைத்து அம்மாத்தின்மீது ஏறி ஓர் கிளையில்உட்கார்ந்தனன். பின்னர் அவனிருக்கும் வில்வமரக்கிளை தழைத்துத் தாழ்ந்து

இருந்ததால் அத்தழைகள் தாம்விடுகெகும் அம்பைததடுகெகுமெ ன்றுன்னி அங்கிருநதபடியே அத்தழைகளைக கத்தியாலரிநது கீழேயெறிநது முன்போல மிருகஙகளின் வருகையை எதிா பார்த்திருந்தனன் அவனது நலலூழினவலியால் அப்பொழு தும மிருகஙகள வராதிருநதன அதனுல அவன் மிகக கவலை யுற்றிருநதனன. பினனா இரவின்முறபொழுது அகல நிததி ரையானது அவனிடம் நெருஙகிற்று அதனையறிநத அஙகு லன் தனனை நிததிரை பறறின கீழேவிழுநது இறநது விடு வோமாதலால யாதேனும ஓா வேலைசெயது அந நிததிரை யை யகற்றுவதே தகுதியாமெனத தீாமானிததது அககிளையி லுள்ள இலைகளை ஒவவொன்ருகக கையிஞற் பறிததுக கீழே யெறிதலாகிய வேலையைசசெயது நிததிரை தனனை நெருங காதபடி இராப்பொழுதைப் போககுவானுயினன அவன முற்பிறவிகளிற செய்த புணணியமே திரண்டு ஒருவடிவா யெழுந்ததுபோல, முன் ஓா இருடியால பிரதிஷ்டைசெயது வேதாகமவிதிப்படிப் பூசிககப்பட்ட சிவலிஙகமொன்று அவ் விலவமரததின அடியினுககருகிலிருநதது அன்றியும அனறு சிவராததிரிகூடிய உததமோததம சுபதினமாகவுமிருநதது. அஙகுலன முனனர்க கததியாலரிநதெறிநத தழைகளும பின னர் ஒவ்வொனருகக கையிஞற் பறிததெறிநத தழைகளும் அஙகுள்ள சிவலிஙகததின முடிமீது வீழநதன அஙகுலன செய்தி இஙஙனமிருககக குடிசையிலிருநத அவனது மனைவி யானவள் வேட்டைககுப்போன நமமுயிாததுணைக கணவன மாலைப்பொழுதிலேயே வருகிறது வழககமாயிருகக இன்று பாதி யிரவாகியும அவன வராதது யாது காரணமோவென மனததெண்ணிக கண் துயிலாது வருநதுவாளாயினள். நங கொழுநன் தனித்துப்போனதால, தழுகணயானைகள் தடிந்து கொனறனவோ, கரடிகள் புலிகள் கவர்நதுகொன்றனவோ, சிஙகம்வநது செகுததுத தின்றதோ, வளையுறும்பாம்பு வல் விடஞ்சிநதும துளையெயிற்றினுற் றீண்டிக் கொன்றதோ, அந்தோ அந்தோ பர்ததாவைபபிரிநத பாவையாயினேன கண வனைப்பிரிநத காரிகையாயினேன் புருஷனைப்பிரிநத பூவை

யாயினேன் என்செய்கேன் என்செய்கேன் ஓ ஆதமநாத' எங்குற்றாய் எங்குற்றாய் கண்களை யொத்த நின்புதல்வர் பசியான் மெலிந்து வாடுகின்றனரே அவர்கட்கு, உண்ணுமாமிசம் ஊட்டவந்திலை, வருந்தும் அடியாளை வாட்டம் நோக்கிலை, அச்சோ அச்சோ என்செய்கேன் என்று புலம்பிக் கண்ணீர் தாரை தாரையாக வுகுத்துக் கதறியழுவாள் சோர்ந்துவிழுவாள் எழுவாள் வெளியில்வருவாள் குடிசையுட்புகுவாள்வாயில்வந்தவாறு பிதற்றுவாள் இவ்வாறு துன்பத்துழன்று பொழுதுபோக்கியிருந்தனள் இங்ஙனமிருக்கையில், அங்குலன் புரிந்த அளவில்லாப்பாவமாகிய கறுத்த இருளையகற்றியதால் கதிரவனையொத்த அவ்விரவு நீங்க, ஒற்றையாழியங்தேரின்மீது ஆரோகணித்துச் சூரியன் கீழ்த்திசை யுதயகிரியிலெழுந்தனன். சிவராத்திரிதினத்தில், பனியால் நனி மூழ்கி ஊணும் உறக்கமுமொழித்துப் பரமேசுவரன் முடிமீது பொழுதுவிடிகிறவரைக்கும் ஏராளமான வில்வத்தளங்களைப் பெய்ததால், கொடிய வினைகளை யொழித்த, அருந்தபசிகளையொத்த அங்குலன் யாதொரு பட்சியேனும் மிருகமேனும் அங்கு வாராமையால் பொழுதுவிடிந்தவுடன் வில்வமரத்தினின் றிறங்கித் தன்குடிசைக்குச் சென்றனன். இராமுழுதும் ஆற்றாத்துயரக் கடலிலழுந்திய அவ்வேடச்சி பொழுதுவிடிந்தவுடன் தன் கணவனைத் தேடிக்கொண்டு காட்டிற்குச் சென்று எதிரில் வரும் அங்குலனைக் கண்டு நடந்தவைகளைக் கேட்டு உவகையோடு அவனைத் தழுவி மகிழ்ந்தனள் உடனே அங்குலனும் அவன் மனைவியும் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தனது குடிசையை யடைந்தனர் பின்னர் அவ்வங்குலன் தேன், தினை, புல்லரிசி, மாமிசம் முதலிய உணவுகளை நாள்தோறும் சம்பாதித்துக் கொணர்ந்து மனைவி மைந்தர்கட்குக் கொடுத்துத் தானு|முண்டு அம்மனைவியோடு கூடி நெடுங்காலம் வாழ்ந்து, நரைமுதிரப்பற்கள் கழல வில்லைப்போற் றேகம் வளையத் தேகபலமொடுங்கப் பெற்றனன் இங்ஙனஞ் சின்னாளிருந்து அவன் பெரும் பிணியாற் பிணிக்கப்பட்டு இறந்தனன். உடனே எம

தூதர்கள் சூலம் வாளி முதலிய ஆயுதபாணிகளாய்வந்து அங குலனைப்பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு தமது தலைவனிடம் போகுமாறு அங்கு நின்றும புறப்பட்டனர். இஙஙன மிருக்கக் கைலாயபதியானவர் நந்தி தேவரையழைத்துச் சாகரபுரத்திற்கருகிலுள்ள காட்டிலிருந்த அஙகுலனென்னும் வேடனை எமதூதர்கள் கட்டிக் கொண்டுபோகின்றனராதலின் உடனே அஙகு நமது கணங்களை யனுப்பி அத்தூதர்களை விலக்கி அவ்வஙகுலனை விமானத்தேற்றி ஓர நொடிப்பொழுதில் இங்கு கொண்டு வரும்படி செய்வாயாகவென்று ஆஞ்ஞாபித்தனர். நந்திதேவர் அங்ஙனமே அஙகுள்ள சிவகணஙகளுக்குக்கட்டளையிட அக்கணங்கள் ஓர இமைப் பொழுதில் அஙகுசென்று பலாத காரமாய் எமது தூதரை விலக்கி, அஙகுலனது புயம் முறியும்படி அத்தூதர் கட்டிய கட்டுகளை அறுத்தெறிந்து உபசரித்து அவனைத் தெய்வ விமானத்திலேற்றினர் அப்பொழுது இயமதூதர், கணஙகளை நோககி இவ்வேடனை எமதுதலைவன் கட்டளைப்படி யாஙகள் கட்டிககொணடு போவதைத்தடுத்து அவனை உபசரிக்கும நீவிர யாவா கட்டளையினு லிஙஙனம் புரிகின்றீரென்று கேட்க, சிவகணங்கள எமதூதரைப் பார்த்து தூதர்களே!முன்னர் உஙகள் தலைவன் மார்பினிடத்து வுதைத்து வீழ்த்தி யிருத்தியவனும் எங்கள்தலைவனுமாகிய கைலாயபதியின் கட்டளைப்படி செய்கின்றோமாதலின் நீவிர செல்வீராகவென்றன கடுகளவும் புணணியஞ்செய்யாத பாவியாகிய இவனை எம்முலகத்தினுக்குக் கொண்டுபோவதே நியமமாகையால் உஙகளுடன் அனுப்போமென்றுஅத்தூதர்கள் எதிர்க்க, சிவகணங்கள் தத்தங கைகளிலிருந்த ஆயுதஙகளால் உதிரவெள்ளம் பெருககெடுத்தோடுமாறு அத்தூதர்களை யடித்தன. அத்தூதர்கள் கணஙகளை வெல்லும் வலிமை குன்றி ஓடிவிட்டனர். பினனாத் தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழியக் கந்தருவர் கீதம்பாடிப் பலவாத்தியஙகள் முழக்க, கணங்கள் அஙகுலனை விமானத்தோடு கொண்டுபோய்க் கைலையி லிறக்கிப்பரமேசுவரன் முன் விட்டனர். கைலாயபதியானவர்

அஙகுலனைப்பார்த்து நீ எமது கணஙகளோடு கூடி இங்கு வாழக கடவாயெனத திருவாய மலாநதருள, அஙஙனமே அஙகுலன சிவகணத தன்மைபெற்று அஙகிருககுங கணஙகளோடு கூடி இனிது வசிததனன்

இது நிற்க, வன்மை குறைந்து கணங்களுககுத் தோற்றோடிய கால தூதர்கள் தஙகள் தலைவனாகிய இயமதருமராஜனிடஞ சென்று நமஸகரிதது; கிஞசிததேனும புண்ணியஞ்செய்யாத பாதகனும் வேடனை, தஙகள் கட்டளைப்படி யாஙகள பாசககயிற்றினுற கட்டிககொண்டு வருமபொழுது சிவகணஙகள் வநது எஙகளை கைகா லொடியும்படி அடிதது வருத்தித் துரததிவிட்டு அவனைத தெயவவிமானததிலேற்றிக் கயிலைககுக்கொண்டு போயின என்று கூறினா அதனைக் கேட்ட காலன கோப மதிகரிததவனாய்ப் பலலைககடிததுச் சினநகைசெயது எழுந்து சிததிரகுப்தனும சில தூதுவாகளும் சூழ்நதுவாத தன வாகனமாகிய பகட்டின்மீதேறிச சென்று கயிலையை யடைநதனன.

நெடுநாள் அருநதவம புரிநது வினைகளை யொழிதத ஞானிகளது உள்ளமபோற் களஙகமற்று விளஙகும் கயிலைவரையின செமபொற்றிருக்கோயிலிலே பிரமமாதிதேவர்கள் நநதிதேவரால் விலக்கப்பட்டுச் சந்நிதியினிருபுறமுங கைகுவிதது நிற்ப; கணகளிற்றீட்டிய அஞசனமாகிய களங்கமும் இனிய குளிாமொழியாகிய அமுதமும் விளங்கும உமாதேவியாரது முகமாகிய பூரணச்சநதிரனுக்குத்தோற்று வெட்கியும், பாம்பினுக்குப் பயந்தும் நாளுககு நாள் உடல் குறைநது கலைவளராமல் கொன்றையும் வில்வமுமேவிய சடைக்காட்டினிடத்து அலைநதிக கயலிலே இளமதி கிடப்ப; சடையினிடததிருந்து அரவஞ் சீறுவதாலும் இடையிற்றரிதத புலித்தோலுடை அடிக்கடி அசைவதாலும் மானனது மருண்டு உறஙகுதல் தவிாசது இறஙகியோடுதற்குக் குதித்தெழுந்து சமயம் நோக்கி இடக்காத்திருப்ப; பெரிய பவளமலையிலுண்டாகிய

அருவிபோல முப்புரிநூல் மார்பினிடத்து விளங்க; அடியவர்பால் கிருபாநோக்கம் பரப்பிப் பொற்சிம்மாசனத்தில் உமாநாதர் உறைந்திருந்தனர்.

இது நிற்க, தென்னாட்டிலிருந்து அக்கயிலைக்கு வந்த அந்தகன் அந்தத் திருக்கோயிலின் கீழ்த்திசைக் கோபுர வாயிலையடைந்து நந்தியம் பெருமான்பால் விடைபெற்று உள்ளேசென்று சங்கரருறையுந திருச்சபை யூடுபோய்த் தோததிரிதது வணஙகி வாய்புதைத் தொதுங்கி நின்று பாசம் முத்திரை முதலியவைகளைத திருமுன்னே வைதது அடியேனை இவ்வதிகாரத்தினின்றும் நீக்கி வேறு யாரையாவது நியமனஞ் செய்யும்படித் திருவுள்ளம் பற்றுமாறு பிரார்த்திக்கின்றேனென்றனன் அதனைக்கேட்ட பரமபதியானவர் நின் மனததின்கணுற்ற குறையாதோ அதனைச் சொல்வாயாக வென்று கேட்க அந்தகன் புண்ணியமென்பதைக் காதிலுங கேட்கப்பெறாது, சதாகாலமும கண்ணிகளூன்றியும் அம்பை விடுததும் பட்சிகளையும் மிருகஙகளையுங கொன்று தின்று தனது வாழ்நாட்களை யொழித்திறநத அங்குலனென்னும் வேடனை எனது தூதர்கள் கட்டிக்கொண்டு வருங்கால் நினது கணஙகள்வந்து அத்தூதர்களை தலை மூளைகள் சிதறும்படி அடித்துத் தூததிவிட்டு அவ்வேடனைக் கொணர்ந்து நினது பதத்தெய்து வித்தன கணக்கில்லாத பாவங்களைச் செய்தவர் நினது அரியபதமேவில அடியேன் யாரைத்தண்டஞ்செய்வது என்றனன். அதனைக்கேட்ட இறைவர் அவ்வேடன் வேட்டைக்குப்போன காலத்து நமது இரவு கூடிய சுப தினத்திலே ஊண் உறக்கமொழித்து யாமுறையுஞ் சிவலிங்கத்தினுக்கு இரவுமுழுதும் வில்வத்தளங்களா லர்ச்சித்ததால் அவன் செய்த பாவமாகிய சமுத்திரத்தைத் தூர்த்திட்டனன். அதனை நீ யுணர்ந்திலைபோலும் என்று கூற, அந்தகன் சுவாமி! புலி சிங்கமுதலியவைகட்குப் பயந்து மரத்தின் மீதேறி நித்திரையகற்ற வில்வத்தழைகளைப் பறித்தெறிந்தும் தின்பதற்கு ஊன்கிட்டாமல் பட்டினியிருந்தும் பொழுது

போக்கினனேயன்றி இனறு சுபதினமெனறும இஙகு சிவ லிங்க மிருக்கிறதென்றும் அறிந்து பகதியோடு செய்தானி ல்லையானதால், அவை சிவார்ச்சனை செய்தலும் விரதமிழைத் தலுமாதல் யாங்ஙனமென்று வினவினன். இதனைக்கேட்ட பரமபதி அவன் அறியாது செய்ததால் நமது கணத்து ஒரு வனாயினன் அறிந்து செய்திருந்தால நமது சாயுச்சிய பதவி யடைந்திருப்பன். ஆகையால அந்தகா! மனக்கவலையொழித்து தூதர்களோடு நினநகரெய்தி முன்போல் வாழக்கடவாயெ ன்ன, அதனைக்கேட்ட அந்தகன் வைதத முத்திரை முதலிய வைகளை யெடுத்துககொண்டு இறைவர்பால் விடை பெற் றுத தூதரோடு தெனபுலத்தெயதி முன்போலிருநதனன்.

அஙகுலன் ஆங்குள்ள கணங்களுககுத் தலைமையெய்தி கயிலை நாதன கிருபையைப்பெற்று நெடுங்காலம் அக்கயிலை யில் வசித்துப் பின்பு வைகுண்டம் பிரமமலோகம் இந்திர லோகம் அளகாபுரி முதலிய இடங்கட்குச சென்று ஆங்காங் குள்ள போகங்களையனுபவிதது மீட்டுங கயிலையையடைந்து பரமபதியைப்பணிநது போற்றி என்றும் அழியாத சாயுச்சிய பதவிதநதருளவேண்டுமெனப்பிரார்ததித்தனன் பரமகருணா நிதியாகிய இறைவா அஙஙனமே திருவருள் பாலிகக அங குலன் அப் பதியினேடு இரண்டறக் கலத்தலென்னும் சுத் தாத்துவித முத்தியடைநது இன்புற்றிருநதனன் என்று சூத மாமுனிவர் சொல்ல நைமிசாரண்ணிய வாசிகள் கேட்டு உள மகிழ்நதனா.

அங்குலச் சருக்கம் முற்றிற்று

சவுமினிச் சருக்கம்.

வாதரா யணனென றோது மறைதெரி முனிவர் கோமான், பாததா மரைக ளுன்னிப பரவசத தோடும போறறிச, சீதநாண் மதியஞ சூடுஞ சிவநிசிப் பெரு மை யின்னுஞ, *சூதமா முனிவன மற்றை முனிவரா தமக்குச சொலவான். (க)

தோடுறு கமலத் தோடு துளிமதுக் குவளை யாம பற், காடுறு கமல வாவிக கயலினங் குதிததங் காடக, கோடுறு தவளக் கோடு குமிறுநதண் பணைசூழ்ந தம பொன், ஞடுறு மமரா தாமு நாடுங்கே கயாநன ஞடு ()

அருமபுறு காமலச சூழி யதனினின் றெழுநது வாளை, சுருமபுறு மலாததண் சோலைச சூதநற் கனி கள் சிநதுங, கருமபுறு வேலி சூழ்நத கழனியிற கதி ரச்செஞ சாலி, விருமபுறு முதது நததி னிததிலம விளங்கு மெஙகும (ங)

(க) வாதராயணன் = வியாசா, கோமான = தலைவா, நாள் மதியம் = ஒருகலைச சநதிரன்.

(உ) தோடுறு = இதழ்பொருநதிய; கமலததோடு = தாமரை யுடனே; மதுததுளி = தேனசொட்டுகிற; ஆமபல காடுறு = அலலிகள் மிகுநத, கமலம் = ஜலம; கோ டுறு = கரைகளிலுள்ள; தவளககோடு = வெள்ளிய சங கம்; குமிறும் = ஒலிக்கின்ற, பணை = வயல்; அமபொன் நாடு = அழகிய தெய்வலோகம், நாடும = விருமபுகிற.

(ங) கமலச்சூழி = தாமரைத் தடாகம்; சுரும்பு உறு = வண்டு கள் பொருநதிய; சூத நற்கனி = நலல மாங்கனி; விரும் புறுகதிரச செஞசாலி முதது = விருமபத்தக்க கதிர்களை யுடைய செநநெற் பயிரிலுண்டாகும் முததுககளும்; நத்தின் = சஙகினுடைய; நித்திலம் = முத்துககளும்; முத்துப் பிறக்குமிடம் இருபதிலொன்று செந்நெல்.

புன்றலைக் கரியசெங்கட் புரிமருப் பெருமை வா
யான், மன்றலைக் கமழும் வாவி மலர்பல மேய்ந்து
வாவித், துன்றலைப் புனல் தாரந்து சுரந்துறச் சொரி
யுந் தீம்பால், கன்றலைத் துண்ணவூட்டிக் காஞ்சிமா
நிழலிற் றுஞ்சும் (௪)

நிறம்பயின் முந்நூல் பெற்றோர் நீதிமா மறை
நூல் கற்றோர், திறம்பயி லரசர் வாசச் சீரகத் தாமர்
கொங்கைப், பறம்பயி னெடுங்கட் செவ்வாய்ப் பார்ம
மகளிர் முதலோர் முன்னா, யறம்பயில் குடிகணின்று மந்
தநாட் டகத்தி லுள்ளார் (௫)

வெந்தழல் வேள்வி செய்யும் விப்பிர னொருவன
முன்னாட், டந்தருண் மடப்பொற் பாவை சவுமினி
யெனனும் பேரா, ளந்தர வானில் வாழு மரம்பையை
யழகை யாண் மாரன், கந்தமா ரைந்து தண்பூங் கணைக்
கிலக்காக நிற்பாள் (௬)

புன்றலை = சிறிய மயிருள்ள தலையும்; கரிய = கருநிறமும்;
செங்கண் = சிவந்த கண்ணும், புரிமருப்பு = முறுக்கிய
கொம்பும் பொருந்திய, வாயால் = வாயினால், மன்ற
லைக்கமழும் = வாசனையை வீசும், வாவி = குளத்தின்;
துன்றலை = அலைபொருந்திய, ஆர்ந்து = குடி
த்து, காஞ்சி = ஓமரம், மா = விசாலித்த, துஞ்சும் =
தூங்கும்.

நிறம் = மார்பில்; பயில் = பொருந்திய; முந்நூல் = மூன்று
சரடு, அஃதாவது பூணூல், திறம்பயில் = வல்லமைபொ
ருந்திய; சீரகத்தார் = வணிகர், கொங்கைப்பறம்பு =
தனங்களாகிய மலைகள், அயில்நெடுங்கண் = வேல்போ
ன்று நீண்ட கண்; முன்னாய = முதலாக; துன்றும் =
நிறைந்த.

விப்பிரன் = பிராமணன்; தந்தருள் = பெற்ற; மடப்
பொன் பாவை = அழகிய பொன்னாற்செய்த பதுமை
போன்ற பெண், உவமையாகுபெயர், அல்லது மட
மைத்தன்மை வாய்ந்த அழகிய பெண் எனவுமாம்; அந்
தரவான் = ஆகாயத்திலுள்ள விண்ணுலகம்

வளமிகு செல்வந் தன்னில் வளர்ந்துவற் சரமோ
ரேழிற், றளவமென் மூரற் பேதைத் தையலா ரோடு
கூடி, யுளமகிழ் சிற்றில கோலி யுறுகழங் கூச லாடி,
யிளமயி லனையாண் மங்கைப் பருவம்வந் தெய்து கின்
றாள். (எ)

வேறு.

தடங்கி டந்திடுந் தாமரை யரும்பெனத் தடித்
துப, படங்கி டந்தபாம் பேந்துபார் பகர்ந்திடத் தரள,
வடங்கி டந்திப மருப்பிணை மருட்டியா மணிப்பொற,
குடங்கி டந்தெனக் குலவிய கொம்மைவெம் முலை
யாள (அ)

வடித்த நெட்டிலை வேலொடு மாவடு வடிவாட்,
டுடித்த செங்கயல் சுரும்புவேள் கரும்பினிற் றொடுக்
குங், கடிக்க ருங்குவ ளைகடமைக் கடுத்துநீள் வள
ளைக,* கொடிக்கி ணைக்குழைக் குழைகளிற் குதிக்குநீள்
விழியாள் (கூ)

(எ) வற்சரம்=வயது; மென்தவளம=மிருதுவாகிய முல்லை யரும்பையொத்த; மூரல்=பல்; பேதைததையலா= பேதைப்பருவ முடைய பெணகள்; சிற்றில=பிள்ளைகள் விளையாட்டிற் கட்டும் மணல் வீடு; கழங்கு=அம்மனை; ஊசல்=ஊஞ்சல்; மஙகைப்பருவம = ஒன்பது வயது; எய்துகின்றாள=அடைபவளானுள்.

(அ) தடம் = தடாகம்; படம் கிடந்த = படத்தையுடைய; பாம்பு = ஆதிசேடன்; பாா பகர்ந்திட = உலகத்தை விலைமதிக்க, அல்லது உலகத்துள்ளாாபுகழ.

(கூ) துடித்த = துள்ளுகிற; செங்கயல் = அழகிய கெண்டைமீன்; கடிக் கருங்குவளை = வாசனைபொருந்திய நீலோற்பலம்; கடுத்து = ஒத்து; கொடிக்கு இணை = கொடியையொதத; குழை = குண்டலஙகளையணிந்த; குழைகளில் = காதுகளில்; குதிக்கும் = தாவிச்செல்லும்.

கருகு கங்குல்பைங் களங்கனி முழங்கிடுங் கட
னீர், பருகு மங்குனற் பதிகமொத் ததிபரி மளங்கண்,
மருவி நெய்த்துநீண் டளிக்குலம் விருந்துண மலர்ந்த,
முருக லாத்தொடை சூட்டியே முடிக்குமொய் குழ
லாள். (௧௦)

கயிர வங்கவிர் தொண்டைமென் கனிகடற் பவ
ளஞ், செயிர றுஞ்செழுஞ் செங்கிடை கொங்கிடை
யிலவம், பயில கொழுந்துண ரனைத்தையும் பழித்து
மைக் கடைக்க, ணயில் விடங்கொளு மவாக்கமுந் துத
வுசெவ் விதழாள் (௧௧)

சலந்த ரும்பொலந் தாமரை மலர்நிகர் முகத்
தாள், கலந்த ருந்தட மார்புடைக் காளைய ரெனுமா,
வலந்த ருங்கட கரிகளை வணக்குமங் குசமாய், நலந்
ருந்திலந் திகழ்குமிழ் நணுநா சியினாள். (௧௨)

---

(௧௦) கருகு கங்குல்=கறுத்த இரவு; பைங்களங்கனி = அழகிய களாப்பழம், பதிகம=கொடிப்பாசி, நெய்த்து= நெய்ப்பசையுற்று; முருகு=தேன்; மொய்=அடர்ந்த

(௧௧) கயிரவம் = செவ்வல்லி; கவிர்=முள் முருக்கிதழ்; தொண்டைக்கனி = கொவ்வைப்பழம்; செயிரறும = குற்றமற்ற; செழுஞ்செங்கிடை = செழித்த செங்கெட்டி; கொங்கு = வாசனையை; இடைபயில் = தன்னிடத்துப்பொருந்திய; இலவு=முள்ளிலவு; பயில்=உள்ள; கொழுந் துணர் = அழகிய பூ; கண்அயில் விடம் = கண்ணாகிய வேலினது விஷம்.

(௧௨) சலந்தரும் = நீரிலுற்பவிக்கும்; பொலம் = அழகிய; கலம் தரும்=ஆபரணம்பூண்ட; மாவலந்தரும்=மிகுந்த வெற்றியையுடைய; திலம் = எள்ளின் பூவும்; நலந் தரும்=அழகுள்ள; குமிழ்=குமிழம்பூவும்; நாணும் = வெட்கப்படும்.

தேன லந்தரு சருக்கரை செழுங்கனி கரும்பு,
பான றும்பொழிற பசுங்கிளி மொழிகளைப பழித்துப,
பேன வெண்டிரை கடைந்துமுன் றுளவணி பெரு
மான், வான வாக்கருண மருந்தெனு மதுரமென்
மொழியாள். (கங)

பாரின் மேலவளா மரங்களிற்படர்ந்தமென் கொ
டியைக, காரின மேலெழு மினனைநண் ணூலினைக
கடிந்திட், டேரி னுயா மதனர சிருந்திடு மல்குற, றே
ரின்மீதவ னெழுந்துநின றுருத்தசிற றிடையாள (கச)

ஊற்றிருந்தமு தொழுகிடு மல்குலுக குலகின,
மேற்றிருந்தர சிலையொடு தொடுகடல விடுதோ, காற
றிருமபசிக் கருந்திடுங கடசெவிப படமுந, தோற்றி
ருந்தவென் றுலதற குவமையென சொலவாம (கரு)

மஞசஞ சீறர வெனத்துயின மாயவன மணக்கு,
நஞ்சஞ சீர்விழித திருமக ளொடொறு நயக்குங், கஞ
சந தோற்றிடிற கழியனப பெடைநடை கறகு, மஞ
செஞ் சீறடிக குவமைமற றியாதெடுத தறைவாம (கசு)

(கங) நலந்தரும் = இன்பந்தரும்; பேனம் = நுரை; வெண டிரை = பாற்கடல், சினையாகு பெயா.

(கச) காரின்=மேகத்தின்; ஏரினல=அழகினல்; நின்று=நின்றதை.

(கரு) திருந்து அரசிலை=அழகிய அரசிலை; இரும்பசிக்கு=மிகுந்த பசிக்கு.

(கசு) சீறுஅரவு = சீறுகின்ற பாம்பு; மஞ்சமென = சயனமாக; நஞ்சம=விஷத்தையொத்த; சீாவிழி = அழகிய கண்; நயக்கும் = விரும்புகிற; கழி = சிற்றாறு; அம் செம் சீறடி=அழகிய சிவந்த சிற்றடி.

இனைய பேரெழில் வாய்ந்திடு மிளங்கொடி தனைக் கண், டனைய தநதைதாய் மிகமகிழ்ந தகமதின் மூந நூல, புனையும பூசுர னொருவனுக கிசைநதுளம் பொருநதி, மனையி னுன்மறைச சடங்குடன் வதுவைசெய் தளிததாா (கஎ)

நாம னுஙகலைப பனவனு நளிாமதி முகத்துப், பூம னுஙகுழற பூவையும புரிவொடு வைகிச, சோம னும புக ஓரோணியுந துவசமீ னுயாதத, காம னுநதுணைத் தேவியு மெனககளித திடுநாள (கஅ)

புலநது றநதுவெம பிணிகளாற புணாநதுடந கா னு, நிலைநது றநதுட லிறநதிட நனமதி நீங்கிக, குலநது றநதிடா நீதியைக குறிததவள் களததிற, கலநது றநது ளாள் கலஙகினள் கைமையுற றிருநதாள் (கக)

(கஎ) அனைய = அந்த; அகமதில் மிகமகிழ்நது = மனதில் மிகக சநதோஷித்து; மனையில் = தனது வீட்டினில்; மறைசசடங்கு=வேத விதிப்படி செய்யும் விவாக கன் மம்.

(கஅ) நாமன்னும் = நாவிற் பொருந்திய; கலைப் பனவனும்= வேதமோதும பிராமணனும்; பூ மன்னும் (இடைக் குறை)=மலர்விளஙகும்;குழல்=கூநதல; புரிவோடு= விருப்பத்தோடு; வைகி=சோநது; துவசமீன்=மீனக் கொடி; உயாதத=கட்டிய.

(கக) புலநதுறநது=அறிவு கெட்டு; உடலிறநதிட=சரீரத் தை நீத்து (பிணமாக); நன்மதி நீங்கி = நற்புத்தி கெ ட்டு; குலந்துறந்திடாநீதி = நீக்கப்படாத சாதியாசார முறைமை; குறித்து = கருதி; களம் = கழுத்து; கலம் = மாஙகல்யம்; துறந்துளாள் = நீங்கப்பெற்ற வளாய்; கைமை=விதவைத் தன்மை.

வேறு.

வனவரிக் குயிலு மன்றிலும் வானில் வருநில வெ
ழுமதிக் கொழுந்துந், தினநிரை புரக்கு மாயர்வேய்ங்
குழலுந் திறம்பெறக் கறங்கு சேமணியு, மனலெனக்
கனலுங் காமவெந் தீயை யனிலமொத் தனுதின மூட்
டக், கனதனக் கிரிகள் பசலைபூத் தணையிற் கண்படை
பொருந்திலள் கலங்கி (உ0)

கோடுவாய் கூடக் கலைவளர் திங்கட் குடைமதன்
படைபடும் பசும்புண், ணூடுநீ டழற்கோ லுழைந்தெ
னத் தென்ற லுலவநெட் டுயிர்த்துள முருகி, வாடுநூ
லிடைபோ லங்கமு மெலிந்து மதனநோய் பொறுக
கரிதாகித், தேடுமோ டவர்கள் பலரையுங் கரவிற் சிந்தனை
களித்திடச் சேர்ந்தாள் (உக)

மலைக்கிணை யெனப்பொற் சுணங்கலர்ந் தகன்று
வட்டமிட் டெழுந்திறு மாந்த, முலைக்கிடை யிடையுந்
தடித்தரி விளரி முரல்செழு முளரிபோன் முகமும்,

(உ0) வரிக்குயில்=கோடுகளுள்ள குயில்; அன்றிலும்=அன்றிற்பட்சியும்; நிலவெழும் = ஒளிவீசும்; தினம்=பிரதிதினமும்; நிரை=பசுக்கூட்டம்; புரக்கும் = காக்கும்; ஆயர்=இடையரது; வேய்ங்குழல் = பொள்ளாங்குழலும்; திறம்பெற=திறமைபொருந்த; கறங்கு=ஒலிக்கின்ற; சே=இடபத்தின்; மணி = கழுத்திற்கட்டிய மணியும்; கனலும்=எரிக்கிற; அனிலம்=காற்று.

(உக) கோடுவாய் கூட = கீற்று வடிவாகிய சந்திரனது இரண்டு முனைகளுங் கூடும்படி; படை = அம்பு; பசும்புண்ணூடு = புதியபுண்ணினுள்; நீடு அழற்கோல் = அழலிற்காய்ச்சிய நீண்ட இருப்புக்கோல்; நெட்டுயிர்த்து=பெருமூச்சுவிட்டு.

மலைக்கிடை யுதிக்கு மதியமொத் துடலு மஞ்சிற மாயமு தூறு, மிலைக்கிடை மலர்ச்செவ் வாயிதழ் வெளுப்பக் கருப்பமுற் றிருந்தன ளிப்பால் (௨௨)

அந்தக் குறையு மறையவ ரொருவ மறிந்தன ரவட்கடிந் தகற்ற, வின்னலுற் றிரங்கித் துணைவிழிப் புனலா லிணைமுலை களைக்குளிப் பாட்டிக், கன்னலிற் கனிந்த மொழிச்சவு மினியுங் கான்வழிச் சென்றிடுங் காலைப், பின்னவர் குலத்தில் வருமொரு காளை பிறைநுத லவள்கரம் பிடித்தே (௨௩)

எக்குலத் துளாநீ யாமனை யேதோ தெவ்விடத் தெய்துதி யென்ன, மைக்குழற் குயிலு முற்றவா றனைத்து மற்றவற் குணர்த்திட மயல்கூர்ந், திக்குவிற் குனிக்கு மதனனுக் குடைந்தாண் டிங்கிவள் கொங்கைமேற் காதன், மிக்குனக் கினியான் பதியெனத் தனது வியன்மனை மீதுகொண் டணைந்தான் (௨௪)

---

(௨௨) பொன்சுணங்கு = பொன்னிறத்தேமல்; அலர்ந்து = பூத்து; இடை இடையும் = தோற்கும் இடுப்பும்; தடித்து = பெருத்து; அரி = வண்டு; விளரி = எழுவகையிசையினொன்று; முரல = பாடுகிற; மலைக்கு இடை = உதயகிரியின் மத்தியில்; இலை = இலைகளையுடைய; கிடை = செங்கெட்டி.

(௨௩) இன்னல் = துன்பம்; இரங்கி = வருந்தி; கன்னலின் = கரும்பைப்போலும்; கனிந்த = முதிர்ந்த ருசியுள்ள; பின்னவா = சூத்திரா.

(௨௪) உளை = உள்ளவள்; மனை = மனைவி; எய்துதி = போகின்றாய்; குயில் = குயில்போன்ற பெண், உவமையாகுபெயர்; மயல்கூர்ந்து = மோகித்து; ஆண்டு = அப்பொழுது; மிக்கு = மிகுந்து; வியன் = பெரிய.

மருவுயிர்த் திடுதண் மலர்க்குழ லணங்கு மற்ற
வன் றனுமா மலரிற், றிருவுயிர்த் திடுமைங் கணைக்கிழ
வனுநற் றேவியு மாமெனக் கூடி, யிருவருட் குயிரொன்
றுமெனத் தழுவி யின்பமுற் றிருந்திடு நாளிற், கருவு
யிர்த் தனளைப் பைங்காவியங் கண்ணி கணவனுந் தனது
ளங் களித்தான். (உரு)

இன்னணஞ் சிலநாட் கழித்தனள் வேற்றாகக் கிவ
ளுயிர்க் கணவனைக் குதலுந், தன்னலங் கெடுக்குங் கலி
மதனுசாந்து தமியளா யிருந்துகங் குலின்வாய், மின்ன
லந் தருநுண் ணிடைமடக் கொடியும் விரகவெந் தீச
சுட வெதும்பி, நன்னலந் துறந்தூ னருந்திடும் வேட்
கை நனியுறத் தனியிது புரிவாள் (உசா)

நடைதரு கொச்சை நாகுடன் புனிற்றா னலவி
ளங் கன்றுறு தொழுவி, ணிடைபுகுந் தருந்து மதுச
செருக்கத் தனு லிரங்குமா னீன்றகன் றினைக்கொண்,

(உரு) மருவுயிர்த்து = வாசனைவீசுகிற; மா மலர் = பெருமை பொருந்திய தாமரை மலரை; இல் = வீடாகவுடைய; திரு = இலக்குமி; உயிர்த்திடும் = பெற்ற; கருவுயிர்த்தனள் = மகவை யீன்றனள்; பைங்காவி = அழகிய நீலோற்பலம்

(உசா) தன் நலம் = தனக்குண்டாகிய நன்மைகளை யெல்லாம்; கலி = மயக்குகின்ற; தமியளாய் = தனித்தவளாய்; கங்குலின்வாய் = இராத்திரியில்; மின்னலந்தரும் = மின்னலைப்போன்ற; மடம் = மடமைபொருந்திய; நல நலம் = நல்லறிவு; தனி = தனிமையாக.

(உஎ) கொச்சை = பெண் ஆடு; நாகு = இளமைப்பருவமுள்ள; புனிற்று ஆன் = இளம பசுவினது; இரங்கும் = வருந்தும்; ஆன் ஈன்ற = பசுவானது பெற்ற; மிடையிருள் = [illegible]இருளை; கடிய = அகற்றுதற்கு; தகழி = [illegible]கல்; வூக்கி = வார்த்து

றுடையதன் னகத்திற் கொண்டுசென் றிரவி னான
ருந்திடுவதற் கெண்ணி, மிடையிருட் கடியத் தகழி
நெய் வார்க்கி மென்றிரி விளக்குமேற் றினளால். (உஎ)

அவ்வயிற் செகுத்த தாவிளங் கன்றென் றறிந்த
னையாந்தனண் மயங்கிச், செவ்வயிற் கண்ணாள் கன்ன
லோ ரிரண்டு சிவசிவ வெனத்தியா னித்துப், பவ்வநீ
ருலகோர் பழித்தநட் குடித்த பழுதுவந் ததுவெனப்
பயந்து, மெவ்வ மிலாம லூனுணாத் துணிந்தாள் யாவ
ரே விதிவலி கடப்பார் (உஅ)

புள்ளெனுங் கண்ணாள் புள்ளம் தெடுத்துப் புர
ணிக ளரிதத்திந் துரிசை, யுள்ளவள் ளுரங்கள் வேறு
வேறமைத்திட் டுவப்புறக் கருணைசெய் தருந்தி, வள்
ளவாய்க் கமல நாயகன்பூரு வத்திசை வரும்புல ரியின
வாய், வெள்ளெனும் பனைத்து மள்ளினள் கொணர்
ந்து வீதியிட் டிவையிசைத் திடுவாள் (உகூ)

வெய்யதீச கழலைகட் கொடுவரி வடிவால மென்கு
ழக்கன்றினை யொறுத்தின, றையகோ தின்றுபோயது

(உஅ) அவ்வயின=அவ்விடத்து; செவ்வயிற்கண்ணாள்= கட்குடித்ததாற் சிவந்த வேல் போலுங் கண்களையுடையவள்; கன்னல்=நாழிகை; பவ்வநீர்=ஒளியுள்ள சமுத்திரம்; பழுது=பாவம்; எவ்வம்=குற்றம்.

(உகூ) புள்=வண்டு; புள்ளம் = அரிவாள்; புரணி = மேற்றோல்; வள்ளுரம்=ஆவின்மாமிசம்; கருணை=பொரிக்கறி; வள்ளவாய்=கிண்ணம்போன்ற வாய்; கமல நாயகன்=சூரியன்; பூருவத்திசை=கிழக்குத்திக்கு; புலரியின்வாய் = உதையவேலையில்; [illegible] = சொல்லுவாள்,

மறுகி லனைவருங் காண்மினென் றறிந்து, தையன்
மீண் டிற்பா லெய்தினள் வேளாண் டகைபெறு காளை
கேட் டெய்திச, செய்யவாய் மயினீ பிழைத்தனை
போலு மெனவவட் டேற்றின னிருந்தான். (௫0)

வெறுத்தன னிகவா னங்கவள் கொங்கை விழை
நல வேட்கைமீ தூர்ந்திட, டிறுத்தபே ரன்பா லன்று
போ லென்று மின்பமுறற் றிருந்திடு நாளிற, கறுத்த
வல் விடத்தை நிகாத்தவெம பிணிகள காயமீ துடற்
றிடத் தேமபி, மறுத்தவிர மதியை மருட்டுவாண் முக
த்தாள் வருந்தினண் மரணமுற றனளே. (௫௧)

வேறு

அச்சமை யத்தினி லடாநது வாரியிற
கைச்சமைக் கடுங்கா சால தூதுவா
பொய்ச்சமை மின்னிடைப் பூவை மென்மொழி
மச்சமை விழியுயிர் வெளவி யேகினா (௫௨)

---

(௫0) கொடுவரி=புலி; வடிவால=தொங்குகின்ற வால; குழக கன்றினை=இளங்கன்றை; ஒறுத்து=கொன்று; மறுகில=வீதியில; இல்பால=வீட்டினிடத்து; வேள=மன்மதன் போலும; ஆணதகைபெறு=ஆணதன்மையுள்ள; செய்ய வாய மயில=சிவந்தவாயினையுடைய மயில.

(௫௧) வெறுத்தனன் இகவான் = வெறுத்து நீங்காதவனாய, விழை = விரும்பத்தக்க, நலவேட்கை = சிற்றின்ப ஆசை; இறுத்த=தங்கிய; உடற்றிட=வருத்த; மறுத விர்=களங்கம் நீங்கிய.

(௫௨) வாரி=சமுத்திரம்; கசச(கைதத)=கசநத; பொய்த்து அமை மின் இடை=உளதாயும் இலதாயுமிருக்கிறமின்னல்போன்ற இடுப்பு; பூவை=நாகணவாய்ப்புள்; மசச மைவிழி=மீன்போன்ற கருவிழிகளையுடைய பெண, அன்மொழித்தொகை; வெளவி=கவர்ந்து.

நந்தலி றென்புல நண்ணி நண்ணரும்
வெந்திறற் கூற்றின்முன் விடுப்ப நான்முகத்
தந்தமி றீவினை யனைத்து மாய்ந்து பின்
பைந்தொடி முகத்தினைப் பார்த்துக் கூறுவான். (௩௩)

அன்றிருட் பொழுதினி லானின் கன்றினைக்
கொன்றிருந் தான்றிரு நாமங் கூறிய
நன்றியிற் கொடுந்தழ னரகந் துய்த்திடு
மொன்றிய தீவினைக் குரிய ளல்லைநீ (௩௪)

சிலைமக ளாகிய தேவன் பின்வரு
மலைமகட் குடலிடம் வழங்கி வானதி
யலைமகட் சூடினோ னருளிற் கூறினான்
புலைமக ளாய்ப்புவி போதி நீயென்றே (௩௫)

அந்தக னணையா லழகின் மேனியு
நொந்துடல் பொறுக்கொணா நோய்க ளுங்கொடு
கந்தமார் குவளைநோ கண்க ளின்றியே
வந்தொரு புலைமகள் வயிற்றிற் றோன்றினாள். (௩௬)

---

(௩௩) நந்தலில் = அழிவில்லாத; நண்ணரும் = நெருங்கக் கூடாத; வெந்திறல் = கொடுந்தன்மை; நூல் = அவரவர் புரியும் வினையின்பதிவு கணக்கு; பைந்தொடி = வளையலையணிந்த பெண், அன்மொழித்தொகை.

(௩௪) நன்றியில = புண்ணியத்தினாலே; துய்த்திடும் ஒன்றிய = அனுபவிக்கும்படிப் பொருந்திய; தீவினைக்கு = கொடுஞ் செய்கையை அனுபவித்தற்கு.

(௩௫) சிலை = கல்லை; மகள் = பெண்; வான் அலைநதிமகள் = அலையினையுடைய ஆகாய கங்கையாகிய பெண்; அருளில் = கிருபையைப் பெறுதலில்லாத; போதி = போவாயாக.

(௩௬) அழகில் = அழகில்லாத.

அறந்தவாத துறவிர்கா ளணங்கு நோயுடன
சிறந்தவாட் படைபிகர் திருட்டி யின்றியே
மறமபுரி புலையர்தங் குலத்தில வந்தவள
பிறந்தகா ரணமினிப பேசக கேட்டிரால் (கஎ)

உம்மையிற கறபொரீஇ யுளதத வாக்கொடு
கைமமையிற பலரையுங் கலநத தீமையாற
செமமையின மேனியிற றீய குட்டமுமா
வெம்மைகொள் சூலைநோய் முதலவி யாதியும (கஅ)

பெற்றன ளவளொரு பிடிய தாயினு
மற்றவா பசிககன லவிகக விட்டுறுக
குற்றம தாறபசிக கொடுமை கூா துய
ருற்றவ டேமபிடு முடலங தாஙகினள (க௯)

பலத்தினை மிகததருமு பசுவின கன்றினை
வலத்தினிற செகுததவள் ளூரங்கண் மாநதலா

(கஎ) தவா = நீஙகாத; அணஙகுநோய = துனபஞ்செய்கிற நோய்; திருட்டி = (கண) பாாவை.

(கஅ) உம்மை = முற்பிறப்பு; கற்பு ஒரீஇ = கறபு நீக்கி; சூலை நோய = வயிற்றுவலி.

(க௯) அற்றவா = வறுமையாளா; பசிக் கனல் = பசித்தீ; கூர் துயருற்று = மிகுநத துன்பம்பொருந்தி; தேம்பிடும் = வருந்தும்.

(உ0) பலததினை மிகத்தரும் = அதிக பயன்களைக்கொடுக்கிற, அஃதாவது பால், தயிர், நெய், கோசலம், கோமயம் இவைகளைக்கொடுத்தலும், பூசிப்பவருக்குப் புண்ணியங்களைக் கொடுத்தலும், அவரதுபாவங்களை யொழித்தலுமாம்; வலத்தினில் = பலத்தினால்; செகுத்து = கொன்று; வள்ளூரம் = பசுவின் மாமிசம்; கள் = கள்ளு; மாந்தல் = புசித்தல்; கொடிய நீர்மையாள் = தீயகுணத்தையுடையவள்.

னிலத்தினிற புன்றொழி னீச ரெனறிடுங
குலத்தினிற றோன்றினள கொடிய நீரமையாள் (௪0)

எண்ணுநல வினையினை யிகநது தீவினை
பண்ணிட வியறறுகட் குடிததத பானமையாற
கண்ணிணை யின்றிமைக் கடலு டெதிடு
மண்ணின்மேற றோனறிமெய வருநதி னுளரோ (௪௧)

வேறு

இணைய நீரமைய ளீன்றதாய் தநதைய ரிறப்ப
மணையெ னததனை மணநதுகொள வார்களு மின்றி
யணைய லூரபபுலைச் சேரியி னையமேற றருநதித்
திணையி னொநல னினறிநல குரவொடு திரிநதாள் (௪உ)

திரைமு திரநதொரமாத திரையுநித திரையிலாள்
களத்த, மரைமு திநதிடக் குரைததிட வளைநதுமெய்
கூனி, யுரைமு திநதவ ருவமமிட் டுரைததகொக் கொ
ப்பாய், நரைமு திநதுநல லிளமைபோய் முதுமைநண்
ணியபின். (௪௩)

சொன்ன மாகநற சிவஙிசி நோறறிடத் தொடங்கி,
யன்ன மாநகாச சனஞசெல வறிநதவா கூடப, பின்ன
மனறிமற றொருபுலை மடநதைதோள பிடிததுக, கன்ன
லார்வய றனனுகோ கனனமீ தடைநதாள் (௪௪)

---

(௪௧) எணணுமமதிககததகக; இகநது = ஒழிதது; இயற்றும = செய்யும்; மைக்கடல = கருஙகடல.

(௪உ) நீர்மையள = தன்மையுடையவள; நலகுரவு = தரிததிரம்.

(௪௩) திரைமுதிாநது = சரீரத்தின்தோல சுருஙகி; களதது = கண்டதது; அமா = பொருநதிய; ஐ = கபம்; குரைத்திட = இருமு, உரைமுதிாநதவர் = கற்றவா.

(௪௪) சொன்ன = மேற்சொன்ன; அன்ன = அததன்மையாகிய; பின்னம = நீஙகாமல; கோகன்னம் = கோகர்ன மென்னும நகா; இந் நகரின் எலலை பசுவின்காது போலிருததலானும, இராவணன் சிவலிஙகததை யெடுத்த காலத்து அது பசுவின் காதுபோற் குழைநது நீணடதாலும் அந் நகர் கோ கர்ன மெனப் பெயாபெற்றது.

தீய வெம்பசி கனறறவோா தெருத்தனி லிருந்து,
தூய கண்ணிலேற குதவுமின் சோறெனு விரநது, கூய
போதிலம மறுகிடைக குறுகுமோா களிய, னைய வில்வ
கிற குணவிதென் றவளகரத தளித்தான (௪௫)

புனமை யாலவ னிட்டகூ விளேதனைப புசிததற்,
கன்மை யாலய லெறிநதன ளாஙகது பழைய, தன்மை
யாகிய சிவலிங்க நாயகன் றலையிற, றினமை தீாபபவர்
சாததிய தழைமெனச சிறநத (௪௬)

அறறை நாட்சிவ ராத்திரி யனநதலூ ணகறறிப,
பற்றை நோகரப பரையொரு பாகமாம பரமன், கற்றை
யொாசடை முடியெறி கவினகொள்வில் வததாற், பிற
றை நாடசிவ பூசனை புரிபலன பெறுவாள. (௪௭)

யாம நான்குமன் றிரவுபத துகமென வெண்ணித,
தூம மாரழற பசியினுறை றுயினறில ளிருநதாள், சேம
மாாதடந தோகடி தருணன்முன செலுததக, காமா
செஙகதிர்க கடவுளுங குணபுலதை துதிததான (௪௮)

---

(௪௫) கனற்ற = எரிகக; கூயபோதில = கூவியபொழுது; அமமறுகு இடை = அநததெருவினிடதது; குறுகும=வரும்; களியன=மதாத்தவன்; ஆய = தன்னுதாகிய.

(௪௬) புன்மையில்=அறிவின்மையால்; அன்மையால் = அல்லாததால; அயல் = பககத்திலே; பழைய தன்மை = பழைமையான; தின்மை=தீமை.

(௪௭) அனநதல்=நித்திரை; பற்றை=செங காநதள்;பிற்றை நாள்=மறுநாள.

(௪௮) பத்து உகம்=பதது யுகம்; தூமம=புகை; சேமம் = தற்காப்பு; கடிது=விரைவில; அருணன் = சூரியனுதேர்ப்பாகன்; காமர்=அழகிய; செங்கதிர்க் கடவுள் =சூரியன்; குணபுலம்=கிழக்குத்திக்கு.

விடியல் கண்டனு மீண்டொரு தெருத்தலை மே
வி, யடிசி லேற்பமற் றப்புலை யரிவைதோள் பற்றி, நெ
டிது சேறலுங் கால்தளர்ந் துயிர்நிலை நீங்க, மிடிசெய்
மூப்புவெந் நோய்பசி வருத்திட வீழ்ந்தாள் (சகூ)

ஆதபத் தழல் கொளுத்திய நிலத்தில்வீழ்ந் தழு
ந்தி, யேத முற்றவள் பட்டவெந் துயரை விலைப்பின்,
பாதகப் புலை மகளுடற் றணந்துயிர் பறிந்து, போத லுற்
றிடத் தொடங்கிய புறப்படும் போதில் (ருO)

பணிப்ப ணிப்புயக் கணிச்சியம் படைப்ப ரனரு
ளா, லெணிக்க ணிக்கருங் கணங்களே யேவினர் மேவிக்,
குணிக்கரும்புலை மகளுயிர் கொணாமினென் றுரைப்ப,
மணிசெ ழுஞ்சுடர் விமானமோ டிம்பரின் வந்தார்

அன்ன காலையிற் புலமக ளாவியைப் பொலமெ
ன, றுன்ன வேவருந் திவ்விய வுருவினிற் சேர்த்துக்,
கின்ன ரதியர் பாடிடக் கிளிமொழித் துவர்வாயச்,
சின்ன நூலிடை யரம்பையர் நடம்பயில் செய்ய.(ருஉ)

(சகூ) விடியல் = உதயம்; அடிசில் = சோறு; நெடிது = தூரமாக; சேறலும் = செல்லலும்; கால் தளர்ந்து = கால் சோர்ந்து; உயிர் நிலை நீங்க = உயிரானது தன் நிலையினின்று நீங்கும்படி; மிடி = தரித்திரம்.

(ருO) ஆதபத்தழல் = சூரியவெப்பம்; கொளுத்திய = சுட்ட; ஏதம் உற்றவள் = குற்றம் பொருந்தியவள்; உடல் தணந்து = உடலைவிட்டு; உயிர் பறிந்து = உயிர் நீங்கி; போதலுற்றிட = போகுமாறு; தொடங்கிய புறப்படும் = ஆரம்பித்து வெளிப்படுகிற.

(ருக) பணி = சர்ப்பங்களை; பணி = ஆபரணமாகப்பூண்ட; புயம் = புஜத்தில்; கணிச்சி அம்படை = அழகிய சூலாயுதத்தைத்தரித்த; பரன் = பரமேசுவரன்; எணி = எண்ணி; கணிக்கரும் = அளவிடற்கரிய; குணிக்கரும் = மதித்தற்கரிதாய; இம்பரில் = இவ்வுலகத்தில்.

(ருஉ) பொலம் என்று உன்ன = பொன்னாற் செய்ததென மதிக்கும்; திவ்விய வுருவினில் = புண்ணியப் பயனை யருந்துதற்குரிய தெய்வீகசரீரத்தில்.

தக்க துந்துபி முழக்கிடச சாமர மிரட்ட, வக்க
ணத்தினி லவிர்மணித தோமிசை யேற்றித, தொக்க
வெண்ணிறச் சோதிவிட் டொபபறத துலஙகு, மிகக
பேரெழிற கயிலையிற் செலலுவான விரைநதார (௫௩)

கண்ணை ஞயிரங கண்ணனெண் கண்ணனற் கதி
ர்க, டண்ணெ ஞண்மதிக கடவுளுஞ சலசநட் புடை
ய, வண்ண வானகதி வானவர் முனிவர ருரகர், விண்
ணு லாவிய சிததரோ டியககாவிஞ சையாகள (௫௪)

பரிநது போற்றிநின் றவர்க்கெலா மருள்விழி பர
பபி, வரிநத நீளகுரன மாடகத திவவியாழ் வாங்கிப,
புரிநத வாாசடை நாரதன புகலருளு சுருதி, தெரிநது
பாடிய பாடலிற செவித்துணை கொடுத்து (௫௫)

கையின் மான்மழுப பிறஙகிடக கனற்பிழம பணை
ய, மெய்யி னீறெழுளி விளஙகிட விடநுகாந திருண்ட,
மையி னிறறிகழ் கண்டமும வண்டுபாண் மிழற்றச
செய்யி னுறுசெங கமலநோ வதனமுந திகழ (௫௬)

---

(௫௩) தக்க = அவளுக்குத்தகுநத; சோதிதொக்க = பிரகாசம
பதிநத; செல்லுவான் = செலலும்படி; விரைநதார =
விரைவாகச்சென்றார.

(௫௪) கணணன் = திருமால்; ஆயிரங்கண்ணன் = இநதிரன்;
எணகண்ணன் = பிரமமா; தண் என் கதிர்கள் = குளிா
நத கிரணஙகளையுடைய; நாள்மதிககடவுள் = பூரணச
சநதிரன; வணணம் = அழகில; வான் = சிறநத

(௫௫) வரிநத திவவி = இறுககிய கட்டுகளையும்; நீள் குரல் =
நீண்ட நாததததையும்; மாடகம் = முறுக்காணிகளையும
உடைய; புரிநத = முறுககிய; சுருதி = சுரம்

(௫௬) பிறஙகிட = விளஙக; இருணட மையினில் = கறுகத மை
போல; பாண = இராகததை; மிழறற = பாட, செய
யில் = வயலில; நாறுகிற = உறபததியாகிற

படரு மெனகொடி யறுகிலைப் பசுமையாற் பொ
றிபபை,விடநெ டும்பணிச சுடிகையிற் றிகழ்மணி வெ
யிலா, லடாத டநதிரைக் கங்கையா லணிசடா டவியிற்,
றொடருஞ சநதிர னிநதிர சிலையெனத தோனற (ருஎ)

உழலை சோபவ வெயிற்கொதுங் கிடததன துபய,
கழலை நீழலா யடியவாக கருள்புரி கநதன், குழலை யா
ழினை யமுதினைக குழைதத்தன குதலை, மழலை கேட்டுள
மகிழ்நதிடு வாணகை வயஙக (ருஅ)

கலக வாளவிழி யரமபையா கவரிகா லசைபப,
வுலகி லாருயி ரனைத்தையும பெறறசிற றுதரத, திலக
வாணுத லுமையுடன் செமபொரு லியன்ற, விலகு
மாமணி யாசனத் திருநதன னிறைவன (ருகூ)

(ருஎ) மென்கொடி = மெலலிய கொடியாகிய; அறுகு = அறு
கமபுல, இலை = மறறைப் பத்திரஙகள்; பொறி = புள்ளி
யுடைய; பை = படம; சுடிகையில் = உச்சியில்; திகழ்
மணிவெயிலால = விளஙகும் மாணிககததினது ஒளியி
னல்; சடாடவி = சடைக்காடு, தொடரும = தவழும;
இநதிரசிலை = வானவில

(ருஅ) உழலைசோ = வெப்பததையுடைய, பவ வெயிற்கு = பிற
வியாகியவெயயலுககு; கழலை = திருவடியை, நீழலாய் =
நிழலாக, குழைததன = குழைததது போன்ற; குத
லைமை = விளஙகாதசொல்; மழலை = நிரம்பாத இளஞ்
சொல, அஃதாவது சொல்நிரமபாவிடினும பிறருககு
விளஙககககூடிய வாரததையாம. **குதலை, மழலை என்
பவற்றிற்கு, திருக்கோவையாருரையில் உரையாசிரி
யர் சிகாமணியாம் பரிமேலழகர் இங்ஙனம் பொருள்
கூறி யுள்ளனரென்க.**

(ருகூ) கலகம = மனக்சலக்கத்தை யுணடாககும்; கவரி = வெ
ணசாமரையால, கால அசைப்ப = காற்றையுண்டாக்க;
உதரம = வயிறு, திலகம = நெற்றிப்பொட்டு; இய
னற = செயத.

ஆறு சூடிய வண்ணன்முன் னந்தரத் தியங்கு,
மேறு சீர்மணி விளங்கிய விமானநின் றிறக்கிக், கூறு
மிப்புலை மடந்தையை விரைந்துடன் கொடுபோய்,
வீறு சோகண நாதரக கணத்தினில் விடுத்தார். (கூ0)

எம்பிரான்றிரு வுளங்கனிந் திரங்கியங் கவடன்,
வம்பு லாந்திரு மலர்முக நோக்கியிவ் வளைக்க, ணம்பு
லாம்விழி மாதரோ டிருத்திமற் றதற்பி, னும்பர் நாடரு
முத்தியுந் தருதுமென் றுரைததான. [கூக)

அனைய வவ்வுரை கேட்டன ளகமகிழ்ந் திருநதா,
ளினைய மாககதை படிததவா கேட்டவரெவருமு, வினை
யொழிநதா னருளபெறு வாரென விரிததுப, புனைநெ
டுஞசடைச சூதனாம முனிவர்ககுப புகனறான் (கூ௨)

(கூ0) இயங்கும் = செல்லுகிற; சீர் ஏறு மணி = சிறப்பு மிகுந்த மணி, வீறு = பெருமை; அக்கணம் = அந்த க்ஷணம்.

(கூக) கனிந்து இரங்கி = உள்ளமிளகிக் கருணைசெய்து; வம்புலாம் = வாசனை பொருந்திய; அம்புலாம் = அம்பு போன்ற.

வசனம்.

நைமிசாரண்யவாசிகளே! இச் சிவராத்திரியின் சரிதங்கள் இன்னும்பலவுள அவற்றிலொன்றினைக்கூறுவேன் கேட்பீராகவென்று சூதமாமுனிவர் சொல்வாராயினர்.

விண்ணவராதியர்விரும்பும பல வளங்கள் பொருந்திய கேகய நாட்டின் ஓர் நகரில், தராதலம்புகழுஞ் சதுர்மறையோதும் பிராமணனொருவன பெறுமகவின்றி அருந்தவம் புரிந்து அளவிலாத நற்குணம் நிரமபுமோர பெண்ணை நியதியாற் பெற்றனன அவன் அப்பெணணுக்குச் சவுமினியெனப்பெயரிட்டு நாளொருமேனியும பொழுதொரு வணணமுமாய் வளாததது வநதனன். அச்சவுமினி யென்பவள் அரம்பையை யொதத அளவிலா வனபபு வாயநது வளர்நது சிற்றிலிழைத்தல சிறுதேருருட்டல் முதலிய குழவிசசெயல்களைப் புரிநது பேதைப்பருவமடைநது தன்னைப்போன்ற பெண்களோடு கூடி, கழஙகு ஊசல் முதலியன ஆடி, மகிழ்ந்து காலங கழித்து வநதனள்.

பின்னர் அச்சவுமினி யென்பாள் கறுதத இருள், களாக்கனி, கருமேகம, கொடிப்பாசி, கூநதற்பனை, கொன்றைக் கனி, வண்டு, கருமணல் இவற்றையொத்து, நெறித்து விளங்கும் கூநதலினையும்; மூன்றும் பிறையை யொத்த நெற்றியினையும்; வில்லையொதத புருவங்களையும்; வேல், மாவடு, வாள், கயல்மீன், வண்டு, குவளைமலர், தாமரைமலர, நீலோற்பல மலர், காக்கணமலர, அம்பு, விஷம், அமுதம், மான், இவற்றை யொத்த விழிகளையும்; வள்ளைக கொடியை யொதத குழைகளையணிநத காதுகளையும்; எள்ளின்மலர், குமிழமலர, இவற்றை யொதத நாசியினையும; செவ்வல்லி, முள்முருக்கிதழ், கொவ்வைக்கனி, செங்கெட்டி, பவளம், இவற்றையொத்து கண்ணுகிய கூரியவேல் தைத்தலாலுண்டாம்விஷத்திற்கு விஷமாகிய அமுதத்தினைநல்கும் சிவந்த இதழையும்; வெண்

முத்து, முல்லையரும்பு, பட்சிகளிறகினடி இவற்றை யொத்த பற்களினையும்; தேன், சருககரை, கற்கண்டு, செழுஙகனி, கரும்பிரசம, பால், அமுதம், பசுஙகிளி, குயில், குழல், யாழ் இவற்றை யொத்த குளிர்ந்த மொழியினையும்; சநதிரன், தாமரைமலர், இவற்றையொதத முகததினையும; கமுகை யொதத கழுததினையும், மூஙகிலை யொதத தோள்களினையும; மகரயாழையொதத முன்கைகளினையும்; தாமரைமலர், மாந்தளிர, செங்காநதள மலர் இவற்றை யொத்த அங்கைகளினையும்; கிளிமூக்குப் போன்ற கரநகஙகளினையும, தாமரையருமபு, யானையின் மருப்பு, பொற்குடம, தென்னஙகுருமபை, சக்கரவாகப்பட்சி, உயாந்தமலை இவற்றை யொதத குஜங்களினையும்; படருஙகொடி, பூஙகொமபு, மேகததினது மின்னல், மதனனது உடல, மெல்லிய இழை, சிமமம், உடுக்கு, இவற்றை யொத்த இடையினையும, திருமகளுறையுநதாமரை மலர் போன்ற பாதஙகளினையும உடையவளாய் சுககிலபககததுச சுதாநிதி போல வளர்ந்து மஙகைப்பருவமடைநதனள்

அதனைக்கணட தாய்தநதையர் அகமிகமகிழ்ந்து தமது மரபில் ஒரு பிராமணனுக்கும் சவுமினிககும் சுபமுகூர்த்தத தில் திருமணம்புரிவிததனா அந்தபபிராமணனும் சவுமினியும் முறையே பிரம்மதேவன் சரஸ்வதிபோலவும, சநதிரன் ரோகணிபோலவும், மன்மதன் ரதிபோலவும, கூடிக்களித்து வாழ்ந்திருநதனா.

இவ்வாறிருக்கையில அந்தப்பிராமணன் வெம்பிணிகளாற் பீடிக்கப்பட்டு வருந்தியிறந்தனன். உடனே சவுமினியென்பவள் தம்மரபு வழக்கப்பட்டி நாணிழநது கைமையுற்றிருந்தனள்

பின்னர், குயில், அன்றில், சந்திரன், வேய்ங்குழல், இடபத்தின்மணி இவைகள் காற்றையொதது வெங்காமததீயை மூட்ட, மதனன் எய்யும பாணஙகள் தைத்தபுணகளில், நெருப்பிற் காய்ச்சிய இருப்புக்கோல்களை நுழைததது போற் றென்றல் வீச, குஜங்களிற் பசலைபூப்ப; வாடுமிடைபோல்

அங்கமுமெலிந்து அணையிற கண் துயில் வராது கலஙகி வருநதி மதன நோயைச சகியாதவளாய் ஆடவர் சிலரை, கரவிற் கூடி உளள முவந்தனள். ஆனதால் நூலபோன்ற இடைதடிப்ப; தேகம், முகம், இதழ் இவை சநதிரனைப்போல் வெளுப்பக கருப்ப முற்றிருந்தனள் அநநகரில வசிககும பிராமணர்களெலலாம் அதனையறிநது அவளைக கடிநது அநநகரைவிட்டு அகறற, அவள் தீராததுயரமுற்றுக கண்ணீர் தாரை தாரையாகச சிநத அழுது கொணடு அருகிலுள்ள ஒரு காட்டினிற சென்றனள இஙஙனஞ செலலுகையில் அககாட்டிற் செலலும் காளைப்பருவமுளள ஒரு சூததிரன் கணடு பெண்ணே! நீ எநதவூர், என்னஜாதி, யாமனைவி, நினபெயரெனனை, எங்குபோகின்றாய எனறு கேட்க, சவுமினி தனது விருத்தாந்தங்களைக கூறியழுதனள். அநதககாளை சவுமினிமேல காதல கொண்டு பெண்மயிலே! உனககு நானே நாயகனாக விருக்க இச்சிககின்றேன் அது உனககுச சம்மதமோ வென்று கேட்க, அவள் அதற்கிசைநதனள் உடனே அககாளை அவளையழைத்துககொணடுபோய்த தனவீட்டையடைந்தனன் அன்று முதல அவ்விருவரும மதனனும ரதியும போலக கூடி வாழ்நதிருநதனர்.

இஙஙனஞ் சினனாட்சென்றபின் அவள் ஓர் மகவைப்பெற அதனைககண்டு அவ்விடலை அகமகிழ்நதிருநதனன். பின்னரோர் ஞான்று அவவிடலை அயலூருககுச சென்றிருநததால் அன்றிரவு சவுமினி தனியேயிருந்து, நன்மைகளையெலலாங கெடுககும் மதுபானம் பண்ணினாள் உடனே மாமிசம்புசிக்குமவிருப்பம் அதிகரித்ததால, அவள் ஒரு கததியை யெடுத்துக்கொணடு ஆடுமாடுகள் கட்டுந் தொழுவததிற்குச சென்று அங்கு இருளாயிருநததாலும் தனககுக குடிமயககம அதிகரிததிருநததாலும் அத்தொழுவததிற் கட்டியிருநத பசுவின் இளஙகன்றினை ஆடெனநினைத்துக் கத்தியாலரிநது எடுததுககொண்டு வீட்டிற்குட்சென்று விளககு வெளிச்சத்திற் பார்ககக, தான் கொன்றது ஆடல்லவென்றும் பசுவின் கன்றாமெனறும தெரிநதனள். அவள் தீமைக களஞ்சியமாயிருப்பவளே யாயினும், பிராமண

குலத்திற்பிறந்தவளானதாலும், கோவதை செய்தல் மகா பாதக மெனத் தன் தந்தை கூறியுள்ளதைக் கேட்டிருந்தவளான தாலும், முற்பிறவிகளில அவள் செயத புண்ணியத்தினு லும், அப்பொழுது சற்று நலலறிவு தோன்ற மனதில் ஒரு வித அச்சமுண்டாய், உலகததிலுளள உததமரா லிகழப்பட்ட கள்ளைககுடித்ததாலலலவோ இப்பாதகஞ்செய்ய நோநததுஎன நினைத்து அயாநது இரணடு நாழிகை நேரம் சிவ சிவ சிவ சிவ வெனத்தியானிததிருநதனள். உடனே அவள ஆணவ மலத் த டிப்பினல் திரோதானசததி வயத்தினளாய, கொன்று விட் டோம் இனிவருநதுவதிற் பயனென்னை நமது இசசையை முடித்துக்கொள்வதே தகுதியாமெனத்துணிந்து அககன்றின் மாமிசததை யுண்ணுமாறு கததியால் அதன தோலையுரித தெ றிநதுவிட்டு மாமிசஙகளை யெடுத்துச் சமைத்து ஆசைதீர அரு நதிமகிழ்ந்துறஙகினள. மறுநாள் உதயகாலத்திலெழுநது அவள் அததெருவிலுள்ளார கேட்கும்படி ஐயையோ காட்டில வாழும் புலி என்வீட்டில் வநது பசுவின் கன்றைக் கொனறு தினறு போயிற்றே என்செயகேனெனக கூச்சலிட்டு அநதக கன்றின் தோலையும் எலும்புகளையும் வாரியெடுத்துக்கொணடு போய்த் தெருவிலெறிநது இருநதனள். பின்னா அயலூருக்குச்சென்றி ருந்த விடலையாகிய அவளது கணவன் வீடுவநது சேரலும், அவனிடமும அவள் அஙஙனமே புலி வநது கன்றினைக்கொ ன்று தின்று போயிற்றெனககூறி அதற்காக மிகுநத துக்கப் படுபவள்போற் பாசாஙகு செய்தனள். அவ்விடலை கேட்டுப் பெண்ணே! அநதப்புலி வீட்டினுள் வநது உன்னைக் கொலலா து போனதைப்பற்றி மகிழச்சியடைவதை யொழித்து ஒரு பசு வின் கன்றினுககாக நீ இப்படி இரஙகுதல் தகாதென்று சொல் லி அவளைத தேறற, அவள் அதனைக்கேட்டு மனந்தேறினவள் போலிருநதனள். பிறகுஅவவிடலையும் சவுமினியும் முன்போற் கூடி இன்பமுற்று நெடுஙகாலங் கழித்தபின்னர் அந்தச சவுமி னி யென்பாள் கொடியபிணிகளால வருத்தப்பட்டு மரணமுற் றனள். அப்பொழுது எமதூதர் அங்கு வநது அவளுயிரைப்

பாசத்தாற் பிணித்துக்கொண்டுபோய்த் தென்புலஞ் சேர்ந்து கூற்றன் முன் விடுப்ப, அக் கூற்றன் சித்திரகுப்தனால் அவள் செய்த தீவினையனைத்தும் ஆய்ந்தனன்.

பின்னர் அந்தகன் பரமேசுவரனது திருவருளை முன்னிட்டு அவளைப்பார்த்து நங்காய்! நீ பல தீவினைகளைப் புரிந்துள்ளளையாயினும் அன்று இருட்பொழுதினில் பசுவின்கன்றைக் கொன்றவுடன் சிவபிரானது திருநாமத்தை இரண்டு நாழிகை நேரம் ஜபித்ததால் இங்குள்ள நரகங்களையனுபவிக்கு முரிமையொழிந்தது. ஆகையால் பூவுலகினகண் புலையா குலத்திலே, இரண்டு கணகளுமின்றிக கோரரூபததுடனும, உடல் பொறுகொணா நோய்களுடனும பிறககககடவாயெனக கட்டளையிட்டனன். அவள் உடனே இப்பரதகணடத்துத தெனபாங்கிலே கோகான மென்னும் உயர்ந்த சிவத தலத்தினுககுச சிறிது தூரத்திலுள்ள ஒரு சிற்றூரிலே, அந்தகன் கூறிய அடையாளப்படி ஓர் ஏழைப் புலைச்சி வயிற்றிலே மகவாய்ப்பிறந்து வளர்ந்தனள். இங்ஙனம சில ஆணடுகள சென்றபின் அவள் தாய் தந்தையா இறந்தனா. அதனாலும, குட்டமுதலியநோய்களையுடைத்தாயிருக்குந் தன்னை மணம புரிவாரிலலாமையானும் அந்தப்புலைச்சேரியில் இரந்துணடு தரித்திரததுடன தினையளவேனும் இன்பமின்றித் துன்பமுழறறிருந்தனள.

சவுமினி யென்பாள பிற்றிய பிறவியில் கணகளில்லாது நோயாளியாய்ப்பிறந்து இரந்துணடு காலங்கழித்த காரணம் யாதோவெனின ? அவள கைமையுற்றபின் கற்பு என்பதை அறவொழிததுப் பலபுருஷாகளைசசோநத பாவததால குட்டம, சூலை என்னும வியாதிகளையுடையவளாயினள்; அன்றியும் பசுவின் கன்றினைகொன்று அருந்திய பாவததால புலையர் குலததிற் பிறந்தனள்; கட்குடித்த பாவததால குருடியாயினள்; அவள் வாழநாட்களில் ஒரு நாளிலாவது பசிதது வந்தவருககு ஒரு பிடியன்னமும் இடாத பாவத்தால் ஏழைப்புலைச்சி வயிற்றிற்பிறந்து இரந்துணடு வருநதுவாளாயினள் என்பனவேயாம்.

அவள் இங்ஙனமிருந்து காலங்கழித்து இளமைப்பருவங் கடந்து முதுமைப்பருவமடைந்து, கொக்கைப்போல் வெளுத்த நரையுந் திரையும் பொருந்த, சரீரம் வில்லைப்போல் வளைய, ஒரு கணமும் நித்திரை பொருந்த வொட்டாது கண்டத்திலே கபம்சிக்கி இருமலையெழுப்ப,துன்புற்றிருந்தனள். இப்படியிருக்கையில் முன்னர்க்கூறிய சிவராத்திரி விரதமிழைத்தற்கு அந்நகரிலுள்ள அநேக மனிதர்கள்,சமீபத்திலுள்ள கோகர்ணம் என்னுந்தலத்திற்குச்சென்றனர்.இதைப்புலைமாது அதனைத்தெரிந்து ஐயமேற்றுண்ணுமாறு மற்றொரு புலைமடந்தையின் கரத்தைப் பற்றிச் சென்று அந்தக் கோகர்ணமென்னுந் தலத்தையடைந்து சந்நிதிவீதிக்கு எதிரிலிருந்து ஐய! கண்களில்லாதவளாகிய எனது வயிற்றில் மூளுந்தீயையவித்தற்குச் சோறிடுங்கள் சோறிடுங்கள் என்று கூவிக்கொண்டிருந்தனள். அன்று சிவராத்திரி தினமானதால் ஏராளமான மனிதர்கள் அந்நகரில் வந்து நிறைந்திருந்தனர் அப்படியிருந்தும் இப்புலைமாதின் நல்லூழின்மையால் அன்று பகல் முழுதிலும் ஒருவரேனும் அவளுக்கு உணவளித்தாரில்லை.

பின்னர் இரவிலும் அவள் அவ்வாறே கூவிக்கொண்டிருந்தனள். அப்பொழுது அவ்வீதியின் வழியே செல்லும் துஷ்டனொருவன் அவளைப்பார்த்து விளையாட்டாக அணங்கே! இதோ உனக்கு உணவளிக்கின்றேன் வாங்கிக் கொள்ளென்று சொல்லி அருகிலிருந்த வில்வமரத்திலுள்ள தழைகளைப்பறித்து அவள்கரத் தளித்துச் சென்றனன். அந்தப் புலைமாது வாங்கிக் கையாற்றடவிப்பார்த்து அது உணவு அல்லாததால் அத்தழைகளைப் பக்கத்தி லெறிந்தனள். அப்படி அவள் எறிந்த வில்வத் தழைகள், அரிய சிவபூசைசெய்து வினைகளை யொழிப்பவர் அர்ச்சிக்கும் மலர்போலப் பக்கத்திலிருந்த பழைமையாகிய ஒரு சிவலிங்கத்தின் முடிமீது வீழ்ந்தன பின்னர் அவ்விரவு முழுதும் அவள் அங்ஙனமே கூவிக்கொண்டிருந்தும் எவரும் உணவளித்தாரில்லை இங்ஙனம் சிவராத்திரிதினத்தில் கோகர்ணமென்னுந் தலத்தையடைந்து அற்றைப் பகலிரவு முழுதுமவள் பட்டினியிருந்ததாலும், நித்திரை யகற்றியதாலும், வில்வத

தழைகளைச் சிவலிங்கநாயகன் முடிமீது எறிந்ததாலும் அவளது ஆகாமியம் சஞ்சிதமென்னும் வினைகளைப் பற்றறவொழித்துப் புனிதையாயினள்.

பின்னர் அப்புலைமாது பலநோய்களினு மிகுந்து பசிநோய் வருத்தியதால் அவ்விரவு முப்பது நாழிகையை முப்பது யுகமாகக் கழித்துப் பொழுது விடிந்தவுடன் சோறு இரப்பதற்கு அவ்விடத்தையகன்று முன்போல மற்றொரு புலைமடந்தை கரத்தைப்பற்றிச் சிறிது தூரஞ்சென்றனள் அப்பொழுது கொடிய பல பிணிகளோடு, பசி, மூப்பு என்னும் பிணிகளும் பிணித்துவருத்த அவள் கைகால் தளர்ந்து சூரியவெப்பம் பதிந்த பூமியில் விழுந்து மரணவேதனையென்னும் அளவிலாத் துன்பமுற்று இறந்தனள்

அப்பொழுது கயிலாயபதியானவர் கருணைகூர்ந்து தமது கணங்களை யழைத்து நீவிர் நமது கோகர்ணமென்னுந் தலத்தையடைந்து, அங்குத் தனது தூலவுடலை நீக்கும் புலைமாதினை விமானத்தேற்றிக் கொணர்மின் எனத் திருவாய் மலர்ந்தனர்.

உடனே அக்கணங்கள் பெருமான ஆஞ்ஞையைச் சிரமேற்கொண்டு அழகிய மணிகள் பதித்த விமானத்துடன் புறப்பட்டு ஆகாய மார்க்கமாய்ச்சென்று கோகர்ணம் என்னுந் தலத்தையடைந்து அப்புலைமாதினுயிரை, புண்ணியப் பயனை யருந்துதற்குரிய தெய்வீக சரீரத்திற் பொருத்தித் தாம் கொணர்ந்த விமானத்திருத்தி, எடுத்துக்கொண்டு அந்தர துந்துபி முதலிய தேவவாத்தியங்கள் முழங்கப் புறப்பட்டு முன்போலக் ககனமார்க்கமாய் விரைந்துசென்று அழகிய கயிலையை யடைந்து அப்புலைமாதினை விமானத்தினின்றிறக்கி,, கங்கையைச் சடையிற்றரித்த பரமேசுவரன் சந்நிதியில் நிறுத்தினர் பரமபதி அப்புலைமாதினைக் கடைக்கணித்து நீ இம்மலையினகணுள்ள மாதர்களோடு கூடி வாழ்ந்திருப்பாயாக, பின்னர் தேவர்கட்குங் கிட்டுதற்கரிய மோட்ச சாம்பிராச்சியம் அளிப்போம் எனத் திருவாய் மலர்ந்தனர். உடனே அம்மாது உளமகிழ்ந்து பெருமான் ஆஞ்ஞையைச் சிரமேற்கொண்டு அவ் வரையிலுள்ள மாதர்களோடு கூடி அத்தெய்வீக சரீரத்தோடு வாழ்ந்திருந்தனள்.

சவுமினிச் சருக்கம் முற்றிற்று.

கன்மாட பாதச் சருக்கம்.

ஏதமற் றுயர்ந்த சீர்ந்தி யெம்பிரா னிரவின் கா
தை, யோதமற றுளதொன் றுங்கட் குணர்த்துவன
கேண்மி னென்று, மாதவத் துபாநத செய்ய மறை
தெரி முனிவர் கேட்பச, சூதனுற றமுதமாரி சொரிந்
தெனச சொலலலுறறுன (க)

பைம்புலி புலாத்துங் கொங்கைப் பாவைய ரூடுங
காலச, சமபுலி வருநத மாலைச சமனெயி றெனனவே
க, வெமபுலி யெனன முனனி மேற்றிசை தோறறு
மென்கீற, றமபுலிக் கொழுந்தூ ரிஞசி யயோத்திமா
நகரொன றுண்டால (உ)

(க) ஏதமற்று = குறற மற்று, செய்ய மறை = சிறந்த, வேதம்.

(உ) பைம்புலி=சிறந்த சாந்தினே; புலாத்தும்=பூசும், அல்லது உலரசசெயயும, ஊடுங்கால்=ஊடலைசசெய்யுங கால்; அசசமபுலலிவருநத = அசசமடைந்து வருந்தும படி, ஏணடு புலியெனலிடைக்குறை; மாலைச்சமன் = மாலைககாலமாகிய இயமனது, எயிறன்ன = வளைந்த பலலைப்போலவும; வேகவெமபுலி=வேகமாயப்பாயும கொடிய புலிபோலவும, முன்னி = எதிர்ப்பட்டு; மென்கீற்று அமபுலி=மெல்லிய பிளப்புவடிவாகிய சந்திரன்; ஊா=தவழ்ந்து செல்லுகிற; இஞ்சி=மதில்.

கருத்து

பசிய களபத்தினை யணியும தனங்களையுடைய மடந்தையர் ஊடலைச்செய்யுங்காலத்து அவர் அசசம் பொருந்தி வருந்துமாறு, மாலைக்காலமாகிய இயம னது வககிரதநதம்போலவும், வேகமாய்ப்பாயும் புலி போலவும, மேற்குத்திககிற்றேன்றி எதிர்ப்படும் கீறறு வடிவாகிய சநதிரன் தவழ்ந்துசெல்லும் மதில் களையுடைய அயோத்தி நகர் என்பதாம்.

மன்னர்தம் மன்னனென்ன வருந்தசரதன்பான் முன்னாட், பன்னகமீதிற் றுஞ்சும் பசுந்துழாய் முகுந் தன்றோன்றா, மந்நகரளிக்கும் வேந்தனுதயன் குலத் தில் வந்தோன், கன்னலந் தருதிண் டோளான் கரு தலாக் கடியும் வாளான் (௩)

குத்திர மறவோர் செய்ய கோல்வளை யாமற கோளிப, பத்திர சயன னென்னப பரிந்துயிர் பாது காப்போ, னத்திர நயனச செவ்வா யரிவையாக கன ங்க னன்னான், மித்திர சகன னைமம விளங்கிலை யலங் கல் வேலோன். (௪)

குன்றென வளர்ந்து வீங்குங் குவிமுலைப் பவளச் செவ்வாய், மன்றலங் கோதைககோதை மதயந்தி யெ ன்னு மாதைத், தன்றடஞ் செங்கை பற்றிச சடங்குசெ ய் தழலசான் றாக, முன்றவ முடிவானமனறன முடித தவன் முயங்கு நாளில (௫)

---

(௩) வரும் = தோன்றிய; துஞ்சும் = தூங்குகிற; தோன் றும் = அவதரித்த; கலநலம = மலையின் றன்மை பொரு ந்திய; கருதலா = பகைவர்; கடியும் = கொல்லுகிற.

(௪) குத்திரம் அற = வஞ்சனை நீங்க; ஓா = ஒப்பற்ற; செய்ய கோல = செங்கோல்; கோளி = ஆலமரத்தின்; பத்தி ரம = இலை; அத்திரநயனம் = அம்புபோன்றகண்ணை யும்; மித்திரசகன நாமம் = மித்திரசகனன் என்னும் பெயரையுடைய; இலை = இலைவடிவினதாகியும்; அலங கல் = மாலையைததரிக்கப் பட்டதாகியும விளங்கும்; வேலோன் = வேலாயுதத்தை யுடையவன்.

(௫) அம் கோதை = அழகிய மாலையை யணிந்த; கோதை = கூந்தல்; சான்றாக = சாட்சியாக; முன் தவ வடிவால் = முன்செய்து முடித்த தவத்தினால்; முயங்கும் = தழுவி வாழும்.

விலங்குபுள் கலங்க மாய்க்கும் வேட்டமேல் விரு
ப்ப முற்றுறி, யுலங்கெழு வயிரத் தோளா னொண்மலா
பொதுளிப் பூத்த, பொலந்தரு சினைகள் வானம்
போனவெங் கானம் போவான், பலங்கொள்கா ழகப்
பட்டாடை பட்டிகை மருங்கிற் சேர்த்தி (சு)

செஞ்சுட ரெறிக்குஞ் செம்பொற் செழுமணி
மகுட நீக்கிக், குஞ்சிபூந் தொடையிற் சூழ்ந்து குல
விட விசித்துக் கூர்மை, விஞ்சிய சுரிகை சேர்த்து வெ
றுக்கையி னமைத்த பசுமை, மஞ்செனத் தோற்றுஞ்
சோதி மரகதக் கவச மிட்டு (எ)

(சு) வேட்டமேல் = வேட்டையாடுதலில்; உலம் = கல்லு
ருண்டை; கெழு = ஒத்த (இடைச்சொல்லுமாம்); வயி
ரம் = பலம்; ஒள் மலா = அழகிய புஷ்பங்கள்; பொது
ளி = நெருங்கி, பூத்த = மலர்ந்த, பொலந்தரு = அழகு
பொருந்திய; சினைகள் = கிளைகள்; வானம்போன =
வானத்தையளாவிய, போவான் = போகவேண்டி,
பலங்கொள் = வலிமை பொருந்திய (அரும); காழ
கம் = கருநிறமுள்ள; பட்டு ஆடை = பட்டுவஸ்திரம்,
பட்டிகை = கச்சைப்பட்டை.

(எ) செஞ்சுடர் எறிக்கும் = சிவந்த ஒளி வீசுகிற, செம்
பொன் = சிவந்தபொன், செழுமணி = அழகியமாணிக்
கங்கள்பதித்த; குஞ்சி = குடுமியானது, பூந்தொடை
யில் = பூமாலையால், சூழ்ந்து = சுற்றப்பட்டு, குலவிட =
விளங்க; விசித்து = அதை இழுத்துக்கட்டி; கூர்மை
விஞ்சிய = கூர்மையதிகரித்த; சுரிகைசேர்த்து =
உடைவாளைத்தரித்து; வெறுக்கையில் அமைத்த =
பொன்னாற்செய்யப்பட்ட; பசுமைமஞ்சென = பசிய
மேகம்போன்ற; கவசமிட்டு = மூடியைத் தேகத்திற்
றரித்தும்.

கைப்புடை கட்டி வெண்ணிறக் கடுங்கணைத் தூணி
தூக்கி, மைப்புடை வரையுங் கண்ணார் நுதனிகர் வரி
வில் வாங்கி, மெய்ப்புடை மனங்கா லொத்து விரை
யுமைங் கதியிற் செல்லு, நெய்ப்புடை மேனி மேக
நீணிறப் பரிமேற் கொண்டான் (அ)

சங்கொடு படகங் கொம்பு தவிறுடி தழங்கி யார்
ப்ப, வெங்கொடுங் கொலைசெய் வாளி விற்லொளி
விளங்கும் வைவே, லங்கவை தரித்த தானை யளவில
சூழ மண்ணிற, பொங்குநுண் டூளி யோரெண் புலம்
புக விசும்பு போர்ப்ப (கூ)

பெரும்புரி வலைவார் கூந்தற் பிடியினுஞ் சுமந்து
செல்ல, விரும்புறு வேடர் கையில் விளைந்தெதிர் குரை
க்கு ஞாளி, யிரும்புறு தொடரிற் பூட்டி யீர்த்தனர்

(அ) கைப்புடை = கைக்கவசம்; வெண்ணில = முதுகில்;
தூணி = அம்புப்பெட்டி; புடை = ஓரத்தில்; மை வரை
யும் = மை தீட்டும்; மெய்ப்பு உடை = மெய்ச்சுதலை
யுடைய; மனம் = மனோவேகத்தையும்; கால் = வாயு
வேகத்தையும்; ஒத்து = நிகர்த்து; ஐங்கதி = ஐந்து
வகை நடை, அஃதாவது: மந்தகதி, மயூரகதி, வியாக்
கிரகதி, இடபகதி, மற்கடகதி என்பனவாம்; நெய்ப்
பு உடை = பளபளப்புள்ள, மேனி = தேகம்; நீணிறம்
= நீலநிறம்

(கூ) படகம் = பம்பை; கொம்பு = ஊதும்வாத்தியம்; தவில் =
ஓர் பறை; துடி = உடுக்கு; தழங்கி ஆர்ப்ப = இணைந்து
ஒலிக்க; வெங்கொடும் = மிகக்கொடிய; வை வேல் =
கூர்மையுள்ள வேல்; அவை = அவ் வாயுதங்களை;
தானை = சேனை; பொங்கு = கிளம்புகிற; நுண்
தூளி = மெல்லிய தூசி; ஓர் எண் புலம் புக = எட்
டுத்திக்குகளையும் அடையவும்; விசும்பு போர்ப்ப = ஆகா
யத்தை மறைக்கவும்.

செல்ல வல்லே, சுருமயிமிர் தொடையான் கானச்
சூழல்வாய்ச் சென்று புகுகான். (கO)

வேறு.

வலைவார பல நிலையா நெடு வானூடு வளைப்பார்,
சிலைகோலினா சிறுநாணொலி திசையேற விடுப்பார்,
கலைமான்மரை முயனீடிய களிறோடு களிற்றின், றலை
போயற விறனமீனிகள் சரமாரி தொடுப்பார். (கக)

கொடிகொண்டிடு தருவிற்படர் கொமபேறி விழி
ப்பார், மடியுஞசெவி வளைவாலகல் வாய்நாய்கள் விடுப்
பார, தடிகொண்டெறி தருவாசுழல் தழலினக லுகை
பபார, பொடிகொண்டிடு நிலனிறசில பொறிகின று
புதைப்பார. (கஉ)

(கO) பெரும்புரி=பெரியபுரிகளாற பின்னிய, வார் கூநதல=நீணட பிடரிமயிாகளையுடைய, பிடி இனம= பெண ஒட்டகம;விரும்புறு=வேட்டைதடுதொழிலைவிரும்பும; எதிா=எதிாதது; ஞாளி=நாய; இரும்புறுதொடா = இரும்பினுற செய்த சஙகிலி; ஈாததனா செலல=இழுததுசசெலல;வல்லே=விரைவாக; கானம் சூழல்வாய =காட்டினிடததில

(கக) பல வாா வலை=நீண்ட அநேக வலைகள்; நெடு வானூடு = நீண்ட வானில்; நிலையா வளைப்பார்= உறுதியாக வளைததுககட்டுவாா; சிலை கோலினர் = விலலைவளைதது; சிறு நாண் ஒலி = விலலிற் கட்டிய கயிற்றின் சததம்; திசையேற = எட்டுத்திககுகளையும் அடைய; விடுப்பார் = கையினுல் மீட்டுவர்; முகம் நீடிய களிறோடு=ஆண் பன்றியோடு; களிற்றின்=யானையின்; தலைபோயற=தலைகள்அறுமபடி; விறன் மீளிகள் = சிஙகமபோன்ற வேடர்கள், உவமையாகுபெயா.

(கஉ) கொடிகொணடிடு=கொடிகள் படர்ந்த; படர்=விசாலித்த; விழிப்பார் = பாாப்பர்; எறிதருவாா = எறிவா; சுழல்=சுற்றுகிற; தழலின்=கவணினுல; கல்லுகைப்பார்=கல்லைஎறிவர்; பொடிகொண்டிடு=புழுதியுள்ள; பொறி=யந்திரம்; புதைப்பர்=நடுவர்.

அடல்சேருழை படர்தாரியி னடிதேடினா தொ
டர்வார், மிடல்சேர்தரு மிருகாரியை விறல்வேலினி
லெறிவார், வடவாமுக வனலாசின வலுநீடுகி ருளி
யத், துடலூடுற வடிவாளிக ளுடனேவினா விடுவார் ( )

வருமித்திரன் மரபுற்றிடு மனன்முற்றரி யலா
போர், பொருமித்திர சகனுற்றொரு புரிவிற்றனி குனி
வித்து, துருமிற்றொடு கணையிற்பல மிருகத்தை யொறுத்
தித், தருமித்திற லெவரிப்புவி தனிலொப்பென நின்
ருன். (கச)

வேறு

இவ்வண்ண நெடுங்கானி லடுமவேட்டம் புரிந்திடு
மவ் வெல்லைகால், மைவண்ணத் தடலரக்கரிருவரொரு

(கங) அடல்சேர் = வலிமையுள்ள; உழை = பெண்மான்; படர் = சென்றிருக்கிற; தாரியின் = வழியில்; அடி தேடி = காற்சுவடுபற்றித்தேடி; தொடர்வார் = தொடர்ந்து செல்லுவார்; மிடல் = வன்மை; சேர்தரு = பொருந்திய; மிருகாரி = சிங்கம்; வடவாமுக அனலார் = வடவாமுகாக்கினியையொத்த; சினம் = கோபத்தையும்; வலு நீடு = வலியிகுந்த, உகிர் = நகத்தையும் உடைய; உளியம் = கரடி, உடல் ஊடுற = உடலிறைக்க; வடிவாளி = கூரிய அம்பு; ஏவினர் விடுவார் = ஏவி விடுவார்.

(கச) வரும் = உதிக்கின்ற; மித்திரன் = சூரியனது, மரபுற்றிடு = வமிசத்திற் பிறந்த; மனன் = மன்னன், முன் = முதன்மையாக; அரியலார் = பகைவரோடு; போர் பொரும் = யுத்தஞ்செய்கிற; உற்று = வேட்டையிற்பொருந்தி; ஒரு புரி வில் = வரிந்து கட்டிய ஒரு வில்லை; தனி = தனியாக; உரும் இன = இடிபோல; தொடுகணையில் = தொடுக்கும் அம்பினால்; இத்திறல் = இவ்வல்லமைக்கு; எவர் = யாவர்; இப் புவிதனில் = இவ்வுலகில்; ஒப்பென = ஒப்பென்று சொல்லும்படி.

வயிற்றுதித்தோா வந்து தோன்றிப, பைவண்ணப் பெரும்பாந்த ளேந்துலக மொருகுடைக்கீழ்ப் பாது காக்குஞ், செவவண்ணக கதிரவேலோ னுடன்றருககி நெருக்கியமா செய்கின் ருரால் (கரு)

அந்நிலைகண் டன்னவரின் முன்னவனைத் துரந் தரச னங்கை வாளாற, சென்னிதுணித தனன்குருதி நீரோட வாங்கதனைத தெரிய நோககி, யிந்நிலையில வெலறகரிதென றிளையோனும வஞ்சகங்க ளியற்றியா னே, பின்னிவனை வெலவனென மீண்டோடி மனிதரு ருப பெறறு வந்தான (கசு)

வந்தரசன் றன்னிருந்தா டொழுதெழுது மாங்க வனுன் வரவே தென்னச, சந்தணிகுத திரபபுயமித திரசகனே யுனதேவல சலிபபிலாம, லிந்தவுட லுள்ள ளவு மிழைததிடுவா னெண்ணிவந்தே னென்ன முன னங், கொந்தழலி லடிசிலடும வாலுவாதந தொழில வற்குக கொடுததான மன்னே (கஎ)

(கரு) அவ லெல்லை = அககாலததில; கால மை வண்ணதது = மாரிகாலதது மேகமபோன்ற நிறததினையுடைய, அல லது ஆலகாலமபோறகறுத்த நிறததினையுடைய எனி னுமாம்; தோன்றி = எதிாப்பட்டு; வண்ணப்பை = அழ கிய படமுடைய; பெரும் பாநதள் = பெரும் பாம்பு, (ஆதிசேடன்); செவ்வண்ணம = சிவநதநிறமாகிய, கதிா வேலோன் = ஒளியுள்ள வேலைததாஙகிய மித்திரசக னன்; தருககி = இறுமாநது, நெருககி = வருத்தி.

(கசு) முன்னவனை = மூத்தவனை; துரநது = தூரததி; குருதி நீா = இரததம, (இருபெயரொட்டு); வெலற்கு = வெல்லுதற்கு.

(கஎ) சநது அணி = சநதனம் அணிநத; குத்திரம் = மலையை யொத்த; கொநது அழல = அககினித்திரள்; அடி சில் = சோறு; அடும் = சமைசகும்; வாலுவா = சமை யல் வேலைககாரர்

வன்புலஞ்சா னனம்பயிலும வனநீங்கி யயோத்தி
நகர் வநது தாங்கும, பினபுலஞெசய திரடோளான்
மதயநதி யுடன்வாழ்விற் பெருகு நாளிற, றெனபுலஞ
சென் றடைநதபிதிர்க கடன்கழிக்குந திவசமுறச சிந
தை மேவுந, தன்புலங்கொண் டுததரததிற சாலிதவன்
வரவழைத்துத தாளிற் றூழ்நதே (௧௮)

ஆசனததி லிருததியபின னருக்கியபாத் தியமுத
லாச சனைகளாற்றிப, போசனததுக் கெழுநதருளப்
புரிதியென வருநதவனும போநதபோதி, னீசனெனத்
தகுநிருத னடுமமுதத தொடுதனது நினைவின் வண்
ணம, பாசனததின் மனிதருடற றடியரிநது சமைத
ததனைப படைததிட்டானே (௧௯)

வண்டுபடும பசுநதுளபத தொடையான்வெள்
விடையானறூண் மலாக ளுளளங, கொண்டுபெருந தவ
மியற்றும்வசிட்டமுனி முனிவுடனிக்கொற்ற வேநதன்,

---

(௧௮) வன்=வலிமையுளள; புல=புலி; அஞசானனம=சிங
கம்; பயிலும்=வசிககும; தாஙகும் = பூமியைச்சுமக
கின்ற; உலம் செய = உருணடையாகிய கலலையொ
த்த; பெருகும=மேமபடும; தென்புலம=பிதிரதேே
வாகள வசிககுமிடம; திவசம = நாள; சிநதைமே
வும=விரும்புகிற; தன்புலம கொண்டு=தனது மனத்
திஞல்; உததரததில = வடதிசையிலுள்ள; சாலி =
அருநததி; தவன்=நாயகனை அஃதாவது வசிஷடரை.

(௧௯) அருககியம=கைககழுவக கொடுககும நீா; பாததியம்=
கால்கழுவக கொடுககும் நீா; நீசனெனத் தகும்=புலை
யனென்று சொல்லத்தகக; நிருதன் = இராக்கதன்;
அடும் அமுதம்=சமைதத சாதம; பாசனம்=யோசன
பாததிரம; தடி=மாமிசம.

றொண்டுபடு மிவனுடனிந் நரனுனிக் கலத்தினிடச்
சொன்னு னென்று, கண்டுகனற் பொறிகாலக் கண்
ணிணைகள் சிவந்துமிக்க கனன்று நோக்கி. (உ௦)

மறுவையவித் தொளிருமுழு மதிக்கவிகைத் தனி
ச்செங்கோன் மன்ன முந்நீ, ரறுவையுடைப் பெரு
நிலத்திற் றிருவிழந்து கருநிறங்கொ ளரக்க யாக்கை,
பெறுவையெனச் சபித்திடலு மனத்தழுங்கி யரைக்
கணத்துட் பின்பு தேறித், தெறுவையயிற் கரனுயா
மித் திரசகனு மனமதனிற் சினமீக் கொண்டே (உக)

மனுதிகளிற் பிழைத்தறியா வென்னைச் சூளிட் டனை
யுனையும் வைவே னென்னுத், தனுதிதழ்ந்த தாமரைக்கர
த்துச் சலங்கொண்ட சலங்கண்டு தாழ்ந்துதேவி, திரு
திபக்கோத் திரமுதல்வ தேசிகனே மாசினமறை செப
புந் தெய்வ, மெனுதினிநீ சபித்தற்கா தெவராசா குர
வரைச்சூ ளிட்டா ரென்றே (உஉ)

(உ௦) வண்டு படும் = வண்டுகள் மொய்க்கும், முனிவுடன் = கோபத்தோடு, கொற்றவேந்தன் = வெற்றி பெற்ற அரசன்; தொண்டுபடும் = ஊழியஞ்செய்யும்; கண்டு = எண்ணி; கனன்று = கோபித்து

(உக) மறுவையவித்து = களங்கத்தை யொழித்து (இல்பொருளுவமை); மதிக்கவிகை = சந்திரவட்டக் குடையையும்; தனிச்செங்கோல் = ஒப்பற்ற செங்கோலையும் உடைய; மன்ன = அரசனே, முந்நீர் = கடலை; அறுவை யுடை = புடவையாக அணிந்த; பெருநிலம் = விசாலித்த பூமி; திரு = அழகு; யாக்கை = சரீரம்; அழுங்கி = வருந்தி; தெறு = கொல்லுகின்ற; வை = கூர்மை பொருந்திய; அயில் = வேலைத்தரித்த; சினம் மீக்கொண்டு = கோபம் அதிகரித்து.

(உஉ) மனுதிகளில் = மனமுதலிய கரணங்களால்; பிழைத்தறியா = தவறிழைத்தறியாத; சூள் = சாபம்; வைவேன் என்னு = சபிப்பேன் என்று; கரத்துச்சலங் கொண்ட = கையில் நீரேந்த, சலங்கண்டு = கோபத்தைக்கண்டு; தேவி தாழ்ந்து = மித்திர சகனன் மனைவி

தன்மாடத் தளிரியலின் றாளைத்திடலுமப பாணி யிற்கொள் சாபப்பாணி, பொன்மாட வயோததிருகாப புரவலன்றன குறைகழற்றாட் போதிற பெய்தான், சொன்மாட மெனக்கறுத்த தககணத்தந நீர்மையினுற சுடாவேல வேநதன, கனமாட பாதனெனப பேர்படைத்தா னீரபடைத்த கடற்பா ரெங்கும (உ௩)

வேறு.

கனறிய வெகுளி நீஙகிக் காவல னிறப முன்ன, ரொன்றிய தவத்தின மேலா முறுவனுங கோப நீஙகிப், பின்றிய வரக்கன செய்த பிழையிது பிழைத்தொன் றென்பா, லினறிவன புரிநத திமை யினறென யோகி றோரநதான (உ௪)

அவனை வணங்கி; திருதிபன்=பகலுக் குரியவனுகிய சூரியனது; கோத்திர முதலவ=வம்சத்திற்குத்தலைவனே!; தேசிகனே=குருவே, மாசில் மறை செப்புமதெய்வம=குற்றமறறவேதஙகள் கூறும்தெய்வமாம், என்று=என்று; எவர் அரசர்=எநத அரசா, குரவரைசசூளிட்டார்=குருவைச சபித்தனா

(உ௩) தன மாடம= தனது வீட்டு, தளிர இயல= தளிரின் றன்மையையுடைய மடநதை (அஃதாவது மதயநதி) அன்மொழித்தொகை; பாணியில=கையில்; கொள்= எடுததுககொணட; சாபப்பாணி = சாபமிடுதற்குரிய நீரை; தாள் போதில் = பாதமலரில்; பெய்தான் = விட்டான்; சொல = எடுததுசசொலலுகிற; மாடம (மாஷம) என = உளுநதுபோல; கறுத்தது = கருநிறம் பொருநதிற்று; அககணத்து = அந்த க்ஷணத்திலே; அநநீர்மையினுல = அநதககாரணததினுல்; நீர படைதத=ஜலம் பொருநதிய; கடல் பார்=கடல் சூழ்நத உலகம.

(உ௪) கன்றிய வெகுளி=முதிர்ந்தகோபம்; ஒன்றிய = பொருநதிய; உறுவனும்=இருடியும், பின்றிய=முன்னர் யுதத்த்தில் பின்சென்ற (தோற்ற); பிழைத்து=தவறி; ஒன்று இன்றென = ஒன்றுமில்லையென; யோகினுல்=யோகத்தினுல்.

விற்சர நுதற்கட் செவ்வாய் விரிதிரை யமுத மா
னுஞ், சொற்சர சுவதி கேள்வன் றோன்றன் மான்றட
ந்தேர் மன்னை, யற்சர னாகிக்கானி லடைந்துசஞ் சரி
த்திராறு, வற்சரங் காறு நிற்றி மாறுமுன் சாப மெ
ன்றான் (உரு)

உளந்தனி லுணர வொண்ணா வூழ்வினை வசத்
தாற் கூத்தர், வளங் கொண்முற் கோலநீங்கி மற்றொ
ரு கோலங் கொண்டு, துளங்கிடத் தோற்றல் போலத்
தொல்லுருக் கரந்து திங்க, ளிளம் பிறைக் குழவிபோ
லு மெயிறுடை யரக்க னானான் (உசா)

மைக்கணத் திதழ்ப்பூங் கோதை மனைமடந் தை
யர்க ளெல்லாந், தெக்கணத் தியம னென்னச் சிந்தை

(உரு) வில் = வில்லையும்; சரம் = அம்பையும் ஒத்த, நுதல் = புருவத்தையும்; கண் = கண்ணையும், விரிதிரை = அலையினையுடைய விரிந்த கடல், சினை யாகுபெயர்; மானுஞ்சொல் = ஒத்த மொழி; தோன்றல் = புத்திரனாகிய வசிட்டன்; மான் = குதிரை கட்டிய, தடந்தேர் = விசாலமாகிய தேரினையுடைய, மன்னை = மன்னனை; அல் சரன் = இரவில் சஞ்சரிப்போன் (இராக்கதன்); வற்சரங்காறும் = வருடம் வரையில்; நிற்றி = இருப்பாயாக; மாறும் உன்சாபம் = உனக்கு யானிட்ட சாபம் (அதன்பின்) நீங்கும்.

(உசா) கூத்தர் = கூத்தாடுவோர்; வளங்கொள் = அழகு பொருந்திய; முற்கோலம் = முன்வடிவம்; துளங்கிட = விளங்கும்படி; இளம் பிறைக் குழவித் திங்கள் = மூன்றாம் பிறையாகிய இளஞ்சந்திரன்.

(உஎ) மைக்கண் = கறுத்த கண்; அத்து = சிவந்த; இதழ் = உதடு; பூங்கோதை = புஷ்பமாலையைத் தரித்த; மனை = கன்மாடபாதனது மனைவியும்; மடந்தையர் = அவளது தோழிகளாகிய மற்றைப்பெண்களும்; வெருக்கொடு = அச்சமுற்று; அருந் தவக்கிழமை பூண்ட = அருமையாகிய தவவுரிமை பூண்ட; மெய்க்கணத்தவர் = தேகத்தினையுடைய முனிவர் கூட்டங்கள், அல்லது சத்தியந்தவறாத முனிவர்கூட்டங்கள்.

பில் வெருக்கொண் டேகி, யக்கணத் தகன்று போனா ரருந்தவக் கிழமை பூண்ட, மெய்க்கணத் தவர்கள் சாபம யாவரே விலக்க வல்லார் (உஎ)

வேறு.

வடிக்குரன் மணியா ழிசைமுரன் றறுகால் வரிச்சுரும் பரற்றுபூ மாலைக், கடிக்குரன் மடவார் பாற்கடற் றிரையின் கற்றைவெண் கவரிகா லசைப்ப, விடிக்குரன் மடங்கல் சுமந்தபே ரணையி லிருந்தர சியற்றிய விறைவ, னடிக்குர னிகராங் கரிகொடு வரிசே ரடவியி னக்கணத் தடைந்தான. (உஅ)

பாய்கலைப் புரவிப் பவனனு மியங்காப் பசுநிறப் புரவியந் தேரோன், காய்கதிர் நுழையாக் காட்டிடை

(உஅ) வடிக்குரல்=வடித்த தேன்போலுந் தொனியையுடைய; மணியாழ்=அழகியயாழ்; இசைமுரன்று=இராகத்தைப்பாடி, அறுகால்=ஆறுகால்களையுடைய; வரிச்சுரும்பு=கோடுகளுள்ள வண்டு; அரற்று=ஒலிக்கும்; கடிக்குரல்=வாசனையுள்ள கூந்தல்; பாற்கடல் திரையின்=நிறத்தினும் அசைவதினும் பாற்கடலின் அலையையொத்த; கற்றை=திரள்; இடிக்குரல்=இடிபோன்ற தொனியுடைய; மடங்கல்=சிம்மம்; அடிக்கு=கால்களுக்கு; உரல்நிகராம்=உரல் ஒப்பாகின்ற; கொடுவரி=புலி.

(உகூ) பாய்=குதித்தோடுகிற; கலை=கலைமானை; புரவி=வாகனமாகக்கொண்ட; பவனன்=வாய்வுதேவன்; இயங்கா=செல்லாத; கணம் எலாம்=கூட்டமெல்லாம்; தீயவாளரக்கன்=கொடிய வாளாயுதத்தையுடைய இராக்கதன்; திரிதரு=திரிகிற; திருத்தக=அழகு பொருந்த; புதுக்கடி=புதுமணம்; தூய=பரிசுத்தமும், வாள்நகை=ஒளியுமுள்ள பற்களையுடைய பெண், அன்மொழித்தொகை; தோன்றல்=ஆடவன்.

௬0

விலங்கின் கணமெலாங் கொன்றுகொன் றருந்தித், தீயவா ளரக்கன் றிரிதரு காலைத் திருத்தகப் புதுக்கடி புரிந்த, தூயவா ணகையுந் தொழுகுலத் துதித்த தோன்றலு மாங்குறக் கண்டான். (உ௯)

கண்டவா ளரக்க னுவகைமீ தூரக் களித்தனன் றெளிக்கதிர் மதியிற், றுண்டவா ளெயிறு துலங்கிடநகைத்துத் துண்ணென நண்ணி யொண் ணிறப்பூ, முண்டகா சனன்றன் குலத்திலவந் துதித்த முனிவரன் புத்தலைவனைப் பற்றிக், கொண்டவா யுடன்வெண் ணிணத்தடி யருந்துங் கொள்கையிற் கொல்லுவான் றுணிந்தான். (௩௦)

அன்னகா லையிலங் கவன்முக நோக்கி யந்தணனருந்துணைத் தேவி, மன்னகேள் சாலகடங்கடர் மரபில் வந்தனை யலைநீ முனிந்து, முன்னமே யிவனைக் கொல்லுவை யாயின் முளிதரு விறகுதீ மூட்டி, யென்னதா ருயிரு மிழப்பனின் றெனக்கோ ருயிர்ப்பலி யீதி யென்றிரங்கி. (௩௧)

---

(௩௦) மதியின் றுண்டம்=சந்திரனது பிறைபோன்ற; துண்ணென=திடீரென்று; நண்ணி=பொருந்தி; ஒள்=அழகிய; நிறப்பூ=நிறத்தினையுடைய புஷ்பம்; பற்றிக்கொண்டு=பிடித்துக்கொண்டு; வெண்ணிணத்தடி=வெண்மையாகிய கொழுப்புள்ள மாமிசம்; கொள்கையில்=செய்கையால்.

(௩௧) சாலகடங்கடர்=இராக்கதர்; முளிதரு=உலர்ந்த; என்னது ஆருயிரும் இழப்பன்=எனது உயிரையுமிழப்பேன்; உயிர்ப்பலி=உயிர்ப்பிச்சை; ஈதி=கொடுப்பாயாக.

தனறுணைத் தடங்க ணீர்முலைத தடத்திற் றுரை
விட் டொழுகினை றிரநதே, யன்றுரைத் திடுஞ்சொற்
செவிகொளா ளுகி யநதணன் மைநதனை விரைவிற்,
கொனறுடற் குருதி பிழிநதுமுன் குடித்துக கொழுந
தசை கறிததகல வாயின, மென்றுட னருந்திப் பைங்
தொடிக கெதிராய வெள்ளெலும பனைததையு முமி
ழநதான (௩௨)

என்செய்வா ளுமிழ்நத வென்பெலா மடியிட
டெடுததன ளெயதியவ வென்பை, மின்செய்தீ யத
னிற பெயதிது செயத வேநதர்கோன றனபதி மேவி
ப, பொனசெய்பூண முலையாா முலைநலப போகம புண
ருநா ளிறககவென றுருததது, முனசெயதீ வினையாற்
சாபமீ திடடு முழஙகழ லூடுபுக கவிநதாள. (௩௩)

வேறு.

புரமுனியும பரமனிரு பதபபோது முப்போதும
போறறுந தெயவ, வரமுனிவன சாபமகன றரசனிரு

(௩௨) கறித்து=கடித்து; பைங்தொடி=பெண.

(௩௩) மடியிட்டு=மடிகோலி;மின்செய் தீ=ஒளிவீசுகிற நெரு
ப்பில்; சாபம் ஈது இட்டு=இநதசசாபத்தைக் கொடு
த்து; முழஙகு அழலூடு=ஒலிக்கின்ற நெருப்பில்;
புக்கு=புகுந்து; அவிந்தாள்=இறந்தாள்.

(௩௪) புரம முனியும=திரிபுரததை எரிததருளிய; பதப்போ
து=பாதமலர்; தெய்வ வர முனிவன்=இறைவனது
ஆசீர்வாதம்பெற்ற இருடி; இருமருப்பு=இரணடுகோ
டுகளையும்; ஒரு மும்மதம்=கன்னமதம், கபோலமதம்,
பீஜமதம என்னும் மூன்றுமதமும்; நால்வாய்கஞ்
சரம்=தொஙகுகின்ற வாயினையுடைய யானை; முனி
=யானையின் கன்று; வன்பிடி=வலிமையுள்ளபெண
ணுனை; திரிசரிகள்=சஞசரிககிற வழிகளை; அரிதுரு
வும்=சிஙகஙகள் தேடும; தடம்=விசாலித்த; கான்
நீங்கி=காட்டையகன்று; கரம்=கையில்; முனியும்=
வில்லும்; கணையும்=அம்பம்.

மருப்பொருமும் மதநால் வாய்க்குஞ், சரமுனிவன் பிடித்திரிச ரிகடெரிந்தே யரிதுருவுந் தடங்கா னீங்கிக், கரமுனியுங் கணையுமில்லாக் காமனென வயோத்தி நகர் கடிதினுற்றான். (௩௪)

நெடிதுதினம் பிரிந்தகன்று நீராமையினுற் றிரண்ட திண்டோ ணிருபனுற்று, மடியிணையா மலர்கள் கன்றிச் செப்பூர விரைந்துநடந் தனபின்னேடும், பிடியதனை நாடிவரும் பெருந்தடக்கைக் களிறெனவேள் பெய்யும் வெய்ய, வடியயில்வா ளியினுடைந்து வருந்தி யந்த மதயந்தி மனையுட் புக்கான் (௩௫)

வந்தவட னறணைமுலைகண் மருவுவான் றுணிந்திடலு மன்னகாணி, லந்தநிசி சரனாகி முனிவனைக் கொன் றனையதனா லவனறன்றேவி, வெந்தழலின் மிகச்சீறி யுன்மனைவி மாரமுதலா விளம்பு மாதர், தந்தனமீ துறத்தழுவி லிறத்தியெனக் கொடுஞ்சாபஞ் சாற்றி வீந்தாள் (௩௬)

ஆதலினா லெனையணைதற் கடாதெனக்கென் றவள்கூற வரசன் மோகக், காதலினாலிடைந்து செம்பொற

(௩௫) நிருபன் = அரசன்; சேப்பு ஊர = செந்நிறம் உண்டாக; பெருந் தடக்கை = நீண்டு பருத்த துதிக்கை; வடி = வடிக்கப்பட்ட; உடைந்து = தோற்று.

(௩௬) அந்த = மேற்குறித்த; நிசிசரன் = இராக்கதன்; இறத்தி = இறக்கக்கடவாய்; வீந்தாள் = இறந்தாள்.

(௩௭) அமுதம்பெற்று = அமுதத்தை யடைந்தும்; அருந்தக் கடன் = உண்ணும் செயல்; நோதகவு = துன்பம்; இல்லம் = மனைவி; உவை = இவை; நுனித்து நோக்கின் = கூர்ந்து பார்த்தால்; சாதகருக்கு = முத்திநெறி நிற்பவருக்கு; தவமீக்கொண்டு = தவஞ்செயலைப்பூண்டு.

கலத்தமுதம பெறறருநதககடனி லானபோ, னேதக
வுற் றிலமிலலாற கருமகபபே றிலலையுவை நுனிதது
நோக்கிற், சாதகருக கிகபரததிற் பலன்கிடையா தெ
னத்தேறித தவமீக கொண்டே. (௩௭)

ஒருமனமா யிருவினையின் றுவக்கறமுக குறும்
பெறிநதிட் டியா நாலவேதந, தருபொருளா யைநத
விதனைந தழனுபப ணினறுபெருந தவஙக ளாறறிக்,
கருதருமா மறலிவலை கடநதுமுககா லமுமுணாநது
கணிக்க வலல, பொருவருமா முனிவராக ளனுமதி
கொண டரியதவம புரியு மேலலை. (௩௮)

வேறு.

கறைவிட முகுததல போலக காயசின மிகுதது
வாணிற், பிறையெயி றிலஙகப பேழவாயப பெய்மக
ளொருததி பறறி, யிறைவனை வருதத வீதிங கென
னெனப பனனு தொனனான், முறைதெரிந தருளுந
தெய்வ முனிவரை வினவி னானே. (௩௯)

---

(௩௮) இருவினையின் துவக்கற = புண்ணியபாவஙகளின் சம்பந்தம் நீங்க; முக்குறும்பு = காமம், வெகுளி, மயககம் என்பன; எறிநதிட்டு = ஒழித்து; வேதநதருபொருளாய = வேதஙகூறும் விதிப்படி; ஐந்தவித்து = ஐம்புலஙகளை யடக்கி; ஐந்தழல் = பஞ்சாக்கினி; நாப்பண் = மததியில்; கருத அரும = நினைததற்கரிய, கணிக்க = குறிப்பிட; பொரு அரும் = ஒப்பிலலாத; எல்லை = காலம்.

(௩௯) கறைவிடம் = கறுதத விஷம்; உகுததல் = சொரிதல்; காய்சினம் = வெதுப்புகினற கோபம்; மிகுத்து = அதிகரிதது; பேழ்வாய் = அகன்றவாய்; இறைவனை = அரசனை; அருளும் = சொல்லுகிற; தெய்வமுனி = தெய்வததன்மையுள்ள இருடி.

கணித்துமுக் காலந் தேருங் கடவுண்மா முனி வா துத்திப, பணித்தலைக கிடந்த ஞாலம் பரித்தரு ளரசே முன்னாட், குணித்தவா ளரக்க னாகிக் கோதில வே தியனைக் கொன்று, பிணித்தவெம் பாவங் கண்டா யலகையாய்ப் பிணித்த தென்றா (சு0)

அப்பவந் தீரப்பா னெண்ணி யலைகடற் சேது முன்னாச், செப்பருந் தீர்த்தம் யாவுஞ் சென்றுடன் மூழ்கி மூழ்கி, யொப்பரும் பிரமன் றனை யுந்தியிற் றந்த மாயன், பைப்பணி சடையான் வைகும் பதிபல வணக்கஞ் செய்தான் (சுக)

உந்துவெண் டிரைநீர் வேலி யுலகெலா முழந்து சூழ, வந்துமப் பிரமகத்தி மாறிடா திருத்த லாலே, யிந்துமண் டலம்போ யோங்கு மிஞ்சிசூழ் மிதுலை ஞா ஙகாக, கந்துகொல் களிற்று வேந்தன் கவலையுற் றிருந்த காலை (சுஉ)

(சு0) கணித்து - சோதிடத்தாற் குறித்தறிந்து; தேரும்=உண ரும்,கடவுண்மாமுனிவா=தெய்வத்தன்மையுள்ள பெ ருமைவாய்ந்த இருடியா; துத்தி=படப்புள்ளியையு டைய; பணித்தலை - பாம்பினதலை; குணித்த=குறிப் பிட்டுச் சொல்லப்பட்ட; கொன்று பிணித்த—கொன் றதாற் பற்றிய; பிணித்தது=பிடித்தது.

(சுக) முன்னா=முதலாக; உடன்மூழ்கி=விரைந்து முழுகி; பதி=க்ஷேத்திரம.

(சுஉ) வேலி=பூமி; உழந்து சூழ=வருந்திச்சுற்றி; ஞாஙகர்= பக்கத்தில்; கந்துகொல=கட்டுத்தறியை முறிக்கும்; களிற்றுவேந்தன்=யானைபோன்ற வலிமை பொருந் திய அரசன், அல்லது யானையையுடைய அரசன எனினுமாம.

மாதவர் மருங்கு சூழ வளரொளி மதியஞ் சூடு, நா
தனிங் கிவனு மென்ன நானில மதிக்கத் தக்கோன்,
பாதபங் கயங்கண் மேவப் பார்த்திவ னிருக்கும் பாங்க
ர்க், கோதம னென்னு நாமக் குலமறை முனிவன் வந்
தான் (௪௩)

அன்றிருந் தவனைப் போற்றி யடிதொழு தங்கை
கூப்பி, நின்றிடும் வடிவேற் றானை நிருபனுக் காசி கூறி,
நன்றிருந் தனையோ வென்ன நவின்றனின் முகத்தின்
சோதி, குன்றிய தியாது வந்த குறையெலாங் கறைதி
யென்றான் (௪௪)

திருந்துதி முற்றுங் கற்றோன் றிசைமுகற் குவ
மை சான்றோ, னருந்ததிக் காவி யன்ன வருண்முனி
யரக்க னாகி, வருந்துதி யென்னச் சாபம் வழங்கலால்
வந்த தென்னைப், பெருந்துதி கூறிப் பின்னு நிகழ்ந்த
வை பேச லுற்றான் (௪௫)

அரக்கனாய் வனத்தி லன்னா ளிருந்தனற் கொண்ணாப்
பாவ, மிரக்கமி லலகை யாகி யிங்கெனைத் தொடாத
லாமல், பரக்குமெண் டிரைத்தீர்த் தங்கள் பற்பல
படிந்து பொற்கோ, புரக்கவின் படைத்த கோயிற்
புண்ணிய தலஞ்சே வித்தேன். (௪௬)

---

(௪௩) நானிலம் = நால்வகை நிலம் அவை குறிஞ்சி, நெய்தல், மருதம், முல்லையாம்; பார்த்திவன் = அரசன்; பாங்கர் = பக்கத்திலே; கோதமன் = கௌதமன்.

(௪௪) அன்று = அப்பொழுது; இருந் தவனை = பெரியதவத்தை யுடைய இருடியை; வேற் றானை = வேலாயுதத்தை யேந்திய; நிருபனுக்கு = அரசனுக்கு.

(௪௫) திருந்துதி = தெரிந்துகொள்; முற்றுங்கற்ற = யாவுமுணர்ந்த; வருந்துதி = வருந்துவாயாக.

(௪௬) பரக்கும் = பரவிய; கோபுரக்கவின் = கோபுர அழகு.

எண்ணருந தருமஞ செய்தே னீறினமநதிர நவி ன்றேன, விண்ணவாக கவிக ணலகும வேள்விகள பல வுஞ செய்தேன, பண்ணரும பாவ நீங்கப பெற்றிலே ன் படிவ வுன்றன், கண்ணருள் பெறறே னுய்யுங கா லமு முளதா மென்றே. (௪எ)

அன்னமா முனிவன றாய வடிமுடி சோதததி நி ன்ற, மனனவன றனனை நோககி வருநதலை மதியஞ சூடும, பின்னலஞ சடையாற கனபு பெருககுநோன புகட்குண் மேலா, யுன்னரும விரத மொன்றுண் டுண ாநதிலை போலு மானீ. (௪அ)

மாகமா மதியிற மறையநத மதியிறபன ஞனகாம பக்கத், தேகநா யகனைப போறறி யீரிரு சாமந தோ றுாந, தாகமாம பசிககூண டுஞச றவிாநதுள த தொரு மை கூரன, பாகமா லூாரந தனஞ லருசசியு னரநதை நீஙகும. (௪கூ)

வரையிலக காகத தொடட வாளிக டவறு தோ ஙகித, தரைமிசை யடிதத கைதான் றபபிடா ததுபோ

(௪எ) நவினறேன = ஜபஞ் செய்தேன்; பணணரும் = செய்த கொடிய, படிவ = முனிவனே!

(௪அ) தாயஅடி = பரிசுததம் பொருந்திய பாததலை; முடிசேர் ததி = முடியிற்றரிதது; வருந்தலை = வருந்தாதே; பின் னல = பினனிய.

(௪கூ) பசிக்கு ஊண = பசிக்கு உணவையும்; துஞசல் = தூஙகு தல்; கூர அன்பாக = மிகுந்த அன்போடு; மாலூரம் = வில்வம்; உன் அரநதை = உனது துன்பம்.

(௫0) தவறு = தவறுதது போலவும்; தப்பிடாதது = தப்பாதது போலவும்; புரையற = குறைவின்றி.

லீசன், குரைகழற பதும நோக்கிக குறிததநோன்
பியறறி னின்றுற், புரையறப படிகரு மென்னுப புர
வலற் குரைததுப பினனும (௫0)

நறறல மதனிலிநத நவையிலா விரத நோறகிற்,
சறறல மிகுதி நனமை தடிறிடுஞ சடுதி யெனனுக, குற
றமின் முனிவன கூறக குறிககுமத தலமு மெற்கே,
சொற்றரு ளைய வெனனக கெளதமன சொலல லுற
றான் (௫௧)

வேறு.

சொன்ன தலஙகளின் முன்னி வருநதிய தூயோய்நீ
யுன்ன வருங்கிரி மனன னளிததிடு முமைகூட
மின்னவி ரஞசடை முனன வ னனபொடு மேவுஙகோ
கன்ன மெனுமபதி யொனறுள தஙகது காணுயால ()

அததல னிறறகை முறறு முணாததிட வாரவல்லா
முத்த நகைததிரு வுககிறை திககு முகததோனு
சிதத ரியககா மபககறு நறறவா சேணுடா
நித்த மியறறு தவததின முயறசியி னிறபாரே. (௫௩)

(௫௧) சற்றல=கொஞ்சமல்ல; சடுதியெனறு=சீக்கிரததிலெ
ன்று; சொறறருள்=சொலலியருள்.

(௫௨) முன்னி=விரைந்து அடைந்து; உன்ன=நினைத்தற்கு;
கிரிமன்னன்=பாவதராஜன்; அளிததிடும்=பெற்ற;
உமைகூட=உமையாளோடு.

(௫௩) அததலனின் தகை=அததலததின பெருமையை; ஆர்
வல்லார்=எவர்வலிமையுடையவர்;திருவுக்கு இறை=
இலட்சுமிக்கு நாயகராகிய திருமாலும்; திக்குமுகத
தோன்=பிரம்மாவும்; சேணுடா=வானுலகத்தவர்.

ஆடு முனிக்குழு வாயிர கோடி யரனசீரைப
பாடு முனிககண மெண்ணில சிததி படுததியோகிற
கூடு முனிததிரள பறபல வுறறிடு கோகனனம
வீடு பெறற்கினி யப்பதி யொப்புற வேறுணடோ. (௫௪)

அததுடை மாதவா வானவா மானவ ராமோமா
சிததுடை யாரெவரு வககட மிககிடு திககாளை
முததுடை வால மருபபணி மாாபின முரிதலதோனகம
பததுடை யானகன முறபக லாசசனை பணவெணணி.

ஓாசிவ லிஙக முறுமபடி வாணி லுயாநதோஙகு
பேர்பெறா வெளளி விலஙகலி னறறவ மேசெய்யக
காாபெறு கணட னரககா குலததிறை கைதனனிற
பேர்பெறு லிஙக மளிததவ ளேடிவை பேசுற்றுன். (௫௬)

பாாதனில வைககி லெடுகக வொணுது பகாநதேமுன
னுாதரு மூாதி யொழிநதனை கைககொடு னுாமேவிச

---

(௫௪) ஆடுமுனிககுழு = ஆடுகின்ற முனிவா கூட்டஙகள்; சிததி படுதது = சிததியடைநது; யோகிற்கூடும = யோகம்புரியும்; ஒப்புற = ஒப்பாக.

(௫௫) அதது உடை = நனனெறியுடைய, மானவர் = மனிதா; திக்காளை = அஷ்டதிககுக் கஜஙகளுடைய; வால அம மருப்பு = வெணமையும அழகுமுடைய தந்ததை; அணிமார்பின் முறிததோன = அழகிய மாாபிலுல் முறிததவனை; கம பதது உடையான = பததுசசிரசை யுடைய இராவணன்; அகல் = கழிந்த; முறபகல் = முனநாளில்

(௫௬) வெள்ளிவிலஙகலின் = கயிலேயஙகிரியில்.

(௫௭) உன் ஊர்தரும் = நீ ஏறிசசெல்லுகிற; ஊாதி = வாகனததை; ஒழிந்தனை = ஒழிததவனுகி; நோ்தரும் உனனை = யுதததில் எதிர்தத உன்னை.

சீர்தரு லிங்க மிதைப் பிரதிட்டை செயிற்பாரி
னோர்தரு முன்னை வெலற்குரி யார்பிற ரிலையென்றே.

விததக ஞெதி விடுப்ப வரக்கனும் விடைகொண்டே
சிதத முவநது நெறிக்கொடு பாரமிசை செல்போதிற்
புததமு தததினை யற்பொடு துய்ததிடு பொன்னுடா
மததக வேழ முகதத கணேசனை வநதிததே (௫௮)

எணடகு பீச னளிதத விலிஙக மிலங்கைககே [தே
கொணடகல் கினறன னின்றெதிர் செனவொரு கோள்செய்
தணடரு தாணமலா நோவ நடநதிடை தடைசெயய
மண்டணி னீடிய மூடிக வாகன வருகெனரூா (௫௯)

உற்றிடு வானவா சொறறிட நானமறை யோனுகி
மறறிர டோளவ வரககன வருமபெரு வழிதன்னி
னிறறிட மறறவ னுநதனி வநதவ னேருறமுன்
முறறினி லறபச லததை விடுகக முடுகெகுற்றே. (௬௦)

அசசிறு வேதிய னஙகை யிலிஙக மளிததனனே
மெயசசிறு நீாவிட மேவிய காலை விரைந திஙஙன

(௫௮) விடுபப = அனுப்ப; நெறிக்கொடு = வழிககொணடு; அற் பொடு = அன்போடு; துய்ததிடும் = உணணுகிற; மத்த கம = யானைததலை; முகதத = முகததினையுடைய.

(௫௯) எண்தகும் = தியானிக்கததக்க; இன்று = இப்பொழுது; கோள் = விககினம்; நீடியமணதனில் = நீணடவுலகத்து.

(௬௦) நான்மறையோனுகி = பிராமணனுகி; மல் = மல்லயுததஞ் செய்தற்குரிய; நிற்றிட = நிற்க; நேர்உற்முன் = எதிரில் வந்தான்; முற்றினில் = முதிர்ந்திருக்கிற.

(௬௧) முச்சொலின் = மூன்று வார்ததைகளால்; விளிப்பன் = அழைப்பேன; முன்னுயேல் = விரைநது அடையா விடில.

முச்சொலி னின்னை விளிப்ப னதற்குமுன் முன்னாயே
லிச்சிவ லிங்க நிலத்தி லிருத்துவ னென்றானால். (௬௧)

அம்முறை யாக வரக்க னிசைந்தய லகல்போதின்
மும்முறை கூவின னெய்தில னையிரு முடியோனு
மெம்மிறை நீதி யிதென்று கணத்தவ னெய்தாமுன
மைம்முறை யாயொளிர் கண்டனைமண்டனில்வைத்திட்டான்.

பின்பவ் வரக்கா பிரானவ னூற்றழல பெய்கண்ணானை
நன்புவி யிற்சிலை யோடிய தென்று நடுக்கெய்தித
துன்போடு பத்திரு தோள்வலி கொண்டு தொடர்ந்தோடி
வன்பொ டெடுத்திது மாபெல மென்றான வலியில்லான். (௬௩)

மன்னவ மாதலின மாநில மாபெல லிங்கம்பே
ரென்ன விளம்பிய தினனமு மீளவி லங்கைக்கோன்
பன்னக மேவுகை பற்றி யெடுக்கப படிநீதி
னன்ன ரிலிங்க மெலிந்து நிமிர்ந்தது நைந்தங்கே. (௬௪)

---

(௬௨) அம்முறையாக=அப்படியே; எம் இறை=எமது தலைவராகிய விநாயகர்; நீதி யிதென்று=இதுதான் நியாயமென்று; மை முறையாயொளிர=ஒழுங்காய்க் கருநிறம் விளங்கும்; கண்டனை=கழுத்தையுடையவனை.

(௬௩) நன்புவியில்=நல்ல பூமியில்; சிலை=வேர்; வன்பொடு=வலிமையோடு.

(௬௪) நவம்=பூமியில, அல்லது புதுமையாக; மன்=நிலைபெற்றது; மாநிலம்=அகன்ற பூவுலகத்திலே; மாபெலலிங்கம்பேர்=மாபெல லிங்கம் என்னும் பெயர்; மீள=பிறகு; பன்னக மேவுகை=பல நகங்கள் பொருந்திய கை; நன்னர்=நன்மையைத்தரும்; மெலிந்து நைந்து=குழைந்து.

ஆவி னெடுஞ்செவி போல நிமிர்ந்திடு மதனூர்
நாவி னிடும்பெயர் கோகன மென்றனா நனிகூரு
மேவி னலந்தரு வாள்விழி யம்பிகை யிடமேவுந்
தேவி னருளுசிவ லோகமி தென்றறி திணிதோளாய்

வேறு

மாவினைவடு நீகாத்தவிழி மலைமகளை யிடங்கொண்ட, தேவனருள் சிவலிங்க மெடுக்கநைந்தோன் சினங்கொண்டு, காவனைய கைத்திரளாற் கன்னறாக்கன மறைமதலைத், தேவனது குடுமிமுடி புடைத்தனன் றன் சினமிகலால் (௬௬)

புடைத்தவுட னுருத்தெழுந்து பொழிமதவா ரணமுகத்தோ, னடித்தலமு மணிமுடியு மகலிடமும் விசும்புமுறப், படைத்தவுரு வெனநிமிர்ந்து பணைக்கரத்தா லிராவணனைப், பிடித்துமணிக் கழங்கெனன வெறிந்தெறிந்து பிடித்திடலும் (௬௭)

(௬௫) நனிகூருமநலமேவித்தரு = மிக்ககூாமைபொருந்தி நன்மையைத் தரும், தேவின் = கடவுளுடைய.

(௬௬) நைந்தோன = எடுத்தலினால் மெலிந்த இராவணன்; கா = விருக்ஷம்; கன்று = கோபித்து; மறை மதலை = பிராமணச் சிறுவாரய்த்தோன்றிய விநாயக கடவு

(௬௭) அடித்தலம் = பாதம்; மணிமுடி = அழகிய சிரசு; அகலிடம் = பூமி; உறப்படைத்த உருவென = பொருந்தும்படி அடைந்த சொரூபம்போல; நிமிர்ந்து = உயர்ந்து; பணைக்கரம் = பருத்த கை; மணிக்கழங்கு = அழகிய அம்மனை.

மறையோனென் றுணர்ந்திலனாத மடமையினு லீ
திழைத்தேன், பிறையோங்கு மணிமகுடப் பெருங்க
ளிறே பிழைசெய்தே, னிறையோனே பொறுப்பது
னக் கியல்பென்றென் றேத்துதலும், பொறையோடு
முமைபுதல்வன புவியிலரக் கனைவிடுத்தான. (சுஅ)

நிருதர்குலத் திகல்வேந்தே நினதுபிழை யாம
பொறுத்தற, கொருபதுசெங் கரத்தாலு மெழின்மல
ரோன் முன்கவித்த,வொருபதுமா முடித்தலையு முறப
புடைத்தி யெனவேலோடுங், குருதிநிறங் கொளப்புடைத
துக் குதித்தாடி யுவப்பித்தான (சுகூ)

அன்னதுகண் டுவந்தருளி யைங்கரத்தோ னின
றுமுத, லென்னருணன் னலம்வேண்டி லின்றுனைப
போ லிருகரத்தாற, சென்னியுறப் புடைத்தவாபாற
சிந்தைமகி ழுவமெனனு, மின்னினமறைந் தனனிரு
தன் வேலையிலங் கையிற்புகுந்தான (எ0)

தென்னிலங்கை யிராவணனபாற சிவனுதவத் தி
றலரக்கன, பின்னிலங்கு மொருமருப்புப பெருந்தகை
தன் கைக்கொடுப்ப, வன்னலிங்க மைங்கரத்தோ னங

(சுஅ) பிறைஒங்கும்=மூன்றாம்பிறைமதி விளங்கும், பொறை யோடு=பொறுமையுடன்.

(சுகூ) நிருதர்=இராக்கதர்; இகல்=வலிமையுள்ள; முன்கவித்த=முன்சூட்டிய; ஒருபது=பத்து.

(எ0) நல நலம்=மிக்க நன்மை; மின்னின் மறைந்தனன்=மின்னலைப்போல மறைந்தனன்; வேலை=சமுத்திரத்திலுள்ள.

(எக) ஒரு மருப்புப் பெருந்தகை=ஒற்றைக் கொம்பினையுடைய பெருமை பொருந்திய விநாயகர்

கையி னூட்டியதா, லிந்நிலத்திற் சிவலோக மெனவி ளங்கி யிருந்துளதால (எக)

வேறு.

இந்தகையை கோகனனந் தனனின்னன லொருபுலைச்சி யிருக்கை யில்லாள், சுத்தவமு தெனவெளுத்த நரைதிரைநோய மூப்புடையாள் சுருதி போற்று, மந்திர வெனவுணரா ளங்கடைந்து பசிமிகுந்திட் டகடு காய்ச, சித்தமதி விரக்கமுள்ளோர் சேரிடமி தென்ன நகெனவோர் தெருவி னுற்றாள் (எஉ)

அந்தெருவின் றலைவருமோர் களியனிரி குலத்தவட னங்கை மீதினை, முந்தனக்கு விளமுணவென றிடுகனுமேற் றெறிந்தனனா முனூட டாயித, துத்தமாபூ சிந்தபுரா தனவிலிங்க முடியிமிதி னுவந்தன போடும, பத்தரிடும பசசிலைபோ லானதவள பசிமிக்க கண படைசெயாளாய (எங)

இருள்கல விடியுமட்டும வருந்தியிரு திரவியுதித்தெழுந்த பின்னத, தெருவினிடை யிருந்திடவோர் புலைச்சியெதிர் வழிகாட்டச் செல்லுங் காலை, மருவிய நோய் பசிமூப்பு வருத்திடவெஞ் சுடுமணற்கீழ் மயங்கி வீழ்ந்தங், கொருவியுயிர் பிரிபொழுதிற் பரமனுயர் கணங் கடமை யுற்றுநோக்கி. (எச)

(எஉ) நென்னல=நேற்று; அகடுகாய=வயிற்றிற் பசிதீமூள.

(எங) தெருவின் தலை=தெருவில்; எற்றெறிந்தனள=வாங்கி யெறிந்தனள்.

(எச) ஒருவி உயிர் பிரிபொழுதில்=உயிர்விட்டு நீங்குங் காலத்தில்.

சீதருகோ கன்னத்திற் சிவநிசியி லுண்டிதுயி
றீர்த்து விலவத், தோதருநற் பைந்தழைகொண் டெ
ம்மையருச் சித்தத்தன் னிமைக்குஞ் செம்பொற், றோ
தனிலப் புலைமகளை யேற்றியிங்கு வருதிரெனச் செப்ப
வன்னோர், பார்த்தனிலுற் றனைவருமியாம் பார்த்திருக்க
வங்கவளைப் பணிந்து போற்றி. (எரு)

செம்பொனெடுங் கொடிஞ்சிமணித் தோமீதி லி
ருத்திமிகு சிறப்பி னோடு, மும்பாமட் மகளிரவெண்சா
மரையிரட்டப் பைந்தருவி னுலவை யீன்ற, வம்பவிழ
பூ மழைபொழிய வளங்கெழுந் துபிமுழங்க மழுமா
னேந்து, மெம்பரம னினிதுறையுங் களதபுத கிரியின
மிசை யேகி னாரே (எசு)

ஆதலினமித் திரசகனே நீயுமந்தக் கோகன்னத்
தடைந்து போற்றித், தீதகலுஞ் சிவநிசிநோற் றிடிலு
னது வினையனைத்துந் தீருமென்று, கோத்தகலும் பெரு
ந்தவத்துக் கோதமனங் கவற்குவிடை கொடுத்துப்
பின்ன, ரேதமினமா தவர்சூழ்ந்து வரமிதுலை நகர்நோ
க்கி யேகினானால் (எஎ)

புண்ணீரின் கடிகமழப் பொருகளத்தி லொன்ன
லாதம புயந்தோய் மின்னா, கண்ணீர்மை கலந்தொ

(எரு) தீர்த்து = ஒழித்து; இமைக்கும் = பிரகாசிக்கும்.

(எசு) உலவை = கிளை; ஈன்ற = நல்கிய; வளங்கெழு = வளமை பொருந்திய; களதபுதம் = வெள்ளி.

(எஎ) கோதமன் = கவுதமன்.

(எஅ) புண்ணீர் = இரத்தம்; கடிகமழ் = நாற்றம் வீச; பொருகளத்தில் = யுத்தகளத்தில்; ஒன்னலர் = பகைவர், கண்ணீர் = கண்களின் நீரானது; மைகலந்து = தீட்டிய மையோடு சேர்ந்து; கலுழ்ந்து = அழுது; கலன்வாங்க = மாங்கல்யம் இழக்க; கதிர்வேல்வாங்கி = ஒளிபொருந்திய வேலாயுதத்தைக் கொண்டு; மண் = உலகத்தை; நீர்மைபெற = ஒழுங்காக.

முகக் கலுழ்ந்தணிபொற் கலன் வாங்கக் கதிர்வேல் வாங்கி, மண்ணீர்மை பெறப்புரந்த மன்னவனுந் தாக முற்று வருந்தினோர்க், குண்ணீர்பெற் றதுவெனத் துன் பொழிந்துயாகோ கன்னமுற்றா னுவப்பினோடும்

பூகநெடும் பொழில்புடைசூழ் பப்பதியிற் புகல் கோடிப் புனலினை மூழ்கி, நாகர்தினந் தொழுதெழுமா பெலவிலிங்க நாயகனை நணைபிற் போற்றி, மாகமதிச் சிவநிசியின் மறைமுதலா கமத்துவிதி வழுவா தாற் றிச், சோகமிகத் தரும்பழைய வினைத்தொடர்பி னழுக் கனைத்துந் துடைத்திட்டானே. (எக)

வளமைதரு கோகனத்தின் மாகமதிச் சிவநிசி யை மகிழ்ந்து நோற்றுப், பழிவிளைக்கும் பிரமகத்தி பற்றறவே நீர்ந்தபின்னாப் பரமன் செய்ய, கழலடை ந்து பேரின்பங் கலந்திருந்தான் சிவநிசியைக் கருத்தி னுற்ற, வுளமகிழ்வா ரேற்றவர்கள் பேரின்ப வீட் டடைவ ருண்மை யென்றான். (அ0)

என்றுயாரை மிசவனத்தி லிருந்தவிருந் தவாமகி ழ்ந்தாங் கிருகை கூப்பித், துன்றுசடை முடிதுளக் கிக் கேட்டுவப்ப விரித்தெடுத்துச் சொல்லினுறை, கன் றுகொடுஞ் சினமயக்கங் காமமெனு முக்குற்றமதைக் கடிந்து நாளும், வென்றிபெறுந் தவஞான நிலையுணர் ந்து கலங்கமின்றி விளங்குஞ் சூதன் (அக)

(எக) பூகம்=பாக்குமரம்; நெடும்பொழில்=நீண்டசோலைகள், புடைசூழ=பக்கத்திற்சூழ; கோடிப்புனல்=கோடித் தீர்த்தம்; நாகர்=தேவர்.

(அக) இருந்தவர்=பெரியதவத்தையுடையவர்; துன்று=நெரு ங்கிய; துளக்கி—அசைத்து; கன்று=வெதுப்புகின்ற.

வசனம்.

முனிவர்காள்! சீர்த்தியோங்கும் சிவராத்திரியின் திவ்வியசரிதம் திறம்பெறவின்னும் உங்கட்கொன்று உரைப்பேன் கேட்பீர் எனச் சூதமாமுனிவர் தூய்ய வமுதம் சொரிவது போலச் சொல்லுவாராயினர்.

மேற்றிசையிற்றோன்றி வளருஞ் சந்திரன் றவழ்ந்து செல்லுமாறு விண்ணையளாவிய மதில்களையுடையதாயும், தசரத மன்னன் பால ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தி இராமபிரானு யவதரிக்கப்பெற்றதலமாயும் விளங்கும் அயோத்திமா நகரிலே சூரிய வமிசத்திலே நீதி தவறாது செங்கோல் செலுத்தும் மித்திரசகன் என்னும் பெயரையுடைய ஓர் அரசனிருந்தனன். அவ்வரசன் றனக்குரிய மரபிலே மதயந்தி யென்னும் பெயரையுடைய ஓர் இராஜ குமாரியை மணம் புரிந்து அவளோடு கூடி வாழுநாளில், காட்டினிற் சென்று வேட்டையாடுதலில் விருப்பமுற்றனன். அதனால் அவன் கருநிறமுள்ள பட்டாடையை இடையிற் றரித்து அதன் மீது கச்சைப்பட்டையை இழுத்துக்கட்டி, சிவந்த ஒளிவீசுகின்ற மணிகள் பதித்த மகுடத்தை நீக்கிப் புஷ்பமாலைகளாற் குடுமியை யிழுகத்துக் கட்டி, பசிய மேகம்போன்ற நிறத்தினையுடைய மரகத மணிகள் பதித்த பொற்கவசத்தினைத் தேகத்திற்றரித்து, கைக்குக் கவசமிட்டு, முதுகில் அம்புப் பெட்டியையும் வில்லையுந் தரித்து, உடைவாளைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு, மனத்தையுங் காற்றையும் நிகர்த்த வேகத்தினையுடைய நீலநிறக் குதிரை மேலேறி, சங்கு, படகம் முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கவும், அளவில்லாத யுத்தவீரர்கள் ஆயுதபாணிகளாகச் சூழ்ந்து வரவும், வேட்டைக்குரிய வலை முதலிய கருவிகளை ஒட்டகங்கள் சுமந்து பின்றொடரவும் அநேக நாய்களை இருப்புக் கம்பிகளாற் கட்டி வேடர்களிழுத்துப் பின்வரவும் சென்று விண்ணையளாவிய கிளைகளையுடைய தருக்களடர்ந்த காட்டினை யடைந்த

னன். பின்னா மித்திரசகனன் என்னும அரசனும், சிஙகம் போன்ற யுதத வீரர்களும, வேடாகளும்; மான், மரை,முயல், பனறி, யானை முதலிய மிருகஙகளை வேட்டையாடிக் கொண் டிருந்தனர்.

இஙஙன மிருக்கையில் நீருண்டமேகம்போற் கருநிறம் வாய்ந்த, சகோதராகளாகிய இராககதாகளிருவர் இறுமாப் புறறு அஙகு வநது யுததம் புரிவான் எதிாக்க, மித்திரசகனன் அவ்வாககரோடு நெடுநேரம போர்புரிநது அவாகளில் முந்திய வனை வாளாற்றுணிததுக் கொனறனன். அதனைக்கணட இளை யோனுகிய இராக்கதன் இவ்வரசனை எதிாதது வெல்லுதல நமமால் முடியாதாகலின் பின்னர் வஞசகச செய்கையால் இ வனை வெலவேனெனறு ஓடி மறைநது மனிதவேடம் பூணடு வநது அவ்வரசனது பாதததில வீழ்நது வணஙகினன. மித்தி ரசகனன் அவ்வரக்கனை மனித னெனறெணணி யாது பற்றி எம்மை வந்தடைநதனை யெனறு கேடக, அவ்வரககன அர சனே ! நின்னிடம் ஏவற்றொழிற் புரிநது காலஙகழிக்கலா மென்றெணணி வநதடைநதேன எனறனா. மித்திரசகனன் அவனை யாதரிதது வேட்டையாடுதலை முடித்துக் காட்டை யகன்று அரககனுடனும, தனது சேனைகளுடனும அயோததி நகரை யடைந்து அவ்வரககனுக்குச சமையறறொழி லளிதது மதயநதியுடன கூடி வாழ்ந்திருந்தனன.

இஙஙன மிருககையில ஒருநாள் மித்திரசகனன் பிதிா சிராாததஞ் செய்யும தினம வாலும அனறு தன குலகுருவா கிய வசிட்டமுனிவரை யழைப்பிதது வணஙகி ஆசனத திரு ததி அருககியபாததிய மளிததுப் பூசிததுப் போசனமிடடு உபசரிததனன். அககாலததில் சமையறறொழிற புரியும அரக் கன இவவரசனை வஞசிப்பதற்கு இதுதான றருணமெனறுன னி, பதாாததஙகளோடு மனிதனது மாமிசததையுஞ் சமை தது முனிவருணணும பாததிரததிற படைததனன. வசிட்ட முனிவர் அதனைப்பாாதது, தன் வேலைககாரனைக கொணடு நரமாமிசம படைககும்படி இவ்வரசன் செய்விததன னென

றெண்ணிக் கண்கள் சிவந்து தீப்பொறி பறக்கக் கோபித்து, அரசனை விளித்து நீ அழகை யொழித்துக் கருநிறங் கொண்ட இராக்கத வடிவம்பெறக் கடவாயெனச் சபித்தனர். அதனைக் கேட்ட மித்திரசகனன் மனங்கலங்கிப் பின்னர் ஒருவாறு தெளிந்து கோபமதிகரித்தவனாய், மனவாக்குக் காயங்களால் யாதொரு தீங்கு மிழைத்தறியாத என்னைச் சபித்தனை யாதலின் உனக்கு நான் எதிர்ச்சாபங் கொடுப்பேன் எனறு கையில் நீரை யெடுத்து மந்திர மோதினன். அப்பொழுது அவனது தேவி யாகிய மதயந்தி அதனைக்கேட்டு நடுநடுங்கிக் கணவனருகில் ஓடி வந்து வணங்கி நாயகா! தேசிகனே தெய்வமென்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. ஆதலின் அக்குரவர் நியாயமின்றி ஒறுக்கினும் தணிந்து நடப்பதே சீடன் கடமையாமெனபதை உணர்ந்தும் உணராது போல நீ இங்ஙனஞ் சபித்தல் தகாதென்று உரைத்துத் தடுத்தனள். மித்திரசகனன அதனைக் கேட்டவுடன் கோபந்தணிந்து சாபமிடுதற்குக் கையிலெடுத்த மந்திரித்த நீரைத் தனது பாதத்தில் விட்டனன். அந்த நீர் விழுந்த இடம் உளுந்துபோற் கறுப்பெய்திற்று. களங்கமற்ற பாதத்தில கறுப்பாகிய கல்மஷம் ஏற்பட்ட காரணத்தால் அவ்வரசனுக்குக் கலமாஷபாதனென உலகமெங்கும பெயர் விளங்கிற்று. (அல்லது கல்லைப்போன்ற வலிமையும் உளுந்து என்னும் மாஷம்போன்ற வடிவமும் நிறமும் பொருந்திய காரணத்தால், கல்மாஷபாதனெனப் பெயா விளங்கிற் றெனினுமாம்.)

பின்னா அரசன பலவாறு சிந்தித்து நிற்க, வசிட்ட முனிவர் அங்ஙனமே கோபமடக்கி,அரசன் தனக்கு யாதொரு தீங்கு மிழைத்தானில்லை யென்றும், மாறுவேடம்பூண்ட அரக்கன் செய்த பிழை யீதென்றும் யோகதிருஷ்டியினாலுணர்ந்து மித்திரசகனனை நோக்கி மன்னனே! யானிட்ட சாபப்படி அரக்க வுருவந்தாங்கிக் காட்டை யடைந்து பனிரண்டு வருடஞ் சஞ்சரித்த பின்னர், அவ்வுருவம் நீங்கி இச்சரீரம் பெற்று வாழ்வாயாக வென்று மறுசாபமுந் தந்தனர் கூத்தாடுவோா

ஓர் வேடத்தை யொழித்து மற்றொரு வேடம் பூண்டு தோன்றுவதுபோல ஊழ்வினை வயத்தால் உடனே கன்மாட பாதன் அரசவுருவம் ஒழித்து பிறைபோலும் வளைந்த பற்களையுடைய இராக்கத வடிவமுற்றனன். அதனைக்கண்டு அவ்வரசன் மனைவி முதலிய மங்கையர்களெல்லாம் பயந்து ஓடி யொளிந்தனர். அரக்கவுருவந் தாங்கிய கன்மாடபாதன் உடனே நாட்டை யகன்று காட்டையடைந்து எதிர்ப்பட்ட மிருகங்களைக் கொன்று கொன்று அருந்தித் திரிந்துக் காலங்கழித்திருந்தனன்.

இங்ஙன மிருக்கையில் பிரம்ம குலத்திலுதித்த ஓர் முனிவன் புதல்வனும் அவன் புதுமணம்புரிந்த மனைவியும் அக்காட்டின்வழியே போய்க் கொண்டிருந்தனர். இவ்வரக்கன் அவர்களைக் கண்டு சந்தோஷித்து உண்டு பசியகற்றுமாறு அம்முனிவனைப் பிடித்துக் கொல்ல எத்தனித்தனன். அப்பொழுது அம் முனிவனது மனைவி கண்டு நடுநடுங்கி அரசனே! நீ இராக்கத குலத்திற் பிறந்தவனல்லை யென்பதும் இருடி சாபத்தால் இடும்பனாயினை யென்பதும் உணர்ந்திலைபோலும். நீ இப்பொழுது எனது கணவனைக் கொல்வையாயின் யானும் தீயில் விழுந்து உயிர் துறப்பேன். இவ்விரண்டு ஹத்தியும் உன்னையே சாரும். அதனால் நீ பல துன்பத்திற்குள்ளாகி நெடுங்காலம் வருந்த நேரிடுமென்பதை யுணர்ந்து உயிர்ப்பிச்சை தரக்கடவா யென்று கண்ணீர் பெருக அழுது இரந்தனள். செவிடனருகிற் றடவும்வீணைபோல் அம்மாது கூறியனவெல்லாம் அவ்வரக்கன் செவிப்புலம் ஏற்கப் பெறாதவனாய் அம்முனிவனைக் கொன்று இரத்தத்தையும் மாமிசத்தையு முண்டு எலும்புகளை யெல்லாம் அவள் முன் உமிழ்ந்தனன். அந்தமாது தீயில் விழுந்த புழுப்போற்றுடித்து வருந்தி அவ்வெலும்புகளை யெல்லாம் மடியில் வாரிக்கொண்டு சென்று பெருந் தீயை மூட்டி, அதில் எலும்புகளை யிட்டு அத்தீயை வலம்வந்து; அநியாயமாய் எனது நாயகனைக் கொன்ற வேந்தன் தன் நகரடைந்து மங்கையர் போகந் துய்ப்பனேல் உடனே இறக்கக் கடவன் என்று சபித்து அத்தீயில் விழுந்து இறந்தனள்.

பின்னர் கன்மாடபாதன பன்னிரு வருடங்கழித்துப் பயின்முனிசாப மொழித்து அரக்க வுருவம் நீங்கி அரசவுருவந் தாங்கி ஆரணியத்தைக் கடந்து அயோத்தி நகரை யடைந்து தனதரணமனையிற் புகுந்து தாபமகற்றி யிருந்து நெடுநாட் பிரிந்திருந்த தன் மனைவியாகிய மதயந்தியி னிருப்பிடஞ் சென்று அவளுடன மருவ முயன்றனனை முன காட்டில நடந்த விருத்தாந்தங்களைக் கேட்டிருந்த மதயந்தி நாயகா! நீ இராக்கதனாயிருந்த காலத்து காட்டில ஓர்முனிவனைக் கொன்று தின்றனை. அதனால அம்முனிவனது மனைவி, உன மனைவி முதலிய மாதர்களைத்தழுவில இறக்கக கடவாயெனச சாபமிட்டுத்தீயில் வீழ்ந்திறந்தனள் ஆனதால் நீ என்னையணைதற்கடாதென்க் கூறினள். அதனைக்கேட்ட கனமாடபாதன பொறகலத்தில அமுதம்பெற்றும அதனை அருந்தக்கடனிலான போலிருந்து மனத்துயர்முற்று நாம மனைவியுடன கூடிவாழாவிடின புத்திரப்பேற்றை யடைவதில்லை. புத்திரபேறடையாவிடில புத்தெனனும நரகத்தைக கடப்பதில்லை. இதற்கெனசெய வோமென யோசித்துத் துனபத்தழுந்தியிருந்தனன.

இங்ஙன மிருக்கையில, அகன்றவாயும அழற்பெய் கண்ணும நீண்டநகமும் நெருப்பெனரோமமும வககிர தந்தமும விகாரவடிவமும பொருந்திய அலகையொன்று தோன்றிவந்து வெந்த புணணில வேலநுழைத்ததுபோல அவவரசனைப பற்றி வருத்திற்று. அதனைககணட அரசன பயந்து நடுநடுங்கி மனதில் ஒன்றுந்தோன்றாதவனாய், அந்நகரின புறத்துள்ள காட்டினிடத்துப் பஞசாக்கினி மத்தியிலிருந்து தவம புரியும பெரியோர்களை யடுத்துப் பணிந்து சுவாமிகாள்! என்னைவருத்தும் அலகை எங்குள்ளது, ஏனிங்ஙனம் வருத்துகின்றது, எனசெயதாலிஃதொழியும் என்று கேட்க, பரமேசுவரனைச சதாமனத்திருத்துந்தபசிகள் அரசனைபபார்த்து நீ அரக்கனாகிக் காட்டிற் றிரிந்த காலத்து,பிரம்ம குலத்து முனிவனைக் கொன்றனை அந்தப பிரமமஹத்தி இப்படி அலகையாய்த்தோன்றி உன்னை வருத்துகின்றது. நீ பல புணணியத் தீர்த்தங்க

ளிற் படிந்து ஆங்காங்குத் திருவுருக்கொண்டிருக்கும் இறைவனைப் பூசிப்பையாயின் இஃது ஒழியும் என்றனர்.

கன்மாடபாதன் உடனே புறப்பட்டுச் சென்று சேது முதலிய தீர்த்தங்களிற் படிந்து ஆங்காங்குள்ள ஆலயங்களை யடைந்து பணிந்து இறைவனையருச்சித்து வந்தனன். இங்ஙனஞ் செய்தும் அந்தப் பிரமஹத்தி நீங்காதிருந்ததால் கவலைக் கடலிலாழ்ந்தவனாய் மிதிலைமாநகரின் பக்கத்திலே சின்னாள் வசித்திருந்தனன்.

இப்படியிருக்கையில் கவுதமனென்னும் முனி புங்கவர் மிதிலைமா நகரினுக்குச் செல்லு மாறு சீடர்கள் சூழப் புறப்பட்டுக் கன்மாடபாதனிருக்கு மிடத்தினூடுவரலும், அம்முனிவரை அரசன் கண்டு எதிர் சென்று பணிந்து அழைத்து வந்து ஆசனத்திருத்தி யுபசரித்தனன். கவுதமமுனிவர் ஆசி கூறிப் பீடத்திருந்து அரசனைப்பார்த்து மன்ன ! நின் முகத்தின் காந்தி குன்றிய காரணம் யாதோ அதனை யெனக்கறைதி யென்றனர். கன்மாடபாதன், வசிட்டமுனிவர் அநியாயமாய்ச் சாபமிட்டதும், அதனால் அரக்கனாகிக் காட்டிற் றிரிந்ததும், பன்னிரு வருடஞ்சென்று பழையவுருவம் பெற்று நாட்டை யடைந்ததும் விசிதமாகக் கூறி, காட்டில் முனிவனைக்கொன்ற பாவம் அலகையாய்த் தோன்றி என்னை வருத்துகின்றதால் அதனை யொழிப்பான் பலதீர்த்தங்களிற் படிந்து ஆங்காங்குத் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிரானின்ற இறைவனை யாசசித்து அநேக தானதருமஞ்செய்தேன், அநேக மந்திரம் ஜபித்தேன், அநேக வேள்விகள் செய்தேன் இவ்வளவு செய்தும் அவ்வலகை யொழிந்ததில்லை. அதனால் அளவிலாத் துன்பமடைகின்றனன். இத்துன்பமொழிய இன்னும் எவ்வகைப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யவேண்டுமோ அதனைத் தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டு மென்று இரந்தனன்.

கவுதமமுனிவர், மன்னவ ! பரமேசுவரனுக்குரிய விரதங்களில் மேலானது ஒன்றுள்ளது. அஃது மாசி மாதத்துத் தேய்பிறைச் சதுர்த்தசி கூடிய சிவராத்திரி விரதமாம். அவ்விரத

தினத்தில் மேலாகிய ஓர் சிவத்தலத்தை யடைந்து ஊணுறக்க மகற்றி விதிப்படி அன்றிரவின் நான்கு சாமமும் பரமேசுவரனை யருச்சிக்கில தப்பாது நின் துனபஙகளெல்லாமொழியும் அஞ்ச ற்க அஞ்சற்கவெனறனர். கன்மாடபாதன் அவவிரதமனுட்டி ப்பதற்கு, மேலாகிய சிவத்தலம் யாதோ அதனையும் அநுக்கிர கிக்க வேணடுமென்று பிராரத்திக்க, கவுதமமுனிவர் பரமேசு வரருறையுந் தலஙகளில் மேலானது கோகன்ன மென்னுந்தல மாம். பிரம்மாதிதேவாகளும், சித்தர் வித்தியாதரா முதலின ரும், அத்தலத்தில் வந்து தவமபுரிநது இஷ்டசித்திகளைப் பெ ற்றிருக்கின்றனர், பெறுகினறனா. ஆதலின அத்தலமே நீ செ ன்று சிவராத்திரி தினத்தில் இறைவனைப்பூசிப்பதற்குத தகுந்த தாகும் என்று தீாமானித்து அத்தலத்தின் வரலாற்றினைக் கூறுவேன் கேட்பாயாகவெனறு சொல்லததொடஙகினர்.

முன்னோர் ஞான்று இலஙகைக்கிறைவனுகிய இராவண ன் ஓர்சிவலிஙகததினைப் பெற்று தன் நகரிற்ருபிதது பூசிப் பான் கயிலையஙகிரியை யடைநது அரியதவஞ்செய்தனன. அவனது தவத்திற் கிரஙகிப் பரமபதி அவன் முன் தோன்றி ஓர் சிவலிஙகத்தினை யெடுத்து இவ்விலிஙகத்தினைப் பூமியில் வைக்கில் எடுககமுடியாமல் வேரிறஙகி விடு மாகையால் பூமி யில்வைக்காமல் கரத்திற் ருஙகியவணணமே நின் நகரடை நது எங்குப்பிரதிஷ்டை செயயவேணடுமோ அஙகு வைப்பா யாக. அன்றியும் இதனைத்தாபித்து நீ பூசிப்பைபேல் எவரா லும் நின்னை வெல்லப்படாத தனமையை யடைவாய் என்று சொல்லிக் கொடுத்தனா. இராவணன் அமலநாதனபால் அரு ள்விடைபெற்றுக் கயிலையினினறு புறப்பட்டுப் பூமியில் வநது இலஙகையைநோக்கிச சென்றனன்.

இதனை யுணர்ந்த தேவாகள் பயநது ஒருஙகு கூடி இரா வணன் சிவலிஙகத்தினைப் பூசித்து எவராலுந் தன்னை வெல்லு தற்கரிய தன்மையைப் பெறுவனேல், குரஙகின்கையிற கொ ள்ளி யகப்பட்டதுபோல் தன்னிஷ்டப்படி நம்மைக் கொடுந துன்பத்திற் குள்ளாக்குவான். ஆகையால் அவன இலிஙகத்

தைக கொண்டுபோய் இலங்கையிற பிரதிஷ்டை செய்யாத வகை தேடுவதே தகுதியாமெனத தீர்மானித்து, அத்தேவாக ளெல்லாம் விநாயகப் பெருமானிடததுச சென்று, தங்கள் கருததை வெளியிட்டு யாதேனுமோர் தந்திரஞ்செய்து, அரககன் இலிங்கததினை இலங்கைக்குக் கொண்டு போகாத வகை செயயவேண்டு மெனப் பிரார்த்தித்தனா.

தேவர்களது வேண்டுகோளுக் கிரங்கிய கணேசப்பெருமான் தசமுகன் வயிற்றிற் றணணீர பெருக்கு மாறு வருணனுக்குக கட்டளையிட்டு ஓர பாரப்பனச சிறுவன வடிவம் பூணடு அவ்வரக்கன் செலலும் வழியில் நின்றனா இலங்கையா கோன் கணடு பிராமணசசிறுவ! நான ஜலவிஸாஜனஞ் செய்து வருகிற வரையில இவ்விலிங்கததைப பூமியில் வைக்காமல கையிற்றாங்கியிருப்பாயோ வென்ன, சிறுவ னுருக்கொடுதோன்றிய ஒற்றைக்கொம்பன நான நெடுநேர மிங்கிருக்க முடியாதாகையால மும்முறை யழைப்பேன அதற்குள நீ வராவிடின பூமியில் வைதது விடுவேன என்றனா. வயிற்றின் நீருபாதையால தசமுகன அதறகிசைந்து கொடுததுப்போயினன். உடனே பிராமணசசிறுவர், இராவண! இலங்கைவேந்த!! அரக்கரிறைவ!!! என்று மும்முறையழைக்க அவன வராமையால இதுதான றருணமென்று இலிங்கததைப் பூமியில் வைததனா. பினபு இராவணன வந்து பாரததுக் கயிலைநாதன் கடைக்கணித்தருளிய வாறு இலிங்கததின அடியில் வேரோடியதுபோலு மெனறெணணி நடுங்கித் தனது வலிமை முற்றுஞ் செலுததி இருபது கரததாலும் பற்றியெடுக்க, அவ்விலிங்கம குழைந்து பசுவின காதுபோ லாயிற்றேயன்றிப் பூமியினின்றும எடுகக முடியவில்லை. அங்ஙனம் எடுக்க முடியாத தால் அவ்விலிங்கததினுக்கு மாபல லிங்கமெனவும் பசுவின் காது போற குழைந்ததால் கோகாணேசுவரரெனவும், அவ்வீசுவர ரெழுந்தருளிய காரணத்தால் அந்நகரினுக்குக் கோகானமெனவும பெயாகள் வழங்கி வருகின்றன.

ந.ந.

சிவலிங்கத்தினை யெடுக்க முயன்று வலியிழந்த இராவணன் கோபமுற்றுத் தனது இருபது கரஙகளாலும் பிராமணச சிறுவர் தலையிற் குட்டினன். உடனே ஐஙகரப்பெருமான் ஆகாயம் வரையிலுளாவிய விசுவரூபஙகொணடுத் தனது நீண்ட கரங்களால் இராவணனைப் பிடிதது அம்மனைபோல் ஆகாயத்தெறிந் தெறிநது பிடிததனர். அப்பொழுது இராவணன் பிராமணருருவஙகொணடு எதிரில நின்றவர் விநாயகப்பெருமானே யென்றுணர்ந்து, 'பிறையோஙகு மணிமகுடப் பெருஙகளிற்றின் முகத்தோனே அறியாது பிழை செய்தேன் ஆதரிததுன் னருள் புரிவாய். என்று பெருஙகூசசலிட்டுத் துதித்தனன். உடனே மூஷிகவாகனா தசமுகனைப் பூமியில் விடுதது அரக்கரிறைவ! நினது பிழையைப் பொறுக்கருளுமாறு நின்னிருபது கரஙகளாலும் பததுத தலைகளிலும் குட்டிக்கொள் என்றனர். அரக்கர்கோன் அஙஙனமே குருதி யொழுகுமாறு குட்டிக்கொணடு குதிததாடி யுவப்பிததனன். கஜமுகக் கடவுள் அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்து இன்றுமுதல் உன்னைப்போற் சென்னியிற் குட்டிக்கொணடு எமமைத துதிப்பவாக்கு எமதருள வழஙகுவோம் எனத திருவாய்மலர்நது விண்ணில மறைந்தனர். அரக்கன இவ்விலிஙகம எடுக்கப்படாததெனத தேர்ந்து இலஙகைக்குச சென்றனன். அவ்விலிஙகம் அநாதி முததனாகிய பரமபதியின திருககரததா லெடுதுக் கொடுக்கப்பட்டுப் பின்னா விநாயகப்பெருமான் திருக்கரததாற் பூமியிற்றாபிக்கப் பட்டதால், அக்கோகர்னமெனனுந்தலம் சிவலோகமென விளஙகுகின்றது. இத்தகைய கோகர்னததில நேற்று இருகணணுமிழந்த ஓர் புலைசசி, பிசசை கிடைக்காததால பட்டினியிருந்து சிவராததிரி யென்பதும சிவலிஙகமிருக்கிற தென்பதுமுணராது வில்வததளஙகளைச சிவலிஙகததின்மீது எறிந்திருந்து மறுநாள் பசிப்பிணிதாளாது இறநதனள். அதனால் அவள் உடனே கயிலைநாதன் கழலடி யடைந்தனள். ஆதலின் கன்மாடபாதனே! நீ அந்தக கோகர்னததை யடைந்து சிவராத்திரி விரத மிழைத்து இறைவனை யருசசிப்பாயாக எனக் கூறி விடைபெற்றுக் கவுதமமுனிவர் மிதிலை நகரடைந்தனர்.

கன்மாடபாதன், தாகமுற்று வருந்தினோர் உண்ணீரைக் கண்டதுபோற் றுன் பொழிந்து அக் கோகர்ண மென்னுந் தலத்தை யடைந்து ஆங்குள்ள தீர்த்தங்களில் மூழ்கி மாபல லிங்கத்தினைப் பூசித்திருந்து மாகமாதத்து மகா சிவராத்திரி தினத்தில் வேதாகம விதிப்படி விரதமிழைத்து அச்சிவலிங்க நாயகனைப் பூசித்து, துன்புறுத்தும் பிரம்மஹத்தியையும் வினைகளின் தொடர்பையும் ஒழித்துச் சுகித்திருந்து பரமபதியின் திருவடி நீழலடைந்தனன்; என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லி முடித்தனர்.

கன்மாடபாதச்சருக்கம் முற்றிற்று.

விபரிசச்சருக்கம்.

எண்டரு மறையுண ரிருடி காடிரி
புண்டர நுதலர னிரவிற் பூசனை
கண்டவன் கதையினைக் கழறக் கேண்மினென்
றொண்டவச் சூதனு முரைப்ப தாயினான். (௧)

பாரினிற் புராதலப் பதிபு ரப்பவன்
போரினிற் றெவ்வர்மெய்ப் புலவு காரியு
மோரியு மருந்தவே லுறைக ழித்திடும்
வீரியன் விபரிச னென்னும் வேந்தனே. (௨)

---

(௧) கண்டவன்=செய்தவன்; ஒண்தவம்=அழகியதவத்தாற் சிறந்த.

(௨) புராதலப்பதி=புராதலமென்னும் நகர்; தெவ்வர்=பகைவர்; காரி=காக்கை; ஓரி=நரி.

தன்றடஞ் சிலைகொடு தானுஞ் சேனையுங்
குன்றருங் கானிடைக் குறுகி நாடொறும்
வன்றலைக் கேழன்மான் மரைபுல் வாய்களின்
மென்றசை யருந்திட வேட்ட மாடுவான். (௩)

புலந்தரு பூசுரர் புலைஞர் மற்றுள
குலந்தனி லுதித்தெழில் குலவு மாதரை
நிலந்தனி லவாவுட னேடி நித்தமுங்
கலந்துளந் தருக்கொடு களிக்கு நீர்மையான். (௪)

வேறு.

மதிவளர் பக்கங் கலைகுறை பக்க மதிதொறு மருவுபன் னொன்காற், றிதிகளிற் றுயிலுணர்ந் தெழுந்துதன் னடியார் சிந்தனைப்படி முடிவிலாக், கதிதரும பரனை யானைந்தாட்டிக் கடிமலர்க் கூவிளஞ் சாத்தி, விதிமுறைவழுவா துள்ளநெக் குருகி விருப்புட னருச்சனை புரிவான்.

மற்றவன் மனைவி யாகிய குமுத வதியவன் மலரடி வணங்கிக், கற்றடந் திணிதோட் புரவல விரவுங் கலியிற் றிறலினை யிலையாய், பொற்றரு விழுந்து விட்டெனக் கிடந்த புரிசடைப் புனிதனை யிரவி, லுற்றருந் திடுமூண் டுயிலொழிந் துளத்தி லுவப்புடன் பூசனை புரிவாய்.

கூனருஞ் சிலைக்கை வேடுவரென்னக் குலவிலங் கனைத்தையுங் கொலைசெய், தூனருந் திடுத லொழிந்

(௩) தடஞ்சிலை = பெரியவில்; குன்று = மலைகளையுடைய; புல்வாய் = கருமான்.

(௪) புலந்தரு = அறிவுள்ள; பூசுரர் = பிராமணர்.

(௬) விரவும் = பொருந்தும்; திறலில் = வலிமையில்; பொன்தரு = கற்பகவிருக்ஷம், இல்பொருளுவமை.

திலை நிலத்தி லுயர்குலத் திழிகுலத் துதித்த, தேனரு
ங் கனிபா னிகர்த்தசொற் கணிகைச் சேயிழையார்மு
லைப் போகந், தானருந் திடுத றவிர்ந்திலை யிந்தத் தன்
மையென் சாற்றுதி யென்றாள். (௭)

என்றவண் மொழிந்த மொழிசெவிப் படலுமிள
நகை கோட்டிவே லிறைவன், முன்றவப் பயனு லிறப்
பெதிர் நிகழ்வா மூன்றுகாலங்களு முணர்வேன், துன்
றளிக் குலம்பாட் டயர்மலர்க் கோதைச் சுரிகுழால்
கேட்டியான் முன்னங், குன்றெனு மிருசிப் பமைபமா
நகரிற் குரைமுக ஞமலியா யுதித்தனை. (௮)

பாலைவென் றமுதை யடுமொழிக் கவுரி பங்கில்
வாழ் பமைநா யகனற், றலையங் குறங்கிப் பலிக்கிடு
மடிசி லருந்துவான் வருந்தியங் கடையுங், காலையிற்
கோயிற் கைவினை யாளர் கடிதெனைக் கடிந்திடக் கரு
தி, வேலையில் விடம்போற் கதைக்கணை குனித்த வில்
லொடுங் கல்லொடுந் தொடர்ந்தார். (௯)

ஓடினேன் வெருவி யாலயம் வலமா யுயிர்பிழைத்
துய்குவா னெறிகப், பீடினேன் காணேன் பணிசொரி
பீடத் தினையற் சென்றுழிச் சுருதி, பாடினான் மறை

---

(௮) துன்று = நெருங்கிய; சுரிகுழால் = வளைந்துக்கட்டியகூந்தலையுடையவளே!

(௯) அமுதை அடு = அமுதத்தை ஜயித்த; கைவினையாளர் = சிற்றாட்கள்; கடிந்திட = கொல்ல; வேலையில் = சமுத்திரத்தின்.

(௧௦) வெருவி = பயந்து; சென்றுழி = போனகாலத்து; பீடினுல் = பெருமையோடு; பணிமாறினர் = தீபாராதனை செய்தனர்.

யோர் பழிச்சிட நெய்த்தீ பச்சுடர்த்தட்டெடுத்தேந் திப், பீடினாற் பணிமா றினர்தரி சித்தேன் பிறைமு டிப் பிஞ்ஞகன் றன்னை. (௧0)

அக்கணத் தொருவன் சரந்தொட வீந்தே னன் றிராச சிவநிசி யதனின், மிக்கவா லயத்தை வலமதாய் வந்து விமலனைத் தரிசனை புரிந்து, நக்கனார் திருமுன் னாவிநீத் திட்ட நன்மையாற் காலமுன் றுணர்ந்து, தக்க வாழ் வுடனா னிலம்புரந் தருளுந் தலைவனாத் தரைதனி லுதித்தேன். (௧௧)

இந்தநற் பலத்தைத் தந்தது பரம னிரவெனக் கருதியா னெதிர்ந்து, வந்தநற் றினங்க டோறுங்கலை நிறைந்து வருபிறை குறைபிறை யதனிற், றந்தபன் னான்காம பக்கமென் றுரைக்குஞ் சதுர்த்தசி களிற்றவ றாமல், லந்திவா னதிச்செஞ் சடிலவா னவனை யகத்தில் வைத்தருச்சனை புரிவேன். (௧௨)

புரிந்தபூ சனையாற் பிரிந்தவெம் பாவம் போகு மோ வெனப்புகன் றனையேல், விரிந்தபைப் பணிபூ ணணிந்தருண் முக்கண் விமலனை வழிபடி னன்முன, சொரிந்தவெம் பனிபோற் கொடுஞ்சிகைத் தழன்முன்

---

(௧௧) வீந்தேன்=செத்தேன்; மிக்க=பெருமை மிகுந்த; நானிலம் புரந்தருளும்=முல்லைமுதலிய நான்கு நிலங்களையும் காக்கும்; தரை=பூமியில்.

(௧௨) எதிர்ந்துவந்த=தோன்றிவந்த; பக்கம்=திதி; சடிலம்=சடை.

(௧௩) பணிப்பூண் = சர்ப்பாபரணம்; கொடுஞ்சிகைத்தழல்=வெப்பமுள்ள சுவாலையினையுடைய நெருப்பு; தொக்குற=கும்பலாக; இந்தனம்=விறகு.

ஞெருக்குறக் குவித்தவிந் தனம்போற், கரிந்துநீ றுகும
பரமனை நீயும வழிபடக கருதுகா ரிகையே. (கங)

எனவெடுத் திறைவ னியம்பலுங் கதிர்கான் றெ
ழின்மணிக் கலன்கிடந் திமைக்குங், கனதனக குமுத
வதியெனு மணங்கு கைதொழு தெனதுமுற பவமு, ம
னமுறத தெளிந்து சொலலுநீ யெனலும வளர்ந்தரு
மலிகாசு சுனததிற், சினகரத திருககு மென்சிறைப
புறவாச் சென்றுதித திருந்தனை முனனுள் (கச)

இறந்தமுற பவததிற செங்கிறத தசையொன் றெ
டுத்துவாயக கவவிநீ வரலுஞ், சிறந்தவெங் கழுகொன்
றுனைததொடாந் திடவச சிவாலயந் தனைவலஞ் சூழ்ந்
து, பறந்தனை வந்து விடைவரை கொடிககம பததி
டைப பயந்தொளித திருபப, மறந்தரு கங்கங் கொத
திவாயலகால வதைததிட வாஙகுயிர மடிந்தாய் (கரு)

சொலலுமக கஙகம புறவதா னினைத தொடாந
துகொன றிடுஞ் செயல சொலலில, வலலினில விழை
வி னீகொடுவந்த வசைபடு தசையினை வவவிச, செல
லுவ னென்று வந்துனை வலிதிற் செகுததுநின் வாய்
படுந தசையைக, கல்லெறி விரைவி னபபுறங் கொண்
டு போனதக கடுஞ்சிறைக கஙகம. (கசு)

(கச) இறைவன்=அரசன்; கதிர்கான்று=கிரணங்களை வீசி;
இமைக்கும்=பிரகாசிக்கும், முற்பவம்=முற்பிறப்பு;
சினகரம்=கோவில்; புறவு=புறா

(கரு) இறந்த=கடந்த; கங்கம்=கழுகு; அலகால்=மூக்கினால்.

(கசு) வல்லினில்=வலிமையோடு; விழைவில்=விருப்பத்தோ
டு; வசைபடு=இழிவாகிய.

திவிழி யெருவை தொடர்ந்திட வந்தச் சிவாலய ந்தனைவலம் வரலா, லாய்பிழிக் கொன்றைத் தொடை புனை சடிலத் தண்ணன் முன்னுவிந்த தத்தனாற், பாய்தி ரை யுடுத்த நெடுநிலப் பரப்புப் பரித்திடும் பார்த்தி வன் மகளாத், ஆயசெங் கமலத் திருமக ளென்னத் தோன்றியென் றுணைவியு மானாய் (கஎ)

வேறு.

என்றிவை கூறக் கேட்ட வேந்திழை யெழுந்து போற்றி, நன்றிதென் றிறும்பூ தெய்தி நலனுடை நீயு நானு, மொன்றிமுன் னெடுத்த காயத் துற்பவ முறை த்தா யாங்கள், சென்றினிப் பிறக்குந் தன்மை செப்புதி தெரிய வென்றான் (கஅ)

மென்னடை யன்ன மன்னுய வேறினி யிரண்டா ஞ் சன்மம், பன்னக வேந்த னேந்தும் பாரிசைச் சிந்து நாட்டின், மன்னவ னவனி பானீ சஞ்சயன் மக ளாகத் தோன்றிக், கன்னலந் தருமென் றோளிற் கலந் துறக் களித்து வாழ்வாய் (கக)

படியிலோர் மூன்றாஞ் சன்மம் பகாசவு ராட்ட நாட்டில், வடிவயிற் சுடர்வே லேந்து மன்னவ னவன

(கஎ) எருவை=கழுகு; ஆய=வண்டுகள் ஆராயும்; பிழி=தேனையுடைய; பாய்திரை=தாவுகின்ற அலையினையுடைய சமுத்திரத்தை, அன்மொழித்தொகை, நெடுநிலப் பரப்பு=அகன்ற உலகம், இருபெயரொட்டு; பார்த்திவன்=அரசன்.

(கஅ) இறும்பூது எய்தி=ஆச்சரியமடைந்து; ஒன்றி=பொருந்தி.

(கக) வேறு இனி=இனிமேல் வரும்வேறாகிய.

யானீ, கடிமதிற் கலிங்க நாட்டிற கலிங்கர்கோன் மக ளாத தோனறி, யிடிமுர சதிரும வாயி லென்மனைக் கிழததி யாவை. (௨௦)

மருவொரு நான்காஞ சன்மம் வளங்கொள்காந் தார நாட்டிற், றிருவள ரரச னுபகோல செலுததது வன் யானீ சிறப, பொருதரி யலரை வெலலு மகதா கோன புதலவி யாகிச, சுருதிவண டிமிரும பைநதார் சூட்டியென றுணைவி யாவை. (௨௧)

சிறநததோ ரைநதாந தோறறந திகழிய லவநதி நாட்டிற, பிறநதர சளிபபன யான் பெருல கனைததும போறறு, மறநதரு வடிவேற றுணைத தாருணன மக ளா வநதென, னறநதரு மனைவி யாகி யிருபபையங களவில காலம (௨௨)

முருநதுறழ முறுவன மானே மூவிரண டாமபி றப்பிற, பெருநதமி ழருதத நாடடிற் பேரர சளிபப ன யானீ, யிருநதவப பலனுல விஞசும யாதிதன மக ளாத தோன்றி, யருநதவத திருமா தொதெனமபுய மதனிற் சேரவை (௨௩)

---

(௨௧) மகதர்கோன் = மகததேசததரசன்.

(௨௨) தோற்றம் = பிறப்பு; இயல்திகழ் = புகழ்விளங்கும்; மறம் = வீரம்; தாருணன = தாருணன் என்னும் அரசன்.

(௨௩) முறுவல் = பல்; பெருந் தமிழ் அருத்தம் = உயர்ந்த தமிழ்ச் செல்வம்; இருந்தவம் = பெரியதவம்; விஞ்சும் = மேம்பட்ட; யாதி = யாதி எனனும் பெயரையுடைய அரசன்.

கழிதரு மேழாஞ் சன்மங் கைதவன் குலத்திற் றோன்றி, யெழில்பெறு பதும வன்ன னெனும்பெயர் பெற்று வாசம், பொழிமலர்ப் பைந்தார் வேம்பின் பூந் தொடை புனைந்து நாளும், பழிபவம் பயிலா வண்ணம் பாண்டிநா டளிப்பன் யானே. (உச)

நீயும்பப் பவத்திற் செல்வ நிறைந்திடும் விந்த நாட் டிற், காயும்வெங் கதிர்வேன் மன்னன் கண்ணெனக் கதிர்கொண் முத்த, மேயும்வேய் மருட்டு மென்றோள் வசுமதி யென்னு நாமந், தோயுமோ ரணங்கா வந்து தோன்றிநீ வளர்வா யுன்னை. (உரு)

மங்கல முரச மார்ப்ப மன்றலசெய் தளிப்பா னு ன்னிச், செங்கதிர் மணிகள் வேய்ந்த செம்பொன்மண் டபஞ்சோ டித்துத், துங்கவேற் கரனுன் றந்தை தூதரி லோலை போக்க, வங்கணவர் தெய்தும் வைவே லரச ரை யறையக் கேட்டி. (உசா)

கொண்டலகண் படுக்குஞ் சோலை குலவயோத் தியர்தங் கோமான், வண்டலம் வருந்தண் பைந்தார்

(உச) கழிதரும்=நீங்கும்; கைதவன்=பாண்டியன்; பதும வன்னன்=பதமவர்னன; வாசம்பொழிவேம்பின்= வாசனைவீசும் வேப்பமரத்தினது; மலர்ப்பைந்தார= மலருந்தன்மையினையுடைய பசியஅரும்புகளாலாகிய; பூந்தொடை=அழகியமாலை.

(உரு) காயும் வெங்கதிர்வேல்=கொல்லுந் தன்மையுடையதும் கிரணங்களை யுடையதுமாகிய வேலாயுதம்; முத் தம் எயும்=முத்துக்கள் பொருந்தும்;வேய்=மூங்கில்; மருட்டும்=மயங்கசசெய்யும்; தோயும்=பொருந்திய.

(உஎ) கொண்டல் கணபடுக்கும்=மேகங்கள் உறங்கும்; வண்டு அலம் வரும்=வண்டுகள் உலாவுகிற.

வனையுங்காந் தார மன்ன, னெண்டலத் தரசர் போற்
று மிருபதன் றுருப தேயன், விண்டலத் தமரர் போ
ற்றும் விறலுடை யவந்தி வேந்தன் (உஎ)

பல்லவ தேய மாளும் பார்த்திவன் பன்னுந் தொன்னூ
வல்லவன் யானைத் தானை வாரண வாசி மன்னன் [ல்
வில்லவ னாரின மாலை மிலைந்திடு நேரி வெற்பன்
நல்லொளி முடிசோ மன்னர் நலமணச் சாலை நண்ண.

யானுமங் கெய்த நீயன் றிசையளி முரன்று பா
டுந், தேனுமிழ் மலர்ப்பைந் தாரென் றிண்டிறற் றோ
ளிற் சூட்டப், பானுவின் குலத்தோர் முன்னுமப் பார்த்
திவ ரனைக ரீண்டி, யூனுமிழ் படைக ளேந்தி யுருத்தெ
ன்னோ டெயுத்தஞ் செய்வார். (உகூ)

அங்கவர் தம்மை யெல்லா மாடல்வெங் கரிக்கூ
ட்டத்தோர், சிங்கம தென்ன வென்று சேயிழை யுனை
யான் கொண்டு, சங்கமா முரசம் பம்பை தழங்கிட வா
னில் வாழும், புங்கவர் பரவுங் கூடற் புரிதனிற் புகு
ந்த பின்னர். (ங0)

அளப்பருங் கால மன்போ டாயிழை நீயு நானு,
முளப்படும் போகந் துய்த்திட லொருகுடைக்கீழா

(உஅ) யானைத்தானை = யானைப்படையினையுடைய; வாரணவா
சி = காசி; வில்லவன் = வில்லையுடைய; ஆர் இன் =
ஆத்தியினது; மிலைந்திடு = தரித்திடும்; நேரிவெற்
பன் = நேரிமலைக்குரிய சோழவேந்தன்.

(உகூ) அன்று = அப்பொழுது; அளி இசை முரன்று பாடும் =
வண்டுகள் இரைந்து இராகத்தைப்பாடும்; ஊன்
உமிழ்படை = மாமிசங்களைச் சிதறுவிக்கும் ஆயுதம்.

(ங0) ஆடல் = சண்டைசெய்கிற; கூடற்புரி = மதுரைநகர்.

(ஙக) உளப்படும் = விரும்பும்; களப்படும் = கண்டத்துப்பொரு
ட்டு.

ண்டு, வளப்படு மகங்க ளாற்றி வளநிதி மறையோர்க்
கீந்து, களப்படுங் கறையி னான்றன் கனைகழல் பூசை
செய்து (௩௧)

வள்ளைவார் குழைதோய் கண்ணாய் மழகளி றெ
ன்ன வாங்கோ, பிள்ளையாம பெறுவ மனனோன் பெ
ருங்கலை யுணாநது தும்பி, கள்ளையாா கடுககை மாலைக
கடவுளுக கடிமை பூண்டு, வெள்ளைவான் மதியம் போ
ல வளாந்துபோ விளங்கு நாளில் (௩௨)

அணிகெழு செழுமபொற சோதி யவிாமணி மு
டியுஞ சூட்டி, மணிமுடி யநநதனைநது மாநில மவன்
பா னல்கித, தணிவருஞ சனன மெனனுந தழலினுங
கொடிய வெய்ய, பிணிகெட வேட்கை யோடும பெ
ருநதவ மியற்ற வெண்ணி (௩௩)

தெனறலங் கனறு சநதச சிலைமலா வாசம வீசுங்
குன்றமாந தினிது வைகுங குறுமுனி குறுக நமபான
மன்றலங கோதை நீயும யானுமாய் மருடசி நீஙகி
யன்றவன் றனனை நோககி யருநதவ முழபப நின்றே.

அரியநற றவஞசெய் காலை யகததிய னெமககு ஞானத
துரியநற சிவயோ கததை யுவநதுப தேசஞ செய்வா
னெரிசுடாப் பிழம்பா மேனி யெந்தையைச சிந்தை தன்னிற்
றெரியுமவ் வியோகநின று சிததியா முததி சோவம.

---

(௩௨) வள்ளை = வள்ளைக்கொடிபோலும்; வார்குழை = நீண்ட காதை; தோய் = பொருந்தும்; மழகளிறு = இளம் யானை; தும்பி = வண்டு.

(௩௩) கெழு = பொருந்திய; தணிவு அரும் = தணியாத.

(௩௪) தென்றல் அம் கன்று = இளந்தென்றல்; உழப்பம் = வருந்திச் செய்வோம.

நவமிகு பம்பை நாட்டி னுயுரு வெடுத்து முன்னாட்
சிவநிசி தன்னி லீசன் றெரிசனங் கிடைத்த பேற்றாற்
பவமகன் றுய்ய நன்மை பலித்தது பாவை நீயுந்
தவமதிவ் விரதந் தானே தவறிடா திழைத்தி யென்றான். (௫௬)

ஒருவருந் திங்கட் டோறு முப்பக்கத் திலுற்று
வருசதுர்த் தசிகட் டோறு மழுவலான் றனைவாசந்
தருமலர் கொடுபூ சித்துத் தணந்தெழு பிறப்பு நீங்கி
யிருவரும் பொருவி லாப்பே ரின்பவீ டெய்தி னாரால். (௫௭)

சிவன்றிருக் கோயினை மேவிச் சிவநிசி விரதந் தனை
னிற, சிவன்றனைத் தெரிசித் தோருஞ் சேருவர் முத்தி
யென்றே, சிவன்றனை யுணர்ந்து நாளுஞ் சிந்தைசெய்
முனிவர் கேட்பச், சிவன்றனக் கடிமை பூண்ட சூதனு
முன செப்பினனே (௫௮)

---

(௫௫) ஞானத்து உரிய நற்சிவயோகம்=சிவஞானத்தை யடை
விக்கும் சிவயோகம்; தெரியும்=அறிகிற

(௫௬) நவம்=புதுமை; தவமது இவ்விரதந்தானே=இவ்விரத
மாகிய தவத்தையே.

(௫௭) ஒருவ அரும்=நீங்காத; மழுவலான்=மழுவில் வல்ல
வன்; தணந்து நீங்கி=விட்டு ஒழிந்து.

வசனம்.

முனிவர்காள்! இச்சிவராத்திரியின் சரிதம் இன்னுமொன்றுரைப்பேன் கேளுங்களென்று சூதமாமுனிவர் சொல்ல லுற்றனர் இப்பூவுலகத்திலே புராதலம் என்னும் பட்டினத்திலே விபரிசனென்னும் வேந்தனொருவனிருந்தனன். அவ்வேந்தன் தன் சேனைகளோடு நாள்தோறுங் காட்டிற் சென்று மான், மரை முதலிய மிருகங்களை வேட்டையிற் கொன்று வந்து காலங்கழித்து வந்தனன. அரசர்கட்குரிய செய்கையின் படி இங்ஙனம் வேட்டை புரிபவனாயினும, அவன் ஒவ்வொரு மாதத்திலும் வரும் வளர்பிறை, தேய்பிறைச சதுர்த்தசிகளிற் றவறாது சிவராத்திரி விரதமிழைத்து அன்றிரவு நான்கு யாமத்தும் பரமேசுவரனை விதிப்படிப் பூசித்து வருவான். இங்ஙனமிருக்க ஒருநாள் அவனது மனைவியாகிய குமுதவதி யென்பாள் விபரிசனை வணங்கி நாயகா! காட்டில் வாழும் வேடர்போல விலங்குகளைக் கொல்வதை யொழிக்காது பரமேசுவரனுக்குரிய சிவராத்திரி விரதந் தவறாதிழைத்து அவ்வீசனைப் பூசித்து வருகின்றனை இஃதென்னையோ அதனைக் கூறுவாயாக வென்றனள். அதனைக் கேட்ட அரசன் புன்னகை செய்து முன் செய்த தவப்பயனால யான திரிகால வர்த்தமானங்களும் அறிவேனாதலால் எனது முற்பிறவியின் சரித்திரத்தினைக் கூறுவேன் கேளென்று சொல்லலுற்றனன.

பம்பைமாநகரில் நாயாகப் பிறந்திருந்தேன். அப்பொழுது ஒருநாள் பம்பைநாதன் ஆலயத்திற் பலியிடுஞ் சோற்றை யருந்தும்படி அங்குச்சென்ற காலத்து, கோயிற் காவலாளர்கள் கண்டு, என்னைக் கொல்லும்படி கல்லையும் அம்போடு கூடிய வில்லையு மெடுத்துக்கொண்டு ஓடி வந்தனர். அதனைக் கண்ட யான், அங்கமும் ஆவியும் மிகவாடி, அகன்று பிழைக்கும் வகை தேடி, பிரியாத் துன்பக்கடலாடி, பிரகாரத்தின் வழியோடி, ஆலயத்தை வலமாய்ச்சுற்றி, வெளியிலோட வழியில்லாததால் மீட்டும் பலிபீடத்தினருகே வந்தனன். அன்று சிவராத்திரி

கூடிய சுபதினமாகையால், அப்பொழுது பிராமணர் பலர் தட்டேந்திய தீபாராதனை செய்ய; பிறைமுடிப் பெருமானைப் பேறுறத் தரிசித்து, நெறிகாணாது நின்று தயங்கினேன். பின்னர் தூரத்தில் வந்தவர்களி லொருவன் அம்பை யெய்து என்னைக் கொன்றனன். அச்சுபதினத்தில் ஆலயத்தை வலம் வந்து பம்பைநாதரைப் பார்த்து, அப்பெருமான் சந்நிதியிலுயிர்நீத்த காரணத்தால் முக்கால வர்த்தமானங்களு முணருந் தன்மைபெற்று, அகிலத்தை யாளும் அரசனாகப் பிறந்தேன். இங்ஙனமாய உயர்வையளித்தது சிவராத்திரி தினத்து, தண்மதி முடியோன் றரிசன விசேடமே யென்று தேர்ந்து ஒவ்வொரு சிவராத்திரி தினத்திலும் தவறாது விரதமிழைத்துப் பிஞ்ஞகனைப் பூசித்து வருகின்றேன். இங்ஙனஞ் செய்யின் எத்தகைய பாவமும் சூரியன் முற்பட்ட பனியெனவாகும். ஆதலால் நீயும் அங்ஙனமே செய்வாயாக வென்றனன். குமுதவதி இங்ஙனஞ் சொல்லிய விபரிசனை நோக்கி நாயகா! எனது முற்பிறப்பின் வரலாற்றினைக் கூறுவாயாக வென்ன, விபரிசன், நீ மல்லிகார்ச்சுனத்தில் கோயிலில் வசிக்கும் புறாவாகப் பிறந்திருந்தனை. அப்பொழுது ஒருநாள் நீ ஓர் மாமிசத் துண்டை வாயிலே கவ்விக்கொண்டு வரலும், கழுகு ஒன்று கண்டு அந்த மாமிசத்தை யபகரிக்குமாறு உன்னைத் துரத்தி வந்தது. நீ அக்கழுகுக்குப் பயந்து ஆலயத்தைச் சுற்றி வந்து துஜஸ்தம்பத்தின் மத்தியில் ஒளித்திருந்தனை. அக்கழுகானது தொடர்ந்து வந்து மூக்கினால் உன்னைக் கொத்திக் கொன்று விட்டு அந்த மாமிசத்துண்டைக் கவ்விச் சென்றது. கழுகு தெருத்தக் கோயிலைச் சுற்றிவந்து அநாதி முத்தன் சந்நிதியில் ஆவிநீத்திட்ட காரணத்தால், பார்த்திவராஜன் புதல்வியாய்த்தோன்றி எனக்குப் பாரியாயினை யென்றனன் அதனைக் கேட்ட குமுதவதி நாமிருவரும் இனிப் பிறக்குந் தன்மையையுஞ் சாற்றுவாயாக வென்றனள்.

அன்னமனையாய்! கேட்பாயாக இனி இரண்டாஞ்சன்மத்தில் யான் சிந்து நாட்டரசன் சேயாய்த் தோன்றி அந்நாட்டை

யாள்வேன். நீ சஞ்சயவரசன் சிறுமியாய்த் தோன்றி என்னை மணந்து வாழ்வாய மூன்றாஞ் சன்மத்தில் சவுராட்ட நாட்டர சன் சேயாயத்தோன்றி அந்நாட்டை யரசளிப்பேன். நீ கலிங்கநாட்டரசன் காதலியாயத் தோன்றி என்னை மணந்து வாழ்வாய். நானகாஞ சன்மத்தில காந்தாரநாட்டரசன் கான்முளையாயத தோன்றி அந்நாட்டையரசளிபபேன நீ மகதராஜன் மகளாய்த தோன்றி எனனை மணந்து வாழ்வாய. ஐநதாஞ்சன் மத்தில் அவந்திநாட்டரசன் அணிசுதனுகி அநநாட்டை யாள் வேன. நீ தாருணவேநதன் தையலாயத தோன்றி என்னை மணநது வாழ்வாய ஆறாஞசன்மத்தில தமிழ்சசெலவ நாட்டிற பிறந்து தனியரசளிப்பேன. நீ யாதி யென்னும் அரசன் மகளாய்த தோன்றி எனனை மணந்து வாழவாய். எழாஞ்சன மத்தில் பாணடிநாட்டரசன் புதல்வனுகப் பிறந்து பதமவான னென்னும் பெயர பெற்று அநநாட்டையாள்வேன். நீ விந்த நாட்டரசன மகளாய்தசோன்றி வசுமதியெனப்பெயர்பெற்று வளாவாய். அப்பொழுது நின தந்தையாகிய விநதர் கோமான், நின்னை மன்றல்செயதளிப்பான் சுயம்வரம நாட்டி மனனர்கட்கெல்லாம் மணவோலை யனுப்புவன அவ்வோலையைக் கண்ணுற்ற அயோததியரசன, காந்தாரமன்னன், துருவதேசாதிபன, அவந்திவேநதன, பல்லவபாாததிவன், காசியா கோமான், சோழபூபதி முதலிய மன்னவாபலா அசசுயம்வர மணடபததினுக்கு விஜயஞசெய்வா யானு மஙகுவருவேன. அககாலையில் நீயெனக்கு மாலைசூட்டிவெய. அதனுல் மற்றைய மன்னர்களெல்லாம் பொறாமையுற்றவராய எனனேடு யுததஞசெய்வர். அநதயுததததில், அநேகம் யானைக்கூட்டததது ஓா சிஙகம் நுழைந்தது போல நானசென்று அவ்வரசாகளைவெல்வேன. பினனர் நின்னை வதுவை புரிந்து நினனேடுகூடி நெடுஙகாலம் வாழ்ந்து, மதுரைககுசசென்று மாநிலஙகாப்பேன. அன்றியும் அளவற்ற தானதருமஙகளையும், அசுவமேதாதி யாகஙகளையும் எஞ ஞான்று மிழைததுவருவேன காலகாலனைக் காலநதவறாது கனிந்துபூசிப்பேன். அக்காலையில் நமக்குச சிஙகமனைய ஓா செல்வன் பிறப்பன். அவன் சந்திரன் கலைபோற் செழிதது வளர்

ந்து சகலகலைகளும் சடுதியிலுணர்ந்து ஆறணியண்ணற்கு அடிமைபூண்டு மதனனென்ன வனப்பொடு விளங்குவன். அக்காலத்தில் அச்செல்வற்கு அண்ணல்தன்னருளால் அணிமுடி சூட்டி அரசளித்தலை அவனபாலளித்து, தழலினுங்கொடிதாய்த் தகிக்கும்பிறவியை ஒழிக்கும் பொருட்டு ஒருத்தவமியற்றுவான், சந்தனவிருக்ஷத் தனிமலர் மணத்தைத் தென்றல்வீசுந் தென் பொதிகையினை நீயும் நானும் நேடிச்சென்று, அங்குவாழும் அகத்தியமுனிவரை மனத்திலுன்னி மாதவம்புரிவோம். அப்பொழுது குறுமுனிதோன்றி நமக்குச் சிவயோகத்தையருளுவர். நாம் அதனையனுஷ்டித்திருந்து பிறவிக்கடல் கடந்து முத்தியங்கரையடைவோம், என்று கூறிமுடித்தனன் பின்னர் விபரிசனும் குமுதவதியும்தவமுஞற்று சிவராத்திரிவிரதம்நோற்று வாழ்ந்து மேலே கூறியபடி எழுபிறப்புமடைந்து அனுபவித்து எஞ்ஞான்றும் அழியாதபேரின்ப வீட்டையடைந்தனர் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லிமுடித்தனர்.

விபரிசச்சருக்கம் முற்றிற்று.

குபேரச்சருக்கம்.

ஓதமுற் றிடுபாற் கடலடுக் களைக்க ணமைத்தவா
லோதன மருந்து, நாதனாற் றங்கக் குழைப்புயணி காத்
தனைத்துமுப் புரமெரித் திடுநாண், மாதனு வெனப்
பொற் கிரிகுழைத் தேறும் வசுந்தரைத் தேர்நனிகட
வுஞ், சூதனுங் கிளைபாகஞ் சூதனமற் றினனுஞ் சிவனி
சிக கதைதொடுத் துரைப்பான. (க)

(க) ஓதம் = நீர்ப்பெருக்கு; பாற்கடல் அடுக்களைக்கண = பாற்கடலாகிய அடுப்பினில, அமைத்த = சமைத்த, ஆலஓதனம் (வடமொழிச்சந்தி) = ஆலகால விடமாகிய உணவு; ஏறும = ஏறிச்செல்லும், வசுந்தரைத்தேர் = பூமியாகிய தேரை; நனிகடவும = மேன்மையாகச் செலுத்தும்; சூதன = தேர்ப்பாகன் (பிரமா).

முத்தவெண் மணிதோ டரித்தநூல வடத்தின்
முறைமுறை குறைவறக் கோத்து, வைத்தெனச் சிதறி
விரிந்தபூம் பாளை மரகதக் கமுகினிற் குலையைத், துய்
த்தலைக் கடுவன் பாய்ந்துறச் சிந்தச் சுரிமுகக் கூன்பிட
ாச் சங்கங், கைத்தலத் தெடுத்துக் கம்பள ரெறிந்து
கடிந்திடுங் காம்பிலி நாடு. (௨)

கயமலர் துவைத்துக் கரைதவழ் பணிலங் கான்
றிடத் தோன்றுநித் திலத்தை, முயன்மதிப் பிள்ளை
யெனப்பகற் காவி முகைமுறுக் குடைந்துதே னொழுக்
கும், வயன்மருங் கெழுந்த கரும்பினைக் கவரி முறித்தி
டத் தெறித்தவெண் மணிமுத், தயன் முதிர்ந் திடுசூற்
றவளைமேற் படநொந் தாங்கது பொறுத்திடா தரற்றும்.

---

(௨) முத்தவெண்மணி=முத்தாகிய வெள்ளிய மணியை; தோ
ள்தரித்த=தோளிற்றரித்த; நூலவடத்தின்=பூணூற்
புரியினில; முறை முறை=வரிசை வரிசையாக; சித
றி=பரந்து; பூம்பாளை = அழகிய பாளை; மரகதம்=
பசுமைநிறம் பொருந்திய; கமுகினில குலையை=பா
க்குமரத்தின குலையை; துய்த்தலைக் கடுவன்=மெல்லி
ய தலையினையுடைய ஆண் குரங்கு; பாய்ந்து=தாவிக்
குதித்து; உறச்சிந்த=பூமியிற் பொருந்துமபடி தள்ள;
சுரிமுகம் = சுழித்தலையுடைய முகம்; கூன்=வளை
ந்த; சங்கம்=சங்கினை; கம்பளர் = உழுதற்றொழிற்
புரியும் ஓர் சாதியார்; கடிந்திடும=ஓட்டுகிற.

(௩) கயமலர்=குளத்திலுள்ள புஷ்பத்தை; துவைத்து=மிதி
த்து; பணிலம்=சங்கானது; கான்றிட=ஈன; தோ
ன்றும் நித்திலத்தை=விளங்கும் முத்தினை; முயல்மதி
ப்பிள்ளை=முயல்போன்ற களங்கத்தினையுடைய இள
ஞ் சந்திரன்; பகல்=பகலிலே; காவி=உற்பலம், கவரி
=எருமை; அயல்=பக்கத்திலே; சூல்=கர்ப்பம்.

இலைதலை விரிந்த நெட்டுடற் பூக மேற்றவொண்டாற்றிளங் கதலி, யலைதலைத் தவிராத் தூங்கு தீங்கனி சேரரம்பிர மனற்பொறி சிதறு, முலைமுகத் துருக்கிப் பழுத்தபொற் சுளைக ளுற்றமுட் குடப் பழப் பனசந், தலைவளை குலைச்செஞ் சாலிநீள் வயலின் றலைத்தலை தழைதருங் கோங்கும். (௪)

இருமபுகாயந தொதத செக்காவா னெழுநத வி ளமதிக குழவியை யளிகள,விருமபுபூ மலாத்தா இனை சசிறு நுதலின வெண்டிரு நீறெனச சாததி, யருமபெ றுங்கலசத துறுநறு நெயவாாத தடாசினைத தொட்

(௪) இலைதலை விரிந்த = நுனியில விரிந்த இலையினையும்; நெட்டுடல் = நீணடஙவினையுமுடைய; பூகம் = பாக்கு மரம்; ஏற்ற = உயர்ந்த; ஒண்தாறு = சிறந்த குலையினையுடைய; கதலி = வாழை; அலைதலை = ஆடுகின்றதை; தூஙகு = தஙகிய; ஆமபிரம் = மாமரம்; உலை = உலோகஙகளை யுருககும் அடுப்பு; பழுததபொன் = பழுக்கக் காயச்சிய பொன்போனற நிறததினையுடைய; சுளைகளுற்ற = சுளைகள் பொருந்திய; முள் = முட்களையுடைய; குடம் = குடம்போன்ற; பழப் பனசம் = பழத்தினையுடைய பலா; தலைவளைகுலை = நுனிவளையப்பெற்ற கதிரினையுடைய; செஞ்சாலி = செந்நெல்; தலைத்தலை = பக்கஙதோறும்.

(ரு) இளமதிக்குழவி = இளஞ் சந்திரனாகிய குழந்தையை; அளிகள் விருமபும் = வணடுகள் இசசிக்கின்ற; அரும்பெறும் கலசதது = அரும்பாகிய குடதது; உறுநறுநெய = பொருந்திய வாசனையுள்ள தேனாகிய நெய்யை; அடர்சினைத்தொட்டில் = அடர்ந்த கிளைகளாகிய தொட்டிலிலே; தால் இசைப்ப = தாலாட்ட; சாலை = பிள்ளைகளைப் படுக்கவைக்குஞ் சிலை.

டில்லைத் தசைத்துச், சுரும்புதா லிசைப்ப மென்றளிர்ச்சாலை துயிற்றியே வளர்த்திடுஞ் சோலை. (௫)

இனையன வளங்கூர்ந் திடுநெடு நாட்டி லிருங்கலைத் துறையெலா முணர்ந்தோன், வனைதுழா யலங்கற் கண்ணனு மறியா மலரடி வந்தனை புரிந்து, நினைவருங் காம முதலறுங் குறும்பி னெடும்பகை கடிந்துநீ ணிலத்திற, றனைநிக ரான சுத்தநல் வேள்வி தத்தனென் றுளனொரு மறையோன் (௬)

அன்னமா மறையோ னைம்புலப் பகைசெற் றுற்றிய வருந்தவப் பேற்றாற், கன்னலின் வெனவோர் நன்மகப் பெற்றான் கருத்தருங் குணநிதி யவன்போ, முன்னம் முந்நூல்வினை விதி முறையின் முடித்தபின் முதுக்குறை வுடையோ, னுன்னருஞ் சுருதி முதற்கலை பயிற்ற வோதின னுபாத்தியாயந்தான் (௭)

தூயமாந் திருண்டு சுருண்டுநீண் டிடுமைச் சுரிகுழற் றேங்கைய மருண்டு, காமனு மெனனக் காமுறு பருவ முற்றபின் கற்றைவெண் கதிர்கால், சோமனுண் டவைப்பான் முதனவக் கிரகஞ் சுகம்பெற முகூர்த்த

(௬) இனையன = இப்படிப்பட்ட; வளம் கூர்ந்திடு = வளப்பம் நிறைந்திடும்; நெடுநாடு = பெரியதேசம்; துழாய் அலங்கலவனை = துளபமாலையை யணிந்த; நினைவு அரும் = நினைக்கவொண்ணாத; தனைநிகா = தனக்குத்தானே சமானமாக.

(௭) ஐம்புலப்பகைசெற்று = ஐந்து புலன்களின் சேட்டையை யொழித்து; முன்னம் = முதலில்; முந்நூல்வினை = உபநயனச் சடங்கு; முதுக்குறை உடையோன் = பேரறிவுடைய வேள்வித்தத்தன்.

நன் ஞாளோர், வாமமே கலைப்பொற் குலக்கொடி தன்னை மறைப்படி வதுவைசெய் திட்டான். (அ)

வேறு.

இன்பமுற் றன்னை தந்தை யில்லையி னிருக்கு மந்நாண், மைப்பந்த மதிக்குஞ் சேர்ந்து வளர்குண நிதியா மைந்தன், புன்புலம் மீதூரந் தூழினை பொறித்திடு விதியின் கொட்பால், றன்பமுப் பகையு நல்குருஞ் சூதின் மேன மனம்வைத் தானே (௯)

அற்புள தாய தந்தை யறிவுரு வண்ணங் கல்விச், சொற்பயி லாதா ரோடு துன்னிவெங் கழகந் தன்னி,

(அ) தூமம ஆர்ந்து = நறும்புகையூட்டப்பெற்று; இருண்டு = கறுத்து; சுருண்டு = சுருட்டையுற்று; நீண்டிடும் = நீண்டு வளரும்; ஐ சுரிகுழல் = ஐந்துவகையாய முடிக்கப்படும் கூந்தலினையுடைய, சோமன் = சந்திரன்; ஆண்டளப்பான் = பிரகஸ்பதி; வாம மேகலை = அழகிய மேகலாபரணம்; குல பொன் கொடி = நற்குலத்துதித்த இலக்குமி போன்ற பெண்: மறைப்படி = வேதவிதிப்படி.

(௯) இல்லையின் = வீட்டினிடத்து; மைப்பந்தை = மனிதர்கள் புன்புலம் = புல்லறிவு; மீதூர்ந்து = பற்றி; ஊழின் = ஊழ்வினையினால்; பொறித்திடும் = விதிக்கப்பட்ட; கொட்பால் = சுழற்சியினால்.

(௧௦) அற்பு = அன்பு; அறிவுருவண்ணம் = தெரியாதபடி; கல்விசொல் = கல்வி என்கிற சொல்லையும்; துன்னி = சேர்ந்து; வெம் கழகம் = கொடிய சூதாடுமிடம்; நன்மதி மருட்சிகூர்ந்து = நற்புத்தி மயங்கி; பொன்கலன் = அழகிய ஆபரணம் கலை = வஸ்திரம்; பொருது = சூதாடி.

னற்பக லிரவெப் போது நன்மதி மருட்சி கூர்ந்து,பொ
ற்கலன் கலைபொற காசு பொருதுநா டோறுந் தோ
றபான். (கo)

தனையன்யாண் டுற்று னென்று தாதைகேட் டிடு
ம்போ தெலலா, மனைமிக வெருவி யோதற் ககன்றன
னென்றுதீய, வினையம தான சூது மறைததனள் விள
மப முந்நூல், வனைதரு மாாபன சறறு முணாந்திலன்
வாழு நாளில் (கக)

ஆய்மகன் றனனை வாவென் றழைததுநீ யிழைக்
கு மிநதத,தியசூ துநதை தேரி னுனையுமிங கெனையுஞ
சீறிக், காயவனென் றுளெத தஞசிக கவறுக டவறு
செய்யுந, தாயநீ யாடுஞசூது தனையொளித் துரைத
தேன் முறறாம (கஉ)

உநதைதன னெழுகக நீதி யுணாநதிலை யநத ணு
ளா, மைமநதாக ளாடகைை கணடு மகிககிலை யென்று
மாழ்கிக, கநதமைக குவளை வாடகண கலுழநதவ ளு
ரைக்கு மாறறஞ, சிநதையிற கொளளான வஞசககணி
கையர் திறததிற சோ்வான (கங)

(கக) தனையன=புததிரன; அனை=அனனை; தீயவினையம்=
தீயசெயகை; மறைததனள்=மறைததது.

(கஉ) ஆய்=தாய்; உந்தை=உன தகப்பன்; தேரின்=அறிந்
தால்; கவறுகள்=தாயக் கட்டைகளால;தவறுசெய்=
தீமை விளைவிககும்; தாயசசூது=சூதாட்டம் (இருபெ
யரொட்டு).

(கங) மாழ்கி=மயஙகி; கந்தமைக்குவளை=வாசனையுள்ள கறு
தத குவளை மலரனைய; கணகலுழ்ந்து=கண்கலஙகி
(அழுது); உரைக்கும் மாற்றம்=சொல்லுஞ் சொல்.

வாட்டடங் கருங்கட் சூளை மகளிர்மேன் மனம்
வைப்போரைக், கோட்டரு கள்ளு நாளுங் குடிப்பவர்
தம்மைக் கூடி, யீட்டரும் பொருள் வாவுற றிருங்கவ
ருடு வோரை, வேட்டமேன் மனம்வைப் போரை யாவ
ரே விலக்க வல்லார் (கச)

இனையநீ ரமையினு னென்று மிசைந்துளா னில்லி
னோர்நா, ளனைதுயி லமைய நோக்கி யத்தனமுன் னவ
ன்பா னல்குமப், புனைமணி யாழி தன்னைப் பொருக்கெ
னத் திருடிப் போகி, வினையவெங் கவற்றி னாடித் தோ
ற்றனன் வேறொன் றில்லான். (கரு)

அந்தமோ திரத்தைக் கையி லணிந்துளா னொரு
வன் றனைந்த, தந்தையாம் வேள்வித் தத்தன் றனித்
தொரு மறுகிற் கண்டு, சிந்தையிற் கவலை கூர்ந்து தெ
ளிந்துபின் னறிவ னென்றுந், திருந்துமா மணிப்பொன்
னாழி யாருனக் கீந்த தென்றான் (கசு)

அரவின்மேற் கிடந்த வையத் தமரர்கள் பதியே
யானுங், கரவினிற் கொண்ட தன்று னாதல்கூர் மை

(கச) சூளைமகளிர= விலைமாதர்; கோள்தரு= தீமையளிக்கும்; ஈட்ட அரும=சம்பாதித்தற்கரிய; வேட்டம்=வேட்டைத் தொழில்.

(கரு) என்றும்=எந்நாளும்; இனைய=இப்படிப்பட்ட; நீரமையினுன= தன்மையுடையவன்; இல்லின இசைந்துளான்=வீட்டிலிருக்குங்கால; அத்தன=தந்தை; ஆழி=மோதிரம்; வினையவெம் கவற்றின்=கொடியசெய்கையான சூதினால்.

(கசு) மறுகில்=தெருவில்.

(கஎ) வையத்துஅமரர=பிராமணர், சூதுபொர=சூதாட;புட்டகம்==வஸ்திரம்.

ந்தன் சூது, பொரவிருப் புடையோ னேற்றென் புட்ட கம வென்று னினறிவ, விரன்மணி யாழி தோற்றுன மேவுவ னுளே யினனும். (சஎ)

ஓதுநூற் கலைவல் லாய்நின் னொருமகன் விலையி லாமென், போதுபோற் கோசி கஞ்செம் பொன்புனை கலன்கள் யாவும், சூதுபோர் பொருது நாளுந் தொ ழிலித்து வாகத் தோற்பா, னீதுநீ யுணராய் போலு மெ ன்றவ னெடுத்துக் கூற (கஅ)

கன்னபா கத்திற் காய்ந்த கதிர்நுனிச் சலாகை யிட்ட, தென்னவெந் துருகி யிற்பா லெய்தியில் லவளை நோக்கி, யுன்னதா ருயிரொப் பான புதல்வனெவ் வு ழையி லுற்றா, னென்னமற் றவளி ராட்ட நீர்த்துறை புகு ந்தா னென்றாள். (கக)

என்னலு நென்ன லுன்பா லெண்ணெயாட் டய ரபோ தீந்த, வன்னநன் மணிப்பொன் னாழி தருகென மறையோன் கேட்பக், கன்னலிற் கனிந்த மூரல் பகற் கடன் கழித்துத் துய்த்த, பின்னரியான் றருவலென்று பெட்புறப் பேசி லோடும (உ0)

(கஅ) மென்போதுபோல கோசிகம் = மிருதுவாகிய மலர்போன்ற வஸ்திரம்; செம்பொன்புனை = சிவந்தபொன்னாற் செய்யப்பட்ட; சூதுபோர் பொருது = சூதாட்டமாடி.

(கக) கர்ணபாகத்தில = காதில், கதிர்நுனிச்சலாகை = நெருப்பிற்பழுத்த கூர்மையுள்ளகம்பி, எவ்வுழை = எவ்விடம்.

(உ0) நென்னல் = நேற்று; எண்ணெயாட்டயர்போது = எண்ணெ யிட்டுக்கொண்ட பொழுது; கன்னலிற்கனிந்த = கரும்புபோல முதிர்ந்த; மூரல் = புன்னகையுடைய பெண் (சினையாகு பெயர்); பகற்கடன் கழித்து = மாத்தியான்னிக முடித்து; துய்த்தபின்னர் = சாப்பிட்ட பிறகு; பெட்புற = அன்போடு.

நெறியில்பொய் புகன்று கற்பி னீரல செய்தாண்
மைந்த,னறிவில னாகிவெஞ்சூ தாடியே படிற னானை,
குறியுடைய பெரியோர் நாவிற் கூறிய நீதி நோக்கிற்,
பொறியிலா விவரை விட்டுப் போவதே கடனென்
றெண்ணி. (உக)

பற்றொரு சற்று மின்றிப் பாசிழைப் பவளச் செ
வ்வாய்ப், பொற்றொடி தன்னையும் பெற்ற புத்திரன் றன்னை
யு நீத்தன், றுற்றொரு பதியி னெய்தி யுயர்குண வேள்
வி த்தத்தன,மற்றொரு மடந்தை தன்னை மணவினை முடி
த்து வாழ்ந்தான். (உஉ)

இந்தமா நிலத்தி லிந்நா ளியானபுரி தவறு கண்டு,
தந்தையிங் கன்னை போடென் றன்னையுந் தணந்தா
னென்று, சிந்தையிற் கவலை கூர்ந்து செய்வதொன் றறி
யான் மைந்த, னந்தமி றுன்ப வேலை யாழ்ந்தனன் க
ரைகா ணாய். (உங)

கற்றிலேம் பொருள்க ளீட்டுங் கல்விக ளொழுக்க
மேன்மை, பெற்றிலே மஞ்ச லென்பார் பிறரெவ ரொ
ருவர் பாலும், பற்றிலே மற்று முள்ள பாசத்தோ ரா
க ணட்புஞ்,சற்றிலே மென்று மாழ்கிச் சலிப்புட னிரு
க்கு நாளில் (உச)

(உக) கற்பின்னீரல = கற்பினுக்குரிய தன்மையல்லாத செய்கை; படிறன் = பொய்யொழுக்க முடையவன்; குறியுடை = அறிவுடைய; பொறியிலா = அறிவில்லாத.

(உஉ) பாசிழை = பசிய ஆபரணம்; உற்று ஒருபதியின் எய்தி = வந்து ஓர் நகரை யடைந்து.

(உங) தணந்தான் = பிரிந்தான்.

(உச) பாசத்தோர் = சுற்றத்தார்; மாழ்கி = மயங்கி.

அரனிர வதனி லீச னுலைய தன்னி லோாவிப, பிரனுயா பூசை செய்யச செலலுவான் பினன ரெய் திக், கரவினி லமைற கேறறு மமுதினை கக வாநது மீள் வா,னிரவினி லறற நோககி யிருநதனன் றுயிலி லாமல்.

எரிபெரும பசியி னேடைங கியாம மோா நானகு ம பூசை, புரிதர நோககி வைகி வைகறைப போது தன்னி, லரியநல விரத மாறறி யமலனை யருசசித தே ததித, துரிசறு மறையோன கணக ணேங்கியே துயிலக கணடான். (உசு)

ஆண்டவ னெழுநது போகி யமுதினை யெடுபபக கண்ணிற், காணடலசெய யாது மஙகுங கனைசுடா வி ளககைக கையாற, றாண்டலசெய் தீசன முன்னாச சோற்றினைக கவாநது கொண்டு, மீண்டொரு மறை யோன் காலில விரைநதனன் மிதிகக லுறறுன. (உஎ)

மிதித்தவப் பொழுதி லநத வேதியன் விழிஞ்து நோக்கிக், கொதித்தனன களவ னனறே கூககுர

(உ௫) செலலுவான்பினனா = போகிறவனுக்குப் பின்; எற் றும் = சமைதத; கரவினில கவாநது = திருட்டுத்தன மாய் அபகரிதது; மீள்வான = மீளும் பொருட்டு.

(உசு) நோக்கிவைகி = பார்த்துததஙகி; வைகறை = விடியற் காலம்; துரிசறும் = குற்றமற்ற; கண்கள் தூஙகி = கண களயாநது

(உஎ) கணணிற்காணடல் செய்யாது = கணணிற் புலப்படாத படி, மஙகும் = ஒளிகுறைந்தெரியும்; கனைசுடர்—நெரு ஙகிய ஒளியுள்ள; விரைந்தனன் = துரிதமாகசசென்று.

(உ௮) கொதித்தனன் = மனப்புழுக்கமுற்று; கதித்த = சிறந்த; வெம திறலினோ = மிகக வலிமையுள்ள; அக் கடிநகர் = அந்த அழகிய நகரை; அதிாததனா = அதட்டி.

லெழுப்ப லோடுங், கதித்தவெந் திறலி னோரக் கடிந்
நகர் காப்போர் கேட்டலுங், கதித்தனர் வந்து பற்றி
யவன்றலை யறுத்திட் டாரால். (உஅ)

வேறு.

அவ்வேலையி லிகலந்தக னடல்கொண்டிடு தூதர்
கைவேலயி னவியஞ்சிலை கணைவெங்கதை கொண்டே
மைவேலையில் விடமென்றிட வந்தங்கவ னிருந்தோ
ணைவேத்ர விசித்ரத்தவர் நடைகொண்டது கண்டே. (உகூ)

கடுவெங்கரி யுரிகொண்டகண் ணுதலன்கண நாதர்
வடுவின்றிய மணிதுன்றிய மானத்திடை வந்தே
விடுமின்கை யிவன்றன்னை யெனச்சென்று விலக்கக்
கொடுசென்றிடு நமதூதர் குறித்திங்கிவை சொல்வார்.

பொருடங்கிய மறைவாண ரொழுக்கம்புற நீத்திட்
டருடங்கிய வவைசொற்றவை யறிவின்றி முனிந்து
மருடங்கிய சூதாடிநல் விலைமாதரை மணந்து
கருடங்கிய மனத்தானிவ னிருமாலியங் கவர்ந்தான்.

உய்யும்வகை யேதிங்கிவ னுறும்பவ மதனிற்
செய்யுந்தவ முளதோவெனச் சிவகங்குலி னுதரம்

(உகூ) மைவேலையில = கறுத்த கடலில்; நடைகொண்டது = போகின்றதை.

(ஙo) வடுவின்றிய = களங்கமற்ற; மணிதுன்றிய = மணிகள் நெருங்கப் பதித்த; மானத்திடை = விமானத்தில்; குறித்து = சுட்டி.

(ஙக) மறைவாணர் = வேதியர்; புறம் நீத்திட்டு = புறம்பாக விலக்கி; அவை (ஔவை) = தாயார்; சொற்றவை = சொன்னவைகளை; முனிந்து = வெறுத்து; நல்விலை மாதரை = மிகுந்த கணிகையரை; கருள் = இருள்.

பெய்யுந்தழ னிகர்வெம்பசி பெரிதாயெழத் துயினீத
தெய்யுங்கணை மதனைச்சுடு மிறைதாளிணை கண்டான். (௩௨)

அடல்சேர்விடை யுடையானெதி ரவியுஞ்சுட ர
தனை, மடல்சேர்மலர்க் கரத்தாலொளி வரத்தூண்டி
ன னதனுன், மிடல்சேர்கொடு வினையாவையும வீந
்தான்றுயா நீத்தான, கடல்சேர்நெடு நிலமீதுயா கலிங
கத்திறை யாவான (௩௩)

ஏனோர்சிவ கணநாத ரியமபசசமன றூத, ரன
ரேயவ ரடிபோற்றிநின் றருள்சேர்குண நிதிதோட்,
குன்றேய்பிணி யவிழ்த்தாங்குநீ கொடுபோமென வி
டுத்துச, பொன்றேர்புலிக் குழுவன்னவா தென்றிக்கினி
லுற்றார். (௩௪)

வேறு

அப பொழுதப பாலையிற் குணநிதி யெனபவன மு
கம்நோக்கிக், காச ணிந்தபொன முடிதரித்த துயாபுகழ்க
கலிங்கநா டளிக்கின்ற, வாச மாலிகை யருந்தமன ம
கிழ்வுறா வணங்கொணர்ந்த கமனைனனு, மாசகன்றபே
ரொடுபிறந் திடுதியென றறைந்தன ரகலகின்றார். ()

(௩௨) செய்யுந்தவம உளதோ என = செய்தபுண்ணியம் உ
ணடோ வென்று (காலதூதா) கேட்க; உதரம்=வயிற்
றில்; பெய்யுந் தழல் நிகர்=கொட்டிய நெருப்பை
யொத்து.

(௩௩) சுடர்=விளக்கு; மடல்=இதழ்; மிடல்=வலிமை; வீ
ந்தான்=அழிந்தான்; கலிங்கத்திறை=கலிங்க நாட்
டரசன்.

(௩௪) ஏய்பிணி=பொருந்திய கட்டினை; புலிக்குழுவன்னவர்
=புலிக்கூட்டத்தை யொத்த எமதூதர்.

(௩௫) காசு=இரத்தினம்; மாலிகை=மாலை; அருந்தமன்=
அருந்தமனென்னும் அரசனுக்கு.

அனைய னப்படிக் கலிங்கநாட் டிறைமக னாகிமுற் பவந்தன்னிற், றனையு ணர்ந்துறத் தொடர்முதுக் குறைவினாற் சங்கரன் குலந்தோறும், கனைசெ ழுஞ்சுடர் நெய்விளக் கேற்றிநற் கடிகமழ் நறுந்தூபம், புனையு மாமலர் சாத்தியே யருச்சனை புரிந்தறம் பலசெய்தான். (௫௬)

இன்ன வாறுபற் பலதினந் தருமங்க ளியற்றியா யிரனுசென்னிப், பன்ன காதிபன் சுமந்தபார் புரந்துநீர்ப் பட்டழிந் திடுமொக்கு, அன்ன மானுடச் சடைநீத் தத்தரத் தலைமகன் காகாக்கு, மன்ன னுகிவீற் றிருந்தன்ன யாவரும் வந்தடி தொழுதேத்த.

சில்ப கற்கழிந் திட்டபின் றெண்டிரை திரிவரந் திசூழ்ந்து, நலமி கத்தருங் காசியிற் சிவலிங்க நாட்டியாச் சனைசெய்தா, னிலகு பேரொளிச் சுடர்ப்பிழம் பாய்ச்சசி யிருத்திய சடைப்பெம்மான், கலக வாள்விழி மலைமக ளோடுமக் கணத்தினில் வெளிப்பட்டான் (௫௮)

உன்ன ருந்தவம் வியந்தனந் தனந்நின் னுளத்தினில் விருப்புற்ற, தின்ன தென்றுரை தருதுமென் றுரைத்திட விரவியா யிரங்கோடி, துன்ன ருங்கதிர்

---

(௫௬) அனையன் = அவன்; தனையுணர்ந்துற = தனது முன் பிறவியின் தன்மையை யுணரும்படி; தொடர் = தொடர்ந்து வந்த; முதுக்குறைவு = பேரறிவு; குலம் = கோவில்; செழுஞ்சுடர்க்கனை = அழகிய ஒளிநிறைந்த; கடி = வாசனை; நறுந்தூபம் = சுகந்தப்பொடித் தூபம்.

(௫௭) நீர்ப்பட்டு = நீரிற்றோன்றி; மொக்குள் = குமிழி.

(௫௮) தெண் திரை திரி = தெளிவான அலைகள் உலாவும்; வரநதி = கங்கை; பேரொளிச்சுடர்ப்பிழம் பாய் = மிகுந்த பிரகாசம் பொருந்திய அக்கினித்திரளுருவாய்.

விரித்துநின் றனையமெய்ச் சோதியுன் னுருக்காண,நன் னலந்தரு கண்ணிணை கூசிடா நலவரந் தருகென்றான்.

காக்கு மாலயன் காணொணு வடிவவன் கட்புலங் கதுவுற்று, நோக்கு மாறருள் செய்தனன் றழலுமிழ் நுதல்விழிப் பெருமானும், பூக்கு மாமலர் மணமெனப் பொருந்திய புனிதனை யெனுஞான்று, நீக்கு மாறரி தாவுறை நிமலனைப் பார்த்தித்து நினைக்கின்றான். (௪0)

தீது தீர்த்தருள் சிவன்றிரு மேனியிற் செறிந்து றைந்திடமுன்னுள், யாது நற்றவ மியற்றின னிவனென வெண்ணிநோக்குற்றவெற்பின், மாது ளங்கறுத் திட்டன ளோர்விழி மறைந்தத்தங் கவற்கந்நாள், ளோது மாமறை யளவிடற் கரியவ னுமையவட் கிவை சொல் வான் (௪௧)

ஊற்றினின் றவப்பெருமையை வியந்துளத் துவந்த னினைக்கின்றான், வேறி வனபுரி தவறிலை முனியலை விழியிவற் கருளென்னச், சீறிவெம்பொறிக் கனலெ னக் கனன்றுதன் சிந்தையுற் றெழுங்கோப,மாறி யம்

---

(௩௯) தனத=குபேரனே! ; தருதும்=கொடுப்பேம்; இரவி ஆயிரங்கோடி=ஆயிரங்கோடி சூரியர்;துன் அருங்கதிர் =நெருங்கிய அரிய கிரணம்; நன்னலம்=மேன்மை.

(௪0) அவன் கட்புலம்=அவனது கண்; கதுவுற்று=பற்றி; பூக்கும்=மலருந்தன்மையுடைய.

(௪௧) செறிந்து=பொருந்தி; உறைந்திட—வசிக்கும்படி; வெற்பின்மாது=மலைமகள்; உளம்கறுத்திட்டாள்=கோபித்தனள்; அவற்கு=அக்குபேரனுக்கு.

(௪௨) முனியலை=கோபியாதே: கனன்று=மூண்டு; அம்பகம் வழங்கினள்=கண் அருளினள்.

பிகை யம்பகம் வழங்கினள் பொற்கண்ணாய் வயங்கிற்
றால். (சஉ)

விரிபூந் தத்துப் பொற்றாவி லியக்காதம் வேந்தனு
ம் வியப்போடவ், வுழியி னம்பிறை முடித் தருள் சடா
டவி யுடைவிடைக் கொடிப் பெம்மானைக், கரிவ ருங்கயன்
மருட்டிவாட் டடநெடுங் கட்கவு ரியைவேரி, பொழி
செ ழுந்துணரி றைத்துநற் றுதிபல புகழ்ந்து வீழ்ந்
தெழுகின்றான் (சங)

மன்றா ணட்டமே புரியரன் கைகளான் மற்றவ
னுடறைவந், தின்றா தொட்டுநீ யென்னுடைத் தோ
ழனாயிருத்தி யென்றுரைத்தான் பொற், குன்று கிட்
டிய தனநிதிப் பெருக்கொடு குலவுபுட் பகம்பெற்றே,
யன்று தொட்டவ னளகைமா நகரர சளித்தவ ணிரு
க்கின்றான் (சச)

இன்ப மாசிவ நிசியினின் மாலிய மெடுத்தருந்
திடற்கீசன், முன்ப விந்திடு விளக்கினைத் தூண்டிய
முற்பய னதனாலே, நன்பு வித்தல மரசளித் தளகை
மா நகர்த்தனக் கிறையாகிப், பின்ப ரன்றனைப் பிரிந்தி
டாத் தோழமைப் பெருமையும் பெறலுற்றான் (சரு)

சேற்றி னுட்செழுந் தாமரைக் கண்ணனுந் தேட
ருஞ் சிவன் மெய்யி, னீற்றி னைத்திருக் கோயிலி னுயா

(சங) அவ்வுழி=அப்பொழுது; சடாடவி=சடைக்காடு; வேரி=வாசனை.

(சச) நட்டம்=நடனம்; தைவந்து=தடவி; பொற்குன்று கிட்டிய=மேருமலையை யொத்த; தனநிதி=ஐசுவரியம்; புட்பகம்=புட்பக விமானம்.

(சரு) நன் புவித்தலம்=நல்லபூமியை.

சிவ நிசிகளி னெய்த்தீப, மேற்றி னாற்பெறும பேற்றி
னை விரித்தெடுத்த தியம்பவேண் டிடிலெண்க, ணாற்றி
சாமுகம படைத்தருள் விரிஞ்சனு நவின் றிடற கரி
தாமால. (சசு)

அன்றி யெண்ணிரண் டாமுப சாரத்திற கடுத்த
வை யநநாளிற், குன்றி யதத்னை யீயினு மாயிர கோ
டியாய்ப பலனலகு, மெனறி ருடகுறும பறவெறி க
னைசுட ரிரவிசெங கதிரெனனத, துனறி ருஞசடைத்
துறவர்கேட டுவபபுறச் சூதனுரைசெயதான் ()

(சசு) எண்கண = எட்டுக்கண்களும்; நாற்றிசாமுகம் = நான்கு திசை முகங்களும்; விரிஞ்சன் = பிரம்மா.

(சஎ) அடுத்தவை = உரியவை; குன்றி = குன்றிமணி; இருள் குறும்பு அற = அஞ்ஞானமாகிய தீமை யொழிய; கனை சுடர் = மிகுந்த ஒளியை; எறி = வீசுகிற; இரவி = சூரியனது; செஙகதிரென்ன = சிவந்த கிரணங்களைப் போல; துன்று = நெருங்கிய; இருஞ்சடை = பெரிய சடை.

வசனம்.

பெருகுங் தன்மை வாய்ந்த திருப்பாற் கடலாம் அடுப்பினிடத்துச் சமைதத ஆலகால விஷமாம் உணவைப் புசித்த தலைவணங்கிய சஙகுக் குழையணிந்த காதனை, சிரிதது முப்புர மெரிக்கு நாளில், மேருமலையை வில்லாக வளைத்து எறும், பூமியாகிய தேரைப் பெருமையாகச் செலுததிய பிரம்ம தேவனுக்கு ஒப்பாம் சூதமாமுனிவர் சிவராத்திரியின் மற்றொரு சரிதம் சொல்லலுற்றனர்.

கதித்த வளம்பல கலந்து விளங்குங் காம்பிலி நாட்டிலே, வேதமுதலிய கலைகளை யுணர்ந்தவனும், வேள்வி தத்தன் என்னும் பெயரைத் தரித்தவனுமாகிய ஓர் மறையவ னிருந்தனன். அம்மறையோன் தவப்பயனால் மன்மதனை யொத்த அழகு வாய்ந்த ஓர் மைந்தனைப் பெற்றனன். பின்னர் அவன் அம்மைந்தனுக்குக் குணநிதி யெனப் பெயரிட்டு வளர்த்து உபநயனச்சடங்கு முடித்து, வேத முதலிய கலைகளைப் பயிற்ற: குணநிதி கலையெலா முணர்ந்து கரைகண்டு வளர்ந்து, கண்ட மங்கையர் காமனே யிவனெனக் கருத்திற்கொண்டு காமுறும் பருவமெய்தினன். அதனைக்கண்ட வேள்வி தத்தன் தனது அருமை மைந்தனாம் குணநிதிக்குச் சுபமுகூர்த்தத்தில், நற்குலத்துதித்த ஓர் நங்கையை மறைநவில விதிப்படி மணம் புரிவித்தனன். பின்னாகக் குணநிதி யென்போன், ஊழ்வினை வலியால் சதா துன்பம் விளைவிக்குஞ் சூதாட்டத்தில் மனஞ்செலுத்தி. தன்பால் தணியாத அன்புள்ள தந்தை யறியாதபடி, கல்வியிலாக் கணத்திற் சேர்ந்து இராப்பகல் முழுமையும் சூதாடி பொற்காசு, நகை, வஸ்திரம் முதலியவைகளை நாள்தோறுந் தோற்று வந்தனன்.

மைந்தன் எங்கு போயினனென்ன வேள்வி தத்தன் கேட்கும் பொழுதெல்லாம், அவன் மனைவி தன் மைந்தன் சூதாடுதற்குச் சென்றதைச் சொல்லப் பயந்து வேதமோதுதற்குச் சென்றன னென்று சொல்வாள். இதனால் வேள்வி தத்தன் குணநிதி சூதாடுதலைச் சற்று முணர்ந்திலன். இங்ஙனம் நிகழுகையில் வேள்வி தத்தனது மனைவி, தன் குமாரனை யழைத்து உன் தந்தையின் நல்லொழுக்கமும் நீதியும் நமது குலாசாரமும் அறியாது, நீ சூதாடுவதை உன் தந்தை யுணரின் உன்னையும் என்னையும் சீறிக் கோபிப்பரென்று, அவருக்கு அதனை மறைத்துச் சொன்னேன். ஆகையால் நீ அச்சூதாட்டத்தை யொழிக்கின் நாம் நன்மையடையலா மென்று நன்மதி புகல; குணநிதி அதனைச் சிறிதுஞ் சிந்தையிற் கொள்ளாது பின்னும் அப்படியே சூதாடுவதுடன் கணிகையர்பாற் குறுகி இன்ப நுகருந் தீய வொழுக்கமு மடைந்தனன். குணநிதி இப்படி யிருக்கை

யில் ஒருநாள் அவன் தன் தாய் நித்திரை செய்யுஞ் சமயத்தில் தந்தை அவளிடங் கொடுத்திருந்த மணி யிழைத்த மோதிரத்தைத் திருடிச்சென்று சூதாடித் தோற்றனன். மறுநாள் அத்தெருவில் வசிக்கும் ஒருவன் அந்த மோதிரத்தைக் கையிலணிந்திருக்க, அதனை வேள்வித்தத்தன் கண்டு இந்த மோதிரத்தை உனக்குக் கொடுத்தது யார் என்று கேட்க, அவன் பிராம்மணோத்தமரே! இதை நான் திருட்டுத்தனமா யபகரித்துக்கொண்டேனில்லை. இது நமது மைந்தன் சூதாட்டத்திற் றோற்றதாம் என்றனன் அதனைக்கேட்ட வேள்வித்தத்தன் என் மைந்தன் சூதாடுகின்றனனோ வென்று திகைத்து நிற்க, பின்னும் அம்மோதிரத்தை யணிந்துள்ளோன் வேள்வித்தத்தனைப் பார்த்து என் இப்படித் திகைத்து நிற்கின்றீர் நும்மைந்தன் சூதாட்டத்திற் பிதிர்ஜிதமாம் காசுகளையும், பொன் நகைகளையும், வஸ்திரங்களையுந் தோற்று வருகின்றதை இதுகாறும் நீருணர்ந்திலீர்போலும் என்றனன் அவ்வார்த்தைகள் நெருப்பிற் பழுக்கக் காய்ச்சிய இருப்புக் கம்பியைச் சுறுக்கென் நுழைத்ததுபோல் வேள்வித்தத்தன் காதிற் சென்றன. உடனே அவன் தன் வீட்டிற்கு வந்து மனைவியை யழைத்துப் புதல்வனெங்கே யென்று கேட்க, அவள் நீராடக் குளத்திற் கேகினனென்று கூறினள். பின்னர் வேள்வித்தத்தன் உன்னிடங் கொடுத்த கணையாழியைக் கொண்டுவாவென்று கேட்க, உச்சிக்கடன் முடித்துப் போசனஞ் செய்த பிறகு தருகிறே னென்றனள். அதனைக்கேட்ட வேள்வித்தத்தன் இவள் கற்புத்தன்மைக் குரிமையல்லாத பொய்ம்மொழி புகலுகின்றனள். மைந்தன் அறிவு கெட்டுச் சூதாடிப் படிறனாயினன் ஆகையால் இவைபற்றிப் பெரியோர் கூறிய தருமசாஸ்திரப்படி இவர்களை விட்டு நீங்கி விடுவதே தகுதியா மென்றெண்ணி, அவன் மனையாளிடத்தும் மைந்தனிடத்தும் உற்ற பற்றுக்களை யெல்லாம் அறவொழித்து, வேறொரு நகரத்திற்குச் சென்று மற்றொரு பெண்கொடியை மணந்து வாழ்ந்தான். குணநிதி, நாம் தவறிழைத்தது கண்டு நமது தந்தை, நம்மையும் நமது தாயையும் விட்டுப்பிரிந்தனனாதலால்; வயிறு வளர்க்கைக்குப் பொரு

வீட்டும் வகையொன்றுந் தெரிந்திலோம், உறவினர் நட்பும் பெற்றிலோம் இத்தற் கென்செய்வதெனக் கவலையுற் றிருந்தனன்.

இங்ஙனமிருக்க, சிவராத்திரிதினத்தில் ஓர்பிராமணன் இறைவனைப் பூசிப்பான் சிவாலயத்திற்குச்செல்லுங்கால், குணநிதி அவன் பின் சென்று, நிவேதன அன்னத்தைத் திருடிச்செல்லும் பொருட்டுத் தூங்காது அவ்வாலயத்திலேயே சமையம் பார்த்திருந்தனன். நான்கு சாமத்திலும் அந்தப் பிராமணன் இறைவனைப் பூசித்தலைக் குணநிதி பட்டினியோடு பார்த்திருந்தனன். பின்னர் பூசனை புரிந்த மறையவன் விடியற்காலத்தில் அயர்ந்து நித்திரைசெய்யக்கண்டு குணநிதி, கோயிலினுட்சென்று நிவேதித்த அன்னத்தை யெடுக்கப் பார்த்தனன். ஈசன்றிருமுன் எரியும் விளக்கு ஒளிகுறைந்து எரிந்ததால்; அன்னமுள்ள தட்டு இருக்குமிடந் தெரியாதிருந்தது. அவ்விளக்கைக் கையாற்றூண்டி வெளிச்சமுண்டாக்கி அன்னத்தைத்தட்டுடனெடுத்துக்கொண்டு வெளியில் மீண்டனன். அப்பொழுது அங்குப் படுத்திருந்த ஓர் மறையோன் காலைக் குணநிதி மிதிக்க, அம்மறையோன் கண்விழித்துப் பார்த்து, கள்வன் கள்வன் என்று கூச்சலிட்டனன். அதனைக்கேட்ட அந்நகரக் காவலாளர் ஓடிவந்து குணநிதியைப் பிடித்துக் கட்டிக் கொண்டு போய் அவன் தலையை யறுத்து விட்டனர்.

அக்காலத்தில் காலதூதர் வந்து குணநிதியைப் பாசத்தாற்கட்டிக்கொண்டுசெல்ல, சிவகணங்கள் அங்குவந்து இவனை விடுங்கள் விடுங்கள் என்றனர். அப்பொழுது எமதூதர் சிவகணங்களைப்பார்த்து, வேதியரொழுக்கத்தின் முற்று மொழித்துப் பலதீமைகள்புரிந்து காலங்கழித்துச் சிவநின்மாலியங் கவர்ந்த இப்பாவி உய்யும்வகையேது என்றனர். கணங்கள் காலதூதரைப்பார்த்து சிவராத்திரி தினத்தில் உணவருந்தாது இரவு முழுமையுங் கண்விழித்து, பரமேசுவரனை நான்கு காலத்தும் பூசித்ததைத் தரிசித்தும், அச்சுபதினத்தில் அமலன்சந்நிதியில் அவியும் விளக்கை அக்கையாற் றூண்டி அகலொளியெழுப்

பினன். இவைகளாலிவன் இனி கலிங்கநாட்டரசனாயுதிப்பன் என்றனர். அதனைக்கேட்ட காலதூதர், கட்டுகளை யவிழ்த்து நீவிர்கொண்டு போவீரென அவனை விடுத்துத் தன்னகரடைந் தனர். சிவகணங்கள் குணநிதியைப்பார்த்து கலிங்கநாட்டரச னாகிய அருந்தமனுக்குப் புத்திரனாயவதரித்து உத்தமனென் னும் பெயர்தரித்து ஒப்பினறி வாழ்வாயாகவென்று கூறியகன் றனா. குணநிதி அப்படியே கலிங்கதேசத்தரசன் கான் முளை யாய்த்தோன்றி வளாநது அரசுரிமை பெற்றுப் பேரறிவினல் மூற்பிறவியின் றனமையை யுணாநது, சிவாலயங்கடோறும் தவறாது நெய்விளக்கேற்றித் தூபதீபமிட்டு அநேக தருமங்கள் புரிந்திருந்தனன்.

இப்படிக் கலிங்கதேசத்தை அரசுபுரிந்திருந்து அவன்செ ய்த சிவபுண்ணிய முதிர்ச்சியால, நீரிற் றோன்றியழியும் குமிழி போன்ற மானிட யாக்கை யொழிந்து குபேரப் பதவிபெற்று யாவரும் வந்து தொழும்படி அளகாபுரியை யரசளித்திருந் தனன்.

இங்ஙனமிருக்கையில அவன் கங்காநதி தீரத்துள்ள காசி மா நகரையடைந்து சிவலிங்கபிரதிஷ்டைசெய்து நாள்தோறு ம் அருச்சித்துவந்தனன. அப்பொழுது ஒருநாள் அவனது பக் திக்கிரங்கிய பரமேசுவரன் உமாதேவியாரோடு பேரொளிப்பி ழம்பாய் அவன்முன தோன்றி, குபேரனே ! நின்மனதில் வி ரும்பியதைக்கேள் தருவேம் என்றனா. அக் குபேரன் அடிப ணிந்து பெருமானே ! அநேகஞ்சூரிய ருதித்ததுபோன்ற நின் சோதி சொரூபத்தைப் பாாப்பதற்கு எனது கணகள் கூசுகின் றனவாதலின் அங்ஙனம கூசாதிருக்கும்வரம் முதலிற்றரவே ண்டுமென்றிரந்தனன. அங்ஙனமே பரமபதி அருள்செய்ய, கண்கூசாது இவணணப் பெருமானைத் தரிசித்து அப்பெருமா னேடு பிரியாது வாழும் உமாதேவியாரைப் பார்த்து,இப்பெரு மானேடு பிரியாது வாழ்தற்கு இவள் என்னதவஞ் செய்தன ளோவென்று மனதில் நினைத்தனன். உமையம்மையார் அதனை யுணர்ந்து கோபிக்க, குபேரனுக்கு ஒருகண் பார்வையொழிந்

தது. அதனையுணர்ந்த கணணுதற்பெருமான் உமாதேவியாரை ப்பார்த்து நின் தவப்பெருமையை நினைத்து வியந்தனனேய ன்றி, தவறிழைததானில்லை யாதலின், கோபமொழித்து இ வன் இழந்தகண்ணை யளிப்பாயாகவென்றனர். உமாதேவியார் அஙஙனமே கோபமொழிதது, பார்வையற்ற கண பொற்கண் ணுகுக வென்று நினைக்க, அபபடியே பொற்கணணுயிற்று. உட னே குபேரன பரமேசுவரனையும் உமாதேவியாரையும் மலரிட் டருசசிததுப் போற்றினன். பரமேசுவரன் தன் கைகளால் கு பேரனது உடலைத்தடவி இன்று முதல் எமது தோழனுயிரு ப்பாயாக வென்று அருள்செய்ய, குபேரன அஙஙனமே யிருந் தனன்.

ஒருசிவராததிரி தினததில், அருநதுதற்கு நிவேதன அன் னததையெடுக்கும் பொருட்டு, கணணுதற்பெருமான் சந்நிதி யில் விளக்கைத தூணடிய பலததினுல அரசனுகி, பின் தண மதிமுடியோன் றோழனுயினன. எனறுல அசசிவராததிரி தின ததில் விதிப்படிப் பூசிததுத தீபமிட்டோா பெறும்பேற்றை யெவராலுஞ் சொல்லமுடியாதென்று சூதமாமுனிவா சொல் லி முடிததனர்.

குபேரச்சருக்க முற்றிற்று

சாலிகோத்திரச் சருக்கம்.

கழனிமலை கயல்கள்வள்ளைக் கொடிகுதிப்ப தெ
னக்குழைபாய் கருங்கட் பைந்தார்க், குழனிமலை மு
லையமுத மணமிறைவாய் கமழமுத்தங் கொடுப்போன்
போரி, னழனிமலை கடக்கரிதென் றருக்கனுளந் தடு
மாற வவுணர்க் கொன்று, பழனிமலை குடிபுகுந்த பக
வனிரு சரணமலர் பரவி வாழ்வாம் (க)

அங்கிராப் பிருகுவிட் டணுறதீ சியதத்திரிகா சிப
ன்சு பேதன், பங்கமில்வா மதேசர பங்கனசா பாலி

(க) கழனி=வயல்களில்; மலை=ஒருவழிப்படாது சஞ்சரிக்கும்,அல்லது போர்செய்யும்; கயல்கள்=கயல்மீன்கள்; வள்ளைக்கொடி குதிப்பதென=அங்குள்ள வள்ளைக் கொடியிற் குதிப்பதுபோல்; குழைபாய் கருங்கண=காதளவுஞ்செல்லும் கறுத்த கண்களையும்;பைந்தார் குழல்=அழகியமாலையை யணிந்த கூந்தலையும் உடைய; நிமலை=உமாதேவியாருக்கு; முலை அமுத மணம்=தனப்பாலின் வாசனை; இறை வாய்கமழ=மேன்மை பொருந்திய வாயில் வீச;முத்தங்கொடுப்போன்=முத்தந்தருவோனும்; அழன்=பிணங்களாலாகிய; இ மலை =இந்த மலையை; கடக்க அரிதென்று=தாண்டுதற்கு அருமையாமென்று;அருக்கன் உளந்தமொற=சூரியன் மனந்திகைக்க; போரில அவுணர்க்கொன்று=யுத்தஞ் செய்து சூரபதுமனுதியரைககொன்று; பழனி மலை குடிபுகுந்த பகவன்=ஆவினன்குடி வரையின்கண் எழுந்தருளியவனுமாகிய குமாரக்கடவுளது; இருசரணமலர் பரவி வாழ்வாம்=இரண்டு பாத தாமரைகளைத் துதித்து வாழ்வாம.

பருட் பரத்து வாசன, றங்கமுறு புலத்தியனற் சசி
லனு ரதன்மரிசி சுகனமாதக கணட,னெங்குமிசை பெ
றுசனகன முற்கலனமுற படுமுனிவரிவர்கள் யாரும.

பாடளிககு மதுவளிககும பசுந்துளவோன மு
தலமரா படிவா யாககுங, கேடளிகக வருஙகடுவுண்
டவனருளசோ குதலமுகங கிளரநோககிப, பீடளிக
குந தவமுனிவ சிவங்கி நாற றவாககிறநத பினபே ரி
னப, வீடளிபப தனறியிகம விழைநதனவு மளிககு
மோ விளமபு மென்றா. (௩)

அரவுமதி முடிததசடை யரனிரவிற கண்படை
நீத தருசசிததாளால, குரவுதுகள படுததிநெடு நிலத்
தினமிகு செலவமெலலாங கொடுககு மைநதாய், விர
வுகொலை முதறபாவ வலவினையின வோடிடுஙகி வீடு
நலகும, பரவுமிதி னிகழ்நாளை யொன்றுளதென் று
யாகுதன பகாவ தானன. (௪)

காலிகோத திரததியலபிற புரநதருளுங கண்ண
னமுதல கருதற கொணடிசை, சூலிகோத திரததவா
கொண் டெயிலொருமூன றமுறகளிதத தொலலோன்
றிஙகண்,மோலிகோத திரவருளா பெறவேண்டி யறை

(உ) அஙகிரா=அஙகிரன; விடபன=ஓரிருடி; முறகலன=
ஓரிருடி; முறபட—முதலிய.

(௩) பாடு அளிககு=இராகமபாடும வணடு கட்கு; மது அளிக்
கும=தேனைககொடுககிற; முகங கிளர நோக்கி=முக
மலரும்படி இனியமுகஙகாட்டி; பீடு அளிக்கும்=பெ
ருமை விளஙகும; இகம் = (இமமை) இப்பிறவியில்;
விழைந்தனவும=விருமபியனவும.

(௪) கண்படை=நித்திரை; நல்குரவு=தரித்திரம்; பரவும்=
சொல்லும்.

யுமறை முறையி னின்றோன, சாலிகோத் திரனெனப் போ தரித்துடையா னொருவனுளன றவத்தின் மிக கோன். (௫)

வேதியாதங் குலத்திலுயா விண்மணிகண் மணி யெனவே விளங்கும வேத, மோதியுணாந் தறிவரிய கலைக்கடலின் கரைகடந்திட டியா நூல் வல்ல, வாதி யரை வெனறுசந்தி வந்தனைகண் முபபொழுதும் வழு வா தாறறிச, சாதிமுறை தவறாம னீதியுட னெடித்து தினகு சரிககு நாளில். (௬)

வமபவிழுங குழன்மனைவி மககள்சுறற முதறகு டும்ப மலிய நாளுந, செமபவள விதழ்ககமலை திருகக டைககணைககமினறிச சிறமை யெய்த, வெமபரம னருளினலோ வெனசெய்வே னென்னமனத தெண் ணித் தென்பாற, குமபமுனி வரனிருககு மிடநதேடிச் செல்வனெனக குறித்துக கொண்டே. (௭)

---

(௫) காலி=பசுக்கூட்டங்களை; கோத்திரத்து இயல்பில்=ஆ யர் வமிசமுறைப்படி. (அலலது கோத்திரத்து-காட்டி னிடத்து, இயலபில் - ஒழுஙகாக எனக் கொள்ளினு மாம்); புரந்தருளும=அனபோடுமேயத்த; சூலி=சூல த்தையுடைய பரமேசுவரன்; கோத்திரத்தவாகொண டு=மலையாகிய விலலைககொணடு; திஙகண்மோலி= சந்திரனைததரித்த சிரத்தினையுடைய பரமேசுவரன்; கோ=மேன்மையுற்ற; திர அருள்=அழியாத அருள், (அல்லது அருட்கோத்திரமெனப் பிரித்து அருட்செல் வமெனப்பொருள் கொள்ளினுமாம்); முறை=நெறி.

(௬) விண்மணி=சூரியன்; நூல் வல்ல வாதியரை=நூல்களைக் கற்றுணாந்து தர்க்கமிடுவோரை.

(௭) வம்பு அவிழும்=வாசனை வீசும்; மலிய=மிகுதியாக; குறி த்து=மனத்தெணணி.

தடங்கரைகொண் டிரங்குதிரை சுருட்டியெறிந் திடும்பெருநீர்ச சலதி யேழுங், குடங்கையினிற் கொண்டுமுதற குடித்தகுறு முனிவனடி குறுகிப போற்றி, விடங்கலுழ்பற பணிவாயிற் கைப்படுமண் டேகமென்னை மிடிவாய்ப பட்டேன, றிடங்கொடெனவந் தேறியுய்யும படியடியேற் குனதருட்கண் செய்தி யென்றான (அ)

ஆங்கவனு முளத்தருள்கூ ரத்தனைநன் முகநோக் கி யவனி மீதிற, றீங்ககற்றுஞ் சிவநிசிநோற் றிடிலைய மைமப பெருங்கடலின் றிரங் காணபாய, பூங்காலத் தயனுலும புகலரிய போகமெல்லாம புசித்துப பின்னா, நீங்கரிய சிவபதமும பெறுவாயென் றாற்றியுட னிகழ்த்தி னனால். (௯)

அனையசிவ நிசிநோற்கு முறைமறையா கமப்படி நீயடிய னேனுக, கினையபரி செனவிரித்திண் டியம்புகென விருக்குமுன்ன வியம்பும வேதந, தனையுணருங் குடத்தனைய னவவிரதந தனைநோற்குந தன்மை யெல்லாங், கனைகட லுணடருடிருவாய் மலர்ந்தவனுட் புலங்களிக்கக் கழறிப பின்னும (௧௦)

(அ) இரங்கு = சப்திக்கும்; பெருநீர்ச்சலதி = மிகுந்த நீரையுடைய சமுத்திரம்; குடங்கை = அகங்கை; முதல = முன்னாளிலே; குறுகி = வணக்கத்துடன; மணடேகம் — தவனே; அருட்கண = கிருபாநோக்கம்.

(௯) உளத்து அருள்கூர = மனதினிடத்து ஜீவகாருண்யமுள்ள; தீரம் = கரை.

(௧௦) இனையபரிசு = இன்னவகை; இருக்கு முன்னம = இருக்குவேத முதலாக; குடத்தனையன் = குடத்திலுதித்தோன் (கும்பமுனி); திருவாய் மலர்ந்து = அழகிய வாய் திறந்து; அவன் உட்புலங் களிக்க = மறையோனது மனம் மகிழுமாறு; கழறி = சொல்லி.

பொன்னிலமே வியபுலவர் புகழ்விரத மிதனிலை
மை புகலற பாற்றோ, வெஙநிலமுந தொழுததகுநற் றல
ததிலிருந திவ்விரத மியற்றலுறறு, னன்னிலவித தெ
னவோங்கிச் சினனுளிற பெரிதுபய னலகு மெனன,
வஙநிலமு மெனக்கறியச சொல்லுதிநல் லொதிபயிலு
மறிஞ வென்றான (கக)

சீதவனம பொழியுமிருட் கொண்டனிறங் கொ
ண்டிடு மெய்சசெய்ய செஙகண், மாதவனம புயனற
வள வாரணததின வருமகவான் வானில வானோர், பா
தவன சம்பரவ வுமைபாளோ டுமையாளும பரமன்
வைகும, வேதவன மெனறுலகி லொனறுளதங கதன்
றகையார விரிக்க வல்லார். (கஉ)

முன்னுருவம பலவெடுதது முயனறுசெய்தீ வி
னைக்கிழங்கே மூல மாகப, பினனுருவ மெடுததுழலும்
பித்தருமத தலததிறகப பெறறு ரெனனிற, பொன்

(கக) பொன்னிலம் = தெய்வலோகம்; எஙநிலமும் = எவ்வுலக
மும்; அந்நிலமும் = அந்த க்ஷேததிரமும; ஓதிபயிலும்
(ஓதியெனபது ஓதியென்பதன குறுககமாம) = பொதி
கை வரையினகண வசிக்கும.

(கஉ) சீத வனம் பொழியும் = குளிர்ந்த நீரைப் பெய்யும்; செ
ய்ய = அழகிய; அமபுயன = பிரம்மா; தவளவாரணம் =
வெள்ளை யானை; மகவான் = இநதிரன; தகை = பெ
ருமை.

(கங) வினைக்கிழஙகே = வினையினவேரே (சஞ்சிதம); பிததா
= மயககமுற்ற அறிவினா; பொனனுருவச சடாமவுலி
= பொன்போனற வணணமுடைய சடைவிளஙகும்
சிரததினன; தாரகப்பிரமம் = பிரணவமநதிரம; ஆதி =
சிவபெருமான்; தனனுருவம = சாரூபம்; இணை = ஒப்
புச சொல்லும்படி.

னுருவச் சடாமௌலிப் புனிதன்று ரகப்பிரமம் போதித் தாதி, தன்னுருவா தருவதனு லத்தலத்துக் கிணை புகலச் சரிவே றுண்டோ. (கங)

பொன்னிமுத னதிபுனல்பாய் புலவுகமழ் கடற்றீர புளினந்தோறுங், கன்னியிளம் பெடையொடன்னம் கலந்துவளங் காட்டுமறைக் காட்டுவேணிச், சென்னிதனின் மதிமுடித்த சிவபெருமான் சந்நிதியின் றிருமுன்னாக, வன்னிமர மொன்றுளதாங் கடியாவினைக் காடுசுடும் வன்னியாமால் (கச)

விண்ணவரூ சனைபுரியா மறையொழுக்கம் வழுக்கியவே தியர்கோல்கோடி, மன்னவரை வருத்துகின்ற மன்னர்நெறி பிழைத்தொழுகும் வணிகர் முன்னு, மெண்ணவரும் பின்னவர்சங் கரசாதி யரிவையாமற் றிவரீ றுகப், பண்ணவர்நா டெனத்தகுமத் தலமேவும் பொழுதெந்தப் பதகரேனும் (கரு)

சிறையுறும்ப பிறவியெனும் பிணிக்குடைந்தீர் வமயினத் தீரப்பன யானென்ன, றறைபறையிற் கறங்குதிரை மறைந்திகக ணடைந்துருடைந் தாடிக் கோடித்,

---

(கச) புலவு = புலாலநாற்றம்; புளினம = மணல்மேடு; கன்னி இளம பெடை = கெடாத இளம்பருவத்தையுடைய பேடை; வளங்காட்டும் = அழகைச செய்கிற; வேணிச சென்னிதனில = சடையினையுடைய சிரத்தில்; சுடும வன்னி = பஸ்மீகரப்படுத்தும் அக்கினி.

(கரு) வழுக்கிய = தவறிய; கோல்கோடி = செங்கோல்கோணி; நெறிபிழைத்தொழுகும் = குலாசாரந் தவறி நடக்கும்; எண்ணவரும் = எண்ணுவதில்; பின்னவர் = நான்காம் வருணத்தர் (சூத்திரர்);

துறையதனிற் படிந்துமுதற் சுருதிதொட்ட வாரிதனி
ற்றோய்ந்து தொன்னூன், முறைவழுவா துன்னிமணி
கன்னிகையிற் றுன்னியநீ ரமூழ்கி யேறி. (கசு)

விடமுனிய வருமமையத் திமையவர்க்கா வுண்டு
வட விண்டு பண்டு, தடமுனியிற் குனித்துநகைத் தீ
யிலொருமூன் றழுற்ளித்த தலைவற் போற்றிற், றிடமு
னிய பொருளனைத்துஞ் சித்தியுற முத்தியினுஞ் சே
வரென்றே, குடமுனிவன் சுருதிவல்ல பெருமையெ
லாமவற்கறியக் கூறிப் பின்னும் (கஎ)

அத்தலமா ரூகாசி யாபமலமற் றெவற்றினுக்கு
மதிக மென்றே, முத்தலமும் புகழ்வரு முனிவரனை
வருமொழிந்தா மொழியா நின்ற, வெத்தலமு மதிக்
குமிந்தத் தலத்திலிருந் திவ்விரத மியற்றிற் சித்தி,

(கசு) சிறையுறும—காவற்கூடமா யிருக்கிற; பிணிக்கு உடை
நதீர—நோயாற் றளாவுற்றவரே'; அறைபறையில்—
பறையறைதல் போல; கறங்குதிரை—சப்திக்கும் அ
லையினையுடைய; குடைந்தாடி—முழுகி; முதற்சுருதி
தொட்ட—முதன்மையாகிய வேதங்கள் தோண்டிய;
வாரி—தீரத்தில்; உன்னி—தியானித்து; மணிகன்னி
கையில—மணிகர்ணிகை யெனனும் தீரத்தத்தில்; துன்
னி—அடைந்து.

(கஎ) விடம் முனியவரும்—ஆலகாலவிஷம கொல்லவரும்;
வடவிண்டு—மேருமலையை; பண்டு—முற்காலத்தில்;
தடம் முனியில்—பெரிய வில்லாக; போற்றில்—வண
ஙகினால்; திடம்—நிசசயமாக: உன்னிய—விரும்பிய;
சித்தியுற—சித்தியடைய.

எத்தல[illegible]ழும்; சித்திகாண்டி—சித்தியடை

கைத்தலத்தில் வைத்தநெல்லிக் கனிபோலக் காண்டி
யெனக் கழறிப் பின்னா. (கஅ)

நல்வலனை யதனமலை நங்கையொடு கிராதருரு
ணிக காணிற், செலவலனை வருங்கா ணா வெல்வல
சுனனையெனச செயிாநதுப போாசெய், மல்வல
யுளததிருததி மறைவலனும வாதாவி மடியசசீறி,
வலனை முனிநதமுனி விடைகொடுபப மறைசை
நகா மேவலுற்றான். (கக)

உற்றவனுற றிடுமபுனித தீாததமெல்லாம படிந
தாடி யுயாபொறகோவில, சுற்றிவலம வநதுகொறற
வீரகததிச சேதகன்று டொழுது முன்னு. ளற்றமிலு
ன மறைநமறைபபோ தாலருசசிந தருளிறைசசே வடி
கள போற்றிக, குறறமிலயா ழைபபழிதத மொழியம
மை நூபுரததாள குாபிட டேததி (உ0)

ஒருபொருளை யுணாநதிருககை பரிநதாஙக முப
பொழுது முயாநால வேதந, தருபொருளா யருசெழு
ததை நெஞசழுததி யறநெறிமேலா ததலைவன பாரில,

(கக) நல் வல் அனைய = அழகிய சூதாடு கருவியை யொதத,
கிராதாஉரு = வேடருருவம; செல்வல் = போகிறேன;
அனைவருங் காண = யாவரும் அறிய; வெல்வல் = வெல்
வேன்; செயிாதது = கோபிதது; மல வலனை = மல்லயு
ததததில வல்லவனை.

(உ0) உற்று = சென்று; அவண உற்றிடும் = அங்குள்ள, கொற்
ற = வெற்றியுடைய; வீரகத்திசசேதகன் = வீரரைக்
கொன்ற பாவததை யொழிதத விநாயகர், வீரகததிச
சேதக விநாயகர் என்பது திருமறைக்காட்டுத தல
விநாயகர் பெயராம்; அற்றமில் = குறைவில்லாத; ந
றைப்போதால் = மண மலரால்.

வருபொருளா ருயிரனைத்தும் படைத்தளிக்குந் தன்மையினான் மண்ணோர் விண்ணோ, ரிருபொருளென்றிடு மயன்மாற்கெட்டாத பதம்பெறுவா னிதயத தெண்ணி.

சிவநிசியாஞ் சதுர்த்தசியிற் றிங்கடொறுந் து லுணவு சிறிது மின்றித, தவமுயல்வா னீராடி வி முடன் கந்தமலா சந்தனு சாத்திப, பவமறமந் திர ன்று பரிந்துநிவே தனம்புரிந்து பாடி யாடி, நவந ச சிவபூசை நாலுயா மமுமுடித்து நடத்து நாளில். (

சூடுடைய தலைச்சேவற் றுவசனைப்பெற் றெடுத்த விடைத் துவசன் பொற்பூ, வேடுடைய மனக்கமலத் திருத்தியருச் சித்திடுமோ ரிரவினுப்பண், கோடுடைய கயிலைநடை கொண்டனைய வெள்விடைமேற் கொண்டு கூந்தற், காடுடைய மலைமகளோ டெதிர்நின்றான் மற் றவன்கண் களிக்க மனனே. (௨௩)

பிறைகாட்டுஞ் சடைமுடியும் பிரமரங்கா மரமுரன்று பிரசமார்ந்த, நறைகாட்டுங் கொன்றையந்தா ரணிந்திலகு திருமார்பு நயன மூன்றுங், கறைகாட்டுங்

---

(௨௧) ஒரு பொருள் = ஒப்பற்ற பதிப்பொருள்; பனிதூங்க = ஆனந்தக்கண்ணீர் ஒழுக; அறுதொழிலோர் = பிராமணர்; பாரில்வரு = உலகத்தில் தோன்றுகின்ற.

௨௨) தவமுயல்வான = தவஞ்செய்கிறவனாய்; நவம் நவம = புதுமை புதுமையாக; நடத்தும் = விரதமிழைக்கும்.

(௨௩) சூடு = கோழியின் குடுமி; ஏடுடைய = இதழுள்ள; மனக்கமலம் = மனமாகிய தாமரை மலரில்; ஓா இரவின் நாப்பண் = ஒரு இரவின் நடுவில்; கோடு = சிகரம்; கைலை நடைகொண்டனைய = கயிலை மலையானது நடந்து வருவதுபோல.

கநதரமு மந்தரத்தின் புயநான்குங் கண்டு முத்தித்,
துறைகாட்டுங கடற்றிரச சுருதிவனத திறைவனடி
துதித்தல் செய்வான். (உச)

வேறு.

காளகக்கோலவல விடமுண்டருள் களததாய்கவின்
றருஞசா, மளகக்கோமளத திருமேனிகொண் மலைமா
தின மணாளா, தளகக்கோகன தககண்ணினன் றருவே
டனைச சுடுதீக், குளகக்கோவுடை யானேகுறிக கும்
கோவுடை யானே (உரு)

சுடுஞ்சூகரத தடிமென்றறு சுவைகண்டவை யுதவுங்
கடுங்கானவர் குலநேதோனறியகணை யைப்பனையாடாய்

(உச) பிறைகாட்டும்=சந்திரன விளங்கும்; பிரமரம்=வணடு; காமரம்=இசை; முரன்று=பாடி; பிரசம் மாந்த=தேனைக் குடிக்க; நறைகாட்டும்=வாசனைவீசும்; மந்தரம்=மந்தரமலைபோலும்.

(உரு) களம்=களாக்கனி; கோலம்—வண்ணம்; சாமளம்=பசசை நிறமும்; கோமளம்=மாறாத இளமையும் வாய்ந்த; தளக் கோகனதம = இதழ்களையுடைய தாமரை மலர் போனற; கணணினன்தரு=கணணை யுடைய திருமாலீனற, குளக கோவுடையானே=நெற்றிக்கண்ணை யுடையவனே; குறிககும=மதிக்கததககக; கோவுடையானே = இடபத்தை யுடையவனே, அல்லது இறைமை வாயந்தவனே.

(உசு) சுடும்=வெதுப்பிய; சூகரத தடி=பன்றியினிறைசசி; கடுஙகானவர்=கொடியவேடா, தொடும்=எய்கின்ற; காயகணையென=கொலலுந்தனமை வாய்ந்த அம்பாக; மால்வர=திருமால்வர; துனனா=பகைவர்; அடும்=கொல்லுகின்ற; காமுகததானே = வில்லையுடையவனே; அழகார்=அழகு விளங்கும்.

தொடுங்காய்கணை யெனமால்வரத துன்னார்புர முன்று
ளடுங்கார்முகத் தானேயொரைந் தழகார்முகத் தானே. (உ௬)

சம்புகக்கிளை கிளையின்கிளை தானாய்வர மீனார்
மொய்ம்புற்றிடு கொடிமன்னவன் முன்னேகொடுவந்தா
யம்புற்றநன் முடியாய்விற லரிதேடரு மடியாய்
கம்புக்குழை யானேகயக் கம்புக்குழை யானே. (உ௭)

ஏரக்குளிர்ப் புனலவையையி னிடியுங்கரை நொடியிற்
றாரச்சொரி மணக்கூடை சுமந்தேயடி பட்டாய்
கோரச்சின மிக்காகிய கொக்கின்சிறை யக்கி
னாரச்சடை யானேநினை யாரச்சடை யானே. (உ௮)

(உ௭) சம்புக்கிளை = நரிக் கூட்டம்; கிளை (கிள்ளை) யின = குதிரையினது; கிளை தானாய் = கூட்டமாக; மீனார் = மீனெழுதிய; மொய்ம்பு உற்றிடு = வலிமை பொருந்திய; கொடி மன்னவன் = கொடியினையுடைய வேந்தன்; அம்பு உற்ற = கங்கைபொருந்திய; கம் = ஆகாயத்தில்; புக்கு = தாவிப்புகும்; உழையானே = மானையுடையவனே; கயக் கம்பு = குளத்திலுள்ள சங்கை; குழையானே = காதணியாகப் பூண்டவனே, கயக்கம் புக்கு உழையானே எனப் பிரித்து - துன்பத்தை யடைந்து வருந்தாதவனே எனப் பொருள் கொள்ளினு மமையுமெனக.

(உ௮) ஏரம் = அழகிய; குளிர்ப்புனல் = குளிர்ந்த நீர்; தார = அடையும் படி; கோரசினம மிக்காகிய = பயங்கர முண்டாக்கும் கோபமிகுந்த; கொக்கின் = பகாசுரன எடுத்த கொக்கு உருவத்தின்; சிறை = இறகையும்; அக்கின் = எலும்பின்; ஆரச்சடையானே = மாலையையுந் தரித்த சடையை யுடையவனே; நினையார = தியானிக்காதவர்; அச்சு = (உள்ளத்தை) தேகத்தை; அடையானே = பொருந்தாதவனே.

கலைமாமறை யயனீறுறு கற்பந்தொறு நல்குந்
தலைமாலை புனைந்தாய்வட தருநீழ லிருந்தாய்
கொலையார்கதி ராழிப்படை கொண்டேசலந் தரனை
மலைமாதிடத் தானேயிம மலைமாதிடத் தானே (௨௯)

சிலைத்தூண்டனி லுதித்தோங்கிமண் ணுபுகைத்தே
ங்கமுன் சிரித்தே, யுலைத்தாண்டுபொன் னிறத்தீயவ
னுடறீண்டிடு மரிமை, யலைத்தாங்குயிர் கொளச்சிம்
புள தானுயயி லார்முத், தலைத்தானையி னனே புலித்
தலைத்தானையி னனே (௩0)

பணப்பாம்பரைப் பரவைக்குநற் பரவைப்பொரு
விரக, முணர்த்தாங்கென விடுஞ்சுந்தரப் பொருப்பந்து
நடந்தாய், மணப்பூந்தாள ருடைந்தா நிமை வரிவண்டி

---

(௨௯) கலை மா மறை = சாத்திரங்களையும் பெருமை பொருந்திய வேதங்களையும் உணர்ந்த; அயன் ஈறு உறு கற்பம் = பிரம்மா அழியுங்காலம் (பிரம்ம கற்பம்); தலை மாலை = தலைகளாலாகிய மாலை; கொலையார் = கொலலுந்தன்மை வாய்ந்த; கதிர் ஆழிப்படை = ஒளி வீசும் சக்கராயுதம்; மலை = கொன்ற; மா திடத்தானே = மிகுந்த வலிமையுடையவனே; இம மலை மாது = இமயமலையிலவதரித்த உமாதேவியார்; இடத்தானே = இடப்பாலுடையவனே.

(௩0) சிலைத்தூண் = கற்றூண்; உதித்து ஓங்கி = தோன்றி யெழுந்து; மண = உலகம்; ஆண்டு = அவ்விடத்து; பொன் நிறத் தீயவன் = இரணியனாகிய கொடியவனை; உலைத்து = வருத்தி; = அலைத்து = அலையச்செய்து; சிம்புள் = சரபம்; அயில் ஆர் = கூர்மை பொருந்திய; முத்தலைத்தானையினனே = முக்கிளைச் சூலத்தையுடையவனே; புலித்தலை = புலியினிடத்துண்டாகிய; தானையினனே = தோலாகிய வஸ்திரத்தை யுடையவனே.

மிர் மதலைத், துணாப்பூங்கணி யானேதொழுந் தொண்டாக்கணி யானே. (௩௧)

சுதைக்கும்பநன் மூலோர்தமைத் துகடீர்புவிச சுரரை, வதைக்கும்பழி தன்னைமாற்றிடு மணிகன்னிகை யுடையாய், பதைக்கும்படி யடலார்கொடும் பகடேர்சமன் மருமத், துதைக்குங்கழ லானேகரத் தொளிர்பொங் கழ லானே (௩௨)

சலத்தான்மிகுந் கொடியோனிசை தருவீணையின் கொடியோனை, புலத்தார்கரி யிருநான்குடன் பொ

---

(௩௧) நம் பரவை = சமுத்திரம் போன்ற நமது; மணப் பூந் துகள் = வாசனையுள்ள மகரந்தம்; குடைந்து ஊதி = கிண்டித் தூற்றி, மைவரி = கறுத்த கோடுகளையுடைய; மதலை = கொன்றை; துணாப்பூ = பூங்கொத்துகளா லாகிய; கணி (கண்ணி) யானே = மாலையை யுடையவனே; அணியானே = சமீபத்தி லுள்ளவனே.

(௩௨) சுதைக்கும்பம் = அமுதகலசம் போன்ற; துகள்தீர = குற்றமற்ற, புவிசசுரர = பிராமணர்; பதைக்கும்படி = துடிக்கும்படி; அடல் ஆர் = வலிமை பொருந்திய; சமன் = இயமன்; பொங்கு அழலானே = மூளுகின்ற நெருப்பை யுடையவனே.

(௩௩) சலத்தால் = கோபத்தினால; மிகுந்கொடியோன் = மிகுந்த தீயவன; வீணையின் கொடியோன் = வீணைக்கொடியுடைய இராவணன; புலத்து ஆர = திக்குகளிற் பொருந்திய; பொருது அன்று அடல்புரியும் = முன்னாளிலே எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்த; உலத்தோள் = கல்லுருண்டை போன்ற தோள்; உரன் = வலி; உட்கும்படி = கெடும்படி, மலர்க் கால நகத்தானே = மலர்போன்ற பாதத்திலுள்ள நகத்தையுடையவனே; மறைக் கானகத்தானே = வேதாரணியத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனே.

ருதன்றடல் புரியு, முலகத்தொடலை நெரிபட்டுர னுட
குமபடி யூன்று, மலாக்கானந்த தாமேனதிரு மறைக்
கானந்த தாமே. (௩௩)

அன்பாந்தரு பிறவிப்பிணி தொலையும்படி நிலையா,
மன்பங்கியி னிழுதிட்டென வந்நெக்குருகிப்பூ, நன்
பங்கய நிகர்நின்பத நாளுந்தொழு மடியார்க், கின்பந்
தரும பித்தாவர மெனைநீவிரும் பித்தா (௩௪)

வேறு.

என்றுபல துதிகூறி யானந்த மிகுந்துபுன லிரு
கண் சோரத், துன்றுமயிர்ப் புளகமெழப் பரவசனாய்
வீழ்ந்தெழுந்து துள்ளி யாடித், தன்றுணைச்செங் கர
ங்கூப்பி முடியில்வைத்துப் பரியினின் றேறுந் தன்னை
நோக்கிக், கன்றுசினக் கருங்காலன் றனையுதைத்த செ
ங்காலன் கழறு மன்றே (௩௫)

உவரிவளை நெடுநிலத்தி லுடற்கண்ணிலா கண்டல
னபோ லுவப்பினோடு, துவரிதழ்வாய் மனைவிமகா
ருழமிகு போகமெல்லாந் துய்த்துக் கற்றைக், கவரிசி
லா புடையிரட்டக் கணங்களெதிர் கொண்டழைப்பக்

---

(௩௪) நிலையாம் அன்பு = நிலைபெற்ற அன்பு; அங்கியின் இழு
து இட்டென = நெருப்பில் வெண்ணெயிட்டதுபோ
ல; நன்பங்கயப்பூ நிகர் = அழகிய தாமரை மலரையொ
த்த; இன்பந்தரும் பித்தா = இன்பத்தைக் கொடுக்கி
ன்ற பித்தனே; வரம் எனை நீ விரும்பித் தா = நீ என
க்கு வரத்தை விரும்பிக்கொடுப்பாயாக.

(௩௫) கன்று சினக்கருங்காலன் = முதிர்ந்த கோபமும் கரு
நிறமும் பொருந்திய இயமனை; செங்காலன் = அழகிய
பாதத்தையுடையோன்; கழறும் = சொல்லுவான்;
அன்று = அப்பொழுது.

காய நீத்துத், தவரிதய மெனவிளங்குங் கயிலைமலை வருதியெனச் சாற்றிப் போனான். (௩௬)

அன்றுமுத லனைந்நாகக் கதிபதிபோ னிதிபல பெற்றவனி மீதிற், றுன்றுபல போகமெல்லாந் துய்த்துநெடு நாட்கழித்துத் துதித்து வானோர், நின்றுதொழப் பதஞ்சலியும் புலிமுனியுங் காணநித்த நிருத்தந் தில்லை, மன்றுதனி லாடியபொற் பூவடிவான் சேவடியினமருவி னானே. (௩௭)

ஈதுமுத னிகழ்காதை யாரேனுஞ் சிவநிசிநோற் றிடுவோர் பெற்றிவ், வோதுவதென் னுளத்திலவிழைந்தன பெறுவ ருலகமதி லுடலம் விட்டாற், றுதவிழ்பூங் கொன்றையணிந் தாரடிக்கீழ் முடியோ னிருசரணஞ் சேர்வாரென்று, சூதமுனி வரன்முனிவ ரனைவருங்கேட் டுளமகிழச் சொன்னான் மன்னோ. (௩௮)

வேறு.

வாழி மாதவர் வாழி மனுநெறி
வாழி மாநிலம் வாழிநல் லாணினம்
வாழி ஞானமறை வாழி மழைமுகில்
வாழி வைதிக சைவ வழக்கமே. (௩௯)

---

(௩௬) உவரிவளை = கடல் சூழ்ந்த; உடற்கணில் = இவ்வுடல் தனில்; ஆகண்டலன = இந்திரன; மகார் = பிள்ளைகள்; புடை இரட்ட = இருபுறமும் வீச; தவர் இதயமென = தபசிகளது உள்ளம்போற் களங்க மற்ற.

(௩௭) நிதிபல = பலவகைசசெல்வம்; நித்தம் = எப்பொழுதும்; நிருத்தம் = நடனம்.

(௩௮) ஓதுவது என் = சொல்வதென்னே; உளத்தில் விழைந்தன = மனதின்கண் விரும்பியவைகளை.

வசனம்.

சூதமாமுனிவரை நைமிசாரணிய வாசிகள் வணங்கி, சுவாமின்! இசசிவராத்திரி விரதமிழைப்பவா, மறுமையில் இன்பவீடடைவதல்லாமல இம்மையில விரும்பியவைகளையும் பெறக்கூடுமோ வென்று கேட்க, சூதமாமுனிவா அங்ஙனமே இம்மையில் சகல போகங்களையும் பெற்ற சரிதமொன்று சொல்லுகின்றேன் கேளுங்களென்று சொல்லலுற்றனா.

சந்திரனைச சடையின்கண் தரித்த பரமேசுவரனிடத்து அன்பு பூண்ட சாலிகோத்திரனென்னும் பெயரையுடைய ஒரு மறையவனிருந்தனன். அவன அன்பு பொறுமை, அடக்கம், சத்தியம எனபவை நீங்காது குடிகொண்ட உள்ளமுடையவனுய, வேதமுதலிய கலைகளை நனகுணாந்து அந்தணருக்குரிய யாகாதி கிருத்தியங்களெல்லாந் தவறுதியற்றிக காலங கழித்து வந்தனன இப்படியிருக்கையில், அவனுக்கு மனைவி, மைநதா, முதலினா நாளுக்கு நாள அதிகரிகக பெருங்குடும்பியாயினன். அன்றியும அங்ஙனமே நாளுககு நாள் இலட்சுமி கடாக்ஷம் குறைய, வறுமையெனனும வனபிணியும அதிகரித்துவந்தது. அதனுல் அவன சகிககவொணணுத பெருந் துன்பமுற்று, பொதிகை வரையிற்சென்று அகத்திய முனிவரைக்கணடு வணங்கி, பாமபின வாயிலகப்பட்ட தேரைபோல தரித்திரத்தின வாயிலகபபட்டுத துன்புறுகினறனன். அடியேன் இத்துனபத்தினின்று நீங்குமாறு கடாக்ஷிககவேணடுமென்று பிரார்த்தித்தனன.

அகஸ்தியமுனிவா அந்தணனை நோககி, நீ மேலாகிய ஒரு சிவத்தலத்தையடைந்து, ஒப்புயாவிலலாச சிவராத்திரி விரதம் நோற்று விதிப்படி இறைவனைப்பூசிப்பையேல், வறுமையென்னுங் கடலைக்கடப்பாய, அன்றியும் பிரமமாதி தேவாகளாலும் அனுபவித்தற்கரிய போகங்களையெல்லாம் பெற்று இங்கனுபவித்து, மறுமையில மோட்ச சாம்பிராச்சியமடைவாய. இதுவேயன்றி வேறு எவ்வகையானும் நின் துன்பந்தன

யொழிப்பது அரிதாம் என்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அந்தணன் அவ்விரதம் நோற்றற்குரிய மேலாகிய சிவத்தலம் யாதோ அதனையுந் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டு மென்று பிரார்த்திக்க, அகத்தியமுனிவர் இவ்வுலகில் தேவர்களாலும், மறைகளாலும், அநேகம் பெரியோர்களாலும் பூசிக்கப்பெற்ற இறைவன் விளங்கும், வேதவனம் என்னும் பெயரையுடைய ஒருதலமுளது. அதுவே நீ சென்று விரதமிழைத்தற்குரிய தலமாமென்று கூறினர். அந்தணன் கும்பமுனிவர்பால் விடைபெற்று அங்கிருந்து புறப்பட்டு வேதாரணியம் என்னுந் தலத்தை யடைந்து மாதந்தோறும் வரும் சிவராத்திரி தினத்தில் விதிப்படி ஆங்குள்ள தீர்த்தங்களிற் படிந்து பஞ்சாட்சர ஜபஞ்செய்து விரதம் நோற்று அன்றிரவு நான்கு யாமத்தும் வேதவனப் பெருமானைத் தவறாது பூசித்துவந்தனன்.

இவ்வண்ணமிருக்கையி லொருநாள், பகற்பொழுதில் பசுவேறாகிய பரமேசுவரன் உமாதேவியாரோடு இடபவாகனத்தில் அவ்வந்தணன்முன் தோன்ற, அவன் பெருமானைக் கண்குளிரத்தரிசித்து உள்ளமுருகித்தோத்தரித்து வணங்கினன். பரமபதி அந்தணனைப்பார்த்து மறையோய்! நீ இங்கு சகல ஐசுவரியங்களையும் பெற்று மனைவி மக்களோடு கூடி இந்திரன் போல சகல போகங்களையும் அனுபவித்துப் பின்னர் இச்சரீரத்தை நீத்து மோட்ச சாம்பிராச்சிய மடையக்கடவாய் என்று திருவாய்மலர்ந்து அந்தர்த்தானமாயினர்.

பின்னர் அவ்வந்தணன் அங்ஙனமே குபேரனையொப்பச் சகல ஐசுவரியங்களையும் பெற்று நெடுங்காலம் அனுபவித்துப் புத்திரபௌத்திரரோடு வாழ்ந்திருந்து அச்சரீரத்தையொழித்து, பஞ்சகிருத்திய நடனமியற்றும் பரமபதியின் பாதமலரை இரண்டறக்கலந்து என்று மழியாத இன்ப மெய்தினன்; என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லி முடித்தனர்.

சாலிகோத்திரச்சருக்கம் முற்றிற்று.

சிவராத்திரி புராணம் முற்றிற்று.